

Р О Б Ъ Р Т Л Ѣ Д Л Ѣ М

СДЕЛКАТА
НА
РИНЕМАН

ПЕТРУМ Ко.

РОБЪРТ ЛЪДЛЪМ СДЕЛКАТА НА РИНЕМАН

Превод: Станимира Тоскова-Брешкова

chitanka.info

Дейвид Сполдинг е човекът в Лисабон. Експертът. Професионалистът. Основният съюзнически агент през Втората световна война, един от най-търсените от Гестапо хора.

Сделката — строго секретни нацистки научни разработки.

Мястото — Аржентина.

Посредникът — Ерих Ринеман, немски евреин, който изчаква края на войната в Буенос Айрес, където е прибрал на сигурно своите милиони.

Част от сделката обаче не е известна на Сполдинг и тук е ИНТРИГАТА — най-ужасяващият заговор в историята на Втората световна война.

„Главозамайваща смесица от страх, романтика, колоритен диалог и сложен сюжет, който се натрупва до едно кърваво кресчендо!“

John Barkham Reviews

ВЪВЕДЕНИЕ

20 МАРТ 1944 Г., ВАШИНГТОН

— Дейвид?

Момичето влезе в стаята и застана тихо, наблюдавайки високия офицер, който гледаше през прозореца на хотела. Валеше мартенски дъжд. Поради вятъра и студа, дъждът се носеше на талази като мъгла над вашингтонския хоризонт.

Сполдинг се обърна. Усещаше нейното присъствие, но не беше чул гласа ѝ.

— Извинявай, каза ли нещо? — попита той, като в същия момент видя дъждобрана, който тя държеше в ръце. Друго, което видя, но в очите ѝ, беше загриженост и... страх, които се опитваше да скрие.

— Свърши се — каза тя тихо.

— Свърши се — отвърна той. — Или по-точно ще се свърши след час.

— Всички ли ще бъдат там? — попита тя, докато се приближаваше към него, вдигнала дъждобрана пред себе си като щит.

— Да. Те нямат никакъв друг избор... Аз самият също нямам избор.

Лявото му рамо беше бинтовано под куртката, а ръката му висеше в широка черна превръзка, препасана през врата.

— Ще ми помогнеш ли да облека това? Дъждът няма да спре.

Джиин Камрън разгърна палтото без желание и го задържа отворено. Изведнъж спря и впери поглед в яката на униформената му риза. След това отмести очи върху пагоните на униформата му.

Всички отличителни знаци бяха свалени.

Единственото, което напомняше за тях, бяха само по-тъмните места върху плата — там, където някога е имало емблеми.

Нямаше отличителни знаци за ранг — от месинг или сребро. Дори липсваха отличителните златни инициали на страната, на която служи.

Или, по-точно, беше служил.

Той видя, че тя забеляза.

— Така започнах — поясни тихо, — без име, без ранг и история. Бях само един номер, следван от една буква. Искам да запомнят това.

Момичето застана тихо и стисна, здраво палтото.

— Ще те убият, Дейвид — прошепна едва доловимо тя.

— Точно това няма да направят — каза той спокойно. — Няма да има убийства, злополуки, няма да има внезапни заповеди за моето отлитане за Бирма или Дар ес Салам. Всичко това вече е невъзможно... Те не знаят какво съм направил.

Той се усмихна нежно и докосна лицето ѝ. Прекрасното ѝ лице. Тя въздъхна тежко и се опита да се контролира, но не ѝ се удаваше. Наметна дъждобрана внимателно върху лявото му рамо. В момента, когато той обличаше десния си ръкав, тя притисна леко лицето си към гърба му.

— Няма да се страхувам. Обещавам ти — каза тя и той усети леко трепване в гласа ѝ.

Излезе през стъкления вход на хотел „Шорам“ и кимна за поздрав към портиера. Нямаше желание да взема такси. Искаше да се поразходи, да остави отслабващите пламъци на гнева си да угаснат напълно. Нуждаеше се от дълга разходка.

Това щеше да бъде последният път, когато облича тази униформа.

Униформата без отличителни знаци.

Щеше да мине през двойните врати на Министерството на войната, да даде имената си на дежурните военни полицаи.

Дейвид Сполдинг.

Само това щеше да съобщи. Ще бъде достатъчно. Никой няма да го спре или да се намеси.

Щяха да бъдат оставени заповеди от безименни командири, известни само в базата. Чрез тях се осигуряваше безпрепятственото му придвижване по сивите коридори до необозначена стая.

Тези заповеди щяха да бъдат предадени на пропуска, защото съществуваше една друга заповед. Заповед, която никой не може да проследи, никой не разбира...

Така твърдяха те. Възмутени.

Никой не беше толкова възмутен, колкото самият той.

Същите тези безименни и незнайни командири знаеха всичко това.

Хората, чиито имена само преди няколко месеца не му говореха нищо, щяха да бъдат в същата тази необозначена стая. Имената, които сега символизираха една бездна от измами, които го отвращаваха. Той действително помисли, че е изгубил съзнанието си.

Хауърд Оливър.

Джонатан Крафт.

Уолтър Кендал.

Имената сами по себе си звучаха безвредно.

Те можеха да принадлежат на хиляди хора. А имаше нещо толкова... американско в тях.

И въпреки всичко тези имена, мъжете с тези имена го бяха довели до ръба на лудостта.

Те щяха да бъдат там, в необозначената стая и той щеше да им напомни за онези, другите, които отсъстват.

Ерих Ринеман — Буенос Айрес.

Алан Суонсън — Вашингтон.

Франц Алтмюлер — Берлин.

Щеше да им напомни за едни други символи. За други заплахи...

За бездната от измами, в която бе вкаран от... врагове.

Как, за Бога, се беше *случило* всичко това?

Как *можа* да се случи?

Беше се случило. Той бе записал фактите такива, каквито ги знаеше.

Записа ги и постави... документите в архив, в депозитна каса на една банка в Колорадо.

Те не можеха да бъдат проследени. Заклучени в земята за хилядолетие... защото така беше най-добре.

Освен ако мъжете от необозначената стая не го принудят да направи обратното.

Ако направеха така... ако го принудеха... разсъдъкът на милиони ще бъде поставен на изпитание. Отвращението няма да може да бъде ограничено в националните граници на една страна или да бъде извинено с голямата кауза.

Водачите ще станат парии.
Така, както той бе парий в този момент.
Един номер, следван от буква.

Той приближи стълбите на Министерството на войната. Потъмнелите каменни колони не излъчваха вече сила в неговите очи. Единственото нещо, което се набиваше в очи, бяха бледокафявите петна.

Те нямаха никакво значение.

Премина през двойните врати и отиде до пропуска, където седяха един подполковник на средна възраст и двама сержанти.

— Сполдинг, Дейвид — съобщи тихо той.

— Моля, дайте си картата за самоличност... — Подполковникът отправи поглед най-напред към раменете на дъждобрана, след което отмести поглед към яката — Сполдинг...

— Казвам се Дейвид Сполдинг, а източникът е Феърфакс — повтори тихо Дейвид. — Проверете документите, войнико.

Подполковникът вдигна рязко и ядосано глава. Постепенно изражението му се промени и стана объркано, докато гледаше Сполдинг. Защото Дейвид не беше се обърнал грубо или неучтиво. Той просто бе изложил фактите.

Сержантът, който стоеше вляво от подполковника, бутна един лист пред офицера, без да го прекъсва. Подполковникът се загледа.

Погледна отново за момент Дейвид и му махна с ръка да мине.

Докато вървеше надолу по сивия коридор с дъждобран, прехвърлен през ръка, Сполдинг почувства върху себе си погледи, разглеждащи униформата му — без отличителни или някакви разпознавателни знаци. Няколко човека колебливо отдадоха чест.

На нито един не беше отговорено.

Едни се обръщаха, други надничаха от вратите.

Това е той... офицерът — можеше да се прочете в погледите им. Те вече бяха чули клюките, които се носеха с приглушени гласове и в затънтени кътчета. Това е този мъж.

А беше дадена заповед...

Мъжът.

ПРОЛОГ

ЕДНО

8 СЕПТЕМВРИ 1939 Г., НЮ ЙОРК

Двамата армейски офицери, с измачкани униформи и без фуражки на главите, наблюдаваха групата от цивилно облечени жени и мъже през стъклената преграда. Стаята, в която стояха, беше тъмна.

Червена светлина започна да мига. Разнесе се звук на орган от двете страни на затъмнената стъклена кабина, последван от далечен кучешки лай — на големи, хищни кучета, след което се чува гласове — дълбоки, ясни, заплашителни. Те се извисяваха над звука на органа и лая на животните.

Там, където съществува лудостта, където могат да бъдат чути виковете на беззащитните, там ще видите високата фигура на Джонатан Таин, който чака и наблюдава в сенките, готов да се бори с тъмните сили. С видимите и невидимите...

Изведнъж се чу пронизителен, умопомрачаващ вик: „Я... гтгг... ххх.“ В осветената вътрешна стая пълна жена намигна на нисък мъж с очила, който четеше редове от сценария, и се отдръпна от микрофона, дъвчейки бързо дъвка.

Дълбокият глас продължи нататък:

Тази нощ виждаме Джонатан Таин да се притичва на помощ на обезумялата от ужас Лейди Ашкрофт, чийто съпруг е изчезнал из мъглявите шотландски полета точно в полунощ преди три седмици. И всяка нощ, точно в дванайсет, вой на незнайни кучета се носи по мрачните поля. Изглежда те са едно предизвикателство за този мъж, който потайно върви през обгръщащата го мъгла. Джонатан

Таин. Човекът, който търси злото и наказанието на Луцифер, шампионът на беззащитните жертви на нощта...

Музиката на орган стигна кулминацията си. Звукът на лаещи кучета стана още по-ожесточен.

По-възрастният офицер, полковникът, погледна към придружаващия го първи лейтенант. Младият човек беше вперил поглед, пълен със загриженост, в групата равнодушни актьори, застанали в осветеното студио.

Полковникът изпъшка.

— Интересно, нали? — попита той.

— Какво?... О, да, сър. Да, сър — много интересно. Кой е той?

— Високият мъж в ъгъла. Онзи, който чете вестник.

— Той ли играе Таин? — попита лейтенантът.

— Кой? О, не, лейтенант. Струва ми се, че има мажа роля. Нещо с испански диалект.

— Мажа роля... с испански диалект. — Лейтенантът повтори думите с несигурен глас и учуден поглед. — Извинявайте, сър, но съм объркан. Не съм сигурен какво точно *правим* тук. Какво търси *той* тук. Смятах, че е строителен инженер.

— Така е — поясни полковникът.

Музиката на орган затихна до пианисимо, кучешкият лай заглъхна. Сега се чу друг глас — този път весел, дружелюбен, без да предвещава някаква драма.

„Пилгрим“. Сапунът с аромат на майски цветя.
Сапунът — майски цвят. „Пилгрим“ ви поднася още веднъж... „Приключенията на Джонатан Таин.“

Добре уплътнената врата на кабината се отвори и в затъмненото помещение влезе оплешивяващ строен мъж, облечен в строг костюм. Той носеше жълт плик в лявата си ръка, протегна се и подаде дясната на полковника. Говореше тихо, но без да шепне:

— Здравей, Ед. Радвам се да се видим отново. Не е необходимо да ти казвам, че твоето обаждаме ме изненада.

— Допускам, че си се изненадал. Как си?... Лейтенант, запознай се с господин Джон Райан, бивш майор. Джон Н. М. Райан от Шести корпус.

Офицерът се изправи.

— Седнете, лейтенант — каза Райан, докато се здрависваше с младия човек.

— Много ми е приятно да се запознаем, сър. Благодаря ви, сър — отговори лейтенантът.

Райан си проправи път през редицата черни кожени столове и седна до полковника пред остъклената витрина. Музиката от орган отново се засили в единство с лаещите кучета. Няколко актриси и актьори се сбутаха край двата микрофона. Всички те наблюдаваха един мъж в друга, този път вече осветена, кабина в отсрещния край на студиото.

— Как са Джейн и децата? — попита Райан.

— Мрази Вашингтон, момчетата — също. Те биха предпочели да са си отново в Оаху. Но все пак на Синтия ѝ харесва. Тя е вече на осемнайсет — нали знаеш, всичките тези вашингтонски балове...

Мъжът от осветената кабина направи някакъв знак с ръка. Актьорите започнаха диалога.

— А ти какво ще кажеш? „Вашингтон“ изглежда добре в досието, нали? — продължи Райан.

— Сигурно е така, но никой няма да узнае, че съм тук. Така че това няма да ми помогне.

— О...?

— Г-2 — уточни полковникът. — Ти изглеждаш много добре, Джон.

— Да, предполагам — Райан се усмихна. — Няма проблеми. Още десет човека в агенцията биха могли да вършат това, което аз правя... дори по-добре. Но в биографиите си нямат Пойнт. Символ съм на агенцията — олицетворение на самата честност. Клиентите си падат по тези определения.

— Глупости. Винаги си се справял с по-капризните. Дори онези, с големите пагони, и те имаха навика да ти прехвърлят конгресмените — полковникът се засмя.

— Ласкаеш ме. Поне така ми се струва! Ласкаеш ме!

— Ъ... х!

Затлъстялата актриса, все още дъвчейки дъвка, изкрещя във втория микрофон. Тя се отдръпна назад и избута напред изнежен актьор, чиито реплики бяха на ред.

— Много се крещи, нали? — констатира полковникът.

— Има и много кучешки лай, и фалшива музика на орган. Дяволски много пъшкане и дишане. „Таин“ е най-популярната ни програма.

— Признавам си, че съм я слушал. В интерес на истината цялото ни семейство я слуша, откакто се върнахме — уточни полковникът.

— Няма да повярваш, ако ти кажа кой пише повечето сценарии.

— Какво искаш да кажеш? — попита полковникът.

— Един поет, лауреат на „Пулицър“. Разбира се, използва друго име — уточни Райан.

— Странно.

— Не е. Борба за оцеляване. Ние плащаме, докато от поезия не може да се живее.

— Затова ли и той е тук? — полковникът кимна към високия мъж с тъмна коса, който вече беше оставил вестника, но все още стоеше в ъгъла на студиото, настрани от другите актьори, облегнат на бялата стена.

— И мен ме озадачава. Искам да кажа, че не знаех кой е или, по-точно, знаех кой е, но не знаех нищо за него, докато ти не ми се обади. — Райан подаде на полковника жълтия плик. — Ето тук е списъкът на представленията и всички агенции, в които е работил. Обадох се тук — там. Казах, че смятаме да му дадем водеща роля. „Хамърт“ го използват много...

— Кой?

— Те имат около петнайсет програми — дневни и вечерни сериали. Казват, че може да се разчита на него. Не създава проблеми с парите. Използват го изключително за диалекти. Също така и в случаите, в които им трябва перфектно владение на език.

— Немски и испански — добави полковникът.

— Точно така...

— Само че не испански, а португалски — уточни полковникът.

— Кой може да направи тази разлика? Знаеш ли кои са родителите му? — попита Райан, като очакваше да чуе утвърдителен отговор.

— Ричард и Марго Сполдинг. Концертни пианисти, много известни в Англия и на Континента. Понастоящем почти са се оттеглили в Коста дел Сантяго, Португалия.

— Все пак, те са американци, нали? — рече Райан.

— Точно така. Нарочно са се върнали тук за раждането на сина си. Изпращали са го в американските училища в колониите, където и да са били по света. Изпратили го обратно в Америка за последните две години преди завършване на колеж.

— Тогава откъде накъде са в Португалия?

— Кой знае? Първите им успехи са били в Европа и са решили да останат там. Факт, за който ние ще трябва да сме много благодарни, поне така ми се струва. Връщат се тук само за турнета. А те не са толкова чести вече... Знаеш ли, че той е строителен инженер?

— Не, не знаех. Това е интересно.

— Интересно ли? Само това ли ще кажеш?

— Е, през последните шест години не е имало голямо строителство, нали? Искам да кажа, няма особена нужда от инженери... с изключение на секретните служби — Райан се усмихна, но в очите му можеше да се долови тъга. Той повдигна и размахна ръка пред себе си, сочейки групата от мъже и жени в студиото. — Знаеш ли какво има там? Един адвокат, чиито клиенти — когато си намери такива, разбира се, — не могат да му платят. Много ръководители от „Ролс-Ройс“, които са съкратени от трийсет и осма. Бивш щатски сенатор, който се разори от предизборната си кампания, загуби работата си, но загуби и много потенциални работници. Те го смятат за червен. Не се подлъгвай, Ед. Ти си добре. Ще мине още много време, докато се оправим от депресията. Тези хора са щастливци. Те са открили призвания, които са превърнали в професии... Дотогава, докато им се налага.

— Ако успея да изпълня *задачата си*, работата му тук няма да продължи повече от месец, считано от този момент.

— Предполагам, че става въпрос за нещо подобно. Надига се буря, нали? И ние ще се озовем в нея доста скоро. И аз също ще се върна... Къде искаш да го използваш?

— Лисабон.

Дейвид Сполдинг се отдръпна от бялата стена на студиото. Той разтвори сценария, докато пристъпваше към микрофона, настройвайки се за репликите си.

Пейс го наблюдаваше през остъклената витрина и се чудеше как ли ще прозвучи гласът му. Той забеляза как при пристъпването, към микрофона групата актьори, скупчени около него, се отдръпнаха, за да направят път на Сполдинг — съзнателно или не, — сякаш новият участник е някой непознат. Може би беше просто нормална учтивост — да позволят на новия актьор да заеме добра позиция, но полковникът нямаше такова усещане. Нямаше усмивки, погледи, никакво фамилиарно държане, както беше при другите актьори.

Никой не намигна. Дори пълната жена, която викаше, дъвчеше дъвка и побутваше напред приятелите си актьори, дори тя стоеше и гледаше Сполдинг — дъвката седеше неподвижна в устата ѝ.

И точно тогава се случи нещо много любопитно.

Сполдинг се усмихна и другите, дори изнеженият актьор, който беше по средата на репликите си, отговори с ведри усмивки и кимане с глава. Пълната жена даже му намигна.

„Интересен момент“, помисли си полковник Пейс.

Гласът на Сполдинг прозвуча със силен акцент, средно дълбоко и рязко. Играеше ролята на луд лекар, която граничеше с комичното. „*Би било комично*“, помисли си Пейс, „ако Сполдинг не придаваше авторитет на репликите на автора“. Самият Пейс не разбираше нищо от актьорско майсторство, но можеше да прецени кога един актьор играе убедително. Той установи, че Сполдинг е убедителен.

Това щеше да бъде необходимо качество за Лисабон.

След няколко минути репликите на Сполдинг приключиха. Пълната жена изкрещя още веднъж Сполдинг се оттегли към ъгъла и тихо повдигна сгънатия вестник, като внимаваше да не вдига шум със страниците. Той се облегна на стената и извади молив от джоба си. Изглежда решаваше кръстословицата в „Ню Йорк Таймс“.

Пейс не можеше да откъсне поглед от Сполдинг. За него беше важно да наблюдава отблизо всеки обект, с който трябваше да влезе в контакт. Трябваше да наблюдава най-незначителните неща — начина, по който се движеше определен човек, начина, по който държеше главата си, устойчивостта на погледа или отсъствието на това качество.

Дрехите, часовника, ръкавелите, обувките — и това, дали те са лъснати, дали токовете са износени, вида на стойката и тъй нататък.

Пейс се опита да съпостави човека, облеган на стената, който пишеше по вестника, с досието, което се намираше във вашингтонския му кабинет.

Първоначално името му беше изскочило от папките на Армейския инженерен корпус. Дейвид Сполдинг се бе поинтересувал от възможностите да получи поръчка — той не беше доброволец. Бе запитал дали има някакви интересни строителни проекти и какъв евентуално ще бъде задължителният срок за работа в армията? Същите въпроси, които задаваха хиляди мъже — мъже с умения, които знаеха, че до седмица — две ще бъде приет Законът за подбор на военнослужещи. Ако доброволното записване означаваше по-кратка служба и (или) продължаване на професионалните им умения, в такъв случай беше по-добре да станат доброволци, отколкото да ги привикват с тълпата.

Сполдинг бе попълнил всички необходими формуляри и му беше съобщено, че армията ще се свърже с него. Всичко това бе станало преди шест седмици, но никой не го беше потърсил оттогава. Причината не беше в това, че корпусът не се интересуваше от него. Напротив! Според източници, близки до хората на Рузвелт, законът щеше да бъде приет от Конгреса в близките дни. В такъв случай предвижданияте увеличения в състава на армията щяха да бъдат големи, толкова големи, че един инженер, особено строителен инженер с квалификация, каквато притежаваше Сполдинг, щеше да бъде попадение точно в целта.

Шефовете в Инженерния корпус бяха запознати с проучванията, които правеше Разузнавателното управление при Комитета на началник-щабовете и Министерството на войната.

Бавно, тихо. Не биваше да бъдат допускани каквито и да е грешки.

Формулярите на Дейвид Сполдинг попаднаха в Г-2, а на шефовете в корпуса бе наредено да не закачат „обекта“.

Човекът, който търсеха, трябваше да отговоря на три основни изисквания. След уточняването на тяхното наличие обектът трябваше да бъде проучен едва ли не под микроскоп, за да се разбере дали точно този човек притежава останалите желателни изисквания. Трите

основни изисквания бяха достатъчно трудни сами по себе си: първото беше перфектно владение на португалски език; второто — еднакво владение и на немски език; а третото — достатъчно професионален опит в инженерното конструиране, който да позволява бързото и точно възприемане на чертежи, снимки, дори на устни описания — в най-широкия диапазон на индустриалния дизайн. Обхватът беше огромен — от мостове и заводи до складове и железопътни комплекси.

Човекът в Лисабон ще се нуждае от всички тези способности и качества. Той ще ги упражнява през цялата война, която ще избухне. Войната, в която Съединените щати неизбежно ще участват.

Човекът в Лисабон щеше да отговаря за създаването на разузнавателна мрежа, занимаваща се основно с унищожаване на вражеските инсталации, разположени дълбоко на собствената им територия.

Определени мъже... и жени... пътуваха напред — назад през вражеска територия, като създаваха бази за своята все още стихийна дейност в неутрални страни. Точно тези са хората, които човекът в Лисабон трябваше да използва... преди някой друг да го е сторил.

Тези хора, плюс другите, които щеше сам да обучи за проникване. Отделения за шпионаж, групи от агенти, владеещи два или три езика, щяха да бъдат изпращани през Франция в Германия. За да се върнат с информация. Евентуално самите те щяха да бъдат използвани за саботаж.

Англичаните се съгласиха, че такъв човек е нужен в Лисабон. Британското разузнаване беше признало своята слабост в Португалия. Те просто бяха пребивавали прекалено дълго и прекалено явно там, наместо. В момента в Лондон имаше много сериозно изтичане на информация. Ми-5 беше инфилтрирано.

Решено бе Лисабон да стане американски обект.

Разбира се, ако можеше да се намери такъв американец.

Формулярите на Дейвид Сполдинг очертаваха само началните изисквания. Той говореше три езика — беше ги говорил от дете. Родителите му, именитите Ричард и Марго Сполдинг, поддържаха три домакинства — малък елегантен апартамент в Белгревия, Лондон; зимно „убежище“ в Баден-Баден, Германия; голяма къща край океана в квартала на артистите в Коста дел Сантяго, Португалия. Сполдинг беше израснал в тези околности. Когато навърши шестнайсет години,

въпреки несъгласието на майка му, баща му настоя да завърши средното си образование в Съединените щати и да запише американски университет.

Това бяха „Андовър“ в Масачузетс, „Дартмут“ в Ню Хемпшир и накрая институт „Карнеги“ в Пенсилвания.

Разбира се, Разузнавателното управление не разбра *всички* тези данни от попълнените формуляри. Тези допълнителни факти и още много други бяха разкрити от един мъж на име Арон Мандел в Ню Йорк.

Пейс, все още с приковани очи във високия, слаб мъж, който беше оставил вестника си, гледаше безизразно и се забавляваше с колегите си актьори. Той започна да си припомня единствената си среща с Мандел. Започна да съпоставя информацията, получена от Мандел, с човека, който стоеше пред него.

Във формулярите на Сполдинг Мандел беше посочен като човек за евентуална справка: *„Притежава разрешително за адвокат, импресарио на родителите ми.“* Беше записан и адресът му — един апартамент в сградата „Крайслер“. Мандел беше преуспяващ представител на хората на изкуството. Той беше руски еврейин, конкурент на Сол Харък по отношение на клиентелата. Но за разлика от Сол, Мандел не се стремеше да привлича вниманието върху себе си.

— Дейвид ми е като син — уточни Мандел. — Но предполагам, че вие знаете това.

— Защо смятате така? Знам само това, което пише във формулярите. И малко откъслечна информация — оценките му в университета и някои препоръки от работодатели.

— Нека уточня, че ви очаквах. Или очаквах някой като вас.

— Моля?

— О, хайде сега. Дейвид прекара много години в Германия, може да се каже, че почти израсна там.

— Формулярът му... а и паспортната информация в това число включват и семейни резиденции в Лондон и едно място на име „Коста дел Сантяго“ в Португалия.

— Казах почти. Той говори свободно немски език.

— Португалски също, доколкото разбрах.

— Еднакво добре ги владее. Така, както и сродния испански... Не предполагам, че записването в армията, и то в инженерния корпус,

изисква проявяването на интерес чак от полковник. А и паспортни проверки — каза Мандел с присвити очи и с усмивка.

— Не бях подготвен за човек като теб — заяви простищо полковникът. — Повечето хора приемат всичко това като нещо рутинно... разбира се, като им се помогне малко в това отношение.

— Повечето хора не са имали удоволствието да живеят като евреи в царски Киев... Какво искате да направя?

— Като начало можете да ми кажете дали сте споменали нещо пред Сполдинг, че сте ни очаквали? Да сте споменавали по този въпрос нещо пред друг човек...?

— Разбира се, че не съм — прекъсна внимателно Мандел. — Казах ви, че ми е като син. Не бих искал да му подхвърлям подобни идеи.

— Успокоихте ме. И без това може нищо да не излезе от цялата тази работа.

— Но все пак вие се надявате да стане нещо.

— Откровено казано, надявам се. Но има въпроси, на които трябва да намерим отговор. Неговото минало не е просто необикновено, то изглежда пълно с противоречия. Като начало, човек не очаква синът на известни музиканти да... искам да кажа...

— Концертни изпълнители. — Мандел предложи термина, който търсеше Пейс.

— Да, точно така — концертни изпълнители. Човек не очаква децата на такива хора да станат инженери или пък счетоводители, ако схващате какво имам предвид. А в последствие — и аз съм сигурен, че ще разберете, след като се приеме фактът, че *синът* е инженер, изведнъж откриваме, че голямата част от дохода си понастоящем печели като... като изпълнител в радиото. Всичко това, взето заедно, показва някаква степен на нестабилност. Може би дори нещо повече от това.

— Вие страдате от американската мания за постоянство. Не го казвам в лош смисъл. Мога да бъда напълно неадекватен като неврохирург. Вие може да свирите на пиано доста добре, но много се съмнявам дали бих ви представил в „Ковънт Гардън“... Въпросите, които повдигате, са доста лесни за обяснение. И може би думата стабилност ще бъде открита в дъното... Имате ли някакво понятие какъв е светът на концертния подиум? Лудост... Дейвид живя в този

свят почти два̀йсет години. Предполагам... всъщност не, не предполагам, а знам, че... този живот му беше доста неприятен... В същото време хората толкова често не обръщат внимание на фундаменталните характеристики на музикантството. Характеристики, които се наследяват лесно. Великият музикант е много често и изключителен математик, разбира се, по свой собствен начин. Вземете Бах, той е бил гений в математиката...

Според Арон Мандел, Дейвид Сполдинг бе открил професията, която иска да упражнява, още във втори курс на колежа. Солидността и перманентността при създаването на конструкцията, комбинирани с прецизността на инженерния детайл, бяха отговорът и обяснението за бягството му от света на „концертния подиум“. Но съществуваша и други унаследени, характерни черти в него. Сполдинг притежаваше честолюбие, чувство за самостоятелност. Той се нуждаеше от одобрение, а искаше и признание. Подобни награди не стигат лесно до младши инженери, току-що завършили, започнали работа в голяма Нюйоркска фирма в края на трийсетте години. Просто нямало толкова работа — нито капитал, с който да бъде вършена.

— Той напусна Нюйоркската фирма — продължи разказа си Мандел, — за да приеме няколко индивидуални договора — там, където вярваше, че ще увеличи парите си бързо, а в същото време работите щяха да бъдат негови лични. Не беше обвързан с нищо, така че можеше да пътува. Имаше няколко проекта в Средния Запад и един... не, два в Централна Америка, така както и четири в Канада, доколкото си спомням. За първите няколко кандидатства по обяви във вестниците, а след това те доведоха и до други проекти. Преди около осемнайсет месеца се върна в Ню Йорк. Не беше увеличил парите си, както бях му казал, че ще стане. Оказа се, че проектите не са негови лични, а е имало провинциална или местна намеса в тях.

— И по някакъв начин всичко това го е довело до работа в радиото?

Мандел се беше засмял и облегнал назад.

— Както може би знаете, полковник Пейс, аз се развличам. Концертният подиум и войната в Европа, която скоро ще дойде и до нашите брегове, както всички разбираме, не си подхождат. През последните няколко години моите клиенти се преориентираха в други области на изкуството, в това число и в областта на радиото, което е

високоплатена работа. Дейвид видя възможностите бързо и аз се съгласих. Преуспява, нали знаете.

— Но той не е професионалист.

— Не, не е. Но има нещо друго... Помислете. Повечето деца на известни изпълнители, политици или на много богати хора притежават едно качество. А то е самочувствие, увереност, ако щете — въпреки личната си несигурност. Все пак те са били на показ от съвсем малки. Дейвид притежава това качество. Притежава добър слух, както явно го притежават и двамата му родители. Музикална слухова памет — така, както и ритъм за чужди езици... Той не играе, той просто *чете*. Предимно само на диалекти или на чуждите езици, които знае перфектно...

Мотивацията за работа на Дейвид Сполдинг в областта на „високо заплащаното радио“ бе единствено заради пари. Той беше свикнал да живее добре. Във времената, които бяха настъпили, и собствениците на инженерни компании имаха трудности, за да си гарантират по сто долара седмично, а Дейвид Сполдинг получаваше триста или четиристотин седмично само от „радиоработата си“.

— Както може би сте предположили — поясни Мандел, — неотложната цел на Дейвид е да събере достатъчно пари, за да открие собствена компания. Неотложна, освен ако не бъде осуетена по някакъв начин от някои световни или национални сътресения. Той не е сляп. Всеки, който може да чете вестници, вижда, че ни въвличат във войната.

— Смятате ли, че трябва да бъдем въвлечени?

— Аз съм еврейин. И що се отнася до мен, вече сме закъснели.

— Този Сполдинг, който описахте, изглежда много изобретателен човек.

— Описах само това, което можехте да научите от доста други източници. А пък *вие* описахте собствените си изводи от съвсем повърхностната информация, която ви дадох. Това не е целият образ.

В този момент Пейс си спомни как Мандел бе станал от стола, бе избягвал да го поглажда и бе започнал да се разхожда из канцеларията си. Той търсеше отрицателни страни, опитваше се да намери подходящи думи, които да отклонят интересите на правителството от „сина му“. Пейс разбираше това много добре.

— Сигурно от всичко, което ви казах, ви е поразило прекаленото внимание, което Дейвид обръща на себе си и на комфорта си, ако мога така да се изразя. От търговска гледна точка това е похвално. Ето защо не злоупотребих с вашата загриженост за стабилност, но няма да бъда откровен, ако не ви кажа, че Дейвид е прекалено самоуверен, твърдоглав. Той не може да търпи да бъде подвластен. С една дума, той е егоист, който не се поддава на дисциплина. Боли ме да го призная, защото го обичам много.

Колкото повече продължаваше да говори Мандел, толкова по-непоколебимо Пейс си втълпяваше думата „подходящ“, която щеше да запише в досието на Сполдинг. Той не беше повярвал нито за секунда на преувеличените описания на Сполдинг от Мандел — нямаше мъж, който би могъл да функционира толкова „стабилно“ като Дейвид Сполдинг, ако последните описания бяха верни. Но дори само половината от тях да отговаряха на истината, това беше напълно достатъчно.

Последното изискване.

Защото ако имаше само един-единствен войник в армията на Съединените щати — униформен или цивилен, — който ще трябва да работи съвсем самостоятелно, без удобството да има верига от командири и при пълно съзнание, че над него няма висшестоящи, които биха могли да вземат трудни решения, това щеше да бъде офицерът от разузнаването в Португалия.

Мъжът в Лисабон.

8 ОКТОМВРИ 1939 Г., ФЕЪРФАКС, ВИРДЖИНИЯ

Не съществуваха имена. Имаше само числа и букви.

Числа, следвани от букви.

Две–шест–Б. Три–пет–И. Пет–едно–С.

Не съществуваше лично минало, нямаше биография... не се споменаваха съпруги, деца, бащи, майки... страни, градове, родни краища, училища, университети — съществуваша само тела и умове, както и отделни, специфично реагиращи интелекти.

Лагерът бе разположен дълбоко в гористата част на Вирджиния върху 220 акра земя, състояща се от полета, хълмове и планински потоци. Имаше райони с гъсти гори, граничещи с пасища и блата — опасни с пропадащата си земя и пълни с враждебни обитатели —

влечуги и насекоми; само на няколко метра от тях имаше грамади от валчести камъни, които сякаш разделяха стръмните склонове на Вирджиния.

Областта бе избрана внимателно, с голяма прецизност, и беше опасана с противоураганна ограда, висока четири и половина метра, през която постоянно течеше парализиращ, но не смъртоносен ток. На всеки три и половина метра имаше поставен знак за забрана, който предупреждаваше наблюдателя, че този парцел земя... гора, блата, пасища и хълмове... е изключителна собственост на правителството на Съединените щати. Така евентуалните нарушители бяха своевременно предупреждени не само че входът е строго забранен, но и че е прекалено опасно да се влиза навътре. Бяха цитирани заглавия и алинеи от специфичните закони, отнасящи се до забраната на достъп, заедно с волтажа на тока, който тече през оградата.

Теренът бе възможно най-разнообразен, доколкото можеше да бъде открит такъв на достатъчно близко разстояние до Вашингтон По един или друг начин, с една или друга местност той съответстваше доста добре на топографията и местностите, които бяха обект на тренировки на хората, населяващи тази огромна територия.

Числата бяха следвани от букви.

Имена не съществуваха.

Имаше една-единствена врата в центъра на западния сектор, до която се стигаше по второстепенен път. Над вратата, между срещуположните караулни сгради, беше поставен метален знак. С главни букви на него пишеше: ГЛАВНА КВАРТИРА НА ПОЛЕВА ДИВИЗИЯ — ФЕЪРФАКС.

Нямаше никаква друга идентификация или описание.

На фасадата на всяка от тези сгради имаше поставени идентични табели-копия на поставените през три и половина метра, предупреждаващи любопитните за неприкосновеността, законите и волтажа.

Нямаше място за грешки.

Дейвид Сполдинг получи самоличност — самоличността на Феърфакс. Той беше Две-пет-Л.

Нямаше име. Само цифри, следвани от буква.

Две-пет-Л.

Разшифровано, това означаваше, че тренировките му трябваше да приключат до петият ден от втория месец. Неговото направление беше — Лисабон.

Беше невероятно. В продължение на четири месеца трябваше да се възприеме нов начин на живот — с пълнота и убедителност, граничещи с невъзможното.

— Сигурно няма да успееш — заяви полковник Едмънд Пейс.

— Не съм сигурен, че искам да успея — беше отговорил Сполдинг.

Съществена част от обучението беше създаването на мотивация. Дълбока, солидна и втълпена, без съмнение... но не отвъд реалните психологически възможности на съответния кандидат.

В случая Две-пет-Л правителството на Съединените щати не можеше да използва похвата на „развяване на знамена“ и издигане на патриотични каузи. Тези методи нямаше да му повлияят. Кандидатът бе прекарал голяма част от живота си извън страната в интелигентна международна среда. Той говореше езика на бъдещия враг. Познаваше ги като хора — шофьорите на таксита, продавачите в бакалиите, bankerите, адвокатите, а това означаваше, че познава хора, които не бяха измислени от пропагандната машина. Единственото приемливо основание на Феърфакс бе, че тези хора са пълни глупаци, щом се оставят да бъдат управлявани от престъпници психопати. Лидерите бяха действително фанатици. Съществуваха достатъчно доказателства, които без всякакво съмнение изобличаваха престъпленията им — извращения, безразборни убийства, мъчения и геноцид.

Всичко това не подлежеше на съмнение.

Престъпници.

Психопати.

Освен това съществуваха и Адолф Хитлер.

Адолф Хитлер убиваше евреи. Убиваше с хиляди — много скоро те щяха да станат милиони, ако се четяха и тълкуваха правилно *последните му решения*.

Арон Мандел, другият му „баща“, беше евреин — „бащата“, когото обичаше повече от родителя си. А на всичкото отгоре проклетите глупаци толерираха удивителната след думата *евреи!*

Дейвид Сполдинг беше в състояние да започне да мрази тези проклети глупаци — шофьорите на таксита, бакалите, bankerите,

адвокатите — без особени угризения при тези обстоятелства.

Извън този рационален подход Феърфакс използваше второ психологическо „оръжие“, което беше стандартно за тази база. За някои от обучаваните то се отнасяше повече, отколкото за други, но никога не отсъстваше в някаква степен.

Хората, обучавани във Феърфакс, имаха едно общо качество или недостатък — в зависимост от гледната точка, от която се преценява този въпрос. Никой, който не го притежаваше, не биваше приеман.

Те трябваше да имат високоразвито чувство за конкуренция — желание да победят.

Нямаше никакво съмнение — във Феърфакс арогантността не се считаше за презрителен атрибут.

От психологическата характеристика на Дейвид Сполдинг към досието му, вече възприемано от Разузнавателното управление, командирите от Феърфакс разбираха, че техният кандидат, все още обучаващ се за Лисабон, притежава меко сърце, което животът в „полето на действие“ може да втвърди — дори със сигурност *щеше да* втвърди, ако, разбира се, имаше шанса да оцелее толкова дълго. Поради това беше по-добре да постигне по-голям напредък по време на самото обучение. Това беше най-важно за самия обект, за неговото оцеляване.

Сполдинг притежаваше голямо самочувствие, самостоятелност и беше много подвижен в заобикалящата го среда... всичко това беше отлично, но Две-пет-Л имаше един недостатък: в него съществуваше някакво колебание при вземането на незабавни решения, когато той има предимство, например дали да се нахвърли в убийство, когато шансът е на негова страна — интелектуално и физически.

Полковник Едмънд Пейс забеляза този недостатък на третата седмица от обучението му. Абстрактното чувство за справедливост на Две-пет-Л нямаше шансове да просъществува в Лисабон. Полковникът знаеше разрешението на този въпрос.

Психологическото приспособяване *щеше да се* получи чрез физическа натовареност.

„Атака, задържане и освобождаване“ беше безинтересното наименование на този курс. Зад това наименование се криеше най-

трудната физическа подготовка във Феърфакс — истинското сражение. Използваха се ножове, вериги, жици, игли, въжета, пръсти, колена, лакти... но — никога пистолети.

Противодействие, противодействия, противодействие.

Изключение бяха само случаите на преднамерено нападение.

Две–пет–Л прогресираше. Той беше едър мъж, но притежаваше бързата координация на по-набит човек. Затова на напредъка му трябваше да се поставят пречки. Самият човек трябваше да бъде унижен. Така щеше да осъзнае практическата стойност на шанса.

Щеше да го научи от по-древни, но по-арогантни мъже.

Полковник Едмънд Пейс „взе назаем“ от Британското отделение на командосите най-добрите им униформени мъже. Те бяха прехвърлени със самолети. Трима „специалисти“, хитро представени във Феърфакс, бяха получили инструкцията: „Побъркайте Две–пет–Л.“

Те правиха точно това в продължение на много седмици.

Но ето, че настъпи моментът, когато вече не можеха да го обучават безнаказано.

Дейвид Сполдинг не можеше повече да приеме унижението; той започна да става толкова добър, колкото и „специалистите“.

Мъжът, определен за Лисабон, напредваше.

Полковник Едмънд Пейс редовно получаваше доклади в Министерството на войната.

Всичко вървеше по план.

Седмиците станаха месеци. Всички възможни оръжия за нападение и отбрана, всички видове устройства за саботаж, всеки възможен метод за влизане и излизане — очевиден и прикрит беше обстойно изучаван от хората, които бяха на обучение във Феърфакс. Кодовете и вариациите станаха добре усвоени езици, а инстинктивните решения — тяхна втора същност. Две–пет–Л продължаваше да напредва. Там, където изоставаше, бяха давани заповеди на „специалистите“ за по-сурови тренировки в курса „Атака, задържане и освобождаване“. Психологическият ключ се състоеше във видимото, физическото унижение.

До момента, в който то беше преодоляно. Командосите бяха победени.

Всичко вървеше по разписание.

— Все пак може и да успееш — каза полковникът.

— Не съм съвсем сигурен в какво точно съм успял — отговори Дейвид, облечен в лейтенантската си униформа, докато пиеше питието си в „Мейфлауър Коктейл Лаундж“. — Предполагам, че ако давах дипломи за „Криминални дейности за напреднали“, вероятно щях да получа такава.

Обучението на Две-пет-Л щеше да приключи след десет дни.

Неговата градска отпускателна от двадесет и четири часа беше нещо необичайно, но Пейс я беше изискал. Той трябваше да поговори със Сполдинг.

— Всичко това притеснява ли те? — попита Пейс.

— Ако имах свободно време да помисля, сигурен съм, че щеше да ме притеснява. А теб не те ли безпокои? — попита Сполдинг, като погледна полковника през малката маса.

— Не... Защото разбирам причините.

— Окей. В такъв случай и аз ги разбирам.

— Те ще стават все по-ясни в полето на действие.

— Убеден съм — съгласи се Дейвид стегнато.

Пейс наблюдаваше Сполдинг внимателно. Както можеше и да се очаква, младият човек се беше променил. Меката и придобита с лекота грациозност на интонация и жестикулация бяха изчезнали. Те бяха заменени от стегнатост, точност в движенията и приказките. Преобразяването не беше пълно, но все още продължаваше.

Белезите на професионализма му започваха да личат. Лисабон щеше да го кали допълнително.

— Впечатлен ли си от факта, че Феърфакс прескочи един ранг в твоя случай? Аз навремето трябваше да поработя осемнайсет месеца, за да стигна до това сребро.

— Ето, пак времето... Никога не съм обличал униформа до днес. Струва ми се доста неудобна — Сполдинг прокара ръка по куртката си.

— Това е добре. Не свиквай с нея.

— Това е странно...

— Как се чувстваш? — прекъсна го Пейс.

Дейвид погледна полковника. За момент отново се появи грацията, мекотата — дори и ироничният хумор.

— Не съм сигурен... Сякаш съм сглобен на бърза монтажна линия. От някаква високооборотна машина — знаете какво искам да кажа, нали?

— Точно описание в този аспект. С изключение на това, че ти самият допринесе доста за тази фабрика.

— Бих желал да мога да приема всичко това като комплимент — отговори тихо Сполдинг, докато въртеше бавно чашата си и оглеждаше плуващите в нея ледчета, след което вдигна глава и погледна Пейс. — Не мисля, че мога. Познавам хората, с които бях обучаван. Те са доста странни.

— Те са високомотивирани.

— Европейците са точно толкова луди, колкото тези, с които желаят да се бият. Имат си свои причини. Не бих могъл да ги оспорвам...

— Е — прекъсна го полковникът, — ние нямаме достатъчно американци, поне засега.

— А тези, които имате, са на две крачки от затвора.

— Те не са в армията.

— Виж, не знаех това — заяви Сполдинг бързо, като намекна за очевидното с усмивка.

— Разбира се, че не си.

Пейс се ядоса на себе си. Неблагоразумието беше второстепенно, но все пак беше неблагоприятно.

— Това не е от значение. След десет дни ще си приключил сщата Вирджиния и тогава ще свалиш униформата. Честно да ти кажа, беше голяма грешка да ти я давам от самото начало. Все още се учим на този род неща. Правилата за реквизита и доставките трудно се променят.

— Пейс отпи от чашата си, като избягваше погледа на Сполдинг.

— Смятах, че ще бъда военен аташе в посолството. Един от няколко.

— По документи — да. Ще ти направят подробно досие. Но има разлика — това е част от легендата. Ти не си падаш по униформите. Не смятаме, че трябва да носиш такава. Въобще. — Пейс постави обратно чашата и погледна Дейвид право в очите. — И така. Ти си издействал едно много безопасно, много удобно местенце заради езиците, резиденциите и връзките на родителите си. С една дума — ти си

избягал по възможно най-бързия начин, като си разбрал, че собственият ти врат е изложен на опасността да влезеш в действащата армия.

— Това звучи съвсем логично. Защо те притеснява? — запита Сполдинг, след като помисли по въпроса.

— Защото само един-единствен човек в посолството ще знае истината. Той ще ти се представи сам... След време останалите може да започнат да подозират нещо, но това ще бъде след дълъг период от време. Но те никога няма да знаят със сигурност. Нито посланикът, нито останалият персонал... Това, което се мъча да ти кажа, е, че ти няма да бъдеш много популярна личност.

— Вярвам, че ще ме приберете преди да ме линчуват — засмя се тихо Дейвид.

— Други ще бъдат прибирани, но не и ти — отговори Пейс бързо, тихо и отсечено.

Сполдинг седеше тихо, докато отвърна на погледа на полковника.

— Нищо не разбирам.

— Не съм сигурен, че ще мога ясно да го обясня. — Пейс постави чашата си на малката коктейлна масичка и продължи — Ще трябва да започнеш бавно, крайно предпазливо. Британското „Ми-5“ ни даде няколко имена — не са много, но са все пак нещо, с което може да се започне. Ще трябва да създадеш своя собствена агентурна мрежа. Хора, които ще поддържат контакт само с теб и с никой друг. Това ще предполага много пътувания. Смятаме, че ще се ориентираш към северната част на страната, към границата с Испания. Баския регион, по-голямата част от тях са антифалангисти. Смятаме, че областите на юг от Пиренеите ще станат източници на информация и маршрути за бягства... Не се заблуждаваме — източна Франция няма да издържи. Ще бъде окупирана...

— *Господи!* — прекъсна го леко Дейвид. — Направили сте доста планове.

— Почти само с това се занимаваме. Това е причината да съществува Феърфакс.

— Разбирам агентурната мрежа — по един или друг начин затова бяхме обучавани в базата. Но за първи път чувам нещо за северна Испания, Баския регион. Познавам добре тази част от страната. — Дейвид се облегна на стола и започна да върти отново чашата си.

— Може и да грешим. Това е само теория. Може да откриеш, че водните пътища... Средиземноморието, Малага Бискай или Португалският бряг... са по-достъпни. Това ще трябва да решаващ ти. И да го разработваш.

— Добре. Разбирам... Какво общо има това с прибирането?

Пейс се усмихна.

— Все още не си постъпил на поста си. Да не би вече да намекваш за отпуската?

— Ти повдигна въпроса, при това доста неочаквано, струва ми се.

— Точно така — полковникът се понамести на малкия стол. Сполдинг беше много бърз. Той се вкопчваше в думите и използваше кратки паузи, за да увеличи тяхната ефективност. Щеше да бъде отличен при разпити, при бързи, сурови разпити. Като започнеше да работи в определената област.

— Решихме, че трябва да останеш в Португалия през цялото време. Всички видове отпуски — нормални и „ненормални“ — ще трябва да прекарваш на юг. По крайбрежието има една верига от колонии...

— И Коста дел Сантяго е сред тях — вметна Сполдинг тихо.

— Убежище на богаташи от цял свят.

— Точно така. Трябва да разработиш прикрития там. Трябва да те виждат с родителите ти. Да се закрепим там.

— Пейс се усмихна отново, с колеблива усмивка. — Бих могъл да се сетя и за по-неприятни задължения.

— Не си наясно какво представляват тези колонии... Ако съм те разбрал правилно, както казваме във Феърфакс, най-добре ще бъде кандидат Две-пет-Л да се вгледа добре в улиците на Вашингтон и Ню Йорк, тъй като скоро няма да има възможност да ги види.

— Не можем да рискуваме да те връщаме обратно, след като разработиш агентурна мрежа — разбира се, като приемаме, че ще успееш да разработиш такава. Ако, по каквато и да е причина, те прехвърлим от Лисабон в съюзническа територия, ще започне вражеско проучване и следене под лупа на всяко твое действие, което ще трае с месеци. Това може да изложи на опасност всичко постигнато. *За теб, а и за нашите интереси, би било най-сигурно да*

стоиш там непрекъснато. Британците ни научиха на това. Някои от оперативните им работници са с постоянно местоживееене, от години.

— Това не е особено успокояващо.

— Ти не си от „Ми-5“. Твоят тур ще продължи все пак ограничен период от време. Войната няма да продължи вечно.

Сега беше ред на Сполдинг да се усмихне — с усмивка на мъж, хванат в капан, който не може да разбере все още.

— Има нещо налудничаво в това, което каза... „Войната няма да продължи вечно“...

— Защо?

— Та ние не сме влезли в нея все още.

— Ти вече си — уточни Пейс.

ДВЕ

8 СЕПТЕМВРИ 1944 Г., ПЕЕНЕМЮНДЕ, ГЕРМАНИЯ

Мъжът, облечен в костюм на ситно райе, ушит от шивачи в „Алт Страс“, изглежда с недоумение тримата мъже през масата. Той би реагирал остро в случай, че тримата експерти от лабораторията не бяха закачили квадратни червени метални значки на реверите на колосаните си бели престижи. Тези значки означаваха, че именно тези трима учени имат право да се движат там, където беше забранено за всички, освен за елита на базата. Пеенемюнде. Самият той имаше закачена точно такава значка на ревера на раирания си костюм. В неговия случай това беше само временно разрешително, което не беше сигурен дали в действителност иска да притежава.

В момента със сигурност не желаете да го притежава.

— Не мога да приема оценката ти — каза той тихо. — Това е абсурдно.

— Елате с нас — отговори ученият в средата, като кимна на колегата си отдясно.

— Няма смисъл да отлагаме — добави третият мъж.

Четиримата мъже станаха от столовете си и пристъпиха към стоманената врата, която беше единственият вход за помещението. Един след друг всеки от четиримата откачи червената значка от ревера си и я притисна до сива пластина на стената. В момента на контакта светваше малка бяла лампа, тя оставаше светната около две секунди, след което угасваше отново. Снимката беше готова. Последният мъж — част от персонала в Пеенемюнде, отвори вратата и всеки поотделно пристъпи в коридора.

В случай, че бяха излезли трима, пет или колкото и да са, но неотговарящи на снимките, щяха да се задействат алармени инсталации.

Те вървяха притихнали надолу по искрящобелия коридор. Берлинчанинът вървеше напред заедно с учения, който седеше между

другите двама на масата. Той явно беше говорителят — колегите му вървяха отзад.

Стигнаха шахти с асансьори и повториха още веднъж същия ритуал — червените значки, сивата пластина и малките бели лампички, които светнаха отново само за две секунди. Отдолу под пластината светеше някакъв номер.

Шест.

От асансьор номер шест се разнесе приглушен звук на звънец, докато дебелите стоманени врати се отваряха. Един по един мъжете влязоха вътре.

Асансьорът се спусна осем етажа надолу; четири се намираха под земята, до най-потайните етажи на Пеенемюнде. Докато четиримата мъже излизаха, те бяха посрещнати от висок мъж, облечен в тесен зелен гащеризон с голям кобур, прикрепен на широк кафяв колан. В кобура си имаше „Люгер Стърнлихт“ — специално изработен пистолет с оптичен мерник. Козирката на фуражката му и оръжието подсказваха, че той е от Гестапо.

Офицерът от Гестапо явно позна тримата учени. Той се усмихна бегло и насочи вниманието си към мъжа, облечен в раирания костюм. Подаде ръката си напред, като показва на берлинчанина да свали червената значка.

Берлинчанинът направи точно това. Човекът от Гестапо я пое, отиде към един телефон, поставен на стената, и натисна комбинация от бутона. Той съобщи името на берлинчанина и изчака, може би около десет секунди.

Постави слушалката обратно и се върна отново при мъжа в раиран костюм. Арогантността, която беше показал само преди броени минути, изчезна.

— Извинявам се за закъснението, хер Страсър. Трябваше да разбера... — той подаде обратно значката на берлинчанина.

— Не е нужно да се извинявате, хер оберлейтенант. Извиненията щяха да са необходими само ако не изпълнявахте задълженията си.

— Данке — благодари човекът от Гестапо, като насочи четиримата мъже отвъд зоната, която охраняваше.

Те продължиха към двойни врати. Чуваха се щракания, докато отключваха вратите. Мажи бели лампички отново светеха над пластините. Пак снимаха хората, влизащи през двойните врати.

Те завиха по разделящ се на две коридор — този път той не беше оцветен в бяло, а бе по-скоро кафяво-черен, толкова тъмен, че на Страсър му бяха необходими няколко секунди, за да се адаптира от яркото осветление в главните коридори към внезапната тъмнина. Малки осветителни тела хвърляха оскъдна светлина.

— Вие не сте идвали тук преди — заяви говорителят на учените, обръщайки се към берлинчанина. — Този коридор беше проектиран от инженер-оптик. Предполага се, че тук очите се подготвят за високоинтензивните микроскопски светлини. Повечето от нас смятат, че това е просто губене на време.

В крал на дългия тъмен тунел имаше стоманена врата Страсър се протегна автоматично към червената си значка. Ученият поклати глава и проговори, като леко махна с ръка.

— Тук светлината не е подходяща за снимки. Охраната от вътрешната страна е вече предупреждена.

Вратата се отвори и четиримата мъже влязоха в просторна лаборатория. Покрай дясната стена имаше редици от столове, всички стояха пред мощни микроскопи. Бяха разположени на еднакво разстояние един от друг върху вградени работни маси. Зад всеки микроскоп бе монтирано високоинтензивно осветително тяло, поставено върху дръжка, наподобяваща гъша шия, вградена в безупречната бяла повърхност. Лявата стена наподобяваше дясната — единствената разлика бе в това, че нямаше столове и имаше по-малко на брой микроскопи. Тук работните плоскости бяха поставени по-високо. Явно тази част от лабораторията се използваше за конференции и имаше възможност много хора да си служат с едни и същи увеличителни стъкла. Столовете само биха затруднявали; мъжете стояха прави, докато се съвещаваха относно увеличените от микроскопа частици.

В далечния край на стаята имаше още една врата. Това не беше вход, а сейф. Тежък стоманен сейф, висок два метра и десет сантиметра и широк метър и двайсет. Целият беше черен, с изключение на двата лоста и диска за комбинации, които бяха блестящосребристи.

Говорителят на учените се приближи към него.

— Разполагаме само с петнайсет минути, докато броячът не запечата вратата и чекмеджетата. Помолил съм всичко да бъде

запечатано за седмица. Разбира се, ще ми е нужно вашето препотвърждение.

— И сте сигурен, че ще го получите, нали?

— Сигурен съм — потвърди ученият, докато въртеше ту наляво, ту надясно колелото, за да стигне до желаната позиция — Но цифрите се променят автоматично всеки двайсет и четири часа — каза той, докато държеше неподвижно колелото в края на шифъра и посегна към сребристите лостове. Той дръпна горния лост надолу, при акомпанимента на едва доловим звук отвътре, а след секунди дръпна долния лост нагоре.

Звукът спря, чу се метално щракане, при което ученият отвори дебелата стоманена врата. Той се обърна към Страсър и каза:

— Това са инструментите за Пеенемюнде. Можете сам да ги видите.

Страсър се приближи към сейфа. Вътре имаше поставени пет реда подвижни стъклени подноса. Сейфът беше пълен отгоре до долу, всяка преграда имаше по сто подноса, а всички взети заедно бяха около петстотин.

Подносите, които бяха празни, имаха бял етикет с надпис върху предната си част. Ясно беше изписано *Ауфюлен*.

Пълните подноси бяха отбелязани с черни ленти отпред.

Имаше три и половина реда с бели етикети. Те бяха празни.

Страсър извади няколко и ги огледа, затвори ги и погледна ученият от Пеенемюнде.

— Това ли е единственото хранилище? — попита тихо той.

— Да. Имаме завършени шест хиляди калъфа. Господ знае колко от тях ще влязат в експеримента. Изчислете за себе си доколко можем да напреднем.

Страсър се вгледа в учения.

— Знаете ли какво точно говорите?

— Да, знам. Ние ще доставим само малка част от изискваните по план. Няма да бъдат дори близко до минималните. Пеенемюнде е пълен провал.

9 СЕПТЕМВРИ 1943 Г., СЕВЕРНО МОРЕ

Ескадрилата от бомбардировачи „Б-17“ беше изоставила първоначалната цел в Есен поради ниската облачност. Командирът на

ескадрилата, въпреки възраженията на останалите пилоти, заповяда да се насочат към изпълнението на втората поредна задача — доковете северно от Бремерхавен. Никой не харесваше полетите до там, защото възможностите за бързо набиране на височина на „Месершмит“ и „Щука“ бяха ужасни. Наричаха ги ескадрилите-самоубийци на Луфтвафе, пилотирани от вманиачени млади нацисти, които могат еднакво добре да се сблъскват с вражеските самолети или да стрелят по тях. Това не се дължеше толкова на изключителната им смелост, колкото на липса на опит или на нещо още по-лошо — слаба подготовка.

Бремерхавен-север беше ужасен като втора цел. Когато бе първа, бомбардировачите се ескортираха от Осма бойна ескортна ескадрила, но когато Бремерхавен беше второстепенна цел, те липсваха. Въпреки това командирът на ескадрилата беше твърдоглав. Нещо по-лошо — беше завършил Уест Пойнт Втората цел трябваше да бъде поразена, при това на височина, гарантираща максимална точност. Той не приемаше критика от заместник-командира на фланговия самолет, който даваше да се разбере, че такава височина е нелогична при положение, че има придружаващи самолети, а без тях при масирания зенитен обстрел всичко водеше към чисто самоубийство. Командирът на ескадрилата избоботи новите навигационни данни и прекъсна радиовръзката.

Веднага след като вече бяха влезли във въздушното пространство на Бремерхавен, немските зенитни снаряди започваха да ги обсипват. Противовъздушните оръдия бяха смъртоносни. Командирът на ескадрилата спусна самолета си водач право надолу на височина за максимална ефективност и беше моментално взривен.

Заместник-командирът ценеше повече живота и самолета, отколкото командира на ескадрилата, завършил Уест Пойнт. Той заповяда на ескадрилата да набере височина, като каза на бомбардировачите да пуснат целия си товар, върху каквото им падне, но бързо да наберат максимална височина, така че да не са под прицела на зенитните оръдия.

След няколко мига стана много късно. Един от бомбардировачите се запали и започна да се върти. Само три парашута успяха да изскочат от него. Два от самолетите бяха засегнати толкова

лошо, че моментално полетяха надолу. Пилоти и екипажи скачаха. Поне повечето от тях успяха.

Останалите продължаваха да набират височина. Месершмитите се издигаха с тях. Те се изкачваха все повече и повече, преминавайки сигурните височини. Беше заповядано да се сложат кислородните маски, но не всички те бяха в изправност.

След четири минути това, което остана от ескадрилата, вече беше в средата на безоблачното небе, впечатляващо чисто поради липсата на въздушни частици. Звездите изглеждаха великолепно с мигащата си светлина, а луната беше повече от всякога „луна за бомбардировачи“.

Спасението се криеше в тези височини.

— Щурман — обърна се по радиото изтощеният и облекчен заместник-командир, — дайте ни курс! Назад към Лейкенхит, за предпочитане.

Отговорът по радиото вгорчи моментното облекчение. Той го получи от втория щурман „Той е мъртъв, полковник. Нелсън е мъртъв.“

Нямаше време за коментар.

— Поемете самолет номер три! Ваш ред е! — каза полковникът от втория самолет.

Курсът бе даден. Ескадрилата се групира и започна да се спуска на безопасна височина. Ниска облачност ги покриваше отгоре. Тя се стелеше над Северно море.

Ето вече минаха пет, после седем, после дванайсет минути. Накрая станаха дваисет. Надолу се виждаха сравнително малко облаци. Английският бряг трябваше да се е появил още преди две минути. Някои пилоти изглеждаха загрижени и го заявиха.

— Даде ли точен курс, самолет три? — попита новият ескадрилен командир.

— Положително, полковник — долетя по радиото.

— Някой от вас, щурмани, да има забележки?

Чуха се отрицателни възгласи от останалите самолети.

— Няма проблеми с курса, полковник — дочу се гласът на капитана от самолет номер пет — Все пак, съмнявам се в данните.

— Какво искаш да кажеш, по дяволите?

— Посочихте две-три-девет. Помислих, че уредите ми не четат точно...

Изведнъж се дочуха прекъсвания от всички пилоти в ескадрилата.

— Моите са едно–седем...

— Проклятие, аз прочетох две–девет–две. Удариха ни право по...

— *Господи!* Пред мен беше шест–четири...

— Ударени сме по средата. Не обърнах никакво внимание на данните!

Настъпи пълна тишина. Всичко беше съвсем ясно.

Всички вече разбраха това, което досега не можеха да проумеят.

— Оставете всички честоти свободни — заповяда командирът — Ще се опитам да се свържа с базата.

Прикритието на облаците изведнъж се разкъса, не за дълго, но все пак достатъчно дълго. Гласът на командира прозвуча по радиото от самолет номер три.

— Бърза преценка, полковник... ми подсказваме се движим на северозапад.

Тишината продължи.

След малко командирът проговори отново:

— Ще се свържа с някого. Какво показват уредите ви? Гориво за около десет–петнайсет минути?

— Дълъг полет, полковник — обади се самолет номер седем. — Със сигурност няма да има за повече от това.

— Предположих още преди пет минути, че ще кръжим, ако се наложи — заяви самолет номер осем.

— Не — обади се самолет четири.

Полковникът от самолет номер две успя да се свърже с Лейкенхит по честотата за спешни случаи.

— Доколкото можем да установим — се чу измъченият, развълнуван, но все пак овладян английски глас, — искам да кажа... искам открити линии по цялата крайбрежна защита, по море и суша. Приближавате сектора Данбър. А това е шотландската граница, полковник. Какво, по дяволите, правите там?

— За Бога, нямам понятие! Има ли летища наоколо?

— Не и за вашите самолети. Не за цяла ескадрила. Може би за един, два...

— Кучи син! Не искам да чувам това. Дай ми инструкции за извънредно кацане!

— Но ние действително не сме подготвени...

— Вие чухте ли ме! Имам една доста силно ударена ескадрила! Гориво за около шест минути! Дайте указания!

Тишината продължи точно четири секунди. Съвещанията в Лейкенхит бяха кратки, а решенията — категорични.

— Смятаме, че ще видите брега — най-вероятно шотландския. Кацайте в морето... Ще направим всичко, което можем, момчета!

— Единадесет *бомбардировача* сме, Лейкенхит! Не сме ято птици!

— Няма време, водачо... Логиката е неумолима Най-сетне не ние ви заведохме там. Кацнете в морето! Ще направим всичко възможно... Успех!

ЧАСТ 1

10 СЕПТЕМВРИ 1943 Г., БЕРЛИН, ГЕРМАНИЯ

Райхминистърът по въоръженията Алберт Шпеер тичаше нагоре по стълбите на Министерството на военновъздушните сили, което се намираше на „Тиергартен“. Той не усещаше силния проливен дъжд, който се изливаше от сивото небе; не забеляза, че незакопчаният му шлифер се бе смъкнал и откриваше куртката и ризата му на напора на септемврийската буря. Ярост заличаваше всичко в мислите му, освен настоящата криза.

Лудост! Чиста, неудържима, непростима лудост!

Индустриалните резерви на цяла Германия бяха почти изчерпани, но той ще се справи с този огромен проблем. Ще се справи, като използва напълно производствения потенциал на окупираните страни. Ще се справи и с трудноуправляемия на практика внос на трудови сили. Трудови сили ли? Роби!

Катастрофална производителност, непрекъснати и нескончаеми саботажи.

На какво ли се надяват?

Време за жертвоприношение! Хитлер не можеше да продължава да бъде всичко за целия народ! Той не можеше да осигурява огромни мерцедеси, грандопери и посещавани ресторанти; вместо това трябваше да осигурява танкове, муниции, кораби, самолети! Това бяха приоритетите!

Фюрерът никога не можа да заличи спомена за революцията от 1918 година.

Колко непостоянен! Единственият мъж, чиято воля формира историята, който бе близо до лелеялата мечта за хилядолетен Райх, сега беше изпаднал в ужас, представяйки си отново неуправляемите тълпи от недоволни маси от осемнайсети година.

Шпеер мислеше дали бъдещите историци ще отбележат този факт. Дали ще разберат колко слаб беше Хитлер в действителност, когато се отнасяше до неговите сънародници. Как се отдръпна

уплашен назад, когато жизнено необходимата продукция спадна под предвижданията равнища.

Лудост!

Добре, че все още *той*, райхминистърът по въоръженията, може да контролира тази рушителна непостоянност дотолкова, доколкото той сметнеше за нужно. Всичко бе въпрос на време. Няколко месеца, може би най-много шест.

Защото съществува Пеенемюнде.

Ракетите!

Всичко се свеждаше до Пеенемюнде!

Пеенемюнде е неотразима. Пеенемюнде може да предизвика падането на Лондон и Вашингтон. Двете правителства ще видят безсмислието на пълното унищожение.

Разумните мъже след това биха могли да седнат и да създадат разумни договори.

Дори това да означава отстраняването на неразумните. Отстраняването на Хитлер.

Шпеер знаеше, че има и други, които мислят така. Фюрерът беше започнал очебийно да показва болезнени признаци на напрежение и умора. Заобикаляше се с посредствени хора — едно лошо замаскирано желание да остане в уютната компания с интелект като неговия. Но това стигна твърде далеч, когато самият Райх бе засегнат. Търговец на вино — външен министър! Третокласен партиен пропагандатор — министър по източните въпроси! Бивш военен пилот — координатор на *цялата икономика*!

Дори самият той. Дори тихият, срамежлив архитект — сега министър по въоръженията.

Всичко това ще се промени с Пеенемюнде. Дори самият той. Благодарение на *Господа*!

Но най-напред *трябва* да го има Пеенемюнде. Няма съмнение за оперативния успех. Без Пеенемюнде войната ще бъде загубена.

А сега му казваха, че възниква един въпрос. Грешка, която може да бъде прелюдия към германското поражение.

Глуловат на вид старшина отвори вратата на кабинета. Шпеер влезе и видя, че около две трети от голямата конферентна маса бе запълнена, столовете бяха подредени така, сякаш групите се подозираха помежду си; така, както бе в онези времена на прогресивно

изострящи се вражди вътре в Райха. Той отиде до централното място на масата, където отдясно седеше единственият мъж, на когото той можеше да има доверие — Франц Алтмюлер.

Алтмюлер беше четиридесет и две годишен циник. Висок, рус, аристократичен, символ на ариецата от Третия райх, който дори за момент не вярваше на расовите глупости, прокламирани от Третия райх. Въпреки всичко той изповядваше теорията за получаване на придобивки, като се преструваше на съгласен с всеки, щом има някаква изгода.

На публични места.

Само между своите *много* близки съмишленици той казваше истината. Когато тази истина би му донесла изгода.

Шпеер беше не само съмишленик на Алтмюлер, но и негов приятел. Техните семейства бяха повече от съседни; двамата бащи често търгуваха заедно, а майките им бяха приятелки от училище.

Алтмюлер приличаше на баща си. Той беше изключително способен бизнесмен, специалист в администриране на производството.

— Добро утро — каза Алтмюлер, изтърсвайки един несъществуващ конец от куртката си. Той обличаше парадната си униформа много по-често, отколкото е необходимо, предпочитайки да изглежда като архангел.

— Изглежда невероятно — отговори Шпеер, сядайки бързо.

Групите — а това бяха групи, застанали около масата, продължаваха да говорят помежду си, но със значително по-тихи гласове. Отправяха погледи по посока към Шпеер, после бързо ги отместваха встрани. Всеки беше готов да замълчи веднага, но никой не искаше да изглежда напрегнат или виновен.

Тишината щеше да настъпи, когато или Алтмюлер, или Шпеер станеше от стола, за да се обърне към събраните хора. Това щеше да бъде сигналът. Но не и преди това. Да се обърне внимание преди това би изглеждало като проява на страх. Страхът беше еквивалентен на признание за вина. Нито един от конферентната маса не можеше да си позволи това.

Алтмюлер отвори кафява папка и я сложи пред Шпеер. Това беше списък на поканените на събирането. Имаше обособени три различни групи, всяка от тях със свой говорител. Шпеер прочете

имената, като ги поглеждаше незабележимо, за да установи присъствието и мястото на тримата лидери.

В далечния край на масата, блестящ в своята генералска униформа, в куртка, покрита с ордени, някои от които отпреди трийсет години, седеше Ернст Лееб, шеф на Армейското техническо снабдяване. Той беше средно висок, но изключително мускулист — форма, която подсказваше добро поддържане за неговите 60 години. Пушеше цигарата си през цигаре от слонова кост, което охотно използваше за прекъсване на разговорите на подчинените си. Приличаше на карикатура, но все още властна. Хитлер го харесваше заради неговите огромни военни знания и умения.

В средата на масата, отляво, седеше Алберт Фьоглер — остър, агресивен; той беше генерален мениджър на индустрията на Райха. Фьоглер беше солиден мъж, приличащ на бургмастер. Меката плът на лицето му непрекъснато се превръщаше във въпросителна гримаса. Смееше се много, но смехът му бе остър. Използваше го като средство, а не за удоволствие. Той отлично отговаряше на положението си. Фьоглер обичаше най-много да организира преговори между индустриални противници. Той бе превъзходен посредник, защото всички преговарящи страни се страхуваха от него.

Срещу Фьоглер и леко надясно към Алтмюлер и Шпеер беше Вилхелм Цанген — официален представител на Райха в германската индустриална асоциация. Цанген беше с тънки устни, болезнено слаб, без чувство за хумор. Приличаше на безплътен скелет, чувстващ се най-щастлив над своите таблици и графики. Прецизен мъж, който се изпотяваше по краищата на оредяващата си коса, под ноздрите и по брадата, когато беше нервен. Той бе изпотен и сега и непрекъснато вадеше носната си кърпа, за да попие смущаващата влага. Въпреки всичко това и някак си в противоречие с външния му вид Цанген беше убедителен в дебатите. Защото никога не спореше без факти.

„Те всички са убедителни“, помисли Шпеер. И ако не бе яростта му, той знаеше, че подобни мъже можеха и сигурно щяха да го изплашат. Алберт Шпеер беше честен в оценката за себе си. Той осъзнаваше, че няма достатъчно чувство за власт. Струваше му се трудно да изрази направо своите мисли между тези евентуално враждебно настроени мъже. Но сега именно те бяха в отбранителна

позиция. Не можеше да си позволи неговата ярост да предизвика паника между тях, нито да търси само опрощение за тях.

Те се нуждаеха от оздравяване. Германия се нуждаеше от оздравяване.

Пеенемюнде трябваше да бъде спасен.

— Как ще ме посъветваш да започнем? — Шпеер попита Алтмюлер, като понижи гласа си така, че никой друг на масата да не чуе.

— Не мисля, че това ще има някакво значение! Ще отиде около един час за много високи, много скучни и много тъпи обяснения, преди да достигнем до нещо конкретно.

— Не ме интересуват обясненията...

— Извинения, тогава.

— Най-малко от всичко извинения. Аз искам решение.

— Ако то трябва да бъде намерено на тази маса... в което, казано честно, аз се съмнявам... вие ще трябва да изслушате цялата тази излишна словесност. Може пък нещо да излезе от това. Аз обаче отново се съмнявам.

— Би ли ми обяснил това?

Алтмюлер погледна Шпеер директно в очите...

— В края на краищата, не съм сигурен, че има решение. Но ако има, не мисля, че е на тази маса... Може би греша. Защо не ги изслушаме първо?

— Добре. Би ли започнал с резюмето, което си подготвил? Страхувам се, че ще загубя самообладание по средата.

— Може ли да те посъветвам — прошепна Алтмюлер. — Ще бъде необходимо да загубиш самообладание по някое време — не виждам друг вариант.

— Разбирам.

— Алтмюлер дръпна назад стола и се изправи. Малко по малко гласовете около масата утихнаха.

— Господа, това спешно събиране се наложи по причини, които, предполагам, са ви известни. Най-малко би трябвало да са ви известни. Явно само райхминистърът по въоръженията и неговият екип не бяха информирани — факт, който те намира за ужасен... Накратко, операциите Пеенемюнде се намират в несравнима по своята сериозност криза. Въпреки милионите, вложени в тази най-жизнено

необходима оръжейна разработка, въпреки непрекъснатите уверения, предлагани от вашите уважавани министерства, сега научаваме, че продукцията може да бъде доведена до пълно замразяване след няколко седмици. Само няколко месеца преди предварително съгласуваната дата за първите действащи ракети. Тази дата никога не бе поставяна под съмнение. Тя беше крайъгълен камък за цялата военна стратегия, цели армии бяха прегрупирани, за да се координират с проекта. Германската победа се базираше върху него... Но сега Пеенемюнде е застрашен. Германия е застрашена... Ако проектите, съставени от екипа на райхминистъра... *изобретени* и съставени... са валидни, комплексът Пеенемюнде ще изразходва запасите от индустриални диаманти за по-малко от деветдесет дни. Без индустриални диаманти прецизното комплектуване на Пеенемюнде не може да продължи.

Шум от гласове... възбудени, гърлени, молеци за внимание... избухнаха веднага, щом Алтмюлер седна. Цигарето на генерал Лееб разряза въздуха пред него, сякаш беше сабя.

Алберт Фьоглер примигваше и свиваше подпухналите си очи, после сложи на масата пълните си ръце и заговори остро, високо и монотонно. Вилхелм Цанген бършеше яростно с кърпичката лицето и врата си и пискливият му глас контрастираше на по-мъжествените гласове около него.

Франц Алтмюлер се наведе към Шпеер.

— Виждал ли си клетки с възбудени оцелоти в зоологическата градина? Пазачите не могат да ги оставят да се наранят в железата на клетката. Съветвам те да загубиш своето добро самообладание много по-рано, отколкото говорихме. Може би точно сега.

— Това не е начинът.

— Не им позволявай да мислят, че си уплашен.

— Аз не се страхувам. — Шпеер прекъсна своя приятел с едва забележима усмивка и се изправи.

— Господа!

Гласовете затихнаха.

— Алтмюлер говори остро и съм сигурен, че направи това, защото аз говорих остро с него. Това беше сутринта, много рано тази сутрин. Сега има по-голяма перспектива и не е време за контраобвинения. Казвам това не за да намаля критичните аспекти на

ситуацията, защото те са огромни. Но яростта няма да реши нищо. А ние се нуждаем от решение... Затова аз си позволявам да търся вашата помощ — помощта на най-видните индустриални и военни умове в Райха. Най-напред, разбира се, трябва да се запознаем с детайлите. Ще започна с хер Фьоглер. Като мениджър на индустрията на Райха бихте ли ни казали вашето мнение?

Фьоглер беше объркан — той не би искал да бъде първи.

— Не съм сигурен, че мога да ви осветля достатъчно, хер райхминистър. Аз също знам само това, което получавам в рапортите. Те бяха оптимистични до миналата седмица. Нямаше и следа за трудности.

— Какво значи оптимистични? — попита Шпеер.

— Казвах, че количествата диаманти и фрагменти са достатъчни. Освен това продължават опитите с литий, въглерод и парафин. Нашето разузнаване докладва, че английската колекция в Британския музей потвърждава теорията на Ханей-Мойсан. Вече са произвеждани диаманти по този начин.

— Кой е проверил англичаните? — Франц Алтмюлер не говореше любезно. — Не се ли досещате, че такива сведения могат да ни бъдат подхвърлени?

— Тези проверки са работа на разузнаването. Аз не съм от разузнаването, хер Алтмюлер.

— Продължавайте — каза бързо Шпеер. — Още какво?

— Има един англо-американски експеримент под наблюдението на екипа на Бриджман. Те поставят графит под налягане от шест милиона паунда на един квадратен инч. Досега няма данни за успех.

— А има ли данни за неуспех? — попита Алтмюлер учтиво, като вдигна аристократичните си вежди.

— Напомням ви отново, че не съм в разузнаването. Не съм получил сведения досега.

— Храна за мисълта, нали — каза Алтмюлер.

— Въпреки това — прекъсна го Шпеер, преди Фьоглер да може да отговори — имахте причина да приемате, че количествата диаманти и фрагменти са достатъчни. Така ли е?

— Да, достатъчни. Или най-малкото бе възможна доставка, хер райхминистър.

— Как да бъдат доставени?

— Мисля, че генерал Лееб би могъл да знае повече по този въпрос.

Лееб едва не изпусна цигарето си от слонова кост. Алтмюлер забеляза изненадата му и бързо го попита, преди Лееб да си отвори устата:

— Защо армейски офицер от техническото снабдяване да има тази информация, хер Фьоглер? Питам, за да задоволя любопитството си.

— Пак от рапортите. Считам, че техническото снабдяване отговаря за оценяване на индустриалните, земеделските и минералните ресурси на окупираните територии, или онези територии толкова и са изследвани?

Ернст Лееб не беше съвсем неподготвен. Той беше неподготвен за обвинението на Фьоглер, а не за предмета на разговора. Той се обърна към помощника си, който разместваше листовите отдолу нагоре, за да намери каквото искаше Шпеер.

— Техническото снабдяване е под огромно напрежение в тези дни, както е и вашето министерство, хер Фьоглер. Съмнявам се дали генерал Лееб е имал време...

— Ние *правим* времето — каза Лееб. Неговото силно изразено воинско поведение контрастираше на бургмастерската недодяланост на Фьоглер. — Когато получим съобщение от подчинените на хер Фьоглер, че кризата е близка... че ни грози... ние веднага проучваме възможностите за преодоляването ѝ.

Франц Алтмюлер вдигна ръка към устата си, за да прикрие неволната си усмивка. Той погледна към Шпеер, който беше твърде разстроен, за да види хумор в създалата се ситуация.

— Успокоен съм, че техническото снабдяване е толкова сигурно, генерале — каза Шпеер. Райхминистърът на въоръженията имаше *малко* доверие във военните и трудно го прикриваше.

— Моля, вашите пояснения.

— Казах *възможности*, хер Шпеер. За да стигнем до практическо решение, ще ни е необходимо повече време от даденото.

— Добре. Вашите възможности?

— Има една възможност за едно бързо възстановяване на ресурсите с историческо значение. — Лееб спря, за да махне цигарата, смачка я, като чувстваше, че всеки един около масата го наблюдава

внимателно. — Позволих си да препоръчам на Генералния щаб предварителни изследвания. Те включват експедиционни сили по-малко от четири батальона... Африка. Диамантените мини източно от Танганайка.

— *Какво?* — Алтмюлер се наведе напред и не се сдържа. — Не говорите сериозно, нали?

— Моля! — Шпеер не можеше да позволи на приятеля си да прекъсва. Ако Лееб дори само замисляше такава драстична акция, това би могло да бъде голяма заслуга. Но нито един военен, знаейки тънката нахъсана бойна линия по Източния фронт и смъртоносните атаки на съюзниците в Италия, не би могъл да даде подобен абсурден съвет, освен ако няма някаква реална надежда за успех.

— Продължавайте, генерале!

— Мините Уилямсън в Мвадуи. Между областите Танганайка и Занзибар, в централния сектор. Мините в Мвадуи произвеждат годишно повече от един милион карата диаманти. Разузнаването, което редовно ни информира по мое настояване, съобщи, че има доставки от преди няколко месеца. Нашите агенти в Дар ес Салам са сигурни, че едно такова нападение ще бъде успешно.

Франц Алтмюлер плъзна лист хартия към Шпеер. На него беше написал: „Загубил е ума си!“

— Какъв е историческият прецедент, на който се позовавате? — попита Шпеер, държейки ръката си върху листа на Алтмюлер.

— Всички области източно от Дар ес Салам по право принадлежат на Третия Райх, Германска западна Африка.

Те бяха отнети от нашето отечество след Първата световна война. Самият Фюрер го напомни преди четири години.

Около масата настъпи тишина. Една засрамваща тишина. Дори очите на неговите помощници избягваха стария войн. Накрая Шпеер каза кротко:

— Това е оправдание, не прецедент, генерале. Светът малко се интересува от оправдания и въпреки че се питам къде е логиката да се придвижват батальони през половината глобус, вие може би поставихте въпрос за размишление. Къде другаде, по-близо... в *Източна Африка*, биха се намерили диаманти и фрагменти?

Лееб погледна помощниците си, Вилхелм Цанген сложи кърпата до носа си и наведе продълговатата си глава към генерала. Той

заговори, сякаш издишаше. Пискливият му глас дразнеше:

— Ще ви отговоря, хер райхминистър. И тогава, вярвам, ще видите колко безпредметна е тази дискусия... Шейсет процента от чупещите се диаманти са в Белгийско Конго. Основните две находища са между Казаи и Бакуанга, между реките Канши и Бушимайе. Генерал-губернатор на областта е Пиер Рикман, той е верен на белгийското правителство в изгнание в Лондон. Мога да уверя Лееб, че връзките на Конго с Белгия са много по-големи, отколкото бяха нашите с Дар ес Салам.

Лееб запали гневно цигара. Шпеер се облегна назад в стола и се обърна към Цанген.

— Добре. Шейсет процента фрагменти, а какво ще кажете за диамантите и всичко останало?

— Френска екваториална Африка — изцяло свързана с Де Гол. Гана и Сиера Леоне — под най-строг британски контрол. Ангола — доминирана от Португалия, а нейният неутралитет е нарушен, знаем това без съмнение. Френска Западна Африка, не само под свободен Френски мандат, но със съюзнически сили по крайните постове... И така, имаше само една възможност и ние я загубихме преди година и половина. Виши изостави Брега на слоновата кост. Няма достъп до Африка, райхминистър. Никакъв от военно естество.

— Разбирам. — Шпеер пишеше завъртулки по листа, който му беше подал Алтмюлер. — Вие препоръчвате не военно решение.

— Няма друго. Въпросът е какво?

Шпеер се обърна към Франц Алтмюлер. Неговият висок, рус съмишленик гледаше втренчено към всички тях. Лицата им бяха безизразни. Разстроени.

11 СЕПТЕМВРИ 1943 Г., ВАШИНГТОН, Д. С.

Бригаден генерал Алан Суонсън слезе от таксито и погледна към огромната дъбова врата на резиденцията в Джорджтаун. Пътуването по павираните улици остави у него усещането за непрекъснато биене на барабани.

Прелюдия към екзекуцията.

Нагоре по тези стълби, през тази врата някъде в тази пететажна тухлена, аристократична къща имаше голяма стая. И в тази стая ще бъдат обявени хиляди екзекуции, несвързани с никого около масата.

Прелюдия към унищожението.

Ако сроковете бъдат спазени. Немислимо бе да ги променят.

Пълно убийство!

В съответствие със заповедта той погледна нагоре и надолу по улицата, за да се увери, че не е проследен. Глупаво! Държаха ги под непрекъснато наблюдение. Кой ли от пешеходците или от бавнодвижещите се автомобили сега го държеше под погледа си? Нямаше никакво значение. Изборът на мястото за срещата бе глупав. Вярват ли наистина, че могат да запазят кризата в тайна? Смятат ли, че конференциите, правени в усамотени Джорджтаунски къщи, ще помогнат?

Глупаци!

Не усещаше дъжда, а валеше като из ведро. Есенна дъждовна буря във Вашингтон Шлиферът му беше откопчан, самото на униформата — влажно и измачкано. Не му пукаше за такива неща не можеше да мисли за тях.

Единственото нещо, за което можеше да мисли, бе поставено в метална кутия, широка не повече от седем инча, висока пет и дълга около един фут. Беше проектирано с тези размери, имаше вид на изделие със сложна технология, трябваше да работи прецизно.

А бе нефункционално, не работеше.

Пропадаше — тест след тест.

Бомбардировачът Б-17, предназначен за височина десет хиляди метра, вече излизаше от производствените линии в страната. Без висотомер и жироскопи, с които да ги направляват, по-добре да си стоят на земята.

Без тези самолети операцията „Овърлорд“ е под сериозно съмнение. Нахлуването в Европа щеше да има толкова висока цена, че да предизвика отвращение.

Още повече ако самолетът се изпрати на масирани, денонощни бомбени атаки над Германия без уред за големите височини, значи да го обречем на разрушаване, а екипажа му — на смърт. Примерите напомняха за това постоянно... винаги, когато големите самолети се издигаха много високо, не грешките на пилота, вражеският огън и износването на уредите бяха причината, а големите височини... Само преди едно денонощие ескадрила от бомбардировачи едва се измъкна след удара по Бременхавен, като направи максимално възможното със своите самолети и се прегрупира високо над кислородното равнище. От това, което можеше да се установи, системата за водене на самолетите бе излязла от строя и ескадрилата завърши в сектора на Дънбар близо до шотландската граница. Всички самолети, освен един-единствен се разбиха в морето. Само трима оживели са прибрани от крайбрежния патрул. Само трима от, Господ знае, колко спасили се над Бременхавен. Единственият самолет, опитал да се приземи, избухна в предградията на града... Нямаше живи.

Германия бе на ръба на неизбежното поражение, но тя нямаше да се предаде лесно. Готова бе за контраудар. Руският урок бе разбран, а хитлеровите генерали бяха подготвени. Те осъзнаха, че в края на краищата единствената им надежда за капитулация, която да не бъде безусловна, е тяхната способност да направят много висока цената на съюзническата победа, толкова висока, че да зашеметява въображението и да отвращава.

Тогава биха могли да се постигнат някакви договорености.

А това бе неприемливо за съюзниците *Безусловната капитулация* сега беше тристранна политика, а абсолютната — така вътълпявана, че не биха посмели да я компрометират. Треската за тотална победа бе обхванала целия свят; лидерите даваха тон и в това безумие лидерите, вперили поглед в празното пространство казваха героично, че загубите могат да бъдат понесени.

Суонсън изкачи стълбите на къщата в Джорджтаун. Като по поръчка вратата се отвори, един майор го поздрави и Суонсън бе пропуснат бързо. В антрето четирима младши офицери в парашутни облекла бяха застанали в положение „свободно“. Суонсън разпозна по раменните знаци, че са от охранителните батальони Военното министерство беше подготвило ефектна сцена.

Сержант въведе Суонсън в малък асансьор с бронзова решетка. Два етажа нагоре асансьорът спря и Суонсън излезе в коридора. Той разпозна лицето на полковник, който стоеше до затворената врата в края на късия коридор. Не си спомняше обаче неговото име. Мъжът работеше в тайните операции и много, много не се показваше. Полковникът пристъпи напред и поздрави.

— Генерал Суонсън? Полковник Пейс.

Суонсън кимна за поздрав и подаде ръка.

— О, да. Ед Пейс, правилно!

— Да, сър!

— Значи те ви измъкнаха от бункерите. Не знаех, че това е ваша територия.

— Не сър. Само дето имах случай да срещна мъжете, които и вие ще видите. Проверка на сигурността.

— Щом вие сте тук, те са сигурни, че ние сме сериозни — усмихна се Суонсън.

— Аз съм сигурен, че ние сме сериозни, но не зная за какво.

— Щастлив сте. Кой е вътре?

— Хауърд Оливър от „Меридиан“, Джонатан Крафт от „Пакард“ и Спинели от лабораторията на АТКО.

— Ето моя „хубав“ ден, нямам търпение! Кой ще ръководи? Господи, трябва да има поне *един* човек на наша страна.

— Вандам.

Суонсън леко подсвирна, а полковникът кимна с глава. Фредерик Вандам беше Държавен секретар и се говореше, че е най-близкия сътрудник на полковник Кордел Хал. Ако някой искаше да стигне до Рузвелт, най-пряко беше чрез Хал; ако този канал беше недостъпен, трябваше да се търси Вандам.

— Това е тежка артилерия — каза Суонсън.

— Когато го видяха Крафт и Оливър се смръзнаха. Спинели го втресе треска. Той определи Патън за охрана.

— Не познавам Спинели, освен от рапортите. Предполага се, че е най-добрият в лабораториите. Оливър и Крафт познавам *твърде* добре. По дяволите, момчета, да ги бяхте махнали от пътя.

— Не можете да направите много, сър, когато те притежават пътя. — Полковникът вдигна рамене. Явно бе съгласен с оценката на Суонсън.

— Ще те осветля, Пейс. Крафт е общоизвестен лакей. Оливър се влияе лесно.

— Вярно е — отговори полковникът, смеейки се тихо.

Суонсън свали шлифера си.

— Ако чуете пукотевица, полковник, това ще бъде аз, шегувайки се. Не обръщайте внимание.

— Приемам това като заповед, генерале. Ще бъде глух — отговори Пейс, като натисна дръжката и отвори вратата на своя висшестоящ.

Суонсън влезе бързо в стаята. Това беше библиотека с мебели край стената и конферентна маса в центъра. На ръководното място на масата седеше белокосия аристократичен Фредерик Вандам Отляво беше охранения, оплешивяващ Хауърд Оливър с купчина листове пред себе си. Срещу Оливър седяха Крафт и нисък, тъмен мъж с очила Суонсън предположи, че това е Джайан Спинели.

Празният стол накрая на масата, срещу Вандам, очевидно беше за него. Това бе добра позиция от страна на Вандам.

— Съжалявам, че закъснях, господин помощник-секретар. Служебна кола можеше да предотврати това. Не беше лесно да намеря такси... Господа!

Тримата мъже кимнаха, Крафт и Оливър, всеки поотделно, казаха тихо „Генерале!“ Спинели само го погледна втренчено зад дебелия стъкла на очилата си.

— Извинете, генерал Суонсън — каза Вандам с прецизен английски акцент, който подсказваше богат произход. — По видими причини ние не искахме тази конференция да бъде в правителствен офис, нито искаме да се отделя някакво специално внимание на нея. Тези господа представляват Министерството на войната и предизвикват клюки, няма нужда да ви обяснявам това, нали? Желателно беше да не се прибързва. Служебните коли, карани бързо из

Вашингтон, предизвикват любопитство и създават много грижи на проследяващите. Разбирате ли?

Суонсън отвърна на странния поглед на възрастния господин. „Вандам е умен“, помисли си той. Това с таксито беше един голям риск, но Вандам го разбра. Той се хвана за него и го използва добре, макар и не изцяло.

И тримата събрани мъже бяха под наблюдение. На тази среща те бяха врагове.

— Аз бях дискретен, господин подсекретар.

— Сигурен съм, че сте били. Може ли да започнем направо. Господин Оливър помоли да му бъде разрешено да започне с общ отчет за позицията на „Меридиан Еъркрафт“.

Суонсън видя едрочелюстия Оливър да подрежда бележките си. Той намрази Оливър от пръв поглед — излъчваше някаква страхотна ненаситност. Явно бе просто един манипулатор, а такива като него бяха много в тези времена. Имаше ги навсякъде във Вашингтон, трупаци огромни суми от войната, прокламиращи силата на сделката, цената на сделката и цената на властта, която притежаваха.

С груб глас Оливър изстреля през дебелиите си устни:

— Благодаря. Ние от „Меридиан“ имаме чувството, че... сериозността, с която се приема настоящата ситуация, помрачава реалния напредък, който бе направен. Въпросният самолет доказва без съмнение своите превъзходни качества. Новият подобрен „Фортрес“ е готов за оперативна битка. Сега единственият въпрос е желаните височини.

Оливър изведнъж спря и сложи своите пълни ръце пред себе си върху листовите. Той завърши изложението си. Крафт кимна в съгласие. Двамата мъже гледаха неангажирано Вандам. Джайан Спинели втренчен гледаше Оливър с кафявите си очи, уголемени от очилата.

Алън Суонсън беше поразен — не толкова от краткостта на изложението, колкото от наивността на лъжата.

— Ако това е изложение-позиция, намирам го за изцяло неприемливо. Въпросният самолет *не* е доказал своите възможности, преди изпробване във височините, записани в държавните контракти.

— Изпробван е — изговори Оливър кратко.

— Изпробван, но не и функционално, господин Оливър. Не и функционално, докато не бъде ръководен от точка А до точка Б във височините, записани в спецификациите.

— *Специфицирано* като „желаният максимум“ генерал Суонсън — отвърна Оливър, усмихвайки се с раболепна усмивка, която показваше всичко друго освен вежливост.

— Какво, по дяволите, значи това? — Суонсън погледна към подсекретаря Вандам.

— Господин Оливър е загрижен от договорните интерпретации.

— *Аз не съм.*

— Аз трябва да бъда — отговори Оливър. — Военното министерство отказа да плати на Меридиан Еъркрафт Корпорейшън. Ние имаме договор...

— Направи си проклетия договор за някой друг!

— Гневът няма да реши нищо! — проговори остро Вандам.

— Съжалявам, господин подсекретар, но аз не съм тук да обсъждам договорни интерпретации.

— Страхувам се, че ще трябва, генерал Суонсън — Вандам отново говореше спокойно. — Разплащателният офис е оттеглил плащането на Меридиан заради *вашето* негативно заключение. Вие не сте го променили.

— А защо трябва. Самолетът не може да извършва работата, която очаквахме.

— Той може да извършва работата, за която сте се договорили — каза Оливър, движейки дебелия си врат от Вандам към бригадният генерал. — Успокойте се, генерале, усилията на най-добрите ни хора са насочени към *проектираната* система за водене. Използваме всичките си ресурси. Ще постигнем пробива, убедени сме в това. Но докато работим, очакваме договорите да бъдат платени. Ние ще осигурим гаранциите.

— Съветвате ни да вземем самолетите *такива каквито са!*

— Това е най-добрият бомбардировач във въздуха — проговори Джонатан Крафт. Неговият мек, висок глас изплува като слабо възклицание и спря. Той притисна деликатните си пръсти един към друг като потвърждение. Суонсън пренебрегна Крафт и се вгледа в малкото лице и уголемените очи на учения от АТКО — Джайън Спинели.

— Какво ще кажете за *жироуредите*? Може ли да ми дадете някакъв отговор, господин Спинели?

Хауърд Оливър го прекъсна грубо:

— Използвайте съществуващите системи. Въведете самолета в битката!

— *Не!* — Суонсън не можеше да се възпре и възкликна с възмущение. Нека подсекретарят Вандам да мисли каквото си иска. — Нашата стратегия е за денонощни удари в най-отдалечените области на Германия. От всички точки, познати и непознати. Летища в Англия, Италия, Гърция... да, дори неизвестни бази в Турция и Югославия, самолетоносачи в Средиземно море и, по дяволите,... в Черно море! Хиляди и хиляди самолети гъмжат във въздушните коридори и търсят простор. Нуждаем се от по-големи височини! Нуждаем се от системи за водене, които да работят на тези височини! Всичко друго е немислимо!... Съжалявам, господин Вандам, смятам, че основателно съм разстроен.

— Разбирам — каза белокосият Държавен подсекретар. — Ето, затова сме тук този следобед. Да търсим решения... както и пари — Старият господин премести своя поглед върху Крафт. — Имате ли да добавите нещо още към забележките на господин Оливър от гледна точка на „Пакард“?

Крафт освободи своите тънки пръсти с маникюр, пое дълбоко въздух през ноздрите, сякаш щеше да споделя някаква върховна мъдрост „Самият извор на знания“, помисли си Алан Суонсън, търсейки одобрението на шефа.

— Разбира се, господин подсекретар. Като главен подизпълнител за „Меридиан“, ние бяхме толкова обезпокоени поради липсата на резултати от системата за водене, колкото и главният изпълнител. Ние не си спестихме труда, присъствието на Спинели доказва това. Най-после, ние сме тези, които включихме АТКО... — Тук Крафт се усмихна героично, но едва забележимо тъжно. — Както всички знаем, АТКО е най-доброто... най-скъпото. Не спестихме *нищо*.

— Вие привлякохте АТКО — каза уморено Суонсън, — защото вашите лаборатории не могат да извършат работата. Вие прехвърлихте допълнителните плащания на Меридиан, а те ги прехвърлиха на нас. Не виждам да сте спестили нещо чак толкова много!

— Господи, генерале! — възкликна Крафт неубедително — *Времето, договарянията...* времето е пари, сър, не правете грешка относно *това*. Мога да ви покажа...

— Генералът ми задава въпрос. Аз бих искал да му отговоря.

Думите, произнесени с лек диалект, дойдоха от дребния учен, който или оправдаваше глупостта на Крафт, или забравяше за нея, или някак си и двете.

— Ще ви бъда благодарен, господин Спинели.

— Нашият напредък беше непрекъснат, постоянен, ако ви харесва повече. Не е бърз. Проблемите са големи. Ние смятаме, че разстройването на радиосигналите над определени височини се променя от температурата и извивките на релефа. Решенията трябва да се търсят в компенсиране на промените. Нашите експерименти непрекъснато стесняват полето за работа... Темпът на нашия прогрес щеше да бъде по-бърз, ако не бяха непрестанните намеси. — Джайан Спинели спря и премести своите гротескно уголемени очи към Хауърд Оливър, чиито дебел врат и едрочелюстно лице изведнъж пламнаха в гняв.

— Не сме се *намесвали!* — почти извика той.

— Ние от Пакард също не сме! — вметна Крафт — Ние бяхме в ежедневен контакт. Нашата загриженост не е намалявала никога!

Спинели се обърна към Крафт:

— Вашата загриженост... както и тази на „Меридиан“... бяха изключително бюджетни, както виждам.

— Това са безсмислици! Каквито и финансови проучвания да са правени, те са правени по молба на... финансовата служба на изпълнителя...

— И напълно необходими — Оливър не може да скрие яростта си към дребния италианец. — Вашата *лаборатория*... хората не се съгласуват! Вие сте като *деца!*

Следващите трийсет секунди тримата мъже бърбореха развълнувано. Суонсън погледна към Вандам. Техните очи се срещнаха с разбиране.

Оливър пръв разбра клопката. Той вдигна ръка... „Обща команда“, помисли си Суонсън.

— Господин подсекретар! — Оливър проговори, като едва сдържаше гнева си. — Не позволявайте нашите караници да формират

у вас грешна представа. Ние произведохме продуктите.

— Вие не обръщайте въпроса — каза Суонсън. — Аз си спомням живо всеки детайл на проектите от договора. Вие *обръщате всичко*.

Когато Оливър го погледна, Алан Суонсън инстинктивно почувства необходимост да посегне към оръжието си, за да се защита. Представителят на „Меридиан“ беше готов да избухне.

— Ние се опирахме на оценките на подчинените си — каза Оливър бавно с враждебност — Аз мисля, че военните имат своя дял в грешките на продукта.

— Подчинените не планират главната стратегия — вметна Суонсън.

Вандам повиши глас:

— Господин Оливър, представете си, че генерал Суонсън бъде убеден да не оттеглят парите си от фонда. Какъв лимит от време бихте могли да гарантирате *сега*!

Оливър погледна към Спинели и попита студено:

— Каква оценка ще дадете?

Големите очи на Спинели погледнаха към тавана.

— Откровено казано, не мога да ви дам отговор. *Можем* да разрешим проблема следващата седмица. Или следващата година.

Суонсън бързо бръкна в джоба на куртката си и извади сгънат лист хартия. Отвори го пред себе си и каза бързо:

— Съгласно този меморандум... нашите последни комуникации с АТКО... след като системата е усъвършенствана, вие заявявате, че имате нужда от шест седмици летателни експерименти. „Монтана Прувинг Граундс“

— Точно, генерале. Лично аз го диктувах — каза Спинели.

— Шест седмици от следващата седмица. Или от следващата година. И ако приемем, че експериментите в Монтана са положителни, още месец, за да комплектуваме групите.

— Да.

Суонсън погледна към Вандам.

— В светлината на това, господин подсекретар, няма друг изход освен да се променят сегашните приоритети. Или най-малко проектите. Не виждаме логиката.

— Неприемливо, генерал Суонсън. Трябва да ги изпълним.

Суонсън погледна към възрастния мъж. Всеки знаеше точно за какво става дума.

Овърлорд. Настъплението в Европа.

— Ще трябва да отложим, сър.

— Невъзможно. Това е моят отговор, генерале.

Суонсън погледна към тримата мъже около масата.

Враговете.

— Ще поддържаме връзка, господа — каза той.

Дейвид Сполдинг чакаше в сянката на гъстото криво дърво, растящо на каменистия склон над дефилето. Това беше страната на баските — въздухът бе влажен и студен. Късното следобедно слънце огряваше хълмовете. Той стоеше с гръб към тях. Предимствата да улавя отражението от слънцето върху стоманата на малките оръжия бе усвоил преди много години; сега му се струваше като че ли всичко се бе случило преди хилядолетие. За прикритие пушка му бе натрита с изгорял корк.

Четирима.

Странно, но числото *четири* непрекъснато изникваше в съзнанието му, докато се вглеждаше в далечината.

Четирима.

Точно преди четири години и четири дни. А срещата днес беше също насрочена точно за четири часа след обед.

Преди четири години и четири дни той бе видял за първи път измачканите кафяви униформи зад дебелото преградно стъкло на радиостудиото в Ню Йорк. Бяха изминали четири години и четири дни, откакто бе тръгнал към един стол, за да вземе шлифера си, и точно в онзи момент той осъзна, че по-възрастният офицер го наблюдава. Неподвижно. Студено. Младият отбягваше да го погледне, като че ли се страхуваше да не се натрапи, но не и неговият началник, не и подполковникът.

Подполковникът го изучаваше.

Това беше началото.

Сега, докато наблюдаваше дефилето за някакво движение, той се запита кога ли ще свърши всичко това. Ще доживее ли до края?

Имаше намерение да остане жив.

Беше нарекъл всичко това мелачка на времето. Спомни си за разговора на чаша питие в Мейфлауър, Вашингтон. Да, действително

Феърфакс бе една мелачка. Но все пак не бе подозирал колко точна щеше да остане тази дума — една непрестанна мелачка.

От бreme навреме оборотите намаляваха. Физическото и умственото напрежение изискваха намаляването им в определено време — разбираемо само за него. Случаите, в които ставаше невнимателен... или прекалено уверен в себе си. Или прекалено сигурен при вземане на решения за отнемане на човешки живот.

Или можеха да отнемат неговия.

Често тези решения се вземаха лесно. Понякога това го плашеше. Дълбоко го плашеше.

В такива случаи той заминаваше. Пътуваше на юг към Португалското крайбрежие, в убежището на временно затруднените от войната богати, където отказваха да признаят, че съществува война. Друг път оставаше в Коста дел Сантяго — с обърканите си родители. Или оставаше в границите на посолството в Лисабон и се отдаваше на безсмислени задължения, свързани с неутралната дипломация. Незначителен военен аташе, който не бе дори униформен. Не се очакваше да носи униформа по улиците, но тук ставаше въпрос за собствена „територия“. Въпреки всичко той не носеше униформа, а и никой не се интересуваха. Не беше особено харесван. Контактуваше много активно, имаше и твърде много приятели от преди — преди войната. Общо взето бе пренебрегван... гледаха на него с известно презрение.

В такива случаи си почиваше. Налагаше си да не мисли за нищо, за да се възстанови.

Преди четири години и четири месеца подобни мисли щяха да са невъзможни.

Сега го измъчваха. Разбира се, когато намереше свободно време за подобни мисли.

Точно в този момент не разполагаше с такова.

Все още нямаше никакво движение по дефилето. Явно нещо не беше на ред. Провери часовника си. Хората от Сан Себастиан закъсняваха прекалено много. Не беше обичайно. Само преди шест часа Френската съпротива се бе обадила по радиото, че всичко е осигурено. Нямаше усложнения, отрядът беше тръгнал.

Пратениците от Сан Себастиан носеха снимки на германски инсталации от обектите на север от Монт-де-Марсан. Стратезите в

Лондон надаваха вой за тях от месеци. Тези снимки струваха живота на четири... а — ето я отново тази проклета цифра... четири нелегални агенти.

Ако трябваше да се случи нещо, то пратениците трябваше да пристигнат по-рано и да чакат мъжа от Лисабон.

В този момент той забеляза проблясък в далечината, може би на около половин миля — трудно можеше да се каже. Оттатък дефилето, отвъд отсрещния склон, на едно от малките хълмчета.

Отмерени ритмични проблясъци. Отмереният им интервал показваше, че са умишлени, а не случайни.

Сигнализираха им. Сигнализираше му някой, които добре познаваше методите му на работа. Може би някой, когото бе обучавал. Това бе предупреждение.

Сполдинг прехвърли пушката през рамо, притегна ремъка здраво така, че той се застопори, но по гъвкав начин към горната част на тялото му. Докосна закопчалката на кобура си — тя беше на място, оръжието бе сигурно. Той се отблъсна от ствола на старото дърво и наведен започна да изкачва каменистия склон.

На хребета притича наляво, шумугна се във високата трева към останките от загиваща крушова градина. Двама мъже с дрехи целите в засъхнала кал, с пушки от страни седяха на земята и играеха мълчаливо с нож, за да прекарат по-бързо времето. Те вдигнаха рязко глави и посегнаха към пистолетите си.

Сполдинг им направи знак да стоят на земята. Той се приближи и заговори тихо на испански.

— Знае ли някой от вас кои са пратениците?

— Мисля, че Бержерон — каза мъжът отдясно. — И може би Шевие. Този старец се справя отлично с патрулите, вече четирийсет години снове през границата.

— Значи е Бержерон — възкликна Сполдинг.

— Какво е? — попита вторият мъж.

— Сигнализират ни. Те закъсняват и някой се мъчи да привлече вниманието ни с последните слънчеви лъчи.

— Може би искат да съобщят, че идват — каза първият мъж, докато поставяше ножа в ножницата си.

— Възможно е, но не е много вероятно. Ние няма да тръгнем. Поне още два часа няма да мръднем от тук. — Сполдинг се надигна

леко и погледна на изток. — Хайде. Ще се спуснем надолу покрай градината. Ще имаме възможност да ги проследим от там.

Тримата мъже се разделиха, но бяха все пак достатъчно близко един до друг, че да могат да се чуват. Те пробягаха през низината около четиристотин ярда. Сполдинг се настани зад ниска скала, която стърчеше над ръба на дефилето. Той изчака другите двама, като прецени, че водите точно под него бяха на около сто фута. Пратениците от Сан Себастиан щяха да прекосят реката на около двеста ярда на запад през плиткия тесен проход, който винаги използваха.

Другите двама мъже пристигнаха на определеното място с минимална разлика един от друг.

— Старото дърво, при което чакаше, беше знакът, нали? — попита първият мъж.

— Да — отговори Сполдинг, изваждайки бинокъла от калъф, закачен от другата страна на кобура. Той беше мощен, с лещи „Цайс икон“ — най-доброто, което произвеждаше Германия. Бе го взел от мъртъв германец край река Техо.

— Защо слязохме тук тогава? Ако има някакъв проблем, там имаше най-добра видимост. По-направо е.

— Ако има някакъв проблем, те ще знаят това и ще се отправят на изток. Ще завият наляво. На запад дефилето се отдалечава от знака. Може би не се е случило нищо особено. Навярно си прав — искат да знаем, че идват.

Двама мъже изникнаха на малко повече от двеста ярда, на запад от плиткия проход. Испанецът, който беше клекнал отляво до Сполдинг, леко докосна рамото му.

— Това са Бержерон и Шевие — каза той тихо.

Сполдинг им направи знак да мълчат и започна да оглежда съсредоточено околността с бинокъла. Изведнъж той фиксира обекта, който търсеше, и с лявата си ръка насочи вниманието на подчинените си към определеното място.

Точно под тях на около петдесет ярда имаше четирима войници, облечени в униформи на Вермахта. Те се опитваха да си пробият път през гъстата растителност и се насочиха към водите в дефилето.

Сполдинг отново погледна двамата французи, минаващи през водата. Той закрепил бинокъла здраво на скалата, докато започна да

вижда гората зад двамата мъже, и видя това, което знаеше, че ще види.

В гъстата растителност от бурени и ниски клони се криеше петият германец, офицер. Той държеше на мушка двамата французи, които се опитваха да прекосят реката.

Сполдинг бързо подаде бинокъла на първия испанец и прошепна:

— Виж зад Шевие.

Мъжът погледна, след което подаде бинокъла на своя сънародник.

Всеки от тях знаеше какво трябва да се направи, дори и методите бяха ясни. Бе само въпрос на време и прецизност. От ножницата на лявото си бедро Сполдинг извади къса карабина с щик, скъсена допълнително. Двата му другари направиха същото. Един след друг погледнаха надолу към мъжете от Вермахта.

Четиримата германци бяха изправени пред води, дълбоки до кръста, и течение не прекалено силно, но все пак достатъчно силно. Те затегнаха пушките на раменете си и се разделиха в колона по течението. Водачът им тръгна пръв, като опипваше дълбочината през цялото време.

Сполдинг и двамата испанци се появиха бързо иззад скалата и се спуснаха по склона, прикривани от листака. Стъпките им бяха заглушени от течащата вода. След по-малко от половин минута се отзоваха на около десет метра от мъжете на Вермахта, прикривани от изпадали трупи и гъста растителност. Дейвид влезе във водата, притискайки се към брега. С облекчение видя, че четвъртият мъж е само на около пет метра от него и балансира трудно върху плъзгавите скали. Останалите трима на около пет метра един от друг, се бяха съсредоточили върху двамата французи нагоре по течението. Бяха напълно концентрирали вниманието си.

Нацистът го видя. Страх и объркване можеха да се прочетат в очите на германеца. Именно тази секунда, която му беше необходима, за да овладее шока, бе достатъчна на Дейвид. Сполдинг се хвърли върху него. Шумът на водата приглушаваше действията му. Той прониза с ножа гърлото на германеца, натисна яростно главата му под водата и видя как кръвта на жертвата се смеси с бързото течение.

Нямаше време за губене, нито секунда. Дейвид пусна безжизненото тяло и видя двамата испанци успоредно до себе си на

брега. Първият даде знак към водача, а вторият кимна към следващия мъж. Дейвид разбра, че третия войник от Вермахта беше негов.

Цялата операция не отне повече от бремето, необходимо на Бержерон и Шевие да достигнат до южния бряг. Тримата войници бяха ликвидирани, облените им с кръв тела се понесоха надолу по течението, преобръщаха се от скалите и оцветяваха водите с пурпурни струи.

Сполдинг даде знак на испанците да прекосят водата до северния бряг. Първият се изправи до Дейвид с кървяща, дълбока рана на дланта.

— Добре ли си? — прошепна Сполдинг.

— Острието се подхлъзна. Загубих ножа си — изпсува мъжът.

— Измъквай се от района. Превържи тази рана във фермата на Валдеро — каза Дейвид.

— Ще я стегна с бинт. Ще се оправя.

Вторият испанец се присъедини към тях. Той трепна при вида на раната — нещо, което Сполдинг считаше несъвместимо за партизанин, само преди минути забил острието на ножа си във врата на мъжа, почти отрязвайки главата му.

— Раната не изглежда добре — заяви той.

— Не можеш да действаш в това състояние — добави Сполдинг, — а и нямаме никакво време за разпавии.

— Мога...

— *Не можеш* — каза Дейвид с тон, не допускащ възражение. — Върни се при Валдеро. Ще се видим до седмица-две. Тръгвай и не се показвай!

— Добре. — Испанецът беше разочарован, но бе ясно, че нито можеше, нито искаше да наруши заповедите на американеца. Започна да пълзи на изток между дърветата.

— Благодаря. Днес свършихме добра работа. — Сполдинг извика тихо, малко по-силно от шума на бързеите.

Испанецът се усмихна и притича в гората, като държеше китката си.

Също толкова бързо Дейвид докосна ръката на втория мъж, като го подкани да го последва. Тръгнаха по течението. Сполдинг спря до паднало дърво, чийто ствол бе потопен в буйните води. Обърна се и клекна, като заповяда на испанеца да направи същото. Говореше тихо.

— Искам го жив. Искам да го разпитам.

— Ще го доведе.

— Не, аз ще го заловя. Не искам да стреляш. Може да имат охрана. — Сполдинг забеляза, че мъжът се усмихва, докато той говореше, просто не можеше да се въздържи. Знаеше защо. Испанският му имаше мек акцент на кастилец и при това на чужденец кастилец. Не бе характерен за страната на баските.

Това всъщност беше самата истина.

— Както предпочиташ, скъпи приятелю — каза мъжът. — Да мина ли от другата страна, за да настигна Бержерон? Сигурно е много притеснен.

— Не, още не. Изчакай, докато оправим нещата тук. Той и старецът ще продължат да вървят. — Дейвид повдигна глава над падналия ствол, като изчисляваше разстоянието. Германският офицер беше на около шейсет ярда, скрит в гората. — Ще тръгна натам, ще мина зад него. Ще погледна дали няма и друг патрул. Ако открия, ще се върна и ще изчезваме. Ако не, ще се опитам да го заловя... Ако нещо се случи, ако ме чуе, той сигурно ще се устреми към водата. Хвани го ти тогава.

Испанецът кимна. Сполдинг провери здравината на ремъка на пушката, направи ѝ последен оглед. Подари на подчинения си окуражаваща усмивка и видя, че дланите на мъжа — огромни и мазолести — бяха разтворени върху земята като клещи. „Ако офицерът от Вермахта тръгне към него, тези длани никога нямаше да го изпуснат“, помисли си Дейвид.

Той се промъкваше бързо и тихо между дърветата, помагаше си с ръце и крака като първобитен ловец, пазейки се от клоните, заобикаляйки скалите и преплетения листак.

За по-малко от три минути той премина около трийсет ярда в гръб на германеца откъм лявата му страна. Застана неподвижен и извади бинокъла. Огледа гората и пътеката. Нямаше други патрули. Наведе се внимателно, прикривайки всяко движение на тялото си в гъстите храсти.

На три метра от германеца, който бе клекнал, Дейвид тихо разкопча кобура си и извади пистолета. Обърна се остро, но не и грубо на немски.

— Не мърдайте или ще стрелям!

Нацистът се обърна рязко и посегна към оръжието си. Сполдинг пробяга бързо няколко крачки и изрита пистолета от ръцете му. Мъжът тръгна да става, но Дейвид стовари тежкия си кожен ботуш в главата му. Офицерската фуражка падна на земята, а от слепоочието на германеца рухна кръв. Тя се стичаше на струйки по косата и лицето му. Беше в безсъзнание.

Сполдинг се наведе и разкъса куртката на нациста. На гърдите на оберлейтенанта висеше пътна чанта. Дейвид дръпна металния цип на плика от непромокаем брезент и намери това, което беше сигурен, че ще открие вътре.

Снимките на тайните инсталации на Луфтвафе, намиращи се северно от Монт-де-Марсан. Заедно със снимките имаше и аматьорски рисунки, които по същество бяха основни планове, макар и схематични. Бяха взети от Бержерон, който доведе германците в капана.

Ако можеше да разбере нещо от тях и снимките, щеше да предупреди Лондон, че саботажните групи могат да нанесат необходимите разрушения, парализирайки комплекса на Луфтвафе. Самият той щеше да организира тези групи.

Стратезите от ВВС на съюзниците бяха манияци на тема бомбардировки. Самолетите пикираха, превръщаха в отломки и кратери всичко, което беше и не беше цел, унищожавайки толкова невинни, колкото и врагове. Ако Сполдинг можеше по някакъв начин да предотврати бомбардировките северно от Монт-де-Марсан, би могъл някак си... по някакъв въображаем начин... да компенсира за решението, което трябваше да вземе сега.

Никакви военнопленници по галицийските хълмове, никакви лагери на смъртта на баска територия.

Лейтенантът от Вермахта, който беше толкова неубедителен в ролята си на ловец... който може би беше живял в тих германски град преди войната... трябваше да умре. И той, мъжът от Лисабон, ще бъде ексекюторът. Щеше да свести младия офицер, да го разпита под заплахата на ножа, за да научи доколко са проникнали нацистите в нелегалното движение в Сан Себастьян. После щеше да го убие.

Офицерът от Вермахта трябваше да умре, защото бе съзрял мъжа от Лисабон и би могъл да го идентифицира като Дейвид Сполдинг.

Фактът, че екзекуцията щеше да бъде бърза, не като смъртта от партизански ръце, въобще не го успокояваше. Осъзнаваше, че в момента, в който натисне спусъка, ужасно ще му се завие свят, но само за миг или два. Ще му прималее. Ще започне да му се повдига и цялото му същество ще изпадне в състояние на погнуса.

Но нямаше да покаже нито едно от тези чувства. Нямаше да каже нищо, нямаше да се издаде... щеше да запази пълно мълчание. Така легендата ще продължава да расте. Това е част от механизма.

Мъжът от Лисабон беше убиец.

20 СЕПТЕМВРИ 1943 Г., МАЛХАЙМ, ГЕРМАНИЯ

Вилхелм Цанген прокара носната си кърпа по брадата, около ноздрите и покрай оредяващата си коса. Потта беше обилна, а в трапчинката под устните се беше образувал обрив, който се влошаваше от ежедневно бръснене и непрекъснатото напрежение.

Цялото му лице гореше и това се подсилваше от срама, предизвикан от последните думи на Франц Алтмюлер.

— Вилхелм, вие наистина трябва да отидете на лекар. Много е неприятно!

С тази обективна загриженост Алтмюлер стана от масата и излезе през вратата. Вървеше преднамерено бавно, с куфарче в ръка. Същото това куфарче, което съдържаше докладите. Държеше го ниско, сякаш бе ненужна добавка.

Те бяха сами Алтмюлер разпусна групата от учени, без да признава постигането на какъвто и да е прогрес. Той не позволи дори на него, официалния представител на Райха за германската индустрия, да им благодари за техния принос. Алтмюлер знаеше, че това са най-добрите мозъци на Германия, но не знаеше как да се държи с тях. Те бяха чувствителни, непостоянни по свой незабележим начин и се нуждаеха от непрекъснати похвали. Нямаше време за тактичност в поведението.

А прогрес имаше...

Лабораториите на Круп бяха убедени, че отговорът ще се намери в експериментите с графит. В Есен работеха денонощно вече почти месец, техните мениджъри прекарваха една след друга безсънни нощи. Те бяха *създали въглеродни частици*, затворени в железни тръбички, и бяха убедени, че този въглерод притежава всички качества, необходими за прецизните уреди. Беше въпрос на време — време, необходимо, за да създадат по-големи частици, достатъчно големи за поставяне в съществуващите механизми.

Франц Алтмюлер изслуша екипа на Круп без някакво видимо въодушевление, макар че при тези обстоятелства имаше причини за ентусиазъм. Вместо това, когато говорителят на Круп приключи резюмето си, Алтмюлер му зададе един въпрос. Зададе го с възможно най-скупното изражение!

— Тези... частици бяха ли подложени на натоварване от действащи уреди?

Разбира се, че не! Как биха могли? Те бяха подлагани на изкуствено налягане, само това беше възможно в момента.

Този отговор не беше приемлив. Алтмюлер остави най-изобретателните умове на Райха без нито едно изречение на благодарност, само със зле прикривана неприязън.

— Господа, вие донесохте само думи. Ние нямаме нужда от думи, трябва ни диаманти. Нуждаем се от тях. Трябва да ги имаме, и то до няколко седмици. Най-много до два месеца. Съветвам ви да се върнете в лабораториите си и още веднъж да разгледате нашия проблем. Довиждане, господа.

Алтмюлер беше невъзможен!

След като учените си отидоха, Алтмюлер стана още по-остър.

— Вилхелм, *това* ли беше невоенното решение, за което споменахте на Министъра на въоръженията — каза с глас, граничещ с презрение.

Защо не употреби името на Шпеер? Трябваше ли да го заплашват с титли?

— Разбира се. Много по-реалистично е, отколкото този безумен марш в Конго. Мините на река Бушимайе. Лудост!

— Сравнението е отворително. Надценен те, дадох ти повече кредит, отколкото заслужаваш. Ти, разбира се, съзнаваш, че се провали. — Това вече не беше въпрос.

— Не съм съгласен. Резултатите не са дошли още. Нямах право да давам такава оценка.

— Мога и я давам — Алтмюлер удари с длан по масата, чу се изплющяване на мека плът върху твърдото дърво. Непоносимо предизвикателство. — Нямаме време. Не можем да пропиляваме седмици, докато вашата лаборатория работи лошо с бензиновите лампи, създавайки малки камъчета, които могат да се разпаднат при първия контакт с желязо. Ние се нуждаем от *продукта*!

— Ще го имате! — върху брадата на Цанген се появи мазна смесица от пот и набола четина. — Най-добрите мозъци от цяла Германия са...

— *Експериментират...* — Алтмюлер го прекъсна спокойно с презрително натъртване. — Дайте ни *продукта*. Това е моята заповед към теб. Нашите мощни компании имат дълга история. Все една от тях може да намери поне един стар приятел.

Цанген попиваше брадата си, но обривът беше мъчителен.

— Ние проверихме тези територии. Невъзможно е.

— Проверете ги отново. — Алтмюлер посочи с елегантния си пръст кърпичката. — Наистина, Вилхелм, ти трябва да отидеш на лекар. Ужасно неприятно е!

24 СЕПТЕМВРИ 1943 Г., НЮ ЙОРК

Джонатан Крафт вървеше по „Парк Авеню“. Той погледна своя часовник под светлината на уличната лампа. Дългите му тънки пръсти трепереха, а това бе резултат от прекалено многото мартинита, изпити преди двайсет и четири часа в Ан Арбър. За нещастие бе пиян последните три дни. Не беше ходил в службата си. Службата му напомняше за генерал Алан Суонсън, а той не можеше да понася този спомен. Но сега се налагаше. Беше девет без петнайсет, още петнайсет минути и щеше да стигне „Парк Авеню“ 800, да се усмихне на портиера и да влезе в асансьора. Не искаше да пристигне по-рано, а за по-късно и дума не можеше да става. Точно седем пъти бе влизал в тази сграда и винаги това бе болезнено за него. Винаги по една и съща причина — носеше лоши новини.

Но те се нуждаеха от него. Беше безпогрешен мъж. Фамилията му бе стара и с много пари, бе посещавал най-добрите училища и най-добрите фамилии. Имаше социален и служебен достъп навсякъде — каквато *търговците* никога не биха могли да притежават. Няма значение, че бе принуден да живее в Ан Арбър — това бе временно, военновременно неудобство. Жертвоприношение.

Ще се върне обратно в Ню Йорк на борсата веднага щом проклетото нещо свърши.

Трябваше да запомни тези мисли, защото след няколко минути ще трябва да повтори думите, които Суонсън му изкрещя в офиса на

Пакард. Бе написал секретен рапорт за този разговор... този невероятен разговор... и го изпрати на Хауърд Оливър в „Меридиан“.

Ако сте направили това, а аз мисля, че сте го направили, то граничи с предателство. А ние сме във война!

Суонсън.

Лудост.

Мислеше си колко души ще бъдат там, в апартамента. По-добре би било да са по-малко, най-много дузина. В такива случаи те спореха повече помежду си, а той оставаше почти забравен. Търсеха го само за информация, когато им бе нужна.

Той обиколи квартала, като дишаше дълбоко и се успокояваше... докато чакаше да изминат десетте минути.

Предателски акт!

А ние сме във война!

Часовникът му показваше девет без пет. Той влезе в сградата, усмихна се на портиера, каза етажа на момчето в асансьора и когато месинговата клетка се отвори, влезе във фойето на мезонета.

Икономът пое палтото и го въведе през антрето в огромна, залята в слънце стая, разположена три стъпала по-ниско.

В стаята имаше само двама мъже. Крафт изведнъж почувства остра болка в стомаха. Това бе инстинктивна реакция, причинена частично от факта, че на тази изключително важна конференция присъстваха само още двама души, но основно от вида на Уолтър Кендъл.

Кендъл беше мъж „в сянка“, движещ невидими фигури. Бе около петдесетте, среден на ръст, с оредяваща мазна коса, дрезгав глас и безличен външен вид. Очите му играеха непрекъснато и почти никога не срещаха погледа на другия. Говореше се, че мисълта му непрестанно е концентрирана върху интриги и антиинтриги, а явно основната цел в живота му бе да манипулира други същества — приятели или врагове. За Кендъл това нямаше значение, защото той не ги категоризираше по тези признаци.

Всички бяха потенциални опоненти.

Но Уолтър Кендъл беше блестящ в работата си. Докато той беше скрит в сянка, манипулациите му служеха на неговите клиенти. И му носеха много пари, които той стискаше — доказваха го зле стоящите му костюми, разтегнати на коленете и увиснали отзад. Държаха го

винаги извън полезрението, а внезапната му поява означаваше наличие на криза.

Джонатан Крафт ненавиждаше Кендъл, защото се страхуваше от него.

При тези обстоятелства можеше да се предположи кой е вторият мъж. Това бе Хауърд Оливър от „Меридиан Еъркрафт“, охраненият участник в договорите на Министерството на войната.

— Идвате точно навреме — каза кратко Уолтър Кендъл, сядайки на стола си, като протегна ръка да вземе листове от отвореното мръсно куфарче в краката му.

— Здравей, Джон — Оливър приближи и протегна ръка за кратко, неангажиращо ръкостискане.

— Къде са другите? — попита Крафт.

— Никой не искаше да бъде тук — отговори Кендъл и погледна скрито към Оливър. — Хауърд трябва да бъде, а на мен ми плащат за това. Имаште ужасна среща с този Суонсън.

— Прочетохте ли доклада ми? — запита Крафт.

— Той го прочете — отговори Оливър, пресичайки стаята напърно към ъгъла, където имаше количка за сервиране с медна повърхност, върху която се намираха чаши и бутилки. — Има въпроси.

— Аз казах всичко, което имах да кажа...

— Въпросите не са същите — прекъсна го Кендъл, докато мачкаше върха на цигарата, преди да я сложи в устата си. Когато запали кибрита, Крафт отиде до голям кадифен стол, разположен срещу счетоводителя, и седна. Оливър си наля уиски и остана прав.

— Ако искаш питие, Джон, ето там има — каза Оливър.

При споменаването на алкохола Кендъл вдигна поглед от листовите и погледна с малки зачервени очи.

— Не, благодаря — отговори Крафт — Аз бих искал да свършваме колкото е възможно по-бързо.

— Както желаеш — каза Оливър и погледна счетоводителя — Задайте въпросите си!

Кендъл проговори, обвит в дим, като смучеше цигарата.

— С този Спинели от АТКО... говорихте ли с него, след като видяхте Суонсън?

— Не. Нямах как да кажа. Нищо *не* бих могъл да кажа... без инструкции. Както знаете, говорих с Хауърд по телефона. Каза ми да

чакам, да напиша рапорт и нищо повече.

— Крафт е връзката ни с АТКО — каза Оливър. — Не исках да тича уплашен, а след това да се мъчи да заглади нещата. Това би изглеждало като че ли крием нещо.

— Така е. — Кендъл махна цигарата от устата си, а пепелта падна върху панталоните му. Той продължи, докато разбъркваше листовите на скута си. — Да видим оплакванията на Спинели. Така както ги изложи Суонсън.

Счетоводителят засегна кратко и стегнато всеки повдигнат въпрос. Те разгледаха забележките на Спинели, отнасящи се до закъснели доставки, персонални смени, забавяне на проекти и още дузина други дребни оплаквания. Крафт отвърна със същата краткост, като отговаряше, където може, и отбелязваше онова, което не знаеше. Нямаше причина да крие нещо.

Само изпълняваше инструкции, не ги беше издавал.

— Може ли Спинели да докаже тези обвинения? И не се залъгвайте — това са обвинения, а не оплаквания.

— Какви *обвинения*? — попита сърдито Оливър. — Тая свиня обърка всичко! Кой е той, та да обвинява?

— Стига — каза Кендъл с дрезгав глас. — Не си играйте. Запазете игрите за комитетите в конгреса, освен ако не съм налучкал нещо.

При тези думи на Кендъл острата болка се върна в стомаха на Крафт. Перспективата за изпадане в немилост, дори далечна можеше да разруши живота му. Живот, който се очакваше да води някога в Ню Йорк. Финансовите дебелаци, *търговците*, не биха могли да го разберат.

— Това отива доста далече...

Кендъл огледа Крафт.

— Може би не сте *чули* Суонсън. Още не е отишло достатъчно далеч. Вие получихте договорите за „Фортрес“, защото вашите *предвиждания* показваха, че можете да свършите работата.

— Почакайте! — извика Оливър. — Ние...

— *Изхвърли* официалните бръщолевения! — отвърна му Кендъл, надвиквайки Оливър. — Моята фирма... аз... уредих тези проекти. Аз знам какво има в тях, какво се подразбира. Вие оставихте другите компании пред вратата. Те няма да *кажат* същото. Нито „Дъглас“,

нито „Боинг“, нито „Локхийд“. Бяхте гладни, получихте месото, а сега не вършите работата... Е, и какво ново още? Но, да се върнем назад — може ли Спинели да докаже нещо?

— *По дяволите* — избухна Оливър и тръгна към бара.

— Какво искате да кажете... да докажете! — попита Джонатан Крафт, измъчван от болки в стомаха.

— Има ли някакви меморандуми, отнасящи се за нас, свързани с това? — Кендъл тупна с листовете в ръка.

— Добре... — Крафт се колебаеше, едва издържаше болката в стомаха. — Когато бяха направени персонални промени, хората бяха приведени във вътрешния офис.

— Значи отговорът е... да — прекъсна го Оливър с отвращение и си наля питие.

— Какво ще кажеш за финансовите орязвания?

Оливър отговори отново.

— Не са изяснени. Заявките на Спинели са загубени при разместване на документите.

— Той не се ли разкрещя? *Не изпрати ли* веднага меморандуми?

— Това е в стила на Крафт — отговори Оливър, изпивайки повечето от уискито си на една глътка. — Спинели бе неговото малко опитно зайче.

— Е...? — Кендъл погледна към Крафт.

— Да... той изпрати многобройни съобщения. — Крафт се наведе напред, за да намали болката, от една страна, а, от друга, да изглежда поверително. — Аз извадих всичко от папките! — каза тихо.

— *Господи* — избухна Кендъл, — *пет пари* не давам какво *сте* извадили. Той има копия. Датите.

— Добре. Не бих могъл да кажа...

— Той не е печатал *сам* всичките проклети неща, нали? Не сте изгонили всички секретарки *също*, нали?

— Няма причина за оскърбления...

— *Оскърбления* Вие сте смешен човек. Може би те имат някакви лични връзки в Левануорт. — Счетоводителят изсумтя и обърна внимание на Хауърд Оливър. — Суонсън ще спечели случая, той ще те обеси. Не е нужно да си адвокат, за да го разбереш. Ти се държа настрана. *Ти разчиташе да използваш съществуващите навигационни системи.*

— Само защото новите жироскопи не могат да бъдат разработени! Защото това копеле изостана толкова, че не може да навакса!

— А на всичко отгоре ви спести и двеста милиона... Трябваше да поддържате помпите, вместо да спирате водата. Вие сте като големи патици в малко езерце и дори слепец може да ви улучи.

Оливър остави чашата си и каза бавно:

— Не ви плащаме, за да ни оценявате по този начин, Уолтър. По-добре да имате нещо друго.

Кендъл смачка угасващата цигара, мръсните му нокти се покриха с пепел.

— Имам — отвърна той. — Имате нужда от компания, вие сте в центъра на емоционален конфликт. Ще ви струва пари, но нямате друг избор. Трябва да направите сделки, да затворите кръга. Хванете „Спери Ранд“, „Джи Ем“, „Крайслер“, „Локхийд“, „Дъглас“, „Ролс-ройс“ дори, ако трябва... привлечете всеки кучи син с инженерна лаборатория. Една патриотична програма. Повторно засечете данните, отворете всичко, което имате.

— Ще ни оберат! — изръмжа Оливър. — С милиони...

— Ще ви струва повече, ако не... Ще „подготвя“ необходимите финансови суми. Така ще обвързва документите, че ще са необходими десет години, за да разберат. Това ще ви струва пари — също. — Кендъл подсмръкна и оголи развалени зъби.

Хауърд Оливър гледаше втренчено към немарливия счетоводител и каза спокойно:

— Това е влудяващо! Ще хвърляме цели състояния за нещо, което не можем да купим, защото то не съществува.

— Но вие казахте, *че съществува*. Казахте на Суонсън, че съществували то по-уверено от всички. Продадохте великото индустриално ноу-хау и когато не можахте да го доставите, се скрихте. Суонсън е прав. Вие сте заплаха за военните усилия. Може би *трябва* да бъдете застрелян.

Джонатан Крафт гледаше мърлявия, мигащ счетоводител с лоши зъби и му се искаше да повърне. Но той беше единствената им надежда.

25 СЕПТЕМВРИ 1943 Г., ЩУТГАРТ, ГЕРМАНИЯ

Вилхелм Цанген стоеше до прозореца, който гледаше към щутгартския „Райхзиг плац“, държейки кърпичка върху възпалената си и изпотена брадичка. Тази простряла се пред него част от града не бе бомбардирана, беше гъсто населена и дори спокойна. В далечината се виждаше река Нескар със спокойно течащи води, забравила за разрушенията, очертаващи се на другия край на града.

Цанген разбра, че се очакваше да говори, да отговори на фон Шницлер, който представлява всички от „И. Г. Фарбен“. Другите двама мъже бяха толкова нетърпеливи да го чуят, колкото и самият Фон Шницлер. Нямахме смисъл да се бави. Трябваше да изпълни заповедите на Алтмюлер.

— Лабораториите на Круп не успяха. Независимо какво казва Есен, няма време за нови експерименти. Министерството на въоръженията го каза ясно. Алтмюлер е непоколебим. Той говори от името на Шпеер. — Цанген се обърна и погледна тримата мъже. — Смята, че вие сте отговорни.

— Как така? — попита фон Шницлер с издадени напред пълни устни и сърдит глас. — Как можем да бъдем отговорни за нещо, което не ни е известно? Това е нелогично. Смешно!

— Бихте ли искали да предам тази оценка в министерството?

— Благодаря, ще я предам сам — отговори Шницлер. — Фарбен не е замесен.

— Ние всички сме вътре — каза Цанген тихо.

— Как може да бъде замесена и *нашата* компания — попита Хайнрих Креп, директор на „Швайбварен“, най-големият полиграфически комплекс в Германия. — Нашата работа с Пеенемюнде практически не беше нищо, а ако имаше нещо — то беше неясно до глупост. Секретност е едно нещо, а да се лъжем е нещо съвсем друго. Нас не ни включвайте, хер Цанген.

— Вие *сте* вътре.

— Отхвърлям вашето обвинение. Проучих нашите връзки с Пеенемюнде.

— Може би не сте си изяснили всички факти.

— Глупости!

— Възможно е. Въпреки това...

— Такова условие едва ли би се отнасяло до мен, господин представител на Райха — каза Йохан Дитрих, син на „империята“ „Дитрих фабрикен“, мекушав човек на средна възраст. Фамилията Дитрих направи извънредно много за хазната на националсоциалистите. Когато бащата и чичото умряха, Йохан Дитрих продължи да ръководи повече по име, отколкото на практика. — В „Дитрих“ не се е случило нищо, което аз да не знам. Нямаме нищо общо с Пеенемюнде!

Йохан Дитрих се усмихна, свивайки пълните си устни. Подпухналите му клепачи издаваха злоупотреба с алкохол и невъздържани сексуални наклонности. Цанген не можеше да го понася. Мъжът, който всъщност не бе никакъв мъж, бе позор, а начинът му на живот — предизвикателство към германската индустрия. Цанген отново почувства, че няма смисъл от бавене. Информацията няма да бъде изненада за Шницлер и Креп.

— Има много неща от „Дитрих фабрикен“, за които вие не знаете *нищо*. Вашите собствени лаборатории работеха съвместно с Пеенемюнде в областта на химическите взривове.

Дитрих пребледня, Креп го прекъсна.

— Каква е целта ви, господин представител на Райха? Вие ни повикахте тук само за да ни оскърбявате ли? Казвате ни на нас, директорите, че не сме господари на нашите компании? Аз не познавам Хер Дитрих много добре, но мога да ви кажа със сигурност, че фон Шницлер и аз не сме марионетки.

Фон Шницлер гледаше Цанген внимателно, наблюдавайки как представителят на Райха използва кърпичката си. Цанген продължаваше да попива нервно брадичката си. — Предполагам вие имате специална информация, като тази, която току-що предадохте на хер Дитрих, за да докаже вашите твърдения.

— Имам.

— Значи вие казахте, че отделни операции в нашите собствени фабрики са скрити от нас.

— Да. Точно така.

— Тогава как можем да сме отговорни? Това са налудничави обвинения.

— Те имат някакви практически основания.

— Сега вие говорите с увъртания — извика Дитрих едва съвзел се от обидата на Цанген.

— Съгласен съм с него — каза Креп, въпреки че съгласието с явния хомосексуалист беше неприятно, но задължително.

— Хайде, господа. Мога ли да ви нарисувам картината? Това са *вашиите компании*. „Фарбен“ достави осемдесет и три процента от всички химикали за ракетите; „Швайбварен“ изработи един проект; „Дитрих“ — повечето от съставките за опакованите експлозиви. Ние сме в криза. Ако не я преодолеем, никакви протести, че не сте знаели, няма да ви помогнат. Бих могъл да отида и по-далече като кажа, че има хора от министерството и на други места, които ще отхвърлят, че има нещо скрито. Вие просто сте заровили заедно главите си в пясъка. Не съм сигурен дори, че тази оценка не е слаба.

— Лъжи! — извика Дитрих.

— Абсурд! — добави Креп.

— Но отворително практично — заключи фон Шницлер бавно, гледайки в Цанген. — Значи това е, което искате да ни кажете, нали? Което Алтмюлер ни казва. Или да впрегнем всички наши ресурси, за да намерим решение — т.е. да помогнем на нашия индустриален *Шваилинг* или ще бъдем в еднаква немилост в очите на министерството.

— И в очите на Фюрера — присъда на самия Райх — каза Креп.

— Но как? — попита уплашеният Йохан Дитрих.

Цанген си спомняше точно думите на Алтмюлер.

— Вашите компании имат дълга, многогодишна история. Обединени и поотделно. От Балтийско до Средиземно море, от Ню Йорк до Рио де Жанейро, от Саудитска Арабия до Йоханесбург.

— И от Шанхай надолу до Малайзия, от пристанищата на Австралия до Тасманово море — каза тихо Шницлер.

— Те не ни засягат.

— Не мислех...

— Мислите ли, господин представител на Райха, че решението лежи в нашите минали връзки — фон Шницлер се наведе напред с

ръце на масата и очи, вперени в нея.

— Това е криза. Никакви пътища не могат да бъдат пренебрегнати. Комуникациите могат да бъдат ускорени.

— Без съмнение. Кое ви кара да мислите, че те ще бъдат заменени? — продължи директорът на „Й. Г. Фарбен“.

— Печалбите — отговори Цанген.

— Трудни за харчене, когато срещу нас има наказателен взвод. — Фон Шницлер обърна своето голямо туловище и погледна към прозореца с тъжно изражение.

— Вие приемате поръчките от специфични сделки. Аз отдавам повече значение на *пропуските*.

— Изяснете това, моля — очите на Креп останаха върху повърхността на масата.

— Има около двайсет и пет приемливи източници за начупени диаманти. Приемливи в смисъл, че могат да бъдат добити и доставени необходимите количества в една поръчка. Африка и Южна Америка, едно-две находища в Централна Америка. Тези мини са ръководени от компании с твърди условия за сигурност: британски, американски, френски, белгийски... вие ги знаете. Доставките са под контрол, предназначенията — проверявани... Предлагаме доставките да бъдат докарани по странични пътища, а предназначенията — променени в неутрални територии от експедитора, като се заобиколят нормалните мерки за сигурност. Актове на неопитност, ако искате, човешка грешка, но не и предателство.

— Изключително печеливши грешки — допълни фон Шницлер.

— Точно — каза Вилхелм Цанген.

— Къде намирате тези мъже? — попита Йохан Дитрих със своя писклив глас.

— Навсякъде — отговори Хайнрих Креп.

Цанген попи брадичката си с кърпичка.

Сполдинг претича през подножието на хълма, докато съзря набедените клони на двете дървета. Те бяха знакът. Обърна се надясно и се заизкачва по стръмния склон, като броеше до приблизително сто дваайсет и пет ярда — това бе вторият знак. Той се обърна наляво и тръгна бавно към западния склон, приведен ниско, с шарещи във всички посоки очи и здраво стиснат пистолет.

На западния скат той търсеше единична скала — една от многото, разхвърляни по Галисийския хълм, отчупена внимателно от долната страна, с три назъбвания. Това беше последният знак.

Намери го, забелязвайки първо наведените стръкове на твърдата трева по хълма. Коленичи и погледна часовника си — два и четирийсет и пет.

Бе пристигнал с петнайсет минути по-рано, точно както бе планирал. След петнайсет минути би могъл да слезе по западния скат, точно до отчупената скала. Там щеше да намери куп клони. Под клоните ще има плитка пещера, а в нея, ако всичко върви по план, ще бъдат трима мъже. Един от тях е член на внедрения екип. Другите двама бяха от *Висеншафтлер* — германски учени от лабораториите „Киндорф“ в Рюр Валеи. Тяхното бягство бе планирано дълго време.

Препятствията бяха винаги едни и същи.

Гестапо.

Гестапо бе пречупило един агент от съпротивата и бе по дирите на *Висеншафтлер*. Но типично за елита на SS, те пазеха това, което знаеха, за себе си, очаквайки по-голям удар от двама избягали мъже от лабораториите. *Агентите на Гестапо* бяха дали на учените голяма свобода, без надзор, лабораторните патрули — разпуснати до точката на неефективност, дори рутинните проверки бяха пренебрегнати.

Противоположности.

Гестапо нито беше некадърно, нито безгрижно. Явно SS готвеше капан.

Инструкциите на Сполдинг към нелегалните бяха кратки и ясни оставете капана да щракне. Но без плячка в мрежата.

Чу се, че учените, получили два дни отпуска за Щутгарт, в действителност бяха тръгнали на север по нелегалните канали към Бремерхаузен. Беше установен контакт с висок по ранг германски морски офицер, командващ малък съд, с който да избягат при съюзниците. Обществена тайна бе, че в германската флота се шири неспокойствие. Това бе плодородна почва за антихитлеристки групи, никнещи из целия Райх.

Мълвата щеше да даде на всекиго нещо, за което да мисли, преценяваше Сполдинг. И Гестапо щеше да проследява двамата мъже, приемайки, че те са двамата *Висеншафтлер* от „Киндорф“, докато в действителност те двамата бяха охранителен патрул от Вермахта, изпратен по фалшива следа.

Игри и контраигри.

Толкова много, толкова чужди. Широкият диапазон от интереси на мъжа от Лисабон.

Този следобед беше отстъпление, поискано от германските нелегални. Той сам трябваше да направи последен контакт. Нелегалните обвиняваха мъжа от Лисабон, че бе създал условия за грешки и контраинфилтрация. „Няма такова нещо“, помисли Дейвид, но ако неговият личен контакт можеше да успокои нервите на антинацистите, това бе най-малкото, което им дължеше.

Той имаше свой собствен екип от Валдеро на половин миля нагоре по хълмовете. Два изстрела и ще му дойдат на помощ на най-бързите коне, купени в Кастилия. Време беше. Можеше да тръгне към пещерата за последен контакт.

Плъзна се по твърдата повърхност, токовете му разравяха земята и камъните по стръмния скат, докато стигна до купа от клони и листак, които бележеха скрития отвор. Той взе шепа пръст и я хвърли върху натрупаните вършини.

Отговорът според инструктажа беше бърз удар с прът по натрупаните клони. Чу се плясъкът на птичи крила, които отлетяха от храстите.

Сполдинг бързо отстъпи встрани, до основата на отвора и застана до прикритието.

— *Alles in Ordnung. Kommen Sie* — каза той тихо, но твърдо. — Няма много време за пътуване.

— *Halt!* — чу се неочакван вик от пещерата. Дейвид се завъртя, притисна гръб към хълма и вдигна своя колт. Гласът отвътре проговори отново на английски.

— Вие сте... Лисабон?

— За Бога да! Не *правете* това! Ще ви застрелят!

„*Gospodu*“, помисли Сполдинг, „внедреният екип би могъл да използва дете или някой малоумен, или и двете вместо куриер“.

— Излезте!

— Извинявайте... Лисабон — каза гласът, докато клоните бяха разместени и купът махнат — Неприятно беше!

Куриерът излезе. Не беше от тези, които Дейвид подготви. Беше нисък, много мускулист, не повече от дваисет и пет — дваисет и шест годишен, в очите му се четеше нервен страх.

— В бъдеще — каза Сполдинг — не отговаряй първо на сигнала, а после да разпитваш в последния момент. Освен ако имаш намерение да го убиваш *Es ist Schwarztuch-chiffre!*

— *Was ist das?* Черен...

— Черно флагче, приятел. В миналото това значеше... потвърди и ликвидирай. Нищо, но никога повече не го прави. Къде са другите?

— Вътре. Те са добре, много уморени и много уплашени, но не са ранени. — Куриерът се обърна и дръпна още клони. — Излезте. Това е мъжът от Лисабон.

Двамата уплашени учени на средна възраст изпълзяха внимателно от пещерата, примигвайки на топлото ярко слънце. Те погледнаха благодарно към Дейвид, по-високият заговори с колеблив английски.

— Това е... минутата, която очаквахме. Нашите големи благодарности.

Сполдинг се усмихна.

— Добре, не сме излезли от гората още. *Frei!* И двата начина са подходящи. Смели мъже сте. Ще направим всичко, каквото можем за вас.

— Имаше... *nichts*... остава — каза по-ниският мъж от лабораторията. — Моят приятел е социалист... *Polilik*... не беше популярен. Починалата ми жена беше... *eine Judin*.

— Нямате ли деца?

— *Nein...* — отговори мъжът. *Gott seli dank.*

— Аз имам един син — каза по-високият учен студено. *Er ist... Gestapo.*

„Няма какво повече да се каже“, помисли Сполдинг. Той се обърна към куриера, който разглеждаше хълма и горите под него.

— Поемам нещата. Върни се в четвърта база колкото можеш по-скоро. Очакваме голям контингент хора да пристигнат от Кобленц след няколко дни. Ще имаме нужда от всеки човек. Почини си малко.

Куриерът се поколеба Дейвид беше виждал това изражение и преди... и то много често. Този човек сега трябваше да пътува сам. Без компания, приятна или неприятна. Сам-самичък.

— Аз не мисля така, Лисабон. Ще остана с теб.

— Защо? — прекъсна го Сполдинг.

— Моите инструкции...

— От кого?

— От тези в Сан Себастиан От хер Бержерон и неговите хора. Не бяхте ли предупреден?

Дейвид погледна куриера: „Страхът прави мъжа лош лъжец“, помисли Сполдинг. Или той беше нещо друго. Нещо съвсем неочаквано, защото не беше логично точно в този момент да се съмнява. Освен...

Дейвид отдаде терзанията на куриера на младите му нерви и на съмненията. Полза, не оправдание. То щеше да дойде по-късно.

— Не. Не ми е казано — отговори той. — Хайде, ние тръгваме към лагера Бета. Ще останем там до сутринта — Сполдинг махна с ръка и те тръгнаха край самия склон.

— Не съм ходил толкова далече на юг — каза куриерът и застана зад Дейвид. — Не пътувате ли нощем, Лисабон?

— Понякога — отговори Сполдинг, като погледна назад към учените, които вървяха един до друг.

— Не, ако е възможно. Баските стрелят безогледно през нощта. Имат много кучета, които са развързани тогава.

— Разбирам.

— Нека да вървим в редица. Застанете отстрани на нашите гости — каза Дейвид на куриера.

Четиримата пътуваха няколко мили на изток Сполдинг вървеше бързо, по-възрастните учени не се оплакваха, но явно ходенето им бе трудно. Няколко пъти Дейвид казваше на другите да останат на място, докато той влизаше между дърветата в различните части на гората и се връщаше няколко минути по-късно. Всеки път, когато правеше това по-възрастните мъже си почиваха, благодарни за паузите. Куриерът не мислеше така. Изглеждаше уплашен, като че ли американецът би могъл да не се върне Сполдинг не окуражаваше разговорите, но след едно такова изчезване младият германец не можа да издържи.

— Какво *правите*? — попита той.

Дейвид погледна към младия куриер и се усмихна.

— „Вземам съобщения“.

— Съобщения?

— Те са оставени. По дължината на нашия път. Ние оставяме знаци за информация, която не искаме да се изпраща по радиото. Много е опасно, ако бъде прихваната.

Продължиха да вървят по тясна пътека покрай дърветата, докато стигнаха до открито място в Баската гора. Това беше пасище, по-ниско плато в центъра под заобикалящите го хълмове. *Висеншафтлер* бяха силно изпотени, дишаха тежко, боляха ги краката.

— Ще починем тук за малко — каза Сполдинг за видимо облекчение на по-възрастните мъже. — Време е да направя връзка, така или иначе.

— *Was ist los?* — попита младият куриер. — Контакт?

— Да сверим часовниците си — отговори Дейвид, изваждайки малко огледалце от своето яке. — Скаутите могат да се отпуснат, ако знаят къде сме... Ако се готвите да работите на север... това, което вие наричате юг... по-добре запомнете всичко това.

— Ще запомня, ще запомня.

— Дейвид улови отражението на слънцето в огледалцето и го отправи нагоре към северния хълм. Направи серия от движения с китката си и металната пластина се задвижи напред-назад с ритмична прецизност.

След секунди дойде отговор от средата на най-високия хълм на север. Проблясъци светлина водеха към една безкрайно малка точка в тъмната зелена далечина. Сполдинг се обърна към другите.

— Няма да отидем в Бета — каза той. — В района има фалангистки патрули. Ще стоим тук, докато ни кажат, че е чисто. Можете да си починете.

Тежкият баск свали огледалото от раницата. Неговият придружител още гледаше през бинокъла към ливадата, отдалечена на няколко мили надолу, където американецът и тримата му поверени бяха седнали сега на земята.

— Той каза, че са проследявани. Ние трябва да заемем контрапозиции и да се скрием — каза мъжът с металното огледало. — Ще отидем долу за учените утре през нощта. Той ще ни сигнализира.

— А той какво ще прави?

— Не знам. Каза да съобщим в Лисабон. Той ще остане сред хълмовете.

— Хладнокръвен е — каза баскът.

2 ДЕКЕМВРИ 1943 Г., ВАШИНГТОН, Д. С.

Алан Суонсън седна отзад във военната кола, като се опитваше да запази спокойствие. Погледна през прозореца — в късната сутрин трафикът бе слаб. Огромната трудова сила на Вашингтон бе по своите места машините бумтяха звъняха телефони, мъже викаха или шептяха на много, много места, а някои вече вземаха първото си питие за деня. Видимото оживление в първите часове на работния ден намаляваше с приближаването на обяда. Към единайсет и половина твърде много хора вече мислеха, че войната е отегчителна и им беше доскучало от механично извършваните дребни задължения, нескончаеми наглед — двойни, тройни, четворни. Те не разбираха необходимостта от старателно разпространение на информацията по безкрайните вериги на командването.

Не разбираха, защото нямаха пълна представа от повтарящите се статистики, а само частична. Разбира се, че им беше скучно.

Бяха изтощени. Също като него преди четиринайсет часа в Пасадена, Калифорния Всичко пропадна.

„Меридиан Еъркрафт“ започна — или по-точно бе *принуден* да започне — форсирана програма, но най-добрите научни умове в страната не можаха да елиминират грешките в малката кутия,

представляваща системата за управление. Мъничките, въртящи се сфероидни дискове нямаше да могат да се завъртят в максималните височини. Те бяха непостоянни: абсолютно точни една секунда, отклоняващи се в следващата.

А най-малкото отклонение може да предизвика сблъскване във въздуха на гигантския самолет. С количеството самолети, предвидено за съкрушително бомбардиране преди „Овърлорд“, който ще започне да действа след по-малко от четири месеца, сблъсквания *ще се* случват неминуемо.

Но тази сутрин всичко беше различно.

Би могло да бъде различно, ако има съставката, за която му казаха. Не можа да заспи в самолета, а още по-малко — да яде. След кацането на „Андрюс“ той побърза към своя вашингтонски апартамент, изкъпа се, избърсна се, смени униформата си и се обади на жена си в Скардейл, където тя бе отседнала при сестра си. Не си спомняше разговора помежду им, липсваха обикновените нежности, въпросите бяха формални. Нямаше време за нея.

Военната кола се включи в магистралата към Вирджиния и увеличи скоростта си. Отиваха до Феърфакс и щяха да бъдат там след около двацет минути. След по-малко от половин час ще разбере дали невъзможното беше се превърнало в напълно възможно. Новината дойде в последната минута на изпълнението, кавалерията беше на далечните хълмове — звуците на приглушени сигнални тръби свиреха почивка.

„Приглушени, разбира се“, помисли Суонсън, докато военната кола зави от магистралата по черен вирджински път. Във Феърфакс, заемащ територия от двеста акра, в центъра на ловни земи се намираше районът Куонсет, застроен с бараки покрай огромни радари и радиосигнални кули, изникващи от земята като гигантски чудовища. Това бе щабът на сухопътната дивизия за тайни операции, в близост до скривалищата на Белия дом и поради това — мястото с най-прецизни проверки от всички разузнавателни служби на съюзническите войски.

Вчера късно следобед Феърфакс получи потвърждение от разузнаването за едно проучване, изоставено като отрицателно преди много време. Дойде от Йоханесбург, Южна Африка. Не беше доказано още, но имаше достатъчно доказателства, за да се предполага, че би могло да е така.

Жироскопите за водене на големи височини бяха усъвършенствани. Техните проекти можеха да бъдат доставени.

2 ДЕКЕМВРИ 1943 Г., БЕРЛИН, ГЕРМАНИЯ

Алтмюлер летеше в открития си „Дюсенберг“ по магистралата Шпандау към Фалкензее. Беше ранна утрин, въздухът все още бе студен и това му доставяше удоволствие.

Чувстваше се толкова ободрен, че прощаваше на театрално-секретния замисъл на Нахрихтендиинст — това беше кодово название на подбрана група от службите за шпионаж, известна само на няколко министри от висшия ешелон. Голяма част от висшето командване нямаше и понятие за тях. Това беше специалитет на Гехлен.

По тези причини конференциите на тази единица никога не се провеждаха в Берлин. Те се състояха винаги извън града, в някоя отдалечена и уединена местност или град. Въпреки това те се организираха в частни имоти, далеч от потенциално любопитните.

Тази сутрин мястото за среща беше Фалкензее, на около двайсет мили северозападно от Берлин. Срещата трябваше да се проведе в къщата, предназначена за гости, в имението на Грегор Щтрассер.

Алтмюлер би прелетял чак до Сталинград, ако това, което го бяха накарали да повярва, беше истина. Нахрихтендиинст бяха открили разрешението за Пеенемюнде!

Разрешение *имаше наистина*, но от други зависеше да го ускорят.

Разрешението, което беше убягнало на различни „пълномощници“, изпратени из цял свят, за да проучат и изровят „връзките си“ отпреди войната Кейптаун, Дар ес Салам, Йоханесбург, Буенос Айрес... До този момент всичките им опити бяха пропаднали.

Нито една компания, нито един човек не се наемаха да водят преговори с немци. Германия се намираше в началото на смъртната битка. Всичко щеше да бъде провалено.

Това беше мнението на Цюрих. А онова, което Цюрих решише, че е вярно, международният бизнес дори не си правеше труда да оспори. Но ето че Нахрихтендиинст бяха открили и друга истина.

Поне така му беше казано.

Мощният двигател на „Дюсенберг“-а боботеше, колата увеличи скорост и есенният листак доби неясни очертания.

Вляво на хоризонта се появи каменната врата на имението, на всяка от двете колони бяха поставени орлите на Вермахта. Той зави по дългия криволичещ път и спря пред вратата, която се пазеше от двама войници и ръмжащи овчарки. Алтмюлер тласна документите си в ръцете на първия пост, който явно го очакваше.

— Добро утро, хер поддържа̀вен секретар. Моля продължете по пътя надясно след централната къща.

— Пристигнаха ли останалите?

— Чакат ви, сър.

Алтмюлер мина покрай централната къща, стигна до наклонения участък на пътя и намали скоростта. Зад залесения завой се виждаше виличката за гости. Тя напомняше по-скоро на ловна хижа, отколкото на къща. Имаше тежки тъмнокафяви греди навсякъде — те бяха отсечени от гората.

По настаната с чакъл пътека можеха да се видят четири лимузини. Той паркира и излезе от колата, като придърпа куртката си, провери дали по реверите си няма м̀х. Изправи рамена и тръгна по пътеката към входната врата.

По време на подобни конференции не се използваша никакви имена. Ако се знаеше самоличността, а тя неминуемо се знаеше, никои не споменава̀ше това, което знаеше. Човек се обръща̀ше към повисшестоя̀щия като го гледа̀ше, а към групата просто чрез жестове.

Нямаше голяма маса за конференции, както очакваше Алтмюлер, както и някакво формално протоколно разпределение на местата. Вместо това можеха да се забележат половин дузина не формално облечени петдесет-шейсет годишни м̀же, които стояха пр̀снати из малката стая с висок баварски таван, говореха тихо и пиеха кафето си. Алтмюлер беше приветстван с „Хер поддържа̀вен секретар“ и му беше съобщено, че утринната среща ще б̀де кратка. Тя ще започне след пристигането и на последния участник Алтмюлер пое чашата кафе и се опита да се присъедини към небрежната атмосфера.

Не успяваше, искаше му се да извика от недоволство и да предизвика моментален и сериозен разговор. Не бяха ли способни да го *разберат*?

Но това беше Нахрихтендиинст Човек не можеше да си позволи да вика или да изисква.

Най-после след цяла вечност, както му се стори, чу да спира кола пред хижата. Няколко секунди след това вратата се отвори. Той почти изпусна чашата с кафе. Мъжът, който влезе вътре, му беше познат от няколкото пъти, в които бе придружавал Шпеер до Берхтесгаден. Това беше камериерът на Фюрера, но сега липсваше угодническият му маниер на слуга. Мъжете притихнаха. Някои от тях насядаха във фотьойли, други се облегнаха на стената или останаха прави до масата с кафе. Възрастен мъж, облечен в дебело спортно сако, застана пред камината и започна да говори. Той погледна Франц, който стоеше сам зад един кожен диван.

— Няма нужда от дълги дискусии. Считаме, че имаме информацията, която ви интересува. Употребявам думата „считаме“, защото ние само събираме информация, а не действаме според нея. Министерството може да не желае да я използва.

— Това ми изглежда немислимо — отговори Алтмюлер.

— Добре тогава. Имам няколко въпроса. Така че да няма конфликти или нещо недоразбрано. — Възрастният мъж направи пауза, докато палеше дебелата си лула — Изчерпихте ли всички нормални разузнавателни канали? През Цюрих и Лисабон?

— Да, всички. И на още доста места — окупирани, вражески и неутрални също.

— Имах предвид основно вече установените канали през Швейцария, Скандинавските страни и Португалия.

— Не направихме всичко възможно в Скандинавските страни. Хер Занген не считаше...

— Без имена, моля ви. Освен в области като разузнавателното противопоставяне или в области, станали обществено достояние. Използвайте правителствени описания ако предпочитате, а не лични.

— Представителят по индустрията, който има непрекъснати контакти в Балтийските области, беше сигурен, че нищо не може да направи там. Предполагам, че причините са географски. Просто няма диаманти в тази област.

— Или просто са горени прекалено често — каза безличен мъж, който трудно можеше да бъде описан, седящ на коженото канапе близо до Алтмюлер. — Ако искаш Лондон и Вашингтон да знаят какво правиш, преди да го направиш, се хвани със скандинавците.

— Доста точен анализ! — съгласи се друг член на Нахрихтендиинст, който стоеше до масата с кафе и продължаваше да държи чашата си в ръка. — Върнах се от Стокхолм миналата седмица. Не можем да се доверим дори на тези, които публично ни подкрепят.

— На тях най-малко можем да се доверим — каза възрастният мъж пред камината и се усмихна многозначително, а в същия момент погледът му се спря отново на Франц. — Доколкото разбрах, вие сте предложили доста големи оферти? В швейцарска валута, нали?

— Доста големи е израз, който нищо не значи в сравнение със сумите, за които ставаше въпрос — отговори Алтмюлер. — Ще бъде откровен. Никой не иска да ни докосне. Тези от тях, които имаха желание, решиха да се придържат към мнението на Цюрих, а именно, че ще бъдем победени. Страхуват се от някакво възмездие. Говорят даже за изземане на банкови депозити след войната.

— Ако подобни приказки стигнат по някакъв начин до висшето командване, ще настъпи пълна паника. — Изявлението беше направено на шега от камериера на Фюрера, който беше седнал в един фотьойл. Човекът, който ръководеше срещата и седеше близо до камината, продължи да говори.

— В такъв случай не може да се разчита на парите като стимул... дори огромни суми пари не биха помогнали.

— Екипите, упълномощени да водят преговори, не успяха. Вие знаете всичко това — заяви Алтмюлер, като едва удържаше раздражението си: „Защо, по дяволите, не започнеха да говорят по същество?“

— А и не могат да бъдат открити родоотстъпници по идеологически причини. Поне такива, които имат достъп до индустриални диаманти.

— Точно така *mein Herr*.

— В такъв случай трябва да се търси друг мотив. Друг стимул.

— Не виждам смисъл във всичко това. Беше ми съобщено, че...

— Ще го видите смисъла — прекъсна старият мъж, докато изтръскваше лулата си. — Вижте, ние открихме почти същата като вашата паника... Паника у врага. Открихме най-логичния мотив за всички заинтересовани. Всяка от страните притежава решението, от което другата се нуждае.

Франц Алтмюлер изведнъж се изплаши. Не беше уверен, че разбира точно недомлъвките, с които се изразяваше говорителят.

— Какво искате да кажете? — запита той.

— В Пеенемюнде е разработена свършена система на водещи системи за големи височини, нали така?

— Разбира се. Изкусни до последната операция за ракетите.

— Но няма да има ракети, или в най-добрия случай ще има много малко — ако няма доставка на индустриални диаманти.

— Точно така.

— Съществуват търговски интереси на Съединените щати, които са изправени пред непреодолими... — старият мъж направи пауза от секунда и продължи нататък, — непреодолими проблеми, които могат да бъдат разрешени само чрез набавяне на функционални жироскопи за големи височини.

— Да не би да искате да кажете, че...

— Нахрихтендиинст не си позволява да препоръчва, хер поддържавен секретар. Ние само казваме нещата такива, каквито са. — Говорителят извади лулата от устата си. — Когато обстановката налага, ние само предаваме конкретна информация на различни получатели. Боравим само с факти. Така постъпихме в Йоханесбург. Когато мъжът на име И. Г. Фарбен, изпратен в мините „Коенинг“ да закупи диаманти, се провали, ние се намесихме и потвърдихме един отдавнашен разузнавателен сондаж, за който сме убедени, че ще стигне до Вашингтон. Агентите ни в Калифорния ни бяха уведомили за кризата, царяща в самолетната индустрия. Вярваме, че моментът беше благоприятен.

— Не съм сигурен, че разбирам...

— Ако не грешим, считаме, че ще бъде направено всичко възможно, за да бъде установен отново контакт с един от хората на „Фарбен“. Приемаме, че са създадени достатъчно предпоставки за подобна възможност.

— Разбира се... Женева... Потвърдените канали.

— В такъв случай нашата работа с вас е приключена, сър. Може ли да ви пожелаем приятен път обратно към Берлин.

2 ДЕКЕМВРИ 1943 Г., ФЕЪРФАКС, ВИРДЖИНИЯ

Вътрешността на хангара беше нещо съвсем различно от представата, която даваше скованият му външен вид. Преди всичко той беше пет пъти по-голям от обичайните хангари. Металната му обвивка беше изолирана с материал, който поглъщаше шума, резониращ във високия таван. Нямаше вид на хангар за самолети, а по-скоро приличаше на огромна черупка без прозорци, която все пак имаше доста солидни стени. Навсякъде из необятната стая бяха разположени сложни радиопанели за високи честоти, срещу всяка панела имаше дузини детайлни карти, поставени в огромни стъклени витрини. Можеха да бъдат сменяни съвсем лесно — само с едно натискане на бутон. Над картите висяха фини, от тънка стомана „стави“... маркери, приличащи на полиграфически игли, с които боравеха радиооператорите, наблюдавани от мъже, държащи готови за записване листове. Целият персонал бе военен, нямаше по-нисък чин от първи лейтенант.

На три четвърти навътре в сградата имаше издигната стена от земята до тавана, която явно не бе края на конструкцията. По средата имаше една-единствена врата, която беше затворена. Личеше, че е от дебела стомана.

Суонсън не беше влизал никога в тази сграда. Бе посещавал дивизията във Феърфакс много пъти, за да бъде запознат със строго секретна разузнавателна информация или да наблюдава тренировките на определени групи за шпионаж и внедряване. Но въпреки генералския си чин и всички секретни информации, до които имаше достъп, той нямаше разрешение да влиза в тази сграда. Хората, които бяха допускани до нея, оставаха в рамките на двестата акра земя в продължение на седмици или месеци. Отпуските бяха рядкост и се даваха само в изключителни случаи и дори тогава съответният служител трябваше да бъде придружаван.

„Невероятно“, помисли си Суонсън, който действително вярваше, че е изгуби всякакво чувство на страхопочитание. Нямаше асансьори, аварийни стълбища — дори прозорци. Видя врата за тоалетна и без да влиза вътре си представи, че има машинна вентилация. Имаше само един-единствен вход. Веднъж влязъл вътре, човек нямаше къде да се скрие за дълго, нито можеше да излезе без да бъде проверен и огледан под лупа. Личните предмети се оставяха на входа. От сградата не можеха да бъдат изнасяни дипломатически

куфарчета, пликове, хартии или каквито и да е материали без подписа на полковник Едмънд Пейс, а при това и самият полковник трябваше да присъства на пропуска при напускането на съответната личност.

Ако въобще можеше да съществува пълна безопасност, то тя бе именно в тази сграда.

Суонсън се приближи към стоманената врата, лейтенантът, който го придружаваше, натисна някакъв бутон. Малка червена светлина мигна над вградения в стената домофон и лейтенантът каза:

— Полковник, генерал Суонсън.

— Благодаря ви, лейтенант — долетяха думите от надупчения кръг, намиращ се под светлината. Чу се щракане на врата и лейтенантът посегна към дръжката.

Влезе вътре. Кабинетът на Пейс изглеждаше като всички други кабинети на разузнавателните щабове с големи карти, закачени по стените и силно осветление, съсредоточено върху картите. И осветлението, и картите можеха да бъдат сменяни само с натискането на бутон, поставен на самото бюро. Телетипни машини на еднакво разстояние една от друга бяха разположени под напечатаните табелки, определящи съответните операции — имаше всички обичайни неща. Единствено мебелировката не отговаряше на нивото. Тя бе толкова семпла, че стигаше до примитивност. Нямаше фотьойли или канапета — нищо удобно, на което да може да се седне. Можеха да се видят само прости метални столове, бюро, което по-скоро наподобяваше маса и дървен под без килим. Личеше, че е стая, предназначена за концентрирана дейност. Човек не можеше да почива в подобна стая.

Едмънд Пейс, командир на дивизията във Феърфакс, стана от стола си, мина покрай масата и отдаде чест на Алан Суонсън.

Имаше още един мъж в стаята — цивилен. Фредерик Вандам, заместник държавен секретар.

— Генерале! Радвам се, че се срещаме отново. За последен път се видяхме, ако не се лъжа, в къщата на г-н Вандам.

— Да, точно така. Как вървят нещата тук?

— Малко сме изолирани.

— Сигурен съм, че е така — Суонсън се обърна към Вандам. — Господин заместник-секретар? Пристигнах по възможно най-бързия начин. Не е необходимо да казвам колко съм нетърпелив. Този месец беше доста труден.

— Осъзнавам всичко това — каза аристократичният Вандам, като се усмихна предпазливо, докато се ръкуваше със Суонсън.

— Направо ще минем към въпроса Полковник Пейс, ще информирате ли генерала както се разбрахме?

— Да, сър. След това ще ви оставя насаме — отговори Пейс с безразличие. Това беше армейският начин за телеграфиране на информация на колега офицер. В случаят той искаше да каже — *внимавай*.

Пейс прекоси стаята и застана до една карта на стената, на която имаше поставени някакви знаци. Това беше увеличен, детайлизиран сектор на Йоханесбург, Южна Африка. Фредерик Вандам седна на стол пред бюрото, докато Суонсън последва Пейс и застана до него.

— Човек никога не знае кога едно проучване ще даде резултата. Нито пък къде точно ще стане това — Пейс взе дървена показалка от масата и посочи отбелязания в синьо участък на картата. — Човек не знае дори дали определено място има някакво значение. В този случай *може би* това ще има значение. Преди седмица с един адвокат и бивш директор на мините „Коенинг“ е бил установен контакт от двама мъже, които той счита, че са от Цюрих, от банка Щаатс. Искали са да им стане посредник при сделка с „Коенинг“ — една проста сделка — швейцарски франкове срещу диаманти; касае се за големи количества. Те очакват стандартите при диамантите да бъдат по-постоянни от колебанието при златото. — Пейс се обърна към Суонсън и продължи. — Дотук добре. В диамантения пазар има много спекулации поради трагичното състояние на всички парични системи. След войната може да има доста убийства. След като се е съгласил на среща, можете ли да си представите изненадата на нашия човек, когато пристига и вижда, че един от „швейцарците“ е негов стар, много стар приятел — от преди войната. Един германец, с когото са ходили в училище — африканер, с майка австрийка и баща боер. Двамата мъже поддържали близки връзки до трийсет и девета година. Германецът работел за „И. Г. Фарбен“.

— Каква е била целта на срещата? — запита Суонсън нетърпеливо.

— Ще стигна и до там. Всичко това е особено важен фон.

— Окей. Продължавай.

— Не е имало никакви спекулации на диамантения пазар, нито пък сделки с каквито и да е банки в Цюрих. Просто една покупка. Мъжът от Фарбен искал да купи голямо количество натрошени...

— Индустриални диаманти? — прекъсна го Суонсън Пейс кимна с глава.

— Той предложил цяло състояние на стария си приятел, ако успее да осъществи сделката. Африканерът отказал, но поради дългогодишното им приятелство не докладвал случая. До преди три дни. — Пейс постави обратно на масата показалката и се върна на бюрото.

Суонсън се досети, че полковникът притежава допълнителна информация, писмена информация, на която трябваше да се позове. Генералът прекоси стаята и седна на стола до Вандам.

— Преди три дена — продължи Пейс прав зад бюрото си — с африканера е осъществен нов контакт. Този път не е направен опит за прикриване на самоличности. Свръзката е съобщила, че е германец и че притежава информация, от която се интересуват съюзниците и която издирват от дълго време.

— Сондаж, нали? — запита Суонсън, чието нетърпение личеше вече по гласа.

— Е, това не беше точно сондажът, който очаквахме... Германецът съобщил, че ще пристигне в кабинета на африканера, но явно решил да се подсигури, затова заявил на адвоката, че ако някой се опита да го задържи, старият му приятел от „И. Г. Фарбен“ ще бъде екзекутиран в Германия. — Пейс повдигна един лист от бюрото си. Докато го подаваше през масата на Суонсън, продължи да говори. — Това е информацията, донесена по куриер.

Суонсън прочете напечатаните думи под главата, гласяща „Военно разузнаване“. Отгоре беше сложен печат с гриф *Строго секретно. Само за четене. Феърфакс 4-0.*

28 ноември, 1943. Йоханесбург: Потвърдено от Нахрихтендиинст. Субстратосферни ориентиращи жироскопи — усъвършенствани. Всички тестове положителни. Пеенемюнде. Следващи контакти: Женева. Контрагента от Йоханесбург.

Суонсън изчака да проумее цялата информация. Прочете я още няколко пъти и зададе въпрос на Едмънд Пейс:

— Женева?

— Канала. Неутралният канал. Неофициален, разбира се.

— Какво е това... Нахрихтендиинст?

— Разузнавателен отдел. Малък специализиран отдел. Толкова необикновен, че е секретен дори за хората от най-високо ниво. Понякога се чудим дали е безпристрастен и не взема страна. Много често изглежда като че ли предпочита да наблюдава, а не да участва. Повече се занимава с това, което ще бъде след войната, а не със състоянието на нещата сега. Подозираме, че е операция на Гехлен. Досега не е направил нито една погрешна стъпка. Не е подвеждал никого.

— Ясно — отсече Суонсън и подаде листа обратно на Пейс.

Полковникът не го взе. Вместо това той заобиколи бюрото и се насочи към стоманената врата.

— Ще ви оставя, господа. Като свършите, моля, уведомете ме, натиснете белия бутон на бюрото.

Той отвори вратата и излезе бързо. Тежката стоманена врата се затвори плътно. Чу се още едно допълнително щракване при самото заключване.

Фредерик Вандам погледна Суонсън.

— Ето решението на въпроса, генерале. Жироскопът. Намиращ се в Пеенемюнде. Всичко, което трябва да се направи, е да се изпрати човек в Женева. Има желаещи да го продават.

Алан Суонсън втренчи поглед в листа, който държеше.

4 ДЕКЕМВРИ 1943 Г., БЕРЛИН, ГЕРМАНИЯ

Алтмюлер втречено гледаше листа в ръката си. Беше след полунощ и целият град бе в тъмнина. Берлин устоя още една нощ на смъртоносна бомбардировка — вече всичко отмина. Нямаше да има повече набези до късно сутринта, такава беше схемата. Черни завеси още закриваха прозорците. Цялото министерство бе в същото положение.

От бързината зависеше всичко сега. Въпреки бързината на планирането не трябваше да се забравят задължителните предпазни мерки. Тайната среща в Женева бе само първа стъпка, прелюдия, но трябваше да се действа внимателно. Не бе толкова важно *какво* се казва на нея, а *кой* го казва. *Същественото* можеше да бъде предадено от някой с подходящи препоръки или с признат авторитет. Но в случай, че Германия падне, този *някой* не би могъл да представлява Третия Райх... Шпеер беше непреклонен.

Алтмюлер разбра, че ако войната бъде загубена, петното на предател няма да бъде лепнато на Райхминистерството. Или на тези лидери, от които Германия ще се нуждае в случай на поражение. През 1918 година след Версай имаше множество вътрешни контраобвинения. Настъпи дълбока, необузdana поляризация и национална параноя заради предателството и именно тогава бяха положени основите на фанатизма на двайсетте години. Германия не успя да приеме поражението, не можеше да толерира разрушаването на идентичността си от предатели.

Разбира се, това бяха само оправдания.

На всяка цена трябваше да бъде избегнато повторението. По този въпрос самият Шпеер беше фанатик. Представителят в Женева трябваше да бъде фигура, несвързана с върховното командване. Някой от ранга на германската индустрия, който по никакъв начин да не е свързан с водачите на Третия Райх. Някой, който можеше да бъде жертван.

Алтмюлер се опита да посочи непостоянството на манипулациите на Шпеер. Едва ли биха дали планове на жироскоп за големите височини на един посредствен представител на германския бизнес. Пеенемюнде бе погребана, буквално погребана под земята с абсолютни военни мерки за охрана.

Но Шпеер не искаше и да чуе. Алтмюлер внезапно разбра логиката на райхминистъра. Той прехвърляше проблема точно където трябваше, към тези, които с лъжите и прикриванията си доведоха Пеенемюнде до ръба на катастрофата. А колкото до военните действия на Райха — трудови сили, лагери на смъртта, масови убийства — Алберт Шпеер удобно гледаше встрани. Той искаше положителни резултати, но без да цапа ръцете си.

Точно в този случай Шпеер беше прав, констатира Алтмюлер. Ако имаше рискове от голямо унижение, то нека германската индустрия да ги понесе. Нека германските бизнесмени поемат цялата отговорност.

Женева бе жизнено необходима само за създаване на връзка. Щяха да се изрекат предпазливи думи, които можеха да доведат... или... да провалят втория етап в тези невероятни преговори.

Втората стъпка бе географска — мястото на размяната, ако наистина се стигне дотам.

През изминалата седмица ден и нощ Алтмюлер не правеше нищо друго освен да се концентрира върху това. Той разглеждаше проблема не само от своя гледна точка, но и от тази на противника. Работната му маса бе покрита с карти, а бюрото — пълно с донесения, разглеждащи в детайли настоящия политически климат във всяка неутрална територия на земята.

Територията трябваше да е неутрална, за да може всяка от страните да има достатъчно гаранции, които да проучи и уважи. И може би най-важното от всичко бе да е далече на хиляди мили... от двата вражески коридора на властта.

Разстояние.

Изолирана.

Но също притежаваща възможности за бързи комуникации.

Южна Америка.

Буенос Айрес.

„Един окуражаващ избор“, помисли Франц Алтмюлер. Американците могат в действителност да приемат това като изгодно за тях. Сигурно няма да го отхвърлят. И двете страни смятаха Буенос Айрес за свой и имаха огромно влияние, но нито една не го контролираше реално.

Третата стъпка, както я виждаше той, бе свързана с човешкия фактор, дефиниран чрез думата арбитър *Шиндсрихтер*.

Арбитър.

Мъж, който трябваше да наблюдава размяната, същевременно да бъде достатъчно властен на неутралната територия, за да ръководи сделката. Някой, който има вид на безпристрастен... най-важно, приемлив за американците.

В Буенос Айрес имаше такъв мъж.

Една от огромните грешки на Хитлер.

Името му бе Ерих Ринеман. Евреин, принуден да отиде в изгнание поради униженията от налудничавата пропагандна машина на Гьобелс. Земите и компаниите му бяха конфискувани от Райха.

Само тези земи и компании, с които не бе успял да се справи преди погрешния ход на Райха. Това представляваше минимален процент от акциите му, задоволяващи само маниакалните крясъци на антисемитската преса, но едва ли засягаше огромното му богатство.

Ерих Ринеман живееше като изгнаник в Буенос Айрес в огромен разкош, богатствата му бяха осигурени в швейцарски банки, а интересите му се простираха из цяла Южна Америка. Много малко хора знаеха, че Ерих Ринеман беше по-всеотдаен фашист, отколкото ядрото около Хитлер. Той бе перфекционист във военните и във финансовите дела и с благороден поглед към човешкото състояние. Изграждаше империя, като оставаше странно, стоически мълчалив.

Имаше причина за това.

Щеше да се завърне в Германия, независимо от изхода на войната. Знаеше това.

Ако Третият Райх победи, глупавият указ на Хитлер ще бъде премахнат, както, разбира се, можеше да се случи и с властта му, ако тя продължи да се разпада. Ако Германия отиде към поражение, както предполага Цюрих, опитът и швейцарските сметки щяха да бъдат нужни за възстановяване на нацията.

Но това е в бъдещето. Настоящото има значение сега, а сега Ерих Ринеман е евреин, принуден да бъде в изгнание от сънародниците си, врагове на Вашингтон.

Той ще бъде приемлив за американците.

И би се ангажирал с интересите на Райха в Буенос Айрес.

Чак след втората и третата стъпки щеше да има яснота почувства Алтмюлер. Но те щяха да бъдат без значение, ако не се постигне споразумение в Женева. Прелюдията трябва да бъде успешно изпълнена от малките инструменти.

Търсеше се човек за Женева. Мъж, когото никой не може да свърже с водачите на Райха — и все пак известен в търговските сделки.

Алтмюлер продължаваше да гледа в листовете под нощната лампа. Очите му бяха уморени, както и той самият, но знаеше, че не може да напусне кабинета си или да заспи, преди да е взел решението.

Неговото решение, то беше единствено негово. За да бъде одобрено от Шпеер сутринта и то само от един поглед. Едно име. Без да се дискутира. Някой, който ще бъде приет веднага.

Никога не ще узнае дали това бяха буквите в думата Йоханесбург или подсъзнателен процес на елиминиране, но очите му се втренчиха в едно име и той го загради. Веднага разпозна, че това беше още един вътълпен избор.

Йохан Дитрих, меланхоличният наследник на „Дитрих Фабрикен“, непривлекателен хомосексуалист, отдаден на прекалено пиене и внезапна паника. Напълно заменим член на индустриалното общество, дори най-големият циник не би го свързал с върховното командване.

Излишна посредственост.

Куриер.

5 ДЕКЕМВРИ 1943 Г., ВАШИНГТОН, Д. С.

Тежките удари на стенния часовник отбелязаха мрачно часа. Бе шест сутринта и Алан Суонсън гледаше през прозореца тъмните силуетите на Вашингтон. Неговият апартамент на дванайсетия етаж имаше прекрасен изглед към очертанията на столицата, особено от хола, където той сега стоеше бос и по халат.

През последните три дни, повече от часовете на нощта прекарваше, съзерцавайки очертанията на Вашингтон в небето.

Бог знае какъв беше този сън, прекъсван от кошмари и събуждания. Възглавницата му бе непрекъснато влажна от потта, която се стичаше по врата му.

Ако жена му бе с него, сигурно щеше да настоява за изследвания при Уолтър Рийд. Щеше да повтаря това, докато той се подчини. Но тя *не* бе с него и той бе непреклонен. Тя трябваше да остане при сестра си в Скардейл. Естеството на настоящата му работа беше такова, че не се знаеше кога ще свърши. Това означаваше... военният няма време за съпругата си. Жената на военния винаги трябваше да разбира... имаше сурови кризи в отношенията им и той не можеше да отговори на най-дребните ѝ желания или да се справи с кризите. Той не обичаше да бъде виждан в тези ситуации и тя знаеше това. Затова щеше да остане в Скардейл.

О, Господи! Не е за вярване!

Никой не си позволи да каже това, нито дори да си го помисли.

Това беше решението, разбира се... Много, наистина много малко бяха хората, които имаха достъп до фактите и те обърнаха очите и мисълта си встрани от крайното решение. Прекъснаха сделката по средата, отказвайки да узнаят последната част от пазарлъка. Това беше за да задоволят другите, но не и самите себе си. Не и тях.

Както направи хитрият стар аристократ Фредерик Вандам.

Ето и вашето решение, генерале. Вашата система за водене. За Пеенемюнде... Някой иска да я продаде.

Ето това е всичко.

Купи го.

Цената не ме интересува. Цената няма значение... нека други да се погрижат за детайлите. Под никакъв предлог, ама *под никакъв предлог* детайлите не трябва да се разискват. Те просто трябва да бъдат изпълнени.

Тоест... командването зависи от изпълнението на общите задачи. Не бе необходимо... да бъде повтаряно, нито пък... изискваше ненужно разпростирание, изясняване или оправдания. Детайлите са проклятие, те отнемат много време. И освен това имаше негласна военна заповед — висшите ешелони просто нямаха време. По

дяволите, човече, във война сме! Ние трябва да разрешим големия военен въпрос на държавата!

Дреболиите ще бъдат разглеждани от по-нискостоящи мъже... чиито ръце понякога вонят от миризмите на техните дребни задължения, но затова пък е командването.

Да се купи!

Нямаме време. Очите ни са обърнати встрани. Умовете ни са заети с нещо друго.

Издай заповед по своя инициатива, както би направил добрият войн, който познава командването. Никой няма да е подозрителен, защото по-важни са резултатите. Всички знаем това, както и за връзките в командването, старче!

Безумие.

По странно съвпадение едно разузнавателно проучване е направено от човек в Йоханесбург, чрез който се стремят да доставят индустриални диаманти. Доставка, за която беше изпратено цяло състояние в швейцарска валута от германската фирма „И. Г. Фарбен“ — оръжейният гигант на Третия Райх. Пеенемюнде притежава система за водене, а тя би могла да бъде взета. На определена цена.

Не е необходим голям интелект, за да се стигне до тази цена.

Индустриални диаманти!

Чиста лудост!

Не е необходима справка, за да се разбере, че Германия отчаяно се нуждае от диаманти. По съвсем ясни причини, както и съюзниците отчаяно се нуждаят от система за водене в големите височини.

Една размяна между врагове в последната фаза на най-жестоката война в историята на човечеството.

Лудост!

Извън човешкото разбиране!

И затова генерал Алан Суонсън отхвърли този план в неговата непосредствена... цялост.

Единичен дълбок удар на часовника го прекъсна, отбелязвайки четвърт час. Тук-там в лабиринта от тъмен бетон започнаха да проблясват светлини, хвърляни от малките прозорчета. Сивкав пурпур бавно започна да се показва на черното небе, а над него се появиха неясните очертания на облаци...

В големите височини...

Суонсън се отдалечи от прозореца и седна на дивана, обърнат към камината. Дванайсет часа изминаха... по-точно единайсет часа и четиридесет и пет минути... откакто започна *отстраняването*.

Той насочи лудостта там, където ѝ беше мястото — към човека, предизвикал кризата, чиито лъжи и манипулации доведоха „Овърлорд“ до бездната на сквернословие.

Той беше заповядал на Хауърд Оливър и Джонатан Крафт да бъдат в апартамента му в шест и трийсет. Преди дванайсет часа и петнайсет минути. Телефонира им предишния ден, като им даде да разберат, че няма да търпи никакви извинения. Ако имат проблем с транспорта, ще им го осигури, но те на всяка цена трябва да бъдат в неговия апартамент във Вашингтон точно в шест часа.

Демаскирането е недопустимо!

Пристигнаха точно в шест, когато прозвучаха мрачните удари на стенния часовник. В този момент Суонсън знаеше, че действа от позицията на силата. Хора като Оливър и Крафт, по-специално Оливър, се придържат към такава точност само ако се страхуват. Това, разбира се, не беше от вежливост.

Прехвърлянето бе осъществено с простота...

В Женева, Швейцария, има един телефонен номер... На него ще отговаря мъж, който при определена кодирана фраза ще срещне двете коренно различни групи и, ако е необходимо, ще работи като преводач. Разбира се, че втората група — с цел изясняване — има достъп до усъвършенстваната система за водене в големите височини. На свой ред първата група трябва да знае за... може би да има и достъп... до пратките на индустриални диаманти. Мините „Коенинг“ край Йоханесбург може би са мястото, откъдето ще започнем.

Това бе цялата информация, която имаха.

Препоръчано бе господин Оливър и господин Крафт да започнат работа веднага по тази информация.

Ако те не успеят да направят това, до Министерството на войната ще достигнат изключително сериозни обвинения за измами от отделни лица и групи, свързани с контрактите за въоръжения.

Настъпи дълъг период на мълчание. Заключениета от неговото изложение, с всички забележки, бяха възприети постепенно от двамата мъже.

Алан Суонсън допълни натъртено потвърждението си за техните най-лоши опасения и каза не който и да бъде избран да отиде в Женева той *няма* да бъде някой негов познат. Не трябва да бъде свързан и с Министерството на войната или *някоя* от неговите служби. Това беше най-важното.

Срещата в Женева беше проучвателна. Който отидеше в Швейцария, би трябвало да бъде знаещ и, ако е възможно, способен да забележи измама. Явно човек, който сам е използвал измамата.

Това не би било трудно за тях, не и в кръговете, където се движат. Те със сигурност познават такъв човек.

Наистина познаваха такъв. Счетоводител на име Уолтър Кендъл.

Суонсън погледна нагоре към часовника на стената — показваше шест и двацет.

Защо времето върви толкова бавно? От друга страна, защо не спре? Защо не спре всичко, освен слънцето? Защо трябва да има нощ, която да прекарваш сам?

След един час ще бъде в своя кабинет и тихо ще прави приготовления за някакъв си Уолтър Кендъл, който да отлети по неутрални пътища за Женева, Швейцария. Той ще скрие заповедите в синята кесийка заедно с драсканиците на другите транспортни и митнически документи. Няма да има подписи върху ордерите, само печата на дивизията във Феърфакс. Стандартна процедура при тайни операции.

„О, Исусе, помисли Суонсън, ако можеше да има контрол... *без участие!*“

Но той знаеше, че това не беше възможно. Рано или късно щеше да се изправи лице в лице с реалността.

Беше прекарал осем дни в северната част на страната. Не допускаше, че ще се забави толкова дълго, но Сполдинг знаеше, че е необходимо... един неочакван дивидент. Акцията, която бе започнала като едно рутинно бягство на двама учени от Рур Валеј, се превърна в нещо съвсем различно.

Учените бяха използвани само за примамка — примамка на Гестапо. Пратеникът, който съумя да ги измъкне от Рур, не беше член на немското нелегално движение. Той служеше в Гестапо.

Три дни бяха достатъчни на Сполдинг, за да го установи със сигурност. Мъжът от Гестапо бе един от най-добрите, с които се бе сблъсквал, но грешките му попадаха в една и съща схема, личеше, че не е опитна свръзка. След като Дейвид установи със сигурност този факт, той вече знаеше какво точно трябва да се направи.

Пет дни умишлено води „нелегалния“ си спътник по хълмове и планини, далече на изток чак до Сиера де Гуара, почти сто мили в обратна посока от нелегалния маршрут за бягства. Той влизаше в отдалечени села и се „съвещава“ с различни хора, за които знаеше, че са фалангисти, но които, от своя страна, *не го* познаваха, след което заявяваше пред гестаповеца, че са партизани. Пътуваха по първобитни пътища, слязоха до реката Гуайардо, като през цялото време той обясняваше, че това са пътеките на бягството... Обратно на това, което смяташе германецът, маршрутът беше на *изток*, към *Средиземно море*, а *не* към Атлантика. Цялото това объркване беше основната причина за успеха на Пиренейската мрежа. Два пъти изпращаше гестаповеца в градовете за продукти и двата пъти го наблюдаваше и установи: мъжът от Гестапо влизаше в сгради, които имаха дебели телефонни жици, прикрепени за покривите.

Натрупаната информация се предаваше обратно в Германия. Само това си струваше инвестирането в тези допълнителни пет дни. Германските прихващащи щяха да бъдат заети дълги месеци, докато

изяснят „източните маршрути“. Същевременно мрежата на запад щеше да работи сравнително спокойно.

Ето, че вече играта идваше към своя край. „Толкова по-добре“, помисли си Дейвид. Имаше работа, която трябваше да свърши в Ортегал — на Бискайския бряг.

Малкият лагерен огън вече загасваше, а нощта бе студена. Сполдинг хвърли бегъл поглед на часовника си. Беше два часа сутринта. Беше наредил на „свързката“ да стои на пост доста далече от лагера... извън светлината на огъня. Далече в тъмнината. Беше дал достатъчно възможност за усамотяване и за предприемане на някакъв ход на мъжа от Гестапо, но германецът *не* я беше използвал, стоеше на поста си.

„Нека бъде така“, помисли си Дейвид. Може би мъжът не беше чак толкова голям експерт, за какъвто го считаше. Или може би информацията, получена от неговите хора в планините, не беше точна. Може би няма взвод от германски войници, евентуално от алпийските сили, слизащ откъм планинските граници, за да изведат агента от Гестапо.

И него самия.

Той се приближи към скалата, на която седеше немецът.

— Почини си малко. Аз ще те сменя.

— *Danke* — поблагодари мъжът, ставайки на крака. — Но най-напред природата зове. Трябва да се облекча. Ще се изпикая в полето.

— Използвай гората. Животните пасат тук. Вятърът носи миризмата.

— Разбира се. Мислиш за всичко.

— Опитвам се поне — каза Дейвид.

Германецът се върна назад към огъня, до вързопата си. Той взе една лопата и тръгна към гората, граничеща с полето. Сполдинг го наблюдаваше, сега вече беше сигурен, че първото му впечатление не го е излъгало. Гестаповецът *беше* действително опитен. Нацистът не бе забравил, че двамата учени от Рур бяха изчезнали точно преди шест дни през нощта — в момент, когато беше задрямал. Дейвид бе забелязал гнева в очите му и разбра, че той си спомня точно този инцидент.

Ако правилно преценяваше ситуацията в момента, гестаповецът щеше да изчака поне час по часовник, за да е напълно сигурен, че Дейвид не осъществява контакт със скрити партизани. Само тогава германецът щеше да даде сигнала, който да накара алпийския взвод да излезе от гората. С насочени пушки.

Мъжът от Гестапо грешеше. Прекалено бързо възприе, при това без всякакъв коментар, изявлението, направено от Сполдинг, за полето, вятъра и препоръката за облекчение в гората.

Бяха стигнали полето късно следобед. То беше неплодородно, с кисела трева и със скалисти склонове. Никое животно не би пасло тук, дори и кози.

А нямаше и никакъв вятър. Нощта бе студена, но тиха.

Опитната свръзка би възрази, без съмнение шеговито, но щеше да каже, че ще пукне, но няма да иде да се изпикае в тъмната гора. Агентът от Гестапо не можеше да устои на подарената възможност, за да направи лична свръзка.

„Ако изобщо *щеше* да осъществява такъв контакт“, помисли си Сполдинг.

Щеше да е наясно след няколко минути.

Дейвид изчака трийсет секунди след като мъжът влезе в гората.

Тогава бързо и тихо се хвърли на земята и започна да се търкаля отново и отново, далеч от скалите, под остър ъгъл от точката, където германецът бе влязъл в гората. След като беше навлязъл около трийсет и пет четирийсет фута в тревата, той се изправи, клекна и притича бързо напред до началото на гората, преценявайки разстоянието между себе си и германеца на около 60 ярда.

Навлече в гъстия листак и безшумно скъси дистанцията. Не виждаше мъжа, но знаеше, че скоро ще го открие.

В същия момент той видя това, което очакваше. Германецът даваше сигнал. Бе запалена клечка кибрит, обгърната с шепи, и бързо загасена.

Същото се повтори още веднъж. Този път клечката погоря няколко секунди преди да бъде загасена с леко духане.

От вътрешността на гората дойдоха два отделни кратки отговора: две клечки кибрит бяха запалени от различни посоки.

Дейвид изчисли разстоянието, беше около сто фута. Германецът, непознаващ баската гора, остана близо до границата ѝ с полето.

Мъжете, на които бе подал сигнал, приближаваха. Сполдинг безшумно пролази по-близо. Чу гласовете да шепнат. Можеше да различи само отделни думи. Но и те му бяха достатъчни, за да се ориентира.

Бързо започна да се придвижва през гъсталака назад към мястото, от което бе влязъл в гората. Изтича бързо до скалите, където преди това бе останал да пази. Извади малко фенерче от якето си, прикри го с пръсти и го насочи на югозапад. Натисна копчето му пет пъти последователно с резки движения. След което го пусна обратно в джоба си и зачака.

Нямаше да чака дълго.

Действително не беше дълго.

Германецът се измъкна от гората с лопата в ръка, пушеше цигара. Нощта бе тъмна, луната се показваше рядко иззад плътните облаци, тъмнината бе почти пълна. Дейвид се подаде иззад скалата и свирна кратко на германеца. Той се приближи към него.

— Какво има, Лисабон?

Сполдинг говореше тихо. Изрече само две думи:

— Хайл Хитлер.

Заби щика си в стомаха на германеца, като в същото време започна да го пори надолу — мъжът умря моментално.

Тялото падна на земята с разкривено лице. Единственият звук, който се чу, бе от поемане на въздух — началото на вик, блокиран от пъргави пръсти, затиснали устата на мъртвия, която се бе изкривила надолу, точно както ножът плъзна надолу и прекъсна дъха му.

Дейвид се спусна бързо през тревата към края на гората, вляво от мястото, през което бе влязъл преди. По-близо, но не съвсем до мястото, където нацистът бе разговарял шепнешком с двамата. Той внезапно се просна в папратта, тъй като луната изведнъж се подаде иззад облаците. Постоя неподвижен няколко секунди, като се вслушваше за шумове на тревога.

Нищо не чу. Луната отново се скри и отново настъпи тъмнина. Трупът в полето не бе забелязан в кратките моменти светлина. Именно този факт разкри пред Дейвид изключително важна информация.

Каквито и да са тези алпийски сили, те не бяха разположени по края на гората. Или пък ако бяха тук, те просто не наблюдаваха полето.

Те просто чакаха. Наблюдаваха явно други посоки.

Или пък просто чакаха.

Изправи се на колене и, приведен, се насочи на запад през гъстите шубраци, извивайки тялото и краиците си в съответствие с формите на храсталака, като издаваше шумове, подобни на шумовете на гората. Той стигна до мястото, на което тримата мъже се бяха срещнали само преди минути, не чувстваше чуждо присъствие, не виждаше нищо.

Извади кутия неовлажняващ се кибрит от джоба си и измъкна две клечки. Запали първата и в момента, в който тя пламна, той я духна. След това запали втората, остави я да погори известно време и я загаси.

На около четирийсет фута навътре в гората се появи отговаряща светлинка. Точно на север.

Почти едновременно дойде и вторият отговор. Този беше от запад на около петдесет-шейсет фута от него.

Нищо повече.

Все пак беше достатъчно.

Сполдинг започна да лази бързо в североизточна посока. Не беше изминал повече от около петнайсет фута, когато се наведе до ствола на едно покрито с мравки дърво.

Изчака. Докато чакаше извади тънка, къса и гъвкава жица от джоба на якето си. На двата края на жицата имаше поставени дървени дръжки, удобни за човешка ръка.

„Немският войник вдига прекалено много шум за служещ в алпийските сили“, помисли си Дейвид. Той бързаше, за да задоволи неочакваната команда за среща. А това вече говореше нещо съвсем различно на Сполдинг. Явно гестаповецът, когото бе убил, беше взискателен човек. Това означаваше, че останалата част от подразделението ще остане по местата си, докато не получи конкретна заповед. Можеше да се очаква индивидуална самоинициатива само в минимална степен.

Нямаше време да мисли за тях. Германският войник мина покрай дървото.

Дейвид се надигна тихо, като държеше в двете си ръце жицата.

Примката мина точно над каската. Дейвид дръпна толкова силно и внезапно, че жицата преряза кожата на врата невъзвратно.

Отново не чу нищо освен една въздишка.

Дейвид Сполдинг беше чувал толкова често този звук, че вече не му правеше впечатление. А някога, преди много време, същият звук едва ли не го хипнотизираше.

Настъпи пълна тишина.

И ето, че дочу чупене на клонки и стъпките на идващия по непозната пътека. Бяха бързи, нетърпеливи — също като на мъртвия мъж в краката му.

Сполдинг постави обратно в джоба си окървавената жица и извади скъсената карабина с щик от кобура, прикрепен за колана му. Знаеше, че няма смисъл да бърза, така или иначе третият мъж щеше да чака. Учуден, може би дори изплашен... но по-вероятно нямаше да бъде изплашен, ако действително беше алпиец. Те се славеха като посурови дори от Гестапо. Според слуховете, които се носеха, алпийците бяха избирани според склонностите им към садизъм. Роботи, които можеха да живеят в планинските проходи, да подхранват враждебността си във вледеняваща изолация до времето, в което получат заповеди за действие.

„Не подлежи на съмнение“, помисли си Дейвид. Човек изпитва някакво удоволствие при убийството на войник от тези взводове.

Ето я мелачката отново.

Проправи си път с насочен напред нож.

— *Wer?... Wer ist dort?* — попита шепнешком и развълнувано фигурата в тъмнината.

— *Hier, mein Soldat* — отговори Дейвид. Щикът на карабината му прободе гърдите на германеца.

Партизаните слязоха от близките хълмове. Бяха петима мъже — четирима баски и един каталонец. Водачът им бе от баските, набит и рязък.

— Направи едно налудничаво пътешествие, Лисабон. Често си казвахме, че си пълно ку-ку. Майко Божия! Та ние изминахме сто мили.

— Немците ще пропътуват много повече, уверявам ви. Какво има на север?

— Алпийци. Може би двацет. На всеки шест километра, чак до границата. Да ги оставим ли така?

— Не, уточни Сполдинг замислено. — Убийте всички... Всички, с изключение на последните трима. Насилете ги да се върнат обратно. Те ще потвърдят това, което искаме Гестапо да повярва.

— Не разбирам.

— Няма нужда да разбираш. — Дейвид се запъти към угасващия огън и разрита въглените. Трябваше да стигне до Ортегал. Това беше всичко, за което можеше да мисли в този момент.

Изведнъж осъзна, че водачът вървеше след него. Мъжът стоеше от другата страна на загасващия лагерен огън, явно искаше да му каже нещо. Вгледа се съсредоточено в Дейвид и заговори над останките от жарта.

— Решихме, че трябва да ти кажем сега. Научихме как тези проклети свине са направили връзка. Преди осем дни.

— За какво говориш? — попита Сполдинг раздразнено. За северната част всичко това, и дори повече, влизаше в изчисления риск. Щеше да получи писмените доклади. Нямаше желание за никакви разговори. Искаше само да спи, след това да стане и да се промъкне до Ортегал. Но водачът явно се почувства засегнат, а не биваше да е така, затова Дейвид каза меко: — Продължавай, *амиго*.

— Не ти казахме по-рано, защото помислихме, че ядът ти ще те накара да действаш прибързано.

— Какво имаш предвид? Защо?

— Бил е Бержерон.

— Това не мога да повярвам...

— Така е. Прибрали са го в Сан Себастиан. Не е проговорил лесно, но те все пак са го принудили. Десет дни изтезания... жици в гениталиите — освен всички други средства, включително и подкожни инжекции с лекарства. Казаха ни, че, умирайки, ги е заплюл.

Дейвид погледна мъжа. Осъзна, че приема информацията без да влага чувства. *Абсолютно без всякакви чувства* Именно това го предупреждаваше... бъди нащрек. Той беше обучил този мъж, Бержерон, беше живял в планините с него, бяха говорили в продължение на дълги часове за неща, които само продължителната изолация може да подбуди между мъже. Бержерон се беше бил рамо до рамо с него, бе се жертвал заради него. Бержерон бе най-добрият му приятел в северната част на страната.

Само преди две години подобни новини биха предизвикали у него яростен гняв. Тогава би удрял земята и би искал да бъде извършено отмъщение от другата страна на границата за този човек.

Преди година би се отдалечил от човека, донесъл му такива новини, и би поискал няколко минути да остане сам със себе си. Би отделил няколко минути на тишината... сам... за да помисли за човека, който бе дал живота си. Би отделил поне малко време за спомените, свързани с него.

А ето, че сега не чувстваше нищо.

Абсолютно нищо.

А това беше ужасно чувство — да не изпитваш нищо.

— Не прави подобна грешка друг път — каза той на водача. — Следващия път ми кажи. Аз никога не действам прибързано.

13 ДЕКЕМВРИ 1943 Г., БЕРЛИН, ГЕРМАНИЯ

Йохан Дитрих размърда огромното си разплуто тяло в кожения стол, поставен пред бюрото на Алтмюлер. Беше вече десет и половина, а той все още не бе вечерял, просто не бе имал време за това. Полетът от Женева с „Месершмит“-а се бе оказал неудобен, ужасяващ и като се вземеше всичко това предвид, той се чувстваше изключително изтощен. Факт, който беше успял да загатне на няколко пъти на *Unterstaatssekretär*^[1].

— Оценяваме всички неудобства, които сте изпитали, хер Дитрих. И, разбира се, огромната услуга, която правите на страната — проговори загрижено Алтмюлер. — Това ще ни отнеме само още няколко минути, а след това ще наредя да ви закарат, където поискате.

— До някой свестен ресторант, ако, разбира се, има такъв отворен в този нощен час — отговори сприхава Дитрих.

— Извиняваме се, че ви накарахме да изоставите всичко друго. Може би ви лишихме от една приятна вечер, с добра вечеря, шнапс, хубава компания. Господ знае — заслужили сте си го... Има една кръчмичка на няколко мили от града. Достъпът до нея е ограничен. Посещава се предимно от млади лейтенанти пилоти или от завършващи школата. Кухнята ѝ е действително превъзходна.

Не беше необходимо Йохан Дитрих да отговаря на усмивката на Алтмюлер. Той приемаше определени неща като съвсем в реда на нещата. Грижеха се за него вече много години. Той беше много важен човек, а, разбира се, в такива случаи други мъже се мъчеха да му угаждат. Точно както хер Алтмюлер се стараеше да му се хареса в момента.

— Това може да бъде доста развличащо... Ужасен ден! Или, по-точно, няколко ужасни дни.

— Разбира се, ако имате нещо друго в предвид...

— Не, ще приема препоръката ви... Нека продължим.

— Добре. Да поговорим по част от въпросите така, че да няма място за никакви грешки... Американецът не реагира остро за Буенос Айрес, нали?

— Той се хвана за това. Отвратителен тип. Не гледа в очите, но говори това, което мисли. Просто отвратителен. Дрехите, ноктите... Нечистоплътен тип!

— Да, разбира се. Не е ли възможно да сте разбрали нещо погрешно?

— Английският ми е перфектен. Разбирам дори нюансите. Беше много доволен. Разбрах, че има двойствена полза. Разбира се надалече, на хиляди мили, и при това в град, контролиран предимно от американски интереси.

— Да, ние очаквахме подобна реакция. Имаше ли правомощия да я потвърди?

— Разбира се, че да. Този въпрос въобще не подлежеше на обсъждане. Въпреки чудатото му държание явно е на висок пост и е много решителен. Личи си, че е доста хитър, но в същото време е нетърпелив да направи размяната.

— Обсъждахте ли... дори повърхностно... мотивите, на която и да е от страните?

— Този въпрос не можеше да бъде избегнат! Този тип Кендъл беше твърде пряк. Според него всичко е просто финансов въпрос — прост и лесен. Нямало никакви други съображения. А аз действително му вярвам. Той говори само с езика на цифрите, свежда всичко до тях. Съмнявам се дали има въобще други възможности. Аз съм човек, който усеща нещата.

— Разчитахме на това. А Ринеман? И той беше приемлив, нали?

— Без значение. Посочих предвидения риск, който сме поели за уталожване на подозренията — че Ринеман е в насилствено изгнание. Единственото нещо, което направи впечатление на Кендъл, бяха богатствата на Ринеман.

— А времето...? — трябва да бъдем съвсем точни. Нека още веднъж поговорим за предвидените дати. Ще настъпи пълно бедствие, ако направя някаква грешка. Доколкото разбирам американецът е изчислил стойността на диамантите и фрагментите...

— Да, точно така — прекъсна го Дитрих, все едно че просвещаваше малко дете. — Въпреки всичко той няма понятие от

нашите нужди. Споразумях се за максимума, разбира се. Нямаше особена разлика в датите. Те трябва да отклонят пратките от първоначалните им точки. Рискът е прекалено голям за реквизиране на съществуващите запаси.

— Не съм съвсем сигурен, че разбирам това. Може да е някаква клопка.

— Самите те са зложници на собствените си мерки за сигурност. От около месец насам за всеки склад с индустриални диаманти са взети изключителни мерки за сигурност, необходими са една дузина подписи за всеки килограм. За да изнесат от складовете количествата, които са ни необходими, неминуемо ще се разбере.

— Това са неудобствата на една демократична операция. На подчинените се дават пълномощия, а след това е много трудно да бъдат заобиколени. Невероятно, нали?

— Както се изрази Кендъл, ще има прекалено много въпроси, а и прекалено много хора ще се намесят. Деликатна област е. В органите на сигурността им е пълно с твърдоглави и инати.

— Трябва да приемем условието — заяви Алтмюлер примирено. — Очакваното отклонение във времето за тези пратки варира между четири и шест седмици. Не може ли да се извърши по-рано?

— Разбира се, ако можем да преработим рудата сами.

— Това е невъзможно. Може да приключим с тонове кал без да сме открили нищо. Ние трябва да получим крайния продукт.

— Точно така. Това го изясних.

— Струва ми се, че това забавяне е безпричинно. Трябва да внимавам за евентуална непоследователност, хер Дитрих. А и казахте, че този Кендъл е хитър.

— Но и нетърпелив. Казах също, че е нетърпелив. Той направи една аналогия, която доказва това. Каза, че техният проблем не е по-малък от проблема на човек, който е успял да влезе в националните трезори на Кентъки и иска да изнесе кюлчета злато от там... Приключихме ли?

— Почти. Тайният канал в Женева ще получи името на мъжа в Буенос Айрес, нали? Мъжа, с който сме в контакт.

— Да. След три или четири дни. Кендъл реши, че може да е учен на име Спинели. Експерт по жироскопите.

— Мисля, че титлата му може да бъде поставена под съмнение. Той е италианец, нали?

— Само поданик, все пак.

— Ясно. Това можеше да се очаква. Разбира се, чертежите ще бъдат обект на изследване. Това, което можем да направим, са проверки и двойни проверки до момента на размяната. С една дума — нещо като ритуален танц.

— *Ach!* Това засяга вашите хора. Аз бях до тук. Мой е първият и може би най-важният принос.

— Няма спор по този въпрос. Предполагам, че сте се съобразявали с доверието на Фюрера във вас, което ви беше предадено от канцеларията му. Не сте говорили с никого за пътуването си до Женева, нали?

— С никого. Ненапразно ми вярва Фюрерът. Той знае това. Лоялността и подчинението на фамилията Дитрих са непоколебими, също както у баща ми и неговия брат, чичо ми.

— Той често споменава това. Свършихме, *mein Herr*.

— Добре! Всичко беше прекалено изнервящо!... Ще приема препоръката ви за ресторанта. Ако можете да запазите маса, ще повикам колата си.

— Както желаете, но няма да ми коства нищо да накарам личния си шофьор да ви закара до там. Както вече споменах, достъпът е доста ограничен. Шофьорът ми е млад човек и може да се оправи. — Алтмюлер се вгледа в Дитрих. Очите им се срещнаха за секунда. — Фюрерът ще се разгневи, ако разбере, че съм ви притеснил по някакъв начин.

— О, добре. Предполагам, че така *ще е* по-лесно. А и не искаме да дразним Фюрера. — Дитрих се изправяше от стола с усилие, докато Алтмюлер стана и заобиколи бюрото.

— Благодаря ви, хер Дитрих — каза той, протягайки ръка. — Като му дойде времето ще направим публично достояние вашия принос. Вие сте герой на Райха, *mein Herr*. Чувствам се привилегирован, че ви познавам. Адютантът ще ви заведе до колата. Шофьорът чака.

— Такова облекчение! Всичко хубаво, хер Алтмюлер. — Йохан Дитрих се запъти към вратата, клатушкайки се, докато Алтмюлер се протегна и натисна едно копче на бюрото си.

На сутринта Дитрих щеше да бъде мъртъв, обстоятелствата щяха да бъдат толкова срамни, че никой нямаше да има желание да навлиза в подробности, освен шушукания.

Неудобният Дитрих щеше да бъде ликвидиран.

Всички връзки с Женева, които биха могли да свържат Райха с цялата далавера, щяха да изчезнат. Буенос Айрес беше вече в ръцете на Ерих Ринеман и неговите бивши братя в немската индустрия.

С изключение на него самия — Франц Алтмюлер.

Истинският манипулатор.

15 ДЕКЕМВРИ 1943 Г., ВАШИНГТОН

Суонсън ненавиждаше методите, които бе принуден да използва. Той предсещаше, че това е началото на една нескончаема верига от лъжи. А той не беше измамник. Може би повече умееше да забелязва измамниците, но това по-скоро се дължеше на непрекъснатия сблъсък с тях, а не на вродено качество.

Методите действително бяха отвратителни — наблюдение на хора, които не знаеха, че са наблюдавани и подслушвани, които говореха без задръжки, но които със сигурност нямаше да го допуснат, ако знаеха, че към тях са насочени очи и уши, подслушватели. Всичко това принадлежеше на онзи друг свят — света на Едмънд Пейс.

Беше достатъчно лесно, за да се манипулира. Армейското разузнаване имаше стаи за разпити из целия Вашингтон. На най-невероятни места. Пейс му бе дал списък на всички квартири, а той си беше избрал едно място в хотел „Шератън“, четвърти етаж, апартамент 4-М, състоящ се от две стаи и трета, която не се забелязваше. Тази незабележима стая се намираше зад стена с отвори, покрити с огледални стъкла, обърнати към останалите две стаи от апартамента. Тези отвори за наблюдение бяха прикрити от импресионистки картини, закачени в спалнята и хола. В прикритата стая бяха изведени кабелите на подслушватели с крайници за включване, поставени на рафтовете под отворите. Говорители усилваха, с минимални смущения, разговорите, водени в съседните стаи. Единствените визуални пречки бяха бледите пастелни цветове на рисунките.

А това всъщност не беше никаква пречка.

Също не му бе трудно да накара тримата мъже да отседнат в тази стая в „Шератън“. Суонсън се беше обадил на Пакард и бе

информирал Джонатан Крафт за пристигането на Уолтър Кендъл в ранния следобед с полет от Женева. Властният генерал бе казал на изплашения цивилен, че има вероятност военните да поискат да поддържат телефонна връзка. Затова той препоръча да наеме стая в оживен търговски хотел в центъра на града. Препоръча „Шератън“.

Крафт беше загрижен — спасяваше живота си. Ако Министерството на войната препоръчваше „Шератън“, значи щеше да бъде „Шератън“. Той нае стаята без да казва на Хауард Оливър от „Меридиан Еъркрафт“.

Рецепцията се погрижи за всичко останало.

След пристигането на Уолтър Кендъл, преди около час, Суонсън се изненада от раздърпания му външен вид. Това беше вродена нечистоплътност, а не резултат от дългия път. Немарливост, която засягаше и жестовите, и играещите му на всички страни очи. Беше нелепо мъже като Оливър и Крафт, особено Крафт, да имат отношения с Уолтър Кендъл. Кое то, предположи той, само по себе си говореше за стойността на Кендъл. Той притежаваше една нюйоркска ревизорска фирма. Беше финансов анализатор и различни компании го наемаха, за да нагажда проектите и статистиките им.

Счетоводителят не се ръкува с никой от двамата мъже. Той направо отиде до фотьойл срещу канапето, седна и отвори куфарчето си. Беше започнал доклада си делово.

— Кучият му син беше хомо, кълна се в Господ!

За един час Кендъл беше успял да опише и най-малките детайли, всичко, което се беше случило в Женева: количествата диаманти и трошляк, за които се беше споразумял, спецификации за качеството, за Буенос Айрес, Джан Спинели, проектите за жироскопи — *тяхната* сертификация и доставка, а също и за свръзката — Ерих Ринеман, един евреин в изгнание. Кендъл беше властен и не беше чужд на тъмните сделки. Явно се чувстваше в свои води.

— Как можем да сме сигурни, че ще работят честно? — попита Крафт.

— *Честно* ли? — Кендъл подсмръкна, изпъшка и направи гримаса на представителя на „Пакард“. — Дяволски забавно. *Честно*!

— Може да не предоставят проектите, за които сме се уговорили — продължи да обяснява Крафт. — Те могат да ни дадат нещо друго — нещо, което да няма никаква стойност!

— Има право — обади се Оливър с присвити устни.

— А ние можем да натоварим контейнери с натрошено стъкло. Мислиш ли, че това не им е минало през ум?... Но те ще спазят изискванията така, както ще направим и ние. По едни и същи идиотски причини. И двете страни са притиснати до стената. Имаме общ враг и той не е нито една от договарящите се страни.

Оливър, който седеше срещу него, се втренчи в счетоводителя и каза:

— Там — генералите на Хитлер, а тук — Министерството на войната.

— Точно така. И двете страни сме доставчици. Правим го за Бога, за Родината и за няколко долара. Затова сме в отвратително положение. Ние не даваме съвети на проклетите генерали как да печелят войни, а пък те не ни дават съвети как да поддържаме производството. Ако оплескат стратегията или изгубят някоя битка, ние не викаме, но ако ние сме затруднени или ако не доставим това, което искат те, тогава става лошо. Проклятие, това просто не е честно. Онзи хомо, Дитрих, виждаше нещата като мен. Ние трябва сами да се защитаваме.

Крафт стана от дивана, беше нервен и личеше, че се двоуми. Започна да говори тихо, колебливо.

— Това не може да се нарече защита, в нормалния смисъл на думата. Все пак се занимаваме с врага.

— Кой враг? — Кендъл започна да прехвърля листове, без да поглежда към Крафт. — Прав си отново. Това е по-добре от „нормално“. Без значение кой ще победи, накрая, след като приключи всичко, и двете страни ще имат нещо, на което да се опрат. За това също се споразумяхме.

За известно време настъпи гробна тишина. Оливър се наведе напред от стола си с приковани върху Кендъл очи.

— Това несъмнено е дивидент, Уолтър. Може би има доста здрав разум във всичко това.

— Много — отговори счетоводителят, като си позволи да погледне за кратко време Оливър. — Ние разрушаваме градовете им, бомбардираме фабриките им, изтриваме ги от картата. Да не говорим за железопътни линии, магистрали — всичко отива по дяволите. Ще

става все по-лошо. Ще могат да се направят много пари за възстановяване. Пари за реконструкция.

— Представи си, че Германия спечели? — попита Крафт от прозореца.

— Невъзможно — отговори Кендъл. — Единственият въпрос е колко щети ще бъдат нанесени и на двете страни, а ние имаме железарията. Колкото повече щети, толкова повече ще струват ремонтите. Това включва и Англия. Ако сте умни, момчета, ще бъдете готови за промяна и ще задигнете част от следвоенните стотинки.

— Диамантите... — Крафт се обърна от прозореца и попита — за какво им са?

— Какво значение има това? — Кендъл отдели един лист от останалите и записа нещо на него. — Изчерпали са своите, натясно са. Също като вас с водещата система... Между другото, Хауард, говорил ли си предварително с мините?

Оливър се замисли. Той примигна и вдигна нагоре очи.

— Да. С „Коенинг“. В нюйоркските им офиси.

— Как го каза?

— Че е строго секретно, с потвърждение от Министерството на войната. Разрешението ще дойде от канцеларията на Суонсън, но дори *той* не е наясно с нещата.

— И те повярваха? — попита счетоводителят, продължавайки да пише.

— Казах, че парите са насреща, че ще могат да изкарат някой друг милион. Запознахме се в Клуба на банкерите.

— И те повярваха — това беше по-скоро изявление.

— Уолтър... — продължи Оливър, — спомена Спинели и порано. Не ми харесва. Това е лош избор.

Кендъл спря да пише и погледна нагоре към мъжа от „Меридиан“.

— Не смятам да му казвам каквото и да било. Само това, че ние купуваме. Той трябваше да изчисти всичко, преди да платим, така както и да каже дали проектите са автентични.

— Няма да ни свърши работа. Не би позволил да го изритат сега от този проект. Не и сега — ще възникнат прекалено много въпроси. Намери някой друг.

— Ясно — Кендъл остави молива. Почеса носа си, явно имаше този навик докато мисли. — Почакайте малко... *Има* един човек. В Пасадена. Странен кучи син, но може би ще е перфектен за тази цел. — Кендъл се засмя, дишайки през уста. — Той даже не говори. Искам да кажа *не може* да говори.

— Добър ли е? — запита Оливър.

— Има проблеми, но може да е по-добър от Спинели — отговори Кендъл, докато записваше нещо на отделен лист. — Ще се погрижа за това... Но имайте предвид, че ще ви струва пари.

Оливър вдигна рамене.

— Включи го в разходите, кучи сине. А какво следва?

— Контакт в Буенос Айрес. Някой, който може да изготви детайлите по трансфера с Ринеман.

— Кой? — попита Крафт притеснено, докато стискаше и двете си ръце отпред.

Счетоводителят направи гримаса, показвайки безцветните си зъби.

— Да не би да си доброволец? Изглеждаш като свещеник.

— Не, за Бога! Просто...

— Колко ще струва, Кендъл? — прекъсна Оливър.

— Повече, отколкото ще искаш да платиш, но ми се струва, че нямаш друг изход. Ще предам на Чичо Сам това, което мога. Ще ви спестя също това, което мога.

— Точно така! Постъпи така.

— Има много военни в Буенос Айрес. Суонсън ще трябва да окаже някакво влияние.

— Няма да го направи — каза Оливър бързо. — Беше съвсем ясен. Не иска да чува или да вижда името ти отново.

— Не ми пука дали иска или не. Но този Ринеман ще иска определени гаранции. Това мога да ти кажа още сега.

— Суонсън ще се разсърди — гласът на Крафт беше силен и напрегнат. — А не искаме да го безпокоим.

— Ядосан — по дяволите! Той иска да запази красивата си униформа хубава и чистичка... Ще ти кажа нещо — не го дразни прекалено много. Дай ми малко време. Имам доста неща, за които трябва да помисля. Може би все пак ще се сетя как да запазя

униформата му чиста. Ако направя това, ще му изпратя сметката за химическото чистене.

Той иска да запази униформата си хубава и чистичка...

„Действително толкова искрени пожелания, г-н Кендъл“, помисли си Суонсън, докато приближаваше асансьорите.

Вече не беше възможно. Униформата трябваше да се омърси. Появата на мъж на име Ерих Ринеман бе направила това неизбежно.

Ринеман беше една от заблудите на Хитлер. Берлин го знаеше. Лондон и Вашингтон — също. Ерих Ринеман бе човек изцяло пристрастен към властта: финансова, политическа, военна. За него властта трябваше да произтича от едно-единствено място, а самият той никога не би се съгласил да бъде някъде другаде, освен в центъра на този източник.

Фактът, че е евреин, беше напълно случаен. Едно неудобство, което щеше да приключи с края на войната.

След края на войната Ерих Ринеман щеше да бъде повикан обратно. Онова, което ще е останало от немската индустрия, щеше да се нуждае от него; световните финансови лидери щяха да го изискат.

Ринеман щеше да стъпи отново на световния пазар с по-голяма власт от преди.

Без комбинациите от Буенос Айрес.

А с тях той просто щеше да бъде невероятен.

Неговата информация, участието му в самата размяна щяха да му предоставят едно невероятно оръжие, което можеше да се използва спрямо всички правителства.

И особено спрямо Вашингтон.

Ерих Ринеман трябва да бъде ликвидиран.

След самата операция.

И дори само по тази причина Вашингтон трябва да има още един човек там, наместо — в Буенос Айрес.

[1] Поддържавен секретар ↑

16 ДЕКЕМВРИ 1943 Г., ВАШИНГТОН, Д. С.

Беше необичайно офицер от висшите рангове във Феърфакс да напусне територията по някаква причина, но на полковник Едмънд Пейс му беше заповядано.

Пейс застана пред бюрото на генерал Суонсън и започна да осъзнава нещата. Инструкциите на Суонсън бяха кратки, но обхващаха голям обем информация. Щеше да се наложи да бъдат извадени разузнавателни досиета от двойно заключени каси, а голяма част от тях ще трябва да се проучат веднага.

От самото начало Суонсън знаеше, че Пейс не го одобрява. Командирът от Феърфакс не можа да скрие изненадата си. Въпросният агент трябваше да знае перфектно немски и испански. Трябваше да има и практически знания — не беше нужно да бъде експерт, но със сигурност знанията му трябваше да бъдат повече от теоретични... самолетно инженерство, включващо материалознание и навигационни системи. Трябваше да бъде човек с възможности за поддържане на прикритие, може би на равнище посолство. Това значи личност, притежаваща необходимите маниери, за да се движи с лекота в кръговете на богатите и на дипломатическата арена.

При това положение Пейс възрази. Това, че знаеше за проучванията в Йоханесбург и за тайния канал в Женева, бе една от причините за възраженията му. Прекъсна Суонсън, но той му каза да запази бележките си за след изложението му. Единственото несъвместимо с техническите квалификации качество на мъжа от Буенос Айрес бе, че трябваше да е опитен в „бързото ликвидиране“.

Той трябваше да убива. Не в огъня на битката с противника, изпаднал в ярост от гледките и звуците на боя, а да убива безшумно, лице в лице с мишената, Сам.

Това последно качество успокои Пейс. Изражението му показваше, че в каквото и да са замесени неговите началници, то не отговаряше напълно на неговите подозрения. Министерството на

войната не би искало такъв човек, ако смяташе да прави повърхностни съглашения.

Най-висшият офицер от Феърфакс не направи никакъв коментар. От само себе си се разбираше, че самият той трябва да направи проверка по досието. Той попита за код и име, към което би могъл да се обърне при нужда.

Суонсън се наведе напред и впи очи в картата на бюрото. Картата, която бе там вече повече от три часа.

— Наречете го „Тортюгас“ — каза той.

18 ДЕКЕМВРИ 1943 Г., БЕРЛИН, ГЕРМАНИЯ

Алтмюлер се вгледа в неразчупения печат на широкия кафяв плик. Огледа го на светлината на настолната лампа и извади лупа от най-горното чекмедже. Изследва печата под лупата и остана доволен. Не бе фалшифициран.

Куриерът на посолството долетя от Буенос Айрес през Сенегал и Лисабон и достави плика на ръка, както бе инструктиран. Тъй като куриерът се беше установил за постоянно в Аржентина, Алтмюлер не искаше да занесе обратно клюки, затова започна безличен разговор, връщайки се няколко пъти към комуникациите с един неангажиращ, пренебрежителен маниер. Той подхвърли, че е досадно — някакъв меморандум, отнасящ се до финансите на посолството, който по-скоро би трябвало да отиде във Финансовото министерство. Но какво да се прави? Знае се, че посланикът е стар приятел на Шпеер. Сега, след като куриерът си отиде и вратата беше затворена, Алтмюлер насочи вниманието си към плика. Писмото бе от Ерих Ринеман.

Срязва горния му ъгъл. Писмото бе написано на ръка с нечетливия почерк на Ринеман.

Скъпи мой Алтмюлер,

Да служа на Райха е привилегия, която приемам с ентусиазъм. Разбира се, аз съм благодарен за вашите гаранции, че моите усилия ще станат достояние на старите ми приятели. Нищо повече не е нужно при сегашните обстоятелства.

Мисля, че ще се зарадваш да узнаеш, че моите кораби плуват под неутралния Парагвайски флаг в крайбрежните води от Пунта Делгада на север до Карибско море. Може би това ще бъде изгодно за вас. Нещо повече, аз имам няколко плавателни съда, външно малки или средни, но оборудвани с най-съвременни машини. Те могат да пътуват бързо в крайбрежни води, имат допълнителни резервоари за гориво и това позволява бързо да преминават големи разстояния. Не може да се сравняват със самолета, разбира се, но пътуванията се правят в пълна секретност, далече от любопитни очи, които наблюдават всички летища в наше време. Дори неутралните страни трябва постоянно да заобикалят блокадите.

Тази информация би трябвало да отговори на озадачаващите въпроси, които поставяш.

Моля те да бъдеш по-точен в бъдещите ни връзки. Искам да те уверя в моята привързаност към Райха.

Между впрочем, съдружници в Берн ме информираха, че вашият Фюрер показва признаци на умора. Това трябваше да се очаква, нали? Помни, мой скъпи Франц, че идеята е винаги по-велик паметник от човека. При сегашните обстоятелства идеята идва преди човека. Тя е паметникът.

Чакам отговор от теб.

Ерих Ринеман.

Колко деликатно непроницателен бе Ринеман!... привързаност към Райха, съдружници в Берн... забележими признаци на умора, трябваше да се очаква...

... по-голям паметник от човека...

Ринеман подробно уточнява своите възможности, финансовата си мощ, своята „основателна“ загриженост и недвусмислената си привързаност към Германия Чрез включването и *съпоставянето* на тези фактори той издига себе си над Фюрера. И като прави това, порицава Хитлер — за по-голяма слава на Райха. Без съмнение Ринеман имаше фотокопие на писмото си и щеше да започне да води

досие на операцията в Буенос Айрес. И един ден ще го използва, за да се издигне до върха в следвоенна Германия. Може би в цяла Европа. Защото ще има оръжие, което да гарантира приемането му.

В победа *или* поражение. Непоклебима привързаност или обратното — изнудване в такива мащаби, че съюзниците биха потреперили при мисълта за това.

„Нека да бъде така“, помисли Алтмюлер. Той нямаше указания за Ринеман. Ринеман бе експерт във всяко нещо, което започваше. Той беше прекалено методичен, консервативен в напредъка, но само по отношение усвояването на детайлите, преди да продължи напред. Освен всичко това той имаше и смело въображение.

Очите на Алтмюлер попаднаха върху думите на Ринеман: *„Моля те да бъдеш по-точен при бъдещите ни връзки.“*

Франц се усмихна. Ринеман бе прав. Бе озадачаващ, но по много уважителна причина: не знаеше къде отива или накъде е воден. Знаеше само, че сандъците с диаманти трябваше да бъдат изцяло проверени и това щеше да отнеме време. Повече време, отколкото Ринеман си представяше, ако информацията, получена от Пеенемюнде, беше точна. Според Пеенемюнде ще бъде много просто за американците да опаковат хиляди диаманти от лошо качество, което ще е незабележимо за неопитно око. Камъни, които биха се начупили при първото докосване до стоманата.

Ако операцията беше в ръцете на британците, този маньовър можеше да се очаква.

Е, дори и американците имат свестни хора за заблуда на разузнавачи. Ако за разузнаването беше ясна истинската стойност на размяната. Но Алтмюлер се съмняваше все още в тяхното активно включване. Американците бяха двулични на правителствено ниво. Те отправяха искания към индустриалците си и очакваха да бъдат изпълнени. Въпреки това те биха си затворили очите за методите, защото във Вашингтон обръщаха все още изключително внимание на пуританския елемент.

Такива деца! А ядосаните, объркани деца, са опасни.

Сандъците трябва да се проверяват щателно.

В Буенос Айрес!

И когато предложението бъде прието, не трябва да има никакъв риск, че сандъците ще бъдат взривени в небето или във водата. Така че,

напълно логично е Ринеман да пита за възможните пътища за избягването на риска. Защото някъде, някак сандъците ще трябва да бъдат прехвърлени по най-приемливия начин за транспортиране до Германия.

Подводница.

Ринеман би разбрал, дори може да приветства точността при бъдещите връзки.

Алтмюлер стана от бюрото и се протегна. Разходи се разсеяно из кабинета, като се помъчи да освободи гърба си от схващането, предизвикано от дългото седене. Приблужи кожения стол, където бе седял Йохан Дитрих преди няколко дни.

Дитрих беше мъртъв. Излишният, неподходящ куриер бе намерен в напоено с кръв легло. Чуха се приказки за толкова уронващ достойнството нощен разврат, че бе решено да погребат тялото без отлагане.

Алтмюлер се чудеше дали американците имат кураж за такива решения.

Съмняваше се.

19 ДЕКЕМВРИ 1943 Г., ФЕЪРФАКС, ВИРДЖИНИЯ

Суонсън застана тихо пред тежката стоманена врата в сградата „Куонсет“. Лейтенантът от охраната бързо каза името на генерала по вътрешния телефон. Той му кимна да влезе, остави телефона и му козирува за втори път. Тежката стоманена врата скръцна и Суонсън разбра, че може да влезе.

Командирът на Феърфакс беше сам, както Суонсън бе наредил. Застана прав отдясно на бюрото си с папка в ръка и поздрави по-старшия.

— Добро утро, генерале!

— Добро утро. Бързо го пригответе, оценявам това.

— Може би това не е всичко, което искате, но е най-доброто, което имаме... Заповядайте, сър. Ще ви опиша качествата. Ако ги одобрите, ще ви дам делото, ако не — ще потърся друго в хранилищата.

Суонсън отиде до един от столовете с висока облегалка пред бюрото на полковника и седна. Направи го с леко раздражение. Ед Пейс, както и много от неговите подчинени в „тайните операции“,

действията, като че ли бяха отговорни само пред Господ, но дори и той трябваше да бъде одобрен от Феърфакс. Помисли, че по-просто би било, ако Пейс му даде делото и той сам го прочете.

От друга страна, доктрината на Феърфакс поставяше в основата си възможността, че всеки може да бъде заловен от противника, колкото и невероятно да е това. Човек може да бъде във Вашингтон тази седмица, а в Анцио или Соломоновите острови — следващата. Имаше логика в методите на Пейс. Географската мрежа от нелегални агенти можеше да бъде разкрита с едно-единствено прекъсване във веригата за сигурност.

Все пак бе дяволски разочаровашо. Изглежда, че Пейс се забавлява от ролята си. „Той не разбира от хумор“, помисли Суонсън.

— Субектът, когото разглеждаме, е доказан боец. Той работи независимо, както всеки в нашите задгранични резидентури. Езици — приемливо владее. Поведение и прикритие — изключително съобразителен. В спектъра на цивилния живот — от приемите в посолствата до кръчмите... той е много подвижен и убедителен.

— Вие изброявате само положителни черти, полковник.

— Ако е така, съжалявам. Той е много ценен там, където е. Но не сте чули останалото. Може да промените мнението си.

— Продължавайте!

— Негативната страна — той не е военен. Не казвам, че е цивилен... факт е, че има чин капитан, но не мисля, че някога го е използвал. Това, което искам да кажа, е, че никога не е работил под команди. Създаде разузнавателна мрежа и самият *той* издава командите. Там е вече близо четири години.

— И какво е негативното тук?

— Не се знае как ще реагира, когато трябва да прояви дисциплина. При изпълнение на заповеди.

— Не ще има и голямо поле за действие. Всичко е напълно уточнено...

— Много добре... Второ отрицателно качество — той не е летец.

— Това е важно! — каза Суонсън рязко. Пейс му губеше времето.

Мъжът в Буенос Айрес трябваше да разбере какво, по дяволите, става.

— Той е специалист в близка област, сър. Такава, за която нашите хора казват, че е подготвен за евентуален спешен инструктаж.

— Каква е тя?

— Той е строителен инженер. Със значителен опит в проектирането на машини, електрически системи и метални конструкции. Професионално е поемал пълна отговорност за цялостен строеж от основите до окончателното завършване. Експерт е по чертежите.

Суонсън спря, после кимна уклончиво.

— Добре. Продължавайте.

— Най-трудната част от вашата молба беше да намеря някой... някой с тези технически квалификации... който има практически опит в „изпращането на оня свят“. Вие допускате дори това.

— Знам. — Суонсън почувства, че е време да покаже малко човечност. Пейс изглеждаше изтощен, търсенето не беше лесно. — Дадох ви трудна задача. Има ли вашият невоенен, „подвижен“ инженер някакво истинско „изпращане на оня свят“?

— Ние се стараем да не записваме, защото...

— Разбирате какво искам да знам.

— Да. Той е изпратен там, където това не може да се избегне. Съжалявам, че трябва да го кажа. С изключение на тези в Бирма и Индия той е имал повече случаи да използва крайни решения от всеки друг в полето на нашата работа. Доколкото знаем, той никога не се колебае да ги изпълни.

Суонсън започна да говори, после се поколеба. Повдигна вежди въпросително.

— Не може да не се замислите за такива хора, нали?

— Те са обучавани. Както и всички останали, те вършат работа... с определена цел. Той не е убиец по природа. Много малко от нашите най-добри хора са такива.

— Никога не съм разбирал вашата работа, Ед. Не е ли странно.

— Никак дори. Аз никога не бих могъл да върша вашата работа в Министерството на войната. Тези таблици и графики, и цивилни, които говорят така, че нищо не се разбира, ме объркват... Как ви се струва субектът?

— Нямате ли други предложения?

— Няколко. Но всички имат едно и също отрицателно качество. Тези, които знаят езици и са обучавани за летене, нямат опит в

ликвидирането. Не са отбелязани... крайни решения. Работех с предположението, че това условие е толкова важно, колкото и другите.

— Предположенията ви са били верни... Кажете ми познавате ли го?

— Много добре. Аз го вербувах, наблюдавах всяка фаза от подготовката му. Видях го в действие. Той е професионалист.

— Такъв ми трябва.

— Тогава той е вашият човек, може би. Но преди да кажа това, бих искал да ви задам въпрос. Трябва да ви попитам наистина, защото и на мен ще ми бъде зададен същият въпрос.

— Надявам се, че ще мога да ви отговоря.

— Той е в границите на допустимото. Нищо особено.

— Питайте!

Пейс пристъпи до края на бюрото срещу Суонсън Подпря се на него и скръсти ръце. Това бе поредният военен сигнал, с който искаше да каже: *Аз съм ваш подчинен, но всичко това ни слага на равна нога сега... в този момент.*

— Казах ви, че субектът е много ценен там, където е сега. Но това не е достатъчно силно. Той е неоценим, крайно необходим. Като го преместваме от мястото му, ние рискуваме много прецизна операция. Можем да се справим, но рисковете са значителни. Искам да знам дали задачата заслужава неговото преместване.

— Нека го кажа по този начин, полковник — каза Суонсън с мек, но силен глас. — Задачата няма равна на себе си, възможно е само проектът „Манхатън“. Смятам, че сте чули за „Манхатън“.

— Чух. — Пейс се отмести от бюрото.

— И Министерството на войната... чрез вашия офис... ще потвърди ли този приоритет?

— Да, ще бъде потвърдено.

— Тогава ето ви го, генерале. — Пейс подаде на Суонсън делото с папката — Той е един от най-добрите, които имаме. Той е нашият човек в Лисабон... Сполдинг. Капитан Дейвид Сполдинг.

26 ДЕКЕМВРИ 1945 Г., РИВАДАВИА, ИСПАНИЯ

Дейвид летеше с мотоциклета си на юг по черния път, успореден на река Минхо. Това беше възможно най-бързият маршрут до границата, минаващ точно под Ривадавиа. След като веднъж мине границата, щеше да се устреми на запад до летище извън Валенсия. Полетът до Лисабон щеше да отнеме още два часа, ако времето се задържеше хубаво и ако, разбира се, имаше самолет на разположение. Във Валенсия не го очакваха през следващите два дни, така че всичките им самолети можеха да са заети.

Безпокойството му приличаше на напрежението на въртящите се гуми под него. Всичко бе толкова необикновено, че просто не можеше да го *проумее*. *Нямаше* такъв пълномощник, който би могъл да издаде подобни заповеди в *Лисабон*, каквито бе получил от Ортегал!

Какво се бе *случило*!

Изведнъж почувства, че жизненоважна част от живота му бе в опасност. След което се зачуди на реакцията си. Не изпитваше любов към света, в който временно бе влязъл. Не изпитваше никакво удоволствие от безбройните машинации и контрамашинации. В действителност ненавиждаше голяма част от ежедневните си дейности, беше му писнало от непрекъснатия страх, нескончаемите високорискови фактори, които трябваше да бъдат анализирани при всяко отделно решение.

Все пак успя да различи това, което го притеснява — въпреки всичко беше се сраснал с работата си. Той беше пристигнал в Лисабон като че преди цяла вечност, започна нов начин на живот и го овладя. Това олицетворяваше някак си всички онези сгради, които бе мечтал да построи, всички планове, които искаше да превърне в хоросан и стомана. Работата му бе прецизна и завършена, резултатите се виждаха всеки ден. А често, дори няколко пъти дневно, също както ставаше с хилядите строителни спецификации, информацията пристигаше при него, той я сглобяваше и така стигаше до реалността.

Точно на тази реалност разчитаха останалите.

И ето сега някой искаше да го отстрани от Лисабон! Да го изгони от Португалия и Испания! Дали е толкова просто? Дали докладите му бяха ядосали генералите? Или може би някоя разработена стратегия е била анулирана, защото той бе изпратил истината за предполагаема успешна операция? Може би Лондон и Вашингтон бяха раздразнени до такава степен, че да премахнат критичния „трън“? Възможно! Често му бе казвано, че хората от една стая под земята на Тауър Роуд в Лондон избутваха, докато чели оценките му. Знаеше със сигурност, че Управлението за стратегическо разузнаване във Вашингтон счита, че той навлиза в негова територия. Даже Г-2 чувстваха това, неговата собствена агенция критикуваше ангажираността му с групите за бягство.

Съществуваше една-единствена оценка, която надделяваше над всички останали — той беше добър. Беше създал най-добрата агентурна мрежа в Европа.

Ето оттук идваше цялото объркване. Чувстваше се малко притеснен по причина, която се опитваше да не си признае — имаше нужда от похвала.

И ето че сега не съществуваха значими сгради, нито невероятни планове, които да са доказателство за още по-изключителни бъдещи постройки. Може би никога нямаше и да има. След като свършеше всичко, щеше да бъде инженер на средна възраст. Инженер на средна възраст, който не бе практикувал професията си от дълги години — дори в огромната армия на Съединените щати, която притежаваше най-големия строителен екип в света.

Помъчи се да не мисли повече за това.

Пресече границата при Мендозо, където граничарите го познаваха като богат, безотговорен емигрант, бягащ от рисковете на войната. Те приеха благодарността му и му махнаха да мине.

Полетът от Валенсия до малкото летище извън Лисабон беше затруднен от силен дъжд. Наложиха се да кацат два пъти аварийно... в Агуеда и Помбал, преди да преодолеят последния участък. Посрещна го кола от посолството, шофирана от криптографа, който се казваше

Маршал — единственият човек от цялото посолство, който беше запознат с истинската му дейност.

— Гадно време, нали? — каза шифровчикът, докато седнаше зад волана, а Дейвид хвърли вещите си на задната седалка — Не ти завиждам, че си бил в такава „щайга“. Не и в този дъжд.

— Тези пилоти карат толкова ниско, че аз се притеснявах повече да не улучим някое дърво.

— Аз просто бих се притеснявал от всичко. — Маршал запали колата и потегли към счупената врата за пасище, която служеше за входна врата към летището. Веднъж излязъл на пътя, той запали дългите фарове. Още не беше станало шест, но небето бе притъмняло, а това изискваше фарове. — Смятах, че ще ме поласкаеш и ще попиташ защо човек на толкова висок пост ти служи за шофьор. Тук съм от четири часа. Хайде де, попитай ме! Адски дълго чакане беше.

Сполдинг се изхили.

— Господи, Марш, току-що ми хрумна, че искаш да спечелиш благосклонността ми. Само и само да те взема със себе си следващия път на север. Сетих се — да не са ме направили Бригадир или нещо подобно?

— Нещо са те направили, Дейвид. — Маршал вече говореше сериозно. — Аз лично получих посланието от Вашингтон. От толкова високо място, че имаше указания за шифровчиците — само за прочит от старшия криптограф.

— Поласкан съм — каза тихо Дейвид, облекчен, че може да говори с някого за абсурдните вести по прехвърлянето му.

— За какво, по дяволите, става дума?

— Не знам за какво те искат, но мога смело да стигна до едно заключение — искат те да си там със срок вчера. Погрижили са се за всички възможни отсечки, които могат да предизвикат закъснение. Заповедите бяха да съставим лист с всичките ти контакти, като приложим към всеки пълно досие, което да съдържа мотиви, дати, повторни срещи, валута, пътища, кодове... всичко. Не бяха пропуснали нищо. Следваща заповед — да алармираме цялата мрежа, че ти си извън стратегията.

— Извън... — Дейвид не успя да се доизкаже от почуда. „Извън стратегията“ беше фраза, която се използваше толкова често за предатели, колкото и за прехвърляне от една служба в друга. Нюансът

й звучеше: крайно, пълно откъсване. — Но това е лудост! Та това е *моята агентурна мрежа!*

— Вече не. Изпратиха един мъж от Лондон тази сутрин. Мисля, че е кубинец — също богат. Учил архитектура преди войната в Берлин. Заврял се е в една канцелария и проучва папките ти. Той ще те смени... Исках да знаеш.

Дейвид погледна към предното стъкло, цялото обляно от силния лисабонски дъжд. Те се движеха по пътя, който бодеше към областта Алфама — с нейните криволичещи и стръмни улици под катедралните кули на „Св. Георги“ и готическото „Се“. Американското посолство се намираше в Байкса, покрай Терейро, до Пасо. Пътуваше се още дваайсет минути след това.

„Значи всичко действително свърши“, помисли си Сполдинг. Те го отзоваваха. „Мъжът в Лисабон“ ставаше един кубински архитект. Чувството, че е отхвърлен, го завладя отново. Отнемаха му толкова много и при толкова необикновени обстоятелства. *Извън стратегия...*

— Кой е подписал заповедите?

— Това е част от лудостта. Използването на високи кодове предполага върховна власт. Никой друг няма достъп до тях. Но и никой не ги е подписал. Нито едно друго име, освен твоето, не беше записано в шифрограмата.

— Какво трябва да правя?

— Качваш се на самолета утре. До довечера ще ни съобщят часа на полета. Самолетът каца само на едно място. На летище „Лайес“ в Терсейра, Азорите. Там ще ти предадат допълнителни заповеди.

26 ДЕКЕМВРИ 1943 Г., ВАШИНГТОН

Суонсън се протегна към малкия лост за вътрешния телефон, поставен на бюрото му, и каза:

— Изпратете г-н Кендъл.

Изправи се на мястото си и зачака вратата да се отвори. Той нямаше да обиколи бюрото, за да посрещне мъжа. Нямаше дори да протегне ръка в знак на гостоприемство. Спомни си, че Уолтър Кендъл беше избегнал ръкуването с Оливър и Крафт в „Шератън“. Ръкуването нямаше да бъде забелязано, но избягването му — непременно.

Кендъл влезе и затвори вратата. Суонсън забеляза, че външният му вид почти не бе се променил от онази следобедна среща, която беше наблюдавал от скритата стая преди единайсет дни. Кендъл беше облечен в същия костюм и явно същата зацапана риза. Само Господ знаеше на какво прилича бельото му — неприятна тема за размисъл. Долавяше се едва забележима усмивка на горната му устна. Тя не издаваше гняв или презрение. Човекът просто дишаше по този начин с уста и ноздри едновременно. Също като някое животно.

— Влезте, г-н Кендъл. Седнете.

Кендъл седна без коментар. Очите му срещнаха за момент очите на Суонсън, но само за кратко.

— Записан сте в тефтера ми за срещи като повикан, за да уточните специфично просрочване на договор с „Меридиан“ — каза генералът и седна на стола си. — Не за да оправдавате, а просто да пресмятате. Като... външна ревизорска фирма можете да направите това.

— Но не за това съм тук, нали? — Кендъл се протегна и извади от джоба си смачкан пакет цигари. Той смачка края на цигарата, преди да я запали. Суонсън забеляза, че ноктите на счетоводителя бяха запуснати — груби и мръсни в краищата. Бригадирът започваше да осъзнава, но не искаше да се задълбочава — имаше нещо болно у Уолтър Кендъл, външният му вид беше просто израз на това.

— Не, не за това си тук — отговори рязко генералът — Искам да дам основните правила, за да няма оправдания, че някой от нас не е доразбрал нещо... И, най-вече, за да не би *ти* да не разбираш.

— Основните правила са при игрите. Каква игра ще играем, генерале?

— Може би... „Чисти Униформи“ — това ще е сполучливо име на игра. Или „Намеса в Буенос Айрес“ — това може да ти прозвучи по-добре.

Кендъл, който оглеждаше цигарата си, внезапно премести очи към генерала.

— Значи Оливър и Крафт не можаха да изтърпят? Те трябваше да доставят на учителя си пълна информация. Не смятах, че я искаш.

— Нито Крафт, нито Хауард Оливър са се свързвали с този кабинет или с мен отпреди една седмица. Откакто ти замина за Женева.

Кендъл направи пауза и продължи:

— Значи униформата ти е дяволски мръсна сега... „Шератън“! Мислех, че е доста необичаен избор за Крафт, той е по-скоро привърженик на хотел „Уолдорф“... Значи си поставил *подслушватели* в стаята. Вкарал си ги в капал. — Гласът на Кендъл беше дрезгав, не беше ядосан или повишен. — Само си спомни как стигнах до целта. Как стигнах до Женева. Това също ли го записа?

— Ние направихме услуга на Управлението за военно производство — нещо като търговски преговори с фирма в Женева. Често се случва. Въпреки това често следим нещата, ако решим, че *има* някакви *предубеждения*...

— Глупости!

Суонсън въздъхна тежко.

— Тази реакция е безсмислена. Не искам да се разправам с теб. Това, което *исках* да ти кажа, *ти казах*. Имам една... редактирана лента, която може да те прати право на бесилото или на електрически стол. Оливър... — за него се отнася същото... Крафт може и да се измъкне само с доживотен затвор. Ти се присмиваше на съмненията му, не му позволи да говори... Всичко е по *местата си*, нали разбира?

Кендъл се облегна напред и загаси цигарата си в пепелника на бюрото на Суонсън. Страхът изведнъж го принуди да погледне генерала; започна да търси причината.

— Но вие се интересувате повече от Буенос Айрес, отколкото от електрическият стол — това е самата истина, нали?

— Принуден съм. Колкото и да ми е неприятно. Колкото и да ми е отвратително...

— Без будалкане — прекъсна го рязко Кендъл. Той не беше аматьор в подобни дискусии. Знаеше точно кога да изтъкне себе си и онова, с което беше помогнал. — Както вече каза, всичко е ясно. Мисля, че си вътре в свинарника заедно с всички нас... Така че не се прави на Христос. Ореолът ти смърди.

— Добре, но не забравяй, че имам достатъчно други кочини, в които да избягам. Едно огромно Министерство на войната, което може да ме изведе в Бирма или Сицилия за четирийсет и осем часа. Ти нямаш такъв покровител. Ти си просто там... в кочината. Всички да те оглеждат. А на всичко отгоре имам и една лента, която може да те направи много, много *специален* човек. *Точно* с това разбиране искам да си наясно и се надявам, че ти е ясно.

Кендъл смачка края на втора цигара и я запали от обратната страна. Димът се носеше около ноздрите му, той щеше да каже нещо, но спря и се втренчи в генерала. Погледът му бе смесица от страх и враждебност.

Суонсън откри, че умишлено отбягва погледа на Кендъл. Ако обърнеше внимание мъжът в момента трябваше да признае и договора. Изведнъж осъзна онова, което щеше да направи договора поносим. Точно това беше отговорът, *неговият* отговор — поне това беше повърхностният отговор. Учуди се, че не му беше хрумнал по-рано.

Уолтър Кендъл трябваше да се елиминира.

Също както Ерих Ринеман, който трябваше да бъде очистен.

След като приключеше в Буенос Айрес, Кендъл трябваше задължително да бъде убит.

Всички следи, водещи към правителството на Съединените щати, щяха да бъдат потулени.

Чудеше се дали хората в Берлин бяха толкова предвидливи, че да вземат толкова невероятни решения. Съмняваше се.

Повдигна поглед и видя мръсния, болен счетоводител и отвърна на погледа му със същата настойчивост Генерал Алан Суонсън вече не се страхуваше. Нито пък чувстваше някаква вина.

Той беше войник.

— Ще продължим ли, г-н Кендъл?

Проектите на счетоводителя за Буенос Айрес бяха добре обмислени. Суонсън откри, че е учуден от чувството за маневра и превантивни мерки от страна на Уолтър Кендъл. Този човек разсъждаваше като канален плъх — инстинктивно, като пробваше източниците на миризми и светлина. Неговата сила се състоеше в подозренията в постоянно променящите се оценки на противниците му. Той действително беше едно хищно животно, умеещо да избягва всички опасности.

Основните интереси на германците можеха да се сведат до три качеството на диамантите и фрагментите, количеството на пратката и, накрая, методите за безопасен транспорт до Германия. Ако всички тези обстоятелства не можеха да бъдат гарантирани, нямаше да има доставка на плановете на жироскопите — системата за водене.

Кендъл предполагаше, че пратките от диаманти ще бъдат проверявани от група експерти от три до пет човека, а не само от един или двама. Група! Необходимият срок от време можеше да бъде удължен в зависимост от съвършенството на инструментите, които щяха да бъдат използвани. Тази информация бе получил от представителите на „Коенинг“ в Ню Йорк. През същото това време щяха да направят общи усилия, за да се споразумеят един аерофизик да оцени плановете на жироскопа доставени от Пеенемюнде. Ако нацистите бяха толкова предпазливи, колкото допускаше Кендъл, плановете щяха да пристигат на партиди, в зависимост от разписанието, което бяха изчислили, за проверка на диамантите. Ученият щеше да има достъп до плановете в пълна изолация, за да се гарантира, че няма да има време и възможност за снимки или дубликати до момента, в който приключи работата групата за проверка на диамантите.

След като и двете страни по сделката получеха онова, което търсеха, Кендъл очакваше да настъпи най-големият риск по гарантиране на сигурен транспорт на пратките до съответните бази. Логично бе това „оръжие“ да бъде идентично и за двете страни — заплаха от изобличаване; предателство на кауза и отечество.

Наказанието за това щеше да бъде смърт.

Същото „оръжие“, с което го държеше генералът Държеше Уолтър Кендъл.

Какво ново имаше във всичко това?

Смята ли Уолтър Кендъл, че е възможно да се вземат плановите и впоследствие да се саботира или да се провали диамантената пратка?

Не! В никакъв случай, докато тази сделка оставаше в ръцете на цивилни хора. Опасността от изобличение бе прекалено голяма. Имаше прекалено много доказателства за осъществяваните контакти. Нито критичните ситуации можеха да бъдат отречени, а и имената на участващите бяха известни. Петното на сътрудничеството застрашаваше да съсипе хора и корпорации. Много лесно можеха да бъдат пуснати „автентични“ слухове.

Ако военните се намесеха, цивилните щяха веднага да се откажат. Те щяха да изоставят доставките.

Суонсън трябваше да е наясно с всичко това то беше негово творение.

Суонсън беше наясно с нещата.

Къде ще се проверяват диамантите? Къде е най-подходящото място за това?

Отговорът на Кендъл бе кратък — всяко място, което изглеждаше добро за едната страна, щеше да бъде отхвърлено от другата. Той смяташе, че германците са наясно с този проблем и по тази причина бяха предложили Буенос Айрес. И това беше записано на магнетофонната лента. Не е ли успял да я прослуша Суонсън?

Властни мъже в Аржентина безспорно бяха на страната на нацистите, но ежедневната им зависимост от съюзниците в икономическо отношение имаше предимство. Неутралитетът се контролира от икономическите фактори. Поради това всяка от страните имаше по нещо — германците щяха да намерят една обстановка, която им симпатизира, но и американците бяха способни да изтръгнат достатъчно силно влияние, което да противодейства на тази симпатия, без да я елиминира.

Кендъл уважаваше хората от Берлин, които се бяха спрели на Буенос Айрес. Те разбираха необходимостта от балансиране на психологическите елементи, необходимостта да се откажат от нещо, като все пак запазят сферата си на влияние. Бяха добри в преценките си.

Всяка от страните щеше да бъде изключително внимателна, обстановката го изискваше. Улучването на точно подходящото време щеше да е от съдбовно значение.

Суонсън знаеше как ще бъдат изнесени плановете — щеше да се направи канал от последователни самолети, които да долетят до крайбрежните бази под дипломатическо прикритие. Това прикритие щеше да важи и за военните. Само *той* — Суонсън — щеше да знае за операцията, никой друг от армията и от правителството нямаше да бъде уведомен за това. Щеше да направи необходимите приготовления и да ги съобщи на Кендъл в подходящо време.

— Какъв транспорт ще използват германците при пристигането си? — попита генералът.

— Техният проблем е по-голям, ще имат истински проблем. Отчитат тази трудност, така че сигурно ще искат стопроцентови гаранции. Може да поискат заложник, но все пак не ми се вярва да направят това.

— Защо?

— Кой всъщност замесен, но незаменим, имаме ние Господи. Ако бях аз, вие щяхте да сте първият, който да каже: „Застреляйте този кучи син!“ — Погледите им отново се срещнаха за кратко време. — Разбира се, не можете да знаете какви мерки за безопасност съм взел, много униформи ще се изцапат, ако стане нещо.

Суонсън разбра заканата на Кендъл. Той знаеше, че може да се справи. Щеше да му отнеме малко време за мислене, но това щеше да стане по-късно. Нямаше да бъде непреодолимо препятствие да се справи с Кендъл. Първо щеше да бъде изолиран, а чак след това щеше да се появи досието...

— Хайде да се съсредоточим върху техните намерения — как очакват да изпратят пратката от диаманти? Не е нужно да се преследваме един друг — каза Суонсън.

— Значи вече минахме този стадий?

— Смятам, че да.

— Добре. Само не го забравяй — отговори Кендъл.

— Диамантите ще бъдат донесени до Буенос Айрес. Направена ли е подготовка за това?

— Прави се в момента. Дата за доставка след около три, три и половина седмици. Освен ако не стане някой гаф в южния Атлантис.

Ние поне не очакваме да стане нещо такова.

— Групата за инспекции свършва работата си в Буенос Айрес. Ние изпращаме физика... кой ще бъде? Спинели?

— Не. Заради двете страни го отхвърлихме. Но вие знаете всичко това...

— Да. Кой тогава?

— Мъж на име Лайънс. Юджиин Лайънс. Ще ви дам папка с информация за него. Ще се произпотите, докато четете, но ако има някой по-добър от Спинели, то това е самият той. Няма да поемаме никакви рискове. Той е в Ню Йорк сега.

Суонсън записа нещо.

— Какво ще кажете за германския транспорт? Имате ли някаква идея?

— Няколко. Неутрален товарен самолет северно от Ресифи в Бразилия, на изток към Лас Палмас или някъде из Гвинея на Африканския бряг. След това направо към Лисабон и заминават. Това е най-бързият маршрут. Но те може да не искат да поемат този риск с въздушните коридори.

— Звучиш като военен.

— Когато върша някаква работа, я върша добре.

— Има ли още нещо?

— Смятам, че сигурно ще се спрат на подводница. Може би даже две — с цел заблуда. Това е по-бавен начин, но абсолютно сигурен.

— Подводници не се допускат в аржентинските пристанища. Нашите южни патрули ще ги взривят на секундата. Ако влязат, ще бъдат задържани. Ние няма да променим тези правила.

— Може да ви се наложи.

— Това е невъзможно. Трябва да има друг изход.

— Може би ще трябва вие да го измислите. Не забравяйте тези чисти униформи.

Суонсън погледна встрани.

— Какво ще кажете за Ринеман?

— Какво искате да знаете за него? Той е на път да се връща обратно. С неговите пари дори Хитлер не може да го отхвърли.

— Не му вярвам.

— Ще бъдете прекалено голям глупак, ако му повярвате. Но най-лошото, което може да направи, е да поиска концесии или пари и от

двете страни. Какво от това. Той ще свърши работа. Защо да не свърши работа?

— Сигурен съм, че ще свърши работата, в това съм убеден... Това ме води до основната цел на тази среща. Искам мъж в Буенос Айрес. В посолството.

Кендъл осмисли онова, което чу от Суонсън, преди да отговори. Протегна се към пепелника и го постави на фотьойла.

— Един от вашите или един от нашите? Нуждаем се от някой, но сметнахме, че ще се съгласите ние да го намерим.

— Грешно сте пресмятали. Вече съм го избрал.

— Това може да е опасно. Казвам ви това без задоволство... понеже вече съм го казал.

— Ако ние се наместим, цивилният контингент ще излезе? — Това бе въпрос, а не констатация.

— Има смисъл във всичко това...

— Само ако човекът, когото изпратя, *знае* за диамантите. Вие трябва да направите всичко възможно той да не разбере за тях. — Това вече прозвуча като изявление. — Направи *всичко* възможно, Кендъл. Животът ти зависи от това.

— Какво искате да кажете? — попита счетоводителят, докато наблюдаваше отблизо Суонсън.

— Шест хиляди мили делят Буенос Айрес от заводите „Меридиан Еъркрафт“. Искам пътуването да мине без всякакви инциденти. Искам планове да бъдат донесени от професионалист.

— Поемате голям риск, много униформи могат да бъдат изцапани, нали генерале?

— Да. На този мъж ще бъде казано, че Ринеман е направил сделката за планове с Пеенемюнде. Ще кажем, че Ринеман е намесил и германското нелегално движение. С маршрути за бягство.

— Съмнително е дали ще повярва. От кога нелегалните движения работят за пари? Защо ще им е необходимо да излизат с цели три хиляди мили извън собствената си територия? Или например защо ще искат да работят с Ринеман?

— Защото те имат нужда от него и той има нужда от тях. Ринеман бе изпратен в заточение като евреин, а това беше грешка. Той конкурираше „Круп“. Все още има много хора, лоялни към него в немската индустрия, а и има офиси в Берн... Кризата ни в областта на

жироскопите не е никаква тайна, наясно сме с всичко това. Ринеман използва тази информация и прави сделка в Берн.

— Защо е необходимо тогава въобще да бъде използвано нелегалното движение?

— Имам нещо предвид. Това не е твоя работа — Суонсън отговори рязко, с акцент на всяка отделна дума Мина му през ум, че се преуморяваше отново. Трябваше да се наблюдава, защото това изчерпваше силите му. А точно сега трябваше да бъде убедителен. Трябваше да накара Кендъл да се подчинява, без да задава въпроси. Най-важното бе да въведе Сполдинг в обсега на Ерих Ринеман. Самият Ринеман бе целта.

Бригадирът наблюдаваше мръсния мъж пред себе си. Прилошаваше му само при мисълта, че такава човешка отрепка като него бе необходима в настоящия момент. Или може би сам си беше виновен за тази ситуация? Използваш го, след което нареждаш да бъде екзекутирал. Всичко това приближаваше световите, в които живееха.

— Добре, г-н Кендъл. Ще говоря бавно... Човекът, който съм избрал за Буенос Айрес, е един от добрите агенти, които имаме в разузнаването. Но не искам да поемам и най-малък риск той да разбере за трансфера на диаманта. Ако излезе, че Ринеман работи сам, това ще бъде съмнително. Включването на нелегалното движение вече поставя нещата извън подозренията.

Суонсън беше направил домашната си работа. Всички говореха за нелегалните движения във Франция и на Балканите, но *германското* нелегално движение бе работило по-упорито и по-ефективно, с повече жертви от всички останали. Вече бившият мъж от Лисабон щеше да знае това. Именно на това разчиташе, за да легитимира задачата в Буенос Айрес.

— Чакай малко... Исусе Христе! *Чакай* малко. — Начумереният израз, изписан по лицето на Кендъл, изведнъж се промени. Сякаш изведнъж бе открил нещо, което го развеселяваше в думите на Суонсън. — Това може да е добро средство.

— Какво искаш да кажеш с израза *средство*?

— Точно това. Казваш, че ще го използваш заради този агент. Нелегалното движение е извън подозрения и всичко останало... Окей, да отидем по-нататък. Вие току-що посочихте гаранциите, които ще трябва да дадем.

— Каква гаранция?

— Това, че пратката от мините „Коенинг“ ще може да *напусне* Буенос Айрес. Това *ще е* и козът ни... Нека ви задам няколко въпроса. И, моля ви, дайте ми точни отговори.

„Плъх“, помисли си Суонсън, докато гледаше към развълнувания, небрежен мъж.

— Продължавай нататък.

— Това нелегално движение. Те са извели доста хора от Германия, извели са много известни хора. Искам да кажа... всеки знае това.

— Те са... това е... било много ефективно.

— Имат ли някакви връзки в германската *флота*?

— Предполагам. Централното съюзническо разузнаване ще има по-точна информация...

— Но вие не желаете да искате информация от тях?

— Изключено.

— Но все пак е възможно?

— Какво?

— Немската *флота*, по дяволите! Подводният флот!

Кендъл се бе облегал напред с втренчени в Суонсън очи.

— Предполагам. Не съм... не съм от разузнаването. Германското нелегално движение има голяма мрежа. Предполагам, че имат контакти във военноморското командване.

— В такъв случай това е възможно.

— Да, точно така — *всичко* е възможно. — Суонсън понижи глас.
— Възможно е.

Кендъл се облегна на стола и смачка цигарата си. Той се усмихна с непривлекателната си усмивка и махна с пръст на Суонсън.

— В такъв случай ето ви историята. Ще бъдете чист, а и няма да будите съмнения... Докато купуваме тези планове става така, че се появява немска подводница, която обикаля наоколо, готова да се появи на повърхността и да докара един, даже двама много важни бегълци. С помощта на нелегалното движение. Каква по-добра причина една подводница да изплува във вражески води? Пазени от патрули... Само, че никой не слиза. Вместо това се качва нов товар на борда.

Суонсън се опита да осъзнае разсъжденията на Кендъл.

— Ще има доста усложнения...

Грешка! Това ще е нещо *изолираш*. *Едното* няма нищо общо с *другото*! Това ще са само приказки, така или иначе.

Бригаден генерал Алан Суонсън можеше да разбере кога е срещнал мъж с повече възможности от неговите.

— Възможно е. Радиозатъмнение. Централни съюзнически... Заповеди...

Кендъл се изправи от стола и започна да говори тихо:

— Подробности. Ще ги уточня... А вие ще ми платите. Господи, и то как ще платите!

Остров Терсейра, от Азорските острови, на 837 мили западно от Лисабон, бе позната спирка за трансатлантическите пилоти, летящи по южните маршрути до Съединените щати. Когато се снижаваха ги обхващаше топло чувство, че ще има малък трафик и ще бъдат обслужени от способни земни екипажи, което им позволяваше бързо да излетят отново. Летище „Лейджис“ бе добро за служба; хората, изпращани там, разбираха това и изпълняваха работата си добре.

Именно по тази причина майорът, командир на самолет Б-17 с единствен пасажер капитан Дейвид Сполдинг, не можеше да разбере закъснението. То започна при спускането от височина четиринайсет хиляди фута. От кулата на Лейджис прекъснаха инструкциите за приземяване и заповядаха на пилота да започне задържане във въздуха. Майорът се противопостави. От негова гледна точка нямаше нужда от това. Летището беше чисто. Диспечерът от кулата на Лейджис се съгласи с майора, но каза, че само повтаря телефонните инструкции на Американския щаб в Понта Делгада от съседния остров Сао Мигел. Аз — Ам — ХК даде заповедите, очевидно чакаха някой да посрещне самолета, но този някой не беше пристигнал. Кулата щеше да държи в течение майора и се поинтересува дали носи някакъв секретен товар. Чисто любопитство!

Разбира се, че не. *Нямаше* товар. Возеше само военния аташе от посолството в Лисабон, на име Сполдинг. Един от тези проклети дипломатически момчета, които тичат по приеми. Пътуването бе обичайно завръщане в Норфолк и защо тогава, по дяволите, да не могат да кацнат.

Кулата ще държи майора в течение.

Самолетът Б-17 кацна точно в 13 часа, задържането му продължи двацет и седем минути.

Дейвид стана от подвижния стол, прикрепен към плота със скоби, и се опъна. Пилотът, един агресивен майор, който изглеждаше

на Сполдинг около тринайсетгодишен, се измъкна от затворената кабина и му каза, че джипът е навън или скоро ще бъде, за да отведе капитана извън базата.

— Бих искал да поддържам нормално разписание — каза младият пилот, обръщайки се към по-възрастния, но с по-нисък ранг офицер, без чувство за хумор. — Разбирам, че вие, дипломатите, имате много приятели в тези социални кръгове, но ние имаме да летим големи разстояния. Запомнете това, моля.

— Ще се опитам да запазя поло мача до три кръга — отговори Дейвид уморено.

— Аха, направете го. — Майорът се обърна и тръгна назад към кабината, където един сержант от военновъздушните сили откри товарния отвор, който се използваше за изход на самолета Сполдинг го последва, като си мислеше кой ли би го посрещал навън.

— Името ми е Балантайн, капитане — каза цивилният мъж на средна възраст, който бе зад кормилото на джипа, подавайки ръка на Сполдинг. — Аз съм азорски американец. Скачайте вътре, ще бъдем там само за няколко минути. Ще пътуваме до сградата на военната полиция, която е на няколко стопиш метра зад оградата.

Дейвид забеляза, че постовеите на вратата не се потрудиха да спрат Балантайн, само му махнаха с ръка да мине. Цивилният зави вдясно по пътя, успоредно на летището, и увеличи скоростта. За време, по-кратко от това за запалване на цигара, джипът влезе в алеята към едноетажна испанска хасиенда и продължи покрай къщата до навес, който изглеждаше съвсем не наместо.

— Пристигнахме, хайде капитане — каза Балантайн, излизайки, и посочи замрежена врата в заградения навес. — Моят колега Пол Холандър, ни очаква.

Холандър бе също цивилен, на средна възраст. Беше почти плешив и носеше очила с метални рамки, което го правеше да изглежда по-възрастен. Сравняван с Балантайн, имаше вид на интелигентен човек. Двамата приличаха на малко и голямо „Аз“. Холандър се усмихна естествено.

— Това е особено удоволствие, Сполдинг. Аз, както и много други, се възхищавам от работата на мъжа от Лисабон.

Главно „аз“ — помисли Дейвид.

— Благодаря Бих искал да зная защо не съм повече този мъж.

— Съжалявам! Нито аз, нито Балантайн можем да ви отговорим.

— Може би те мислят, че се нуждаете от почивка — предположи Балантайн — Господи, та вие бяхте там. Колко време? Три години без прекъсване.

— По-скоро четири — отговори Дейвид. — И имаше доста „прекъсвания“. Коста Брава превъзхожда стократно Палм Бийч. Беше ми казано, че вие... разбрах, че вие... ще знаете заповедите за мен... Не искам да изглеждам нетърпелив, но има един противен хлапак пилот с чин майор. *Той е нетърпелив.*

— Кажи му да върви по дяволите — засмя се Холандър. — Ние *имаме* заповедите за вас и дори малък сюрприз. Вие сте подполковник вече. Кажете на майора да си изглади униформата.

— Изглежда съм „прескочил“ един чин.

— Не, всъщност. Вие станяхте майор миналата година. Явно не са ви били нужни никакви титли в Лисабон.

— Или връзки с военните — допълни Балантайн.

— Нито едното, нито другото — каза Дейвид — Поне не бях разкрит. Имах предупреждение да съм нащрек дори в тоалетните.

— Едва ли — Холандър седна на един от столовете до бюрото и покани Дейвид да стори същото. Това беше негов начин да покаже, че разговорът няма да бъде толкова кратък, колкото мислеше Дейвид — Ако беше време за паради и разсекретяване, сигурен съм, че щяхте да имате честта да сте в първите редици.

— Благодаря — каза Дейвид, като сядаше. — Това ме успокоява. За какво се отнася всичко това?

— Отново ние нямаме отговор, само инструкции. Трябва да ви задам няколко въпроса. Дори само на един от тях да липсва отговор, ще ми попречи да ви предам заповедите. Първо да свършим с това. Сигурен съм, че бихте искали да знаете поне къде ще отидете. — Холандър отново се усмихна съвсем непринудено.

— Бих искал. Да започваме.

— След като бяхте освободен от задълженията си в Лисабон, имали ли сте контакти... умишлени или не... *с който и да е* извън посолството? Примерно да си вземете най-невинно довиждане? Или да платите сметка в ресторант или магазин, или случайно да срещнете някой познат на летището или по пътя към него?

— Не! И багажът ми бе изпратен в дипломатически кашони, нямаше куфари или пътнически чанти.

— Прецизен си — каза Балантайн, който все още стоеше прав.

— Имах причини. Естествено имах ангажименти за седмицата, след като се върнах от северния район...

— *Откъде?* — попита Холандър.

— Баската провинция и Навара, места за свързка под границата. Винаги планирам следващи ангажименти. Това поддържа непрекъснатостта на връзките. Не много, но достатъчно, за да ме виждат. Част от прикритието. Имах два ангажимента тази седмица — обяд и коктейл.

— Разкажете ни за тях. — Балантайн седна до Дейвид.

— Инструктирах Маршал — шивровача, който изпълнява моите заповеди, — да се обади малко преди определеното време на пристигането ми и да каже, че ще закъснея. Това бе всичко.

— А не, че няма да *бъдете* там. — Холандър изглеждаше очарован.

— Не, само закъснял. Това подхожда на прикритието.

— Приемам думите би — засмя се Холандър. — Отговорихте перфектно и дори с повече подробности. Как ви се струва Ню Йорк?

— Както винаги, приятен за кратък период.

— Не знам за колко време, но това е назначението ви. И без униформа, подполковник.

— Живял съм в Ню Йорк. Познавам много хора там.

— Новото ви прикритие е много просто. Освободени сте с достойнство след служба в Италия. По медицински причини, след леко раняване. — Холандър извади от вътрешния джоб на самото си плик и го подаде на Дейвид — Всичко е тук. Ужасно просто, документа... всичко.

— Окей — каза Дейвид, като пое плика. — Аз ще съм ранена патица в Ню Йорк. Дотук, много добре. Не можахте да го направите по-истинско, нали?

— Документите са обикновени. Не казвам автентични. Съжалявам.

— И аз също. Какво ще стане по-нататък?

— Някой е много загрижен за вас. Имате чудесна работа, а също и добро заплащане. В „Меридиан Еъркрафт“.

— „Меридиан“?

— Отдела за проектиране.

— Мислех, че „Меридиан“ беше в Средния запад. В Илинойс или Мичиган.

— Имат офис и в Ню Йорк. Или сега го създават.

— Проекти за самолет, както разбирам.

— Аз също мисля така.

— Контраразузнаване ли е?

— Не знаем — отговори Балантайн — Не знаем никакви факти, освен имената на двама мъже, на които ще докладвате.

— Те в плика ли са?

— Не — каза Холандър. — Устно ще ви бъдат казани и трябва да ги запомните. Нищо написано, докато не пристигнете на мястото.

— О, Господи, всичко това звучи като Ед Пейс! Той обича този вид глупости.

— Съжалявам отново! Това е по-високо от Пейс.

— Какво?... Не мислех, че нещо е по-високо от него, с изключение може би на Светото причастие... Тогава как *ще докладвам?* И на кого?

— Куриер с голям опит ще отиде направо на адрес във Вашингтон Няма нищо записано в отдела, но ще препращате с *предимство* и всичко ще минава през сухопътната дивизия във Феърфакс.

Сполдинг издаде меко, едва доловимо изсвирване.

— Кои са двете имена?

— Първото е Лайънс. Юджиин Лайънс. Той е аерофизик. Трябва да ви кажа, че е малко странен, но е гений, дявол да го вземе.

— С други думи, отхвърли мъжа, приеми гения.

— Нещо такова. Мисля, че сте свикнали на това — каза Балантайн.

— Да — отвърна Дейвид. — А другият?

— Мъж на име Кендъл. — Холандър кръстоса крака. — Нищо повече за него — само име. Уолтър Кендъл. Нямам представа с какво се занимава.

Дейвид прехвърли колана през кръста си на подвижния стол. Двигателите на Б-17 се въртяха с високи обороти, предизвиквайки вибрации по огромния корпус. Той гледаше наоколо по начин, който не беше използвал досега, като се опитваше да си представи всеки детайл под формата на чертеж. Ако описанието на Холандър за неговото назначение беше точно... а защо да не бъде... той ще трябва да изучава проекти на самолети само след няколко дни.

Изведнъж му хрумна колко странни бяха методите за предпазване. С една дума, те бяха неприемливи, отиваха дори над нормалната загриженост за сигурността. По-просто щеше да бъде да докладва във Вашингтон, разсъждаваше той, и да му бъде даден подробен инструктаж, но явно такъв *нямаше* да има.

Защо?

Трябваше ли да приема заповеди от двама мъже, които никога не е срещал преди? Без да ги познава, дори без да му ги представят от военното ръководство. Какво, по дяволите, прави Ед Пейс?

„Съжалявам... *Над Пейс е.*“ Това бяха думите, използвани от Холандър.

„... *минало през сухопътната дивизия във Феърфакс.*“ Отново негови думи.

Дейвид осъзна, че, с изключение на Белия дом, Феърфакс бе най-високото възможно ниво, но Феърфакс беше все още *военен*. А задачата му не бе поставена от Феърфакс, а само „минала през него“.

„Останалите въпроси“ на Холандър в действителност не бяха никакви въпроси. Те бяха представени с въпросителните думи *правите ли, имате ли, можеше ли*. Но не, не въпроси, просто по-нататъшни инструкции.

— Имате ли приятели в някоя от самолетните компании, на ръководно равнище.

За бога, та той не знаеше. Беше прекарал извън страната дяволски дълго, не беше сигурен има ли все още приятели.

Независимо от това, бе казал Холандър, той трябваше да избягва всякакви „такива“ приятели — ако те съществуват. Съобщете имената им на Уолтър Кендъл, ако ги срещнете.

— Имате ли никакви жени в Ню Йорк, които са известни.

Що за въпрос бе *това*? Най-глупавото нещо, което е чувал досега. Какво, по дяволите, искаше да каже Холандър?

Оплешивяващият, очилат азорско-американски агент се беше изразил кратко. В делото на Дейвид бе написано, че той изкарва прехраната си в цивилния живот, като работи в радиото. Това означаваше, че познава актриси.

И актьори, допълни Сполдинг. И какво от това?

Приятелството с известни актриси можеше да доведе до снимки във вестниците, присъедини се, Холандър. Или спекулации в някоя рубрика, с разгласяване на неговото име. Това също трябва да бъде избегнато.

Дейвид си спомни, че познава, познаваше, няколко момичета, които се представяха добре в киното, след като *той* бе напуснал. Имаше кратка афера с една актриса, която сега бе прочута звезда в „Уорнър Бродуейс“. Той се съгласи неохотно с Холандър. Агентът имаше право. Такива контакти трябваше да се избягват.

— Можете ли бързо да разгадавате и запомняте проектни спецификации, които не са свързани с индустриалното проектиране?

При даден ключ за анализиране на корелативните символи и материалните фактори отговорът е може би „да“.

В такъв случай той трябваше да се подготви... по какъвто и да е начин... за самолетното проектиране.

„Това“, помисли Сполдинг, „е ясно“.

Това е всичко, което мога да ви кажа — бе допълнил Холандър.

„Б-17“ бе продължил до най-западния край на Лейджис и завил, готов за издигане във въздуха. Несговорчивият майор стоеше умишлено на товарния вход на самолета и погледна демонстративно часовника си, когато Сполдинг се завърна. Дейвид се измъкна от джипа, стисна ръка на Балантайн и вдигна три пръста към майора.

— Загубихме представа за времето през последните кръгове — каза той на пилота — Знаете ги тези момчета с раирани панталони.

Майорът не приемаше шегата.

Самолетът набираше скорост, земята отдолу блъскаше по шасито с увеличаваща се сила. След секунди самолетът щеше да се издигне. Дейвид се наведе да вземе азорския вестник, който Холандър му даде. Беше го оставил в краката си, когато закопчаваше колана.

Внезапно нещо се случи. Експлозия с такава сила, че подвижният стол излетя от скобите и изхвърча към дясната стена на самолета, заедно с Дейвид, както беше наведен. Той никога нямаше да

знае със сигурност, но често си мислеше дали азорският вестник спаси живота му.

Навсякъде се стелеше дим. Самолетът се килна на земята и се завъртя в страни... Звук от нагъващ се метал изпълни кабината с продължителен, неспиращ трясък. Железни ребра, извити от покрива и страните на фюзелажа, се чупеха..., разкривяваха и се измъкваха от подставките си.

Втора експлозия разтърси предната кабина. Пръски кръв и парчета плът се удариха в нагъващите се и извиващи се стени. Част от човешки скалп със следи от обгорена коса под ярката лепкава, червена течност удари Сполдинг по ръката. През дима Дейвид можеше да види ярката слънчева светлина, струяща през предната част на преобръщания се самолет.

Самолетът беше разкъсан!

Дейвид внезапно разбра, че имаше само един шанс да оцелее. Резервоарите бяха пълни догоре за дълъг презатлантически полет и щяха да избухнат след броени секунди. Достигна катарамата на кръста си и я задърпа с все сила. Беше заключена. Изхвърлянето на стола бе причинило свиване на колана и разкъсване на плата. Той дърпаше и извиваше, докато закопчалката подскочи и се отвори.

След това, което се случи с останките на самолета, започнаха серии от гърмящи конвулсии, сякаш отбелязващи последна схватка, преди да спре на разровената, неравна земя оттатък пистата Дейвид се отблъсна в обратна посока и запълзя колкото можеше по-бързо към задната част. За момент бе принуден да спре и се притисна към една дъска, прикрил лице с ръцете си. Назъбено парче от метал пронизваше задната част на дясното му рамо.

Товарният отвор зееше. Сержантът от военновъздушните сили лежеше мъртъв, наполовина извън желязната рамка. Гърдите му бяха разрязани и отворени от гърлото до последните ребра на гръдния кош.

Дейвид прецени разстоянието до земята, доколкото му позволяваше обхваналата го паника, и се хвърли от самолета, като се сви, готов за падането и необходимото търкаляне по-далеч от продължаващата да се движи опашка.

Земята бе твърда и камениста, но той беше *спасен*, Продължи да се търкаля, да пълзи, разравяйки земята с окървавените си ръце, докато

остана без въздух в дробовете си. Отпусна се на земята и чу в далечината свистящите сирени.

Чак тогава експлозия разтърси земята и изпълни въздуха.

По специалната честота летяха напред и назад радиограми между летище Лейджис и дивизията във Феърфакс.

Дейвид Сполдинг трябваше да бъде пренесен от Терсейра със следващия полет до Ньюфаундленд не по-късно от един час. В Ньюфаундленд ще бъде посрещнат от бомбардировач във военновъздушната база и откаран директно до летище „Минел“, Ню Йорк. При положение, че подполковник Сполдинг бе без големи физически наранявания, нямаше да се наложи промяна в дадените му разпореждания.

Причината за експлозията и убийствата в „Б-17“ без съмнение бе саботаж. Подготвен още в Лисабон или при зареждането с гориво в Лейджис. Веднага започна интензивно разследване.

Холандър и Балантайн бяха с Дейвид докато бе прегледан и превързан от английски военен лекар. Бинтове опасваха шевовете по дясното му рамо. Раните по дланите и ръката бяха почистени. Сполдинг се чувстваше разтърсен, но можеше да се справи. Докторът напусна, след като подписа венозно успокоително, така че Дейвид да почива напълно през последната част на палета до Ню Йорк.

— Сигурен съм, че ще бъде приемливо за вас да вземете една седмица отпуск — каза Холандър. — Боже мой, щастие е, че сте между нас.

— Жив е по-точната дума — добави Балантайн.

— Аз ли бях мишената? — потила Сполдинг. — Беше ли свързано с мен?

— Феърфакс не мисли така — отговори оплешивяващият Холандър. — Те мислят, че е случайно съвпадение.

Сполдинг гледаше азорско-американския агент, докато говореше. Видя му се, че Холандър се поколеба, като че ли искаше да прикрие нещо.

— Близко съвпадение, нали? Аз бях единственият пасажер.

— Ако врагът може да унищожи голям самолет заедно с пилота, в моите представи това вече е напредък. Охраната в Лисабон е

отвратителна, негодна!

— Не и там, където бях аз. По принцип, не.

— Добре. Може би тук в Терсейра тогава... Аз само ви казвам какво мисли Феърфакс.

Почука се на вратата на превързочната и Балантайн отвори. На нея застана строен лейтенант и проговори внимателно, обръщайки се към Дейвид видимо знаещ, че едва е избягнал смъртта.

— Време е, сър. Ще трябва да излетим след двацет минути. Мога ли да ви помогна с нещо?

— Нямам нищо, лейтенант. Каквото имах е в онази грамада от изгорели отломки на юг.

— Да, разбира се. Съжалявам.

— Не съжалявайте. По-добре вещите, отколкото аз... Веднага идвам.

Дейвид се обърна и стисна ръцете на Балантайн и Холандър.

Когато казваше „довиждане“ на Холандър, той видя нещо в очите на агента.

Холандър *криете* нещо.

Британският морски офицер отвори замрежената врата на навеса и влезе вътре. Пол Холандър стана от стола.

— Вие ли донесохте това? — попита той.

— Да — офицерът постави куфарчето си на единичната метална масичка и отвори ключалките му. Извади плик и го подаде на американеца. — Фотолабораторията свърши чудесна работа. Добре осветени заден и преден изглед. Почти толкова добър, колкото и истинският предмет.

Холандър разтвори плика и извади снимка. Това беше увеличение на малък медальон.

Звезда с шест върха.

Звездата на Давид.

В центъра на лицевата страна беше гравирано на иврит. На обратната страна имаше барелеф на нож и светкавица, разделяща ножа.

— На еврейски е написано името на пророка Хаггай — това е символ на организация на еврейски фанатици, действаща извън

Палестина. Те наричат себе си Хаганах. Според тях работата им е отмъщението... отмъщението от преди две хиляди години. Ще имаме доста тревоги с тях в следващите години, защото за съжаление, те го изразяват ясно.

— Но вие казахте, че е било заварено на дъното на главната подпора на задната кабина.

— По такъв начин, че да не се поврежда, с изключение на пряка експлозия. Вашият самолет бе взривен от Хаганах.

Холандър седна като гледаше снимката. Погледна нагоре към британския офицер.

— Защо, Господи, *защо*?

— Не мога да ви отговоря на това.

— Нито пък Феърфакс. Те дори не искат да знаят за това. Искат да го потулим.

27 ДЕКЕМВРИ 1943 Г., ВАШИНГТОН, Д. С.

Когато по вътрешния телефон прозвуча мекият, успокояващ глас на лейтенанта от женския корпус към Сухопътните войски, която беше негова секретарка, Суонсън разбра, че това не е рутинна връзка.

— Феърфакс е на линията, сър. Полковник Пейс каза да ви прекъсна.

Откакто предаде делото на Дейвид Сполдинг, командирът на Феърфакс изпитваше неохота да телефонира сам. Не говореше за своята неохота, просто изпращаше съобщения на подчинените си. Всички те се отнасяха до напредъка в извеждането на Сполдинг от Португалия. Неговото мнение бе ясно, той щеше да съобщи, но не лично, защото не искаше да се знае за участието му.

Едмънд Пейс още не беше доволен от съмнителното „най-висш приоритет“ — обяснение, отнасящо се до неговия човек в Лисабон. Ще изпълнява заповеди, когато бъде изведен.

— Генерале, има извънредна радиовръзка от летище Лейджис в Терсейра — каза Пейс натъртено.

— Какво, по дяволите, значи това? *Къде?*

— Азорите. В самолет „Б-17“ със Сполдинг на борда бе извършен саботаж. Взривен бе при излитане.

— Господи!

— Може ли да дойдете тук, сър?

— Мъртъв ли е Сполдинг?

— Предварителните сведения са отрицателни, но не поемам гаранции за нищо. Не всичко е изяснено. Искях да чакам по-нататъшни потвърждения, но не мога повече. Има неочаквано развитие. Моля, елате, генерале.

— Тръгвам веднага. Търсете информация за Сполдинг!

Суонсън събра документите от бюрото... информацията от Кендъл..., която трябваше да бъде прибрана, затворена в тънка

метална кутия и заключена в шкаф с дела с помощта на две комбинации и ключ.

Ако някога е имало причина за тотална сигурност, тя се символизира от тези документи. Той завъртя двете комбинации, заключи и после помисли за секунда, че би могъл да промени нещо, като вземе документите със себе си... Но това е рисковано. Те са защитени в шкафа, който е закрит до долу и е много по-добре там, отколкото в джоба на човек, който върви по улицата или се вози в автомобил. Шкафът за делата не може да катастрофира, не е изложен на уязвимостта на уморения петдесет и три годишен генерал.

Той поздрави войника на пост пред входа и слезе бързо по стълбите надолу до тротоара. Шофьорът го очакваше нащрек, извикан от неговата секретарка, чиято експедитивност надхвърляше непрекъснатите й опити да бъде нещо повече от секретарка за него. Знаеше, че един ден, когато натискът стане прекалено голям, той ще я повика вътре, ще заключи вратата и ще я скъса от любов върху кафявия кожен диван.

Защо ли мисли за своята секретарка? Не дава пет пари за лейтенанта от женския корпус към Сухопътните войски, която седи защитена зад вратата на неговия кабинет.

Седна в колата, облегна се и свали шапката си. Разбра защо мислеше за секретарката си — това му даваше моментно успокоение. То забавяше мислите около усложненията, които могат да избухнат или да не избухнат на пистата в Азорите.

О, *Господи!* Мисълта да започне отново с това, което вече бе успял да сглоби, беше непоносима. Да започне отначало, да реконструира, да търси подходящия човек — бе невъзможно. Трудно беше дори да премисли детайлите — такива, каквито са сега.

Детайлите, доставени от една отрепка.

Кендъл.

Една загадъчна личност. Една непривлекателна главоблъсканица, която дори Г-2 не би могъл да разгадае. Суонсън направи рутинна проверка, базирана на факта, че счетоводителят бе посветен в контрактите на „Меридиан Еъркрафт“. Момчетата от разузнаването и мълчаливите манияци на Хувър не донесоха нищо на практика — освен имена и данни. Бяха инструктирани да не интервюират

персонала на „Меридиан“ и никой, свързан с АТКО или „Пакард“, което направи задачата почти невъзможна.

Кендъл беше на четирийсет и шест, с остра астма. Не бе женен, имаше малко или почти никакви приятели и живееше през два блока от собствената си фирма, в средата на Манхатън.

Персоналните оценки бяха почти еднакви. Кендъл е несговорчив, необщителен самотник, който обаче е брилянтен статистик.

Досието му би могло да разкаже тъжна история... изоставен от баща си, липса на привилегии, обикновените неща... но, всъщност, нямаше нищо такова. Нямаше следа от бедност, нищо, което да показва, че е бил онеправдан или е имал трудности, близки до тези, от които страдаха милиони хора, особено в годините на депресията.

Няма отбелязани дългове или нещо от този род.

Една загадъчна личност.

Нямаше нищо загадъчно в „детайлите“ на Уолтър Кендъл за Буенос Айрес. Те бяха ясни сами по себе си. Чувството на Кендъл за манипулация бе налучкано, предизвикателството стимулираше неговите първични инстинкти за влияние над другите. Като че ли той беше намерил решаващата „карта“... разбира се така беше, помисли Суонсън.

Операцията бе разделена на три самостоятелни части: пристигането и проверката на товара от диаманти; едновременно анализ на проектите на жироскопа, които също ще пристигнат; прехвърлянето им в подводницата. Сандъците с диаманти и фрагменти от мините в Коенинг ще бъдат тайно превозени в склад в предградието Дарсана Норт в Пуерто Нуево. Германците, определени за склада, ще докладват единствено на Ерих Ринеман.

Аерофизикът Юджиин Лайънс ще бъде настанен в охраняван апартамент в предградието Сан Телмо, приблизително еквивалентно на Грамърси парк в Ню Йорк — богато, уединено, удобно за наблюдение. Когато бъде доставена първата партида от проектите, той ще докладва на Сполдинг.

Сполдинг ще предшества Лайънс в Буенос Айрес и ще бъде аташиран към посолството под претекст, който Суонсън намери като приемлив. Неговата задача..., както *Сполдинг* ще бъде информиран е да координира доставката на жироскопските проекти и ако бъде потвърдена автентичността им, да узакони заплащането. Това

узаконяване ще бъде направено чрез код, съобщен по радиото във Вашингтон, и това, предполага се, ще открие пътя за трансфер на сумите за Ринеман в Швейцария. Тогава Сполдинг ще стои на предварително взаимно уговорено летище, готов да отлети от Аржентина. Ще получи разрешение да излети, когато Ринеман има съобщение, че „плащането“ е осъществено.

В действителност кодът, изпратен от Сполдинг, ще бъде сигнал за германската подводница да отплува в предварително уговорено направление в морето, където ще се срещне с малък морски съд носещ товара от диаманти. Океанските и въздушните патрули ще бъдат държани извън този район. Ако бъдат задавани някакви въпроси... ще се използва прикритието, че се преследват нелегални бегълци.

Когато трансферът в морето бъде направен, подводницата ще потвърди чрез радиото „плащането“ на Ринеман. Тогава тя ще се потопи и ще отплува за Германия. Сполдинг ще бъде свободен да отлети за Съединените щати.

Тези гаранции бяха най-добрите, които можеха да бъдат очаквани и от двете страни. Той и Ринеман притежаваха известна обективност, липсваща у другите.

Суонсън не дискутира сходството, това беше друга жизненонеобходима причина за отстраняването на Кендъл.

Счетоводителят ще отлети за Буенос Айрес след седмица, за да направи последните уговорки с германския изгнаник. На Ринеман трябва да бъде внушено, че Сполдинг действа като един куриер с опит, опекун на ексцентричния Юджиин Лайънс — позиция, която според Кендъл бе желана. Но Сполдинг не беше и нищо повече. Той не участваше в трансфера на диаманти, не знаеше нищо за подводницата. Щеше да достави кодовете, необходими за трансфера, но нямаше да узнае никога за това. Нямаше начин да го научи.

Непроницаемо, иронично, приемливо.

Суонсън чете и препрочита „детайлите“ на Кендъл и не откри грешки в тях. „Железният“ счетоводител сведе изключително сложните преговори до серия от семпли процедури и отделни мотиви. Кендъл осъществи по свой начин една необикновена измама. Всяка стъпка се проверяваше, всяко движение имаше контрдвижение.

И Суонсън ще добави последната измама: Дейвид Сполдинг ще убие Ерих Ринеман.

Източник на командата — инструкции, получени от Централното съюзническо разузнаване. Естеството на участието на Ринеман бе прекалено голяма отговорност за германското нелегално движение. Бившият човек от Лисабон може да използва методи, които намери за най-подходящи. Да наеме убийци, да го направи сам — както се стекат обстоятелствата. Само да е сигурен, че е направено.

Сполдинг ще го разбере. Тъмният свят на агенти и двойни агенти беше неговият живот през последните няколко години. Дейвид Сполдинг... ако може да се вярва на досието му... Щеше да приеме заповедта, каквато и да е тя, и да намери разумно професионално решение.

Ако, разбира се, Сполдинг е жив!

О, *Господи!* Какво се бе случило? Къде бе това? Лейпис, Лейджис? Някакво проклето летище в Азорите! Саботаж. Взривен при излитане!

Шофьорът зави от автострадата по черен вирджински път. Бяха на петнайсет минути от базата Феърфакс. Суонсън се улови, че смуче долната си устна между зъбите. Явно бе прехапал меката тъкан, защото усети вкус на кръв в устата си.

— Имаме нова информация — каза полковник Едмънд Пейс, застанал пред фотокарта в рамка. Картата бе на остров Терсейра от Азорите. — Сполдинг е добре. Разтърсен е, разбира се. Няколко шева, охлузвания, но нищо счупено, въпреки това. Оживял е по чудо. Пилотът, помощникът и другият член на екипажа са мъртви. Единствените живи са Сполдинг и задният картечар, но той може би няма да оживее.

— Може ли да се движи Сполдинг?

— Да. Холандър и Балантайн са с него сега. Разбрах, че искате да бъде отведен...

— Исусе, *разбира се* — прекъсна го Суонсън.

— Изпратих го към Нюфаундленд за прехвърляне. Освен ако измените заповедите. Крайбрежният патрулен полет ще го вземе и отведе на юг. Летище „Мичел“.

— Кога ще пристигне?

— Довечера късно, ако позволява времето. В противен случай рано сутринта. Трябва ли да го доведем тук?

Суонсън се поколеба:

— Не... Нека някой доктор още на летище „Мичел“ да го прегледа основно. Задръжете го в Ню Йорк. Ако има нужда от няколко дни почивка, настанете го в хотел. Иначе... всичко остава.

— Добре... — Пейс изглеждаше леко разочарован от своя висшестоящ — Някой трябва да се срещне с него.

— Защо?

— Неговите документи, всичко, което приготвихме, отиде заедно със самолета. Те са купчина пепел.

— О, да, разбира се. Не се сетих за това. — Суонсън се отдалечи от Пейс и отиде до стола пред празното обикновено бюро. Седна.

Полковникът гледеше генерала. Той бе загрижен от липсата на съсредоточеност у Суонсън и неадекватната концентрация.

— Ние можем да приготвим нови много лесно, това не представлява проблем.

— Добре, направете го. След това изпратете някой да го посрещне на „Мичел“ и да му ги даде.

— Окей... Но възможно е да промените мнението си. — Пейс прекоси разстоянието до стола си, но остана прав.

— Защо? За какво става дума?

— Каквото и да е... Взривяването на самолета бе саботаж, както ви казах. Ако си спомняте, помолих ви да дойдете тук поради неочакваното развитие.

Суонсън погледна нагоре към своя подчинен.

— Имах трудна седмица. Аз ви казах важността на този проект. Не играйте с мене игрите на Феърфакс. Не съм експерт във вашата работа. Помолих ви само за сътрудничество, заповядах ви, ако това ви харесва повече. Кажете какво мислите, само без предисловия, моля.

— Помъчих се да ви помогна — тонът на Пейс бе строго учтив. — Не е лесно, сър. Оставих ви дванайсет часа да размислите върху алтернативите. Този самолет бе взривен от Хаганах.

— *Какво?*

Пейс му обясни за еврейската организация, действаща извън Палестина. Наблюдаваше Суонсън внимателно през цялото време.

— Това е безумие! Нищо не разбирам! Откъде го знаеш?

— Първото нещо, което екипът за проверка прави на мястото на саботаж, е бързо да го огледа, да вземе от отломките, да търси доказателства, които биха могли да се стопят от топлината, или да изгорят, ако са използвани експлозиви. Това е предварителна проверка и се прави бързо... Медальон на Хаганах е намерен, занитен към опашката. Искат да ги разпознаят добре.

— Господи! Какво казахте на хората в Азорите?

— Осигурих ви цял ден, генерале. Инструктирах Холандър да омаловажи всяка връзка, да не говори нищо на Сполдинг. Ако се постави този въпрос, чистосърдечно да го обясни със съвпадение. Организацията Хаганах е независима и фанатична. Повечето ционистки организации се пазят от нея. Наричат я група от диваци.

— Как допуснахме това? — Суонсън бе разтревожен на друго ниво.

— Знаете, сигурен съм, че Азорските острови са под британски контрол. Стар португалски договор им дава право да имат военни инсталации.

— Знам това — каза Суонсън предпазливо.

— Британците намериха медальона.

— Какво ще правят по-нататък?

— Да помислим. Евентуално ще направят рапорт до Централното съюзническо разузнаване.

— Но вие знаете вече.

— Холандър е добър човек. Прави услуги, но и приема услуги.

Суонсън стана от стола и се заразхожда безпомощно.

— Какво мислиш, Ед? Заради Сполдинг ли е направено? — Той гледаше към полковника.

Изражението на лицето на Пейс показваше на Суонсън, че той почва да разбира безпокойството му. Не се отнасяше толкова до проекта — той беше извън полезрението му, приемаше го, но не и това, че един колега офицер бе принуден да се справя в област, с която той не е запознат и не е обучаван за нея. В такива моменти всеки почтен военен изпитва съчувствие.

— Всичко, което мога да кажа, са предположения — много свободни, дори не са добре премислени... Би могло да е заради Сполдинг. Но дори и да е така, не е задължително да е свързано с *вашия* проект.

— Какво?

— Не зная какво е полето на дейност на Сполдинг. Не съвсем точно. А Хаганах са пълни с психопати от всякакъв вид. Те са толкова разумни, колкото частите на Юлиус Стрейшър. Сполдинг може би е трябвало да убие португалски или испански еврей. Или да използва някого като капан за прикритие. В католическа страна само това е достатъчно за бойните групи на Хаганах... Или може да е имало някой друг в самолета? Някой офицер или човек от екипажа, който има близък антиционист и по-специално — близък *евреин*-антиционист. Ще трябва да проверя... Докато не прочетеш книгата, не би могъл да разбереш тези евреи.

Суонсън остана мълчалив за няколко минути. Когато проговори, направи го като човек, разбиращ позицията на Пейс...

— Благодаря. Но това едва ли е нещо такова, нали? По отношение на испанските евреи, „капан за прикритие“ или някой вуйчо на пилота... Това е Сполдинг.

— Не *знаете* това. Да, може да се спекулира, но не можем да бъдем сигурни.

— Не мога да разбера *как*? — Суонсън седна отново, като мислеше на глас. — Като се вземат предвид всички неща... — Мислите му отлетяха в тишината.

— Може ли да би посъветвам? — Пейс отиде до стола си. Не беше време да спори с озадачения по-старши.

— С удоволствие — каза Суонсън, като погледна полковника, изразявайки с очи благодарност към този суров и уверен мъж от разузнаването.

— Аз не съм наясно с проекта и ако искате да знаете, така е по-добре. Това е работа на Отдела за диверсии и мястото му е там. Казах ви преди няколко минути, че би трябвало да имате алтернатива... може би трябва. Но *само* ако откриете пряка връзка. Наблюдавах ви и вие не открихте.

— Защото няма никаква...

— Вие не участвате — аз дори не виждам как? Като размисля какво *знам* за проучването и Йоханесбург... каква връзка има с концентрационните лагери? Аушвиц? Белзен?

— Никаква, дори далечна.

Пейс се наведе напред, с лакти на бюрото.

— Това са грижи на Хаганах. Заедно с испанските евреи и „капаните за прикритие“... Не вземайте никакви решения сега, генерале. Бихте ги взели прибързано, без доказателства.

— *Доказателства...* — Суонсън изглеждаше озадачен. — Бе взривен самолет. Убити са хора!

— А медальона е можело да бъде поставен от всеки на опашката. Възможно е да ви проверяват.

— От кого?

— Не мога да ви отговоря. Предупредете Сполдинг. Ще му се стори смешно, та *той бе* в този самолет. Но предупредете моя човек на летище „Мичел“, че може да има повторение, да бъде внимателен... Той беше там, генерале. Той ще се справи, както трябва... Междувременно, мога ли да ви предложа да помислите за заместник.

— Заместник?

— За Сполдинг. Ако *има* повторение, този път може да успеят. И той да бъде вън...

— Мислите, че може да бъде убит?

— Да.

— В какъв свят живеете, хора! — попита тихо Суонсън.

— Много е сложно! — каза Пейс.

29 ДЕКЕМВРИ 1943 Г., НЮ ЙОРК СИТИ

Сполдинг гледаше трафика по Пето авеню и Сентрал парк през хотелския прозорец. „Монтгомери“ бе един от онези малки, елегантни хотели, които неговите родители използваша, когато бяха в Ню Йорк, и изпитваше приятна носталгия от пребиваването си отново тук. Старият служител на регистрацията избърса тайно сълзите си, докато записваше името му. Сполдинг бе забравил, но за щастие си спомни, докато съхнеше подписът му, че старият човек го беше водил на разходки в парка преди много години. Преди повече от четвърт век!

Разходки в парка. Гувернантки. Шофьори, чакащи във фойетата, готови да отведат неговите родители до влака, на концерт или на репетиция. Музикални критици. Директори на музикални компании. Безкрайни вечери, където той трябваше обикновено да се „яви“ преди лягане. Тогава баща му го караше да каже пред някой гост на каква възраст Моцарт е композирал своята „четиридесета“; дати и факти, които трябваше да помни и за които не даваше пет пари. Аргументи. Истории заради недобър диригент, лошо представление или лоша критика.

Лудост!

И винаги фигурата на Арон Мандел, спокойна, предразполагаща, толкова често бащинска към неговия арогантен баща, докато майка му оставаше в сянка, на втори план, което противоречеше на естествената ѝ сила.

И спокойни времена... Неделите... освен когато имаше концерти. Тогава внезапно родителите му се сещаха за неговото съществуване и се опитваха да компенсират с едnodневно внимание, което те мислеха, че неправилно са поверили на гувернантки, шофьори и учтиви хотелски служители. В тези времена, спокойните времена, той чувстваше честните, но изкуствени опити на своя баща, който искаше да каже, че всичко е наред, че не е онеправдан. Не беше нужно да прекарва есенните дни, разхождайки се по зоопаркове и музеи,

освен това зоологическите градини и музеите в Европа бяха по-добри. Не се нуждаеше и от почивките на Кони Айланд или от плажовете на Ню Джърси през лятото. Какво бяха те в сравнение с Лидо или Коста дел Сантяго? Но те бяха в Америка и тук се проявяваше този родителски импулс да влязат в калъп, наречен „американски майка и баща“.

Тъжен, смешен, недостатъчен — невъзможен в действителност.

И по някаква неясна причина той никога не се върна в този малък елегантен хотел в по-късните си години. Рядко е имало нужда, разбира се, но би могъл да направи усилие — служителите обичаха семейство Сполдинг. Сега това му се струваше някак си правилно. След години далече оттук той искаше сигурно място в сякаш чуждата земя, сигурно, макар и в спомените.

Сполдинг отиде от прозореца към леглото, където пиколото бе оставил новия му куфар с цивилни дрехи, купени от „Роджърс Пиит“. Всичко, включително и куфара. Пейс бе предвидил и изпратил пари по майора, който му донесе дубликатите на изгорелите в Терсейра документи. Забавляваше го това, че се радваше повече на парите, а не на документите.

Майорът, който го посрещна на летище „Мичел“ го придружи до лазарета на базата, където скучаещ военен лекар го обяви за здрав, но изтощен, изкритикува превръзките, направени от британския лекар в Азорите, но не ги смени и посъветва Дейвид да взема по две таблетки антибиотик на всеки четири часа и да почива.

Риск на пациента!

Майорът куриер „изсвири“ мелодия на пианото на Феърфакс и му каза, че в дивизията все още анализират саботажа в Лейджис. Престъплението може би е подготвено за него още в Лисабон. Трябва да бъде много внимателен и оттук нататък да докладва всеки необичаен инцидент директно до полковник Пейс във Феърфакс. По-нататък Сполдинг трябва да се свързва с бригаден генерал Алан Суонсън от Отдела за диверсии. Суонсън ще бъде неговият шеф и ще се свърже с него до няколко дни, най-много десет.

Защо да се обажда на Пейс тогава? По отношение на всеки „инцидент“. Защо да не се свързва директно с този Суонсън? След като той е шефът.

— Инструкциите на Пейс — отговори майорът, — докато генералът поеме, по-просто е по този начин.

„Или по-нататъшно прикриване“, помисли Дейвид, като си припомни замъглените очи на Пол Холандър, азорско-американския агент в Терсейра.

Нещо беше се случило. Прехвърлянето му към новия бе извършено по много необичаен начин. Никаква стратегия... от неподписаните приоритетни кодове, получени в Лисабон, до необикновената заповед. От средокеанската доставка на документите от азорско-американските агенти, които казаха, че ще го разпитат най-напред до странните заповеди, които му налагаха да докладва на двама цивилни в Ню Йорк, без никакви предварителни указания.

Всичко бе като въртящ се валс. Или бе много професионален, или ужасно аматьорски, а в действителност той се съмняваше, че е комбинация от двете. Ще бъде интересно да срещне този генерал Суонсън Никога не е чувал за него.

Легна на хотелското легло. Ще отдъхне за час, ще вземе един душ, ще се избърсне и ще види Ню Йорк през нощта след повече от три години. Ще види как се е отразила войната на Манхатънската вечер, защото почти нищо не личеше през деня — освен плакатите. Хубаво ще бъде да има жена тази вечер. Но ако това се случи, той би искал да прекара удобно, без схватки или бързване. Някоя щастлива случайност щеше да бъде най-добре. Приятна, наистина приятна пауза. От друга страна, той не искаше да се рови в телефонния указател, за да подготви това. Три години и девет месеца минаха, откакто за последен път е говорил по телефона в Ню Йорк Сити. През това време се научи да бъде внимателен с промените, които настъпват само за дни, да не казва нищо за изминалите три години и девет месеца.

И той с удоволствие си припомни как честите смени в посолството на САЩ в Лисабон говореха за лесната достъпност на жените. Специално във Вашингтон и в Ню Йорк, където броят им и липсата на постоянни контакти работеха в полза на връзките за една нощ. После той си спомни с нотка на забавно *смирете*, че същите тези доклади обикновено говореха за неотразимия магнетизъм на офицерската униформа — специално капитанска и нагоре.

Той бе обличал униформата точно три пъти през изминалите четири години: в салона на хотел „Мейфлауър“ с Ед Пейс, в деня на

пристигането му в Португалия, и в деня, когато напусна Португалия.

Сега дори не притежаваше униформа.

Телефонът му извънтя и това го стресна Само Феърфакс и този генерал Суонсън, предполагаше той, знаеха къде се намира. Беше се обадил в „Монтгомери“ от лазарета на летище „Мичел“, за да направи резервация за седемдесет и два часа, както му бе казал майорът. Нуждаеше се от почивка, а там никой няма да го безпокои. Сега обаче някой го безпокоеше.

— Ало?

— *Дейвид!* — беше глас на момиче — тих, учтив. — Дейвид Сполдинг!

— Кой е? — Помисли за секунда — дали току-що освободената му фантазия му правеше номера в действителност.

— *Лесли, скъпи! Лесли Дженър!* Господи, минаха цели *пет години!*

Мисълта на Сполдинг препускаше. Лесли Дженър беше част от нюйоркската сцена, но не от света на радиото, тя беше от колежанската тълпа. Среща под часовника в Балтимор, късни нощи в Ла Рю, купоните, на които бе канен не толкова заради социалния си произход, колкото заради концертиращите Сполдинг. Лесли беше мис Портър, Финч и от Младежката лига.

Само че името ѝ беше сменено с някакво друго. Тя се омъжи за момче от Йейл. Не си спомняше името.

— Лесли, това е... Исусе Христе, изненада! Как разбра, че съм тук? — Сполдинг не се ангажираше в незначителен разговор.

— *Нищо* в Ню Йорк не се случва, без аз да разбера! Имам уши и очи навсякъде, скъпи. Истинска шпионска мрежа.

Дейвид Сполдинг почувства как кръвта се оттегли от лицето му. Не му хареса шегата на момичето.

— Говоря сериозно, Лесли... И то, защото не съм се обаждал на никого. Дори на Арон. Как ме откри?

— Ако трябва да знаеш, Синди Бонър... някога се казваше Синди Тотъл и се омъжи за Пол Бонър... та, Синди сменяла някакви грозни коледни подаръци за Пол в „Роджърс Пиит“ и се *закле*, че те е видяла да пробваш костюми. Така че... ти знаеш Синди! Прекалено срамежлива, за да те *заговори*...

Дейвид не познаваше Синди. Дори не си спомняше името, още по-малко лицето. Лесли Дженър продължи, докато той мислеше за това.

— ... И тогава тя изтичала до най-близкия телефон и ми се обади. В крайна сметка, скъпи, ние бяхме истинска двойка!

Ако такава „истинска двойка“ означаваше прекарването на почивните дни от двата летни месеца в Източен Хамптън, през които спеше с дъщерята на собственика на къщата, то Дейвид бе съгласен. Но Дейвид не го разбираше така, историята бе мимолетна, дискретна и много преди сполучливата женитба на момичето.

— По-добре не казвай това на съпруга си...

— О, *Господи*, бедното агънце! Аз съм *Дженър*, скъпи, не Хаукууд! Дори не запазих *името*. Проклето да е!

Значи това било, помисли Дейвид. Тя бе омъжена за човек на име Хаукууд — Роджър или Ралф, нещо такова. Футболист или тенисист?

— Съжалявам. Не знаех...

— Ричард и аз се разделихме *отдавна*. Беше *катастрофа*. Кучият му син не можеше да не задира дори най-добрите ми приятелки. Сега е в Лондон, във въздушните сили, в секретно поделение. Мисля, че на английските момичета им е дошло до гуша от него... и наистина е така! *Зная* това!

Имаше леко потрепване във въздишката на Дейвид. Лесли Дженър му правеше предложение.

— Добре, те са съюзници — каза Сполдинг с хумор, — но ти не ми каза как ме намери тук?

— Само след четири телефона, агънце! Опитях най-обикновеното: „Комодор“, „Балтимор“ и „Уолдорф“ и тогава си спомних, че майка ти и баща ти винаги отсядаха в „Монтгомери“. Много е стар светът, скъпи... Аз мислех, с резерви, разбира се, че може би ще помислиш за това.

— От тебе ще стане добър детектив, Лесли.

— Само когато обектът на моето преследване си заслужава, агънце... Ние се забавлявахме.

— Да, разбира се — каза Сполдинг, но мислите му изцяло бяха насочени другаде. — И не можем да оставим твоите доблестни спомени да се прахосат. Вечеря?

— Ако не беше ме поканил, бих *изкрещяла*.

— Да те взема ли от твоя апартамент? Какъв е адресът ти?

Лесли се поколеба за част от секундата.

— Нека се срещнем в ресторанта. Иначе никога няма да излезем оттук.

Разбира се покана.

Дейвид посочи малко кафене, за което си спомни, на „Петдесет и първа“ улица. Беше на Парк авеню.

— В седем и половина, в осем?

— Чудесно, в седем и половина, но не *там*, скъпи! То е затворено вече от години. Защо не в „Галери“? То е на „Четирийсет и шеста“. Ще направя резервации, те ме познават.

— Прекрасно.

— Ти, бедно агънце, ти не знаеш *нищо*, нямаше те тук твърде дълго. Аз ще те влача.

— Харесва ми това. Тогава до седем и половина.

— Нямам търпение. И обещавам да не плача.

Сполдинг остави телефона учуден, по няколко причини. Като начало, момиче не се обажда на бивш любовник след почти четири военни години, без да го пита как е, къде е бил, колко ще остане в града. Не е естествено... специално в тези времена, да се отказва любопитството в тези наситени с любопитство дни.

Другата причина бе дълбоко тревожна.

За последен път неговите родители бяха в „Монтгомери“ през 1934 година. И той не е идвал оттогава. Запозна се с момичето през 1936 година октомври, в Ню Хевън на кегли в Йейл. Той си спомняше точно.

Лесли Дженър не би могла да знае за хотел „Монтгомери“ и да го свързва с неговите родители.

Тя лъжеше.

29 ДЕКЕМВРИ 1943 Г., НЮ ЙОРК СИТИ

Оказа се, че „Галерията“ изглежда точно така, както Дейвид си я представяше — обзаведена в тъмnochервено кадифе, с разпръснати палми в различни форми и големини, отразяващи меката жълта светлина, излъчвана от многобройни стенни свещници, поставени толкова високо, че не можеше да се прочете менюто. Клиентелата бе предвидима — млади, богати, съзнателно небрежни. Изобилие от набръчкани вежди, изкривени усмивки и много бели зъби. Гласовете ту се извисяваха, ту затихваха, думите се сливаха в блестяща дикция.

Лесли Дженър чакаше, когато той пристигна. Тя се устреми в ръцете му за прегръдка пред гардероба. Прегърна го силно, мълчаливо, за няколко минути... или поне така му се стори, във всеки случай според него продължи прекалено дълго. Когато най-после вдигна глава назад, сълзи се стичаха на струйки по бузите ѝ. Сълзите бяха истински, но имаше нещо... може би присвитите ѝ устни? Очите ѝ?... Имаше нещо изкуствено в нея. Или може би на него самия му ставаше нещо? Може би всичко се дължеше на годините, които бе прекарал далеч от момичета като Лесли Дженър и заведения като „Галерията“.

Във всичко останало тя си беше същата, каквато я помнеше. Малко по-възрастна, със сигурност по-чувствена... придобитият опит личеше. Тъмнорусата ѝ коса сега бе по-скоро светлокестенява, големите ѝ кафяви очи бяха придобили и хитрина в допълнение към вродената провокативност. По лицето ѝ можеха да се забележат леки бръчки, но то все още изглеждаше изваяно и аристократично. А чувстваше и тялото ѝ, спомените още по-ясно изплуваха на повърхността: гъвкаво, силно, с добре оформени гърди; едно тяло, което зависеше от секса. То бе оформено от него и предназначено за него.

— Господи, Господи, Господи! О, Дейвид! — тя притисна устни до ухото му.

Отидоха до масата. Тя държеше непрекъснато ръката му, като я пусна само за да запали цигара. Говореха бързо. Не беше сигурен, че го слуша, но тя непрестанно кимаше с глава и не сваляше поглед от него. Той повтаряше постановките от легендата, която му бе подготвена: в Италия получил леки рани; пуснали го, за да се влее отново в индустрията, където ще бъде по-полезен, отколкото с пушка в ръка. Не, не беше сигурен колко време ще остане в Ню Йорк. (Поне тук съм искрен, помисли си той. Нямаше понятие колко време ще прекара в града, а предпочиташе да знае.) Да, радваше се, че я вижда отново.

Вечерята бе една прелюдия към леглото. И двамата го знаеха, никой от тях не се опитваше да прикрива вълнението, което изпитваше от подновяване на най-приятното преживяване, а именно секса между млади хора, правен скришом, въпреки порицанието на възрастните, предизвикващ по-силни усещания точно защото се смяташе за нещо забранено и опасно.

— Към твоя апартамент ли? — попита той.

— Не, агънце. Аз живея с една леля, по-младата сестра на мама. В това време е много шик да живееш в един апартамент с други хора. Много е патриотично.

Нейните разсъждения му убягваха.

— Тогава отиваме в моя — заяви той.

— Дейвид? — Лесли стисна ръката му и направи кратка пауза, преди да продължи. — Онези стари познати, които са собственици на хотел „Монтгомери“, познават цялата ни компания. Например семейство Алкот държат там апартамент — така, както и семейство Дюхърст... Имам ключ от апартамента на Пеги Уебстър, който се намира във „Вилидж“^[1]. Нали си спомняш Пеги? Беше на сватбата им. Спомняш ли си Джак Уебстър? Познаваш го. Той е във флота и тя замина да го види в Сан Диего. Хайде да отидем там.

Сполдинг наблюдаваше внимателно момичето. Не беше забравил странното ѝ държание по телефона, лъжите ѝ за стария хотел и за родителите му. Все пак може би въображението му работеше прекалено силно. Годиците, прекарани в Лисабон, го караха да бъде внимателен. Може би имаше някакво обяснение или той просто бе позабравил някои неща, но в момента бе точно толкова любопитен, колкото и стимулиран.

Много любопитен. Много стимулиран.

— Добре, да идем у Пеги — каза той.

Ако имаше нещо друго зад сексуалните цели, то той не можеше да го долови.

Свалиха палтата си. Докато Лесли правеше питиета в кухнята, Дейвид постави стари вестници под скарата на камината и се вгледа в разпалването на огъня.

Лесли застана на кухненската врата и започна да го наблюдава, докато той разравяше огъня, за да се разгори. Тя държеше чашите с питиетата и се усмихна.

— След два дни е Нова година. Ще приемем, че тази е наша. Нашата Нова година. Началото на много други, надявам се.

— На много други — отговори той, като се изправи и тръгна към нея. Той пое и двете чаши, а не само тази, която му подаваше.

— Ще ги оставя тук.

Занесе ги до масичката пред малкия диван, обърнат към камината. Обърна се бързо, любезно, за да види очите ѝ. Тя не наблюдаваше чашите, нито пък неговите движения при поставянето им.

Вместо това тя се приближи по-близо до огъня и започна да сваля блузата са. Пусна я да падне на пода и се обърна отново към него; големите ѝ гърди бяха подчертани от опънат, прозрачен сутиен, който имаше леки бримки по краищата.

— Свали ризата си, Дейвид.

Той я свали и се приближи към нея. Тя трепна при вида на бинтовете и нежно ги докосна с пръсти. Тя се вкопчи в него, тазът ѝ настойчиво се притисна в бедрата му, като изкусно се извиваше странично. Той се протегна и разкопча сутиена ѝ, тя леко се отдръпна, докато той го свали. След това се обърна и допря гърдите си в него. Той обхвана лявата ѝ гърда с дясната си ръка, а тя се протегна надолу, като се отмести леко и разкопча панталона му.

— Питиетата могат да почакаат, Дейвид. Нова година е! Поне за нас.

Продължи да гали гърдата ѝ, целувайки очите и ушите ѝ. Тя го почувства и изстена.

— Ето, Дейвид — каза тя, — ето тук, на пода. — Коленичи, с високо вдигната до бедрата пола, под която се виждаха краищата на чорапите ѝ.

Той легна до нея и започнаха да се целуват.

— Спомням си — прошепна ѝ той с нежна усмивка. — Спомням си първия път. Онази къщичка до склада с лодки. Пода. Всичко си спомням.

— Чудех се дали ще си спомниш. Аз никога не съм го забравяла.

В един и четирийсет и пет сутринта той я заведе до тях. Бяха правили любов два пъти, изпили бяха голямо количество от доброто уиски на Джак и Пеги Уебстър и бяха говорили предимно за „старите времена“.

Лесли не изпитваше никакви задръжки по отношение на брака си Ричард Хаукууд бившият ѝ съпруг, се оказал мъж, който не можел да поддържа трайна връзка. Бил сексуално лаком само при наличие на много и различни връзки, а иначе не бил нищо особено. Човек — доста пропаднал в бизнеса... доколкото му позволявало семейството. Хаукууд бил възпитан да харчи петдесет хиляди на година, а имал способността да спечели най-много шест.

Тя чувствала, че войната е създадена за мъже като Ричард. Този тип мъже преуспявали на война, също като нейният бивш съпруг. Той би предпочел „да бъде свален“ някъде, като завърши достойно живота си, отколкото да се върне към разочарованията на цивилната неадекватност. Сполдинг мислеше, че това определение е доста жестоко, докато тя твърдеше, че е съвсем точна. След това започнаха да се смеят и отново правиха любов.

През цялата вечер Дейвид беше нащрек, в очакване тя да каже нещо, да разкрие или да попита за нещо необикновено. Каквото и да е... — нещо, което да обясни ако не друго, то поне причините за лъжите ѝ. Не получи никакво обяснение.

Още веднъж я попита, под предлог, че е учуден как след толкова години помни родителите му и хотел „Монтгомери“. Тя продължи да твърди, че има много добра памет, като добави само, че любовта кара хората да търсят по-упорито.

Ето, отново лъжеше, той просто знаеше това. Това, което съществуваше между тях, не бе любов.

Тя го остави още в таксито — не искаше той да се качва горе. Леля й ще е заспала, така било по-добре.

Ще се срещнат отново утре. В апартамента на Уебстър. В десет вечерта. Имала среща за вечеря, но щяла да се отърве по-рано. А и щяла да промени плановете си за самата Нова година. Целият ден ще бъде техен.

Докато портиерът й отваряше вратата и таксито потегли към „Пето авеню“, той за първи път си спомни, че задачата, поставена от Феърфакс с „Меридиан Еъркрафт“, щеше да започне вдругиден. Точно на Нова година. Предполагаше, че ще се работи половин ден.

Странно. Нова година. Коледа.

Той дори не беше помислил за Коледа. Беше се сетил да изпрати подаръците, предназначени за родителите му в Сантяго, но бе сторил това преди пътуването в северната част на страната — до Баските провинции и Навар.

Коледните празници нямаха никакво значение за него.

Всички онези Дядо Коледи, които звъняха със звънците си по улиците на Ню Йорк, украсите по витрините на магазините... нищо от това вече нямаше значение за него.

Тъжно му беше за това. Винаги бе изпитвал удоволствие от празници.

Дейвид плати на шофьора, каза „Здрасти“ на нощния пазач на хотел „Монтгомери“ и се качи на асансьора до своя етаж. Слезе и тръгна към стаята си. Механично прокара пръст над табелата с надпис „не безпокойте“, която висеше под ключалката, тъй като очите му бяха изморени.

Опипа дървото и погледна надолу, като щракна запалката, за да разгледа по-добре.

Нишката, която бе поставил, я нямаше.

Предчувствието и инструкциите, получени от Феърфакс, го караха да бъде нащрек и да постави знаци на вратата на хотелската си стая. Бе поставил невидими нишки от бежова и черна коприна на различни места по вратата. Липсата или скъсването им означаваше, че някой е влизал в стаята.

Не бе въоръжен и не знаеше дали все още няма някой вътре.

Върна се обратно до асансьора и натисна копчето. Попита пиколото, обслужващ асансьора, дали има шперц, защото не може да си отключи вратата. Човекът нямал шперц, затова го свали до фоайето.

Нощният пазач направи тази услуга, като заповяда на пиколото да стои на рецепцията, докато той услужи на г-н Сполдинг и се справи със заялата ключалка.

Докато двамата мъже слизаха от асансьора и тръгнаха надолу по коридора, Сполдинг чу далечен звук на пускане на секрет, врата се затвори тихо. Той бързо обърна глава и в двете посоки, нагоре-надолу по коридора, като се опитваше да локализира шума.

Нищо, освен затворени хотелски врати.

Човекът от рецепцията нямаше никакви проблеми при отварянето на вратата. Той се затрудни най-вече да разбере причината защо г-н Сполдинг прехвърли ръка през рамото му и го пробута в стаята пред себе си.

Дейвид бързо огледа наоколо. Вратите на банята и на стенния гардероб бяха отворени — така, както ги бе оставил. Нямаше друго място, където човек можеше да се скрие. Той пусна рамото на пазача и му подаде бакшиш — петдоларова банкнота.

— Благодаря ти много. Много се извинявам. Страхувам се, че си пийнах повечко.

— Няма нищо, сър. *Благодаря ви, сър.* — Мъжът напусна, като затвори вратата зад себе си.

Дейвид бързо започна да проверява нишките, които бе поставил. В стенния гардероб... във вътрешния джоб на сакото... изпънатата нишка по средата на джоба.

Липсваше.

В бюрото... първото и третото чекмедже, вмъкнати.

И двете нишки не бяха на мястото, където ги бе поставил. Първата бе паднала вътре върху една носна кърпа, а втората бе паднала между две ризи.

Леглото... странично поставена нишка по линия на десена върху завивката.

Не се виждаше. Нямаше я.

Той приближи към куфара си, който бе поставен на рафта за багаж близо до прозореца. Клекна и започна да оглежда дясната ключалка. Нишката бе закрепена за ключалката, като влизаше вътре и

обхващаше малката пантичка. Ако куфарът е отварян, тя щеше да бъде скъсана.

Наистина беше скъсана, бе останала само половинката.

Вътре в куфара имаше поставена една-единствена нишка, в задната му част. Тя бе поставена напречно на еластичния капак, точно на три пръста от лявата страна.

Тя също липсваше.

Дейвид се изправи. Пресече стаята и отиде до нощната масичка, протегна се под нея за телефонния указател. Нямаше смисъл да се бави — предимството, което имаше, се състоеше в изненадата. Стаята бе претърсена професионално и не се очакваше той да е разбрал за това.

Той щеше да намери телефона на Лесли Дженър, щеше да се върне до блока, в който живееше, и щеше да намери телефон близо до входа; ако имаше късмет — с изглед към него. След това щеше да ѝ се обади, да ѝ разкаже някаква невероятна история, за каквото му паднеше и щеше да поиска да я види. Нямаше да споменава нищо за претърсването на стаята, нито за подозренията си. Изненадата щеше да е пълна; така щеше да има възможност да чуе нейната реакция. Ако тя се съгласеше да се видят, всичко щеше да е наред. В противен случай той щеше да държи под наблюдение апартамента — ако се наложеше и цяла нощ.

Лесли Дженър знаеше нещо, а той искаше да разбере точно какво знае. Мъжът от Лисабон бе придобил опит през трите години, прекарани в северните провинции.

Нямаше Дженър, записана на този адрес.

В Манхатън имаше записани шест души с име Дженър.

Една по една той продиктува цифрите на телефонистката в хотела и един по един, в различни стадии на сънливост и гняв, отговорите бяха еднакви.

Не, тук няма Лесли Дженър. Не познават такава.

Сполдинг затвори телефона. Беше седнал на леглото, стана и започна да се разхожда из стаята.

Щеше да отиде до блока и да попита портиера. Имаше вероятност, не особено голяма, апартаментът да е на името на лелята. Лесли Дженър би записала името си и телефонния си номер при всички случаи в Йелоу Пейджис^[2]. За нея телефонът бе начин за съществуване, а не просто едно удобство. В случай, че отидеше

направо в апартамента и започнеше да задава въпроси, той щеше да покаже безпокойство. Не трябваше да допусне това.

Кое бе онова момиче в „Роджърс Пиит“? Момичето, което сменяло коледни подаръци. Синтия? Синди?... Синди, Синди Татъл... Тотъл. Не, не и Тотъл. Бонър. Женена за Пол Бонър, разменяща „ужасни подаръци за Пол“. Той прекоси стаята, отиде до леглото и вдигна телефонния указател. Имаше телефон на Пол Бонър и адрес: 480 Парк авеню. Адресът изглеждаше на подходящо за тях място. Даде номера на телефонистката. Чу се глас на момиче — по-скоро заспало, отколкото будно.

— Да?... Ало?

— Госпожа Бонър?

— Да Какво има? Тук е госпожа Бонър.

— Аз съм Дейвид Сполдинг. Видели сте ме днес в „Роджърс Пиит“, докато сте разменяли подаръци за съпруга си, а аз си купувах костюм... Извинете, че ви безпокоя, но много е важно. Вечерях с Лесли... Лесли Дженър, вие сте й се обадили. Току-що я оставих пред апартамента й. Трябваше да се срещнем утре, но сега разбрах, че може би няма да имам възможност. Много глупаво от моя страна, но забравих да поискам телефонния й номер, а не мога да го открия в указателя. Помислих си...

— Господин Сполдинг — прекъсна го момичето с остър тон, вече не звучеше сънен, — ако това е някаква шега, смятам, че е лош вкус. Спомням си името ви... *Не* съм ходила в „Роджърс Пиит“. Мъжът ми бе убит преди четири месеца. В Сицилия... Не съм разговаряла с Лесли Дженър... Хаукууд, мисля, от около година. Тя се премести в Калифорния. Пасадина, мисля... Не поддържаеме връзка. Нито има вероятност да поддържаеме такава.

Дейвид чу рязкото изключване на телефонната връзка.

[1] Квартал в Ню Йорк. ↑

[2] Телефонен указател в САЩ. ↑

31 ДЕКЕМВРИ 1943 Г., НЮ ЙОРК СИТИ

Бе сутринта на Нова година.

Първият му „работен ден“ в „Меридиан Еъркрафт“, в отдела за планиране.

По-голямата част от предишния ден бе прекарал в хотелската стая, излизайки за малко да обядва и да си купи списания. Вечеря в стаята и накрая взе едно такси до „Гринич Вилидж“, където предварително знаеше, че няма да намери Лесли Дженър в десет часа.

Бе стоял затворен по две причини. Първата бе заради потвърждението на диагнозата, поставена от доктора в базата „Мичел“, че е изтощен. Втората причина бе еднакво важна Феърфакс правеше проверка на Лесли Дженър-Хаукууд, на Синтия Тотъл-Бонър и на морски офицер на име Джак или Джон Уебстър, чиято жена бе отишла в най-подходящия момент в Калифорния. Дейвид искаше тези данни за всички тях преди да предприеме нещо друго, на Ед Пейс бе обещал да даде възможно най-пълна информация за времето, с което разполагаше — четирийсет и осем часа.

Сполдинг бе зашеметен от думите, които чу от Синди Бонър, думите, отнасящи се до Лесли Дженър.

Тя се премести в Калифорния Пасадина, струва ми се...

Обикновено телефонно обаждане до портиера на блока в „Гринич Вилидж“ бе потвърдило, че там действително живееше семейство Уебстър — мъжът бил във военноморския флот, а съпругата била на гости при него някъде в Калифорния. Портиерът прибирал цялата им поща.

Някъде в Калифорния.

Тя се премести в Калифорния...

Съществуваше ли някаква връзка? Или може би бе просто съвпадение.

Сполдинг погледна часовника си — беше осем часът. Сутринта в навечерието на Нова година. Утре щеше да бъде вече 1944.

Тази сутрин обаче той трябваше да докладва на някакъв Уолтър Кендъл и Юджиин Лайънс във временния офис на „Меридиан“, който се намираше на „Трийсет и осма“ улица.

Защо ѝ трябваше на една от най-големите авиокомпаниии в Съединените щати да държи „временен“ офис?

Телефонът извъня Дейвид се протегна и вдигна слушалката.

— Сполдинг?

— Здравей, Ед.

— Направих, каквото можах. Информацията не е много смислена. Като начало, няма регистриран развод между семейство Хаукууд. Да, той е в Англия. Осма военновъздушна сила — няма нищо секретно. Той е пилот в Десети бомбардировъчен щаб долу в Съри.

— Какво ще кажеш за нея, живее ли в Калифорния?

— Преди около осемнайсет месеца напуснала Ню Йорк и се преместила при нейна леля в Пасадина. Много богата, женена за човек на име Голдсмит. Той е банкер. В социалния регистър се числи към любителите на поло. От информацията, която успяхме да получим, а тя е доста рехавя, тя просто обича Калифорния.

— Окей. Какво разбрахте за Уебстър?

— Това, което каза, е точно. Той е офицер от артилерията на *Саратога*. Корабът е влязъл в Сан Диего за ремонт след сражение. По план след две седмици трябва да е пуснат на вода и определената дата е все още в сила. Дотогава са дадени много отпуски по четирийсет и осем и седемдесет и два часа. Въпреки това продължителни отпуски няма. Съпругата Маргарет е отишла при своя лейтенант преди два дни. Настанила се е в хотел „Гринбриър“.

— Научи ли нещо за семейство Бонър?

— Само това, което и ти знаеш. И още нещо — той е истински герой. Посмъртно е награден със Сребърна звезда, пехотинец. Убит е при разузнавателен патрул, докато прикривали евакуация при засада. Завладяването на Сицилия.

— И това е всичко?

— Да. Разбира се, всички се познават помежду си, но не мога да открия нищо, което да ги свързва със задачата ти от Министерството на войната.

— Но ти не контролираш тази задача, Ед. Ти каза, че не знаеш каква е тя.

— Вярно. От фрагментите, които *знам*, не мога да открия връзка.

— Стаята ми е била претърсена. Не греша за това.

— Може би с цел кражба. Богат войник в богаташки хотел, върнал се след дълго отсъствие. Може би е бил някой, който е предполагал, че си получил много пари наведнъж със задна дата — пари при уволнението.

— Съмнявам се. Всичко е извършено прекалено професионално.

— Много професионалисти шетат из хотелите. Те чакат хората да тръгнат към запивки и...

— Искам да проследя нещо — прекъсна го Сполдинг.

— Какво?

— Онова момиче, Бонър, каза, че не е много вероятно да се свърже някога с Лесли Дженър — и не се шегуваше. Странно нещо, нали? Искам да знам защо го каза.

— Продължавай. Била е твоята хотелска стая, а не моята... Знаеш ли какво мисля? Мислих доста по този въпрос, наложи ми се.

— Какво?

— Онази нюйоркска тайфа води доста бърз начин на живот по отношение на „музикалните“ легла. Сега ти не спомена подробности, но няма ли логика в това, че тази жена е дошла до Ню Йорк за няколко дни — може би самата тя те е видяла или пък някой друг и си е помислила — защо пък не?... Искам да кажа, какво, по дяволите — връщала се е обратно в Калифорния, сигурно няма да те види никога повече...

— Не, не е логично. Направи всичко прекалено комплицирано, а не бе необходимо. Тя се е погрижила да не се върна навреме в хотела.

— Е, ти си присъствал...

— Точно така. Знаеш ли, смешно е. Според твоя майор на Азорите, в базата „Мичел“, ти считаш, че онази акция е била предназначена срещу мен...

— Казах само *може* да е — прекъсна го Пейс.

— А аз не смятам така. И ето ме тук убеден, че нещата от предишната вечер стоят по този начин, а *ти* смяташ, че не е така. Може би и двамата сме преуморени.

— Може аз пък да съм загрижен за твоя извор на овладяване на нещата. Този Суонсън е много нервен, не е свикнал с тези неща. Не считам, че може да поеме още усложнения.

— Тогава да не му създаваме такива. Поне не в момента. Ще разбере, ако се налага да му ги създавам.

Сполдинг наблюдаваше раздърпания счетоводител, докато той скицираше операцията в Буенос Айрес. Никога не бе срещал човек като Уолтър Кендъл. Човекът със сигурност бе нечистоплътен. Миризмата на тялото само частично бе прикрита от щедра доза ром. Яката на ризата му бе мръсна, костюмът — измачкан и Дейвид бе заинтригуван да наблюдава как мъжът диша едновременно през устата и носа си. Агентът от Терсейра бе казал, че Юджиин Лайънс е „странен“.

Ако този тип Кендъл бе „нормален“, то той чакаше с нетърпение да се запознае с учения.

Операцията в Буенос Айрес изглеждаше достатъчно проста, много по-проста в сравнение с голямата част от работата в Лисабон. Толкова лесна, че се ядосваше само при мисълта, че са го прехвърлили от Лисабон заради нея. Ако някой се бе помъчил да го информира преди няколко седмици, той би спестил на Вашингтон доста планове и може би дори пари. Беше работил с немското нелегално движение, откакто тази организация бе консолидирала разнообразните си фракции и бе станала една действително ефективна сила. Ако този Ерих Ринеман бе способен да купи плановете, да ги изнесе от комплекса Пеенемюнде, то той, мъжът от Лисабон, би могъл да ги изнесе от страната. Вероятно по-безопасно, отколкото да се мъчи да ги прехвърля през Северно море или по каналните пристанища, които бяха строго охранявани и патрулирани. Голяма част от работата му щеше да е излишна, ако ситуацията не бе такава. Единствената действително забележителна част от цялата операция бе, че Ринеман е успял да изнесе планове — *каквито и да са те* — от Пеенемюнде. Това бе действително изключително. Пеенемюнде бе една бетонна и стоманена гробница заровена в земята. Тя притежаваше може би най-сложните системи за проверки и потвърждения, измислени до този момент. Много по-лесно би било да бъде изведен човек оттам, по различни измислени причини, отколкото да бъде измъкната дори една-единствена страница.

Нещо повече, в Пеенемюнде лабораториите се държаха настрана, като най-важните етапи се координираха от шепа елитни учени, които бяха под наблюдение на Гестапо. Според информацията от Буенос Айрес това значеше, че Ерих Ринеман: първо, е способен да достигне и подкупи различни шефове на лаборатории в систематична последователност; второ, че е изиграл или подкупил самото Гестапо (невъзможно); трето, по някакъв начин си е осигурил сътрудничеството на онези шепа учени, които бяха допускани да преминават вратите на лабораториите.

Опитът, който бе придобил през тези години, подсказваше на Дейвид, че последните две възможности трябваше да бъдат изключени; съществуваше прекалено голяма опасност от предателство. Ринеман сигурно бе обърнал достатъчно внимание на шефовете на лаборатории; това само по себе си бе достатъчно опасно, но все пак по-вероятно.

Докато Кендъл продължаваше да говори, Дейвид стигна до едно решение — да запази за себе си заключенията, до които бе стигнал. Той щеше да зададе няколко въпроса, на един или два от тях действително искаше да разбере отговора, но нямаше да става партньор с Уолтър Кендъл засега. Това бе достатъчно лесно решение, тъй като той бе един от най-неприятните мъже, които бе срещал някога.

— Съществува ли някаква особена причина плановете да пристигат на етапи? — попита Сполдинг.

— Не е необходимо, но Ринеман ги е измъкнал на части. Всеки си има разписание. Той казва, че така е по-безопасно. По негови разчети ние смятаме, че това ще стане в срок от една седмица.

— Добре, това е разумно... И този тип Лайънс може да прецени дали са оригинални?

— Няма по-добър от него. След малко ще стигнем до него. Има две неща, които трябва да знаеш. След като пристигнем в Аржентина, той е твоя собственост.

— Звучи злокобно.

— Можеш да се справиш с него. Ще имаш помощници... Въпросът е в това щом той потвърди автентичността на плановете, ти трябва да изпратиш кодовете и Ринеман ще получи парите си — не и по-рано. Кодове се изпращат чак след потвърждението.

— Не разбирам. Защо трябва всичко да бъде толкова сложно? Ако са автентични, защо не му платите още в Буенос Айрес?

— Той не желае парите да бъдат внасяни в аржентинска банка.

— Сумата сигурно е доста голяма.

— Голяма е.

— От малкото, което знам за Ринеман, не е необичайно той да работи с немското нелегално движение?

— Той е евреин.

— Не го споменавай пред оцелелите от Освиенцим, няма да ти повярват.

— Войната принуждава различни страни да си сътрудничат. Погледни ни нас. Ние работим съвместно с червените. Едно и също е — имаме еднакви цели. Различията се забравят.

— В този случай специално това е доста хладнокръвно.

— Това е техен проблем, а не наш.

— Няма да продължавам... Само един налагащ се въпрос. След като съм на път за Буенос Айрес, към посолството по-точно, защо бе необходимо да оставам в Ню Йорк? Нямах ли да е значително по-лесно да променя просто Лисабон с Аржентина?

— Страхувам се, че това решение бе взето в последния момент. Непохватно, нали?

— Не добре обмислено. Фигурирам ли в списъка за прехвърляне?

— В какво?

— В списъка за прехвърляне към Външното министерство. От Държавния департамент. За военен аташе.

— Не знам. Защо?

— Бих искал да разбера дали е разгласено, че съм напуснал Лисабон. Дали това може да е обществено достояние. Смятах, че никой не трябва да знае.

— Значи никой не знае. *Защо?*

— За да знам как да се държа, това е всичко.

— Решихме, че трябва да отделим няколко дни, за да се запознаеш с всичко. Да се срещнеш с Лайънс, с мен; да се запознаеш с плана; с това какво целим — неща от този род.

— Много мило. — Дейвид забеляза въпросителния поглед на Кендъл. — Не, точно това искам да кажа. Толкова често ни подхвърлят

разни проблеми без да знаем нещо за общия фон. Самият аз съм постъпвал по същият начин с различни хора... Изведнъж това уволнение, битката в Италия — те са легенда за дейността ми в Лисабон, така ли? И важат само на територията на Ню Йорк ли?

— Ъ-хъ, предполагам, че е така. — Кендъл, който до този момент седеше на крайчеца на стола, стана и заобиколи, като отиде до стола на Дейвид.

— Докъде трябва да стигна? — попита Сполдинг.

— Да стигнеш какво? — Кендъл избягваше да погледне в очи Дейвид, който седеше наведен напред на дивана.

— Легендата. В документите бе спомената Пета армия — това е Кларк; Трийсет и четвърта дивизия, Сто и двацети батальон и т.н. Трябва ли да навлизам в нещата? Не знам особено много за италианския театър. Изглежда са ме ранили отвъд Салерно. Има ли някакви особености?

— Това е армейска работа. Що се отнася до мен, ти ще бъдеш тук пет-шест дни, след което ще се срещнеш със Суонсън и ще бъдеш изпратен в Буенос Айрес.

— Добре, ще изчакам генерал Суонсън.

Дейвид осъзна, че е безсмислено да се мъчи да прилага похвати в стила на Г-2 върху Кендъл... Частично професионални, частично аматьорски. Колебливият валс.

— Докато стане време за заминаване, ще можеш да прекарваш колкото време сметеш за необходимо с Лайънс. В неговата кантора.

— Добре. Бих искал да се срещнем. — Дейвид се изправи.

— Седни, той не е тук днес. Няма никой тук днес, освен портиера. До един часа. Нова година е все пак — Кендъл се отпусна в стола си, извади цигара и я стисна. — Трябва да ти разкажа за Лайънс.

— Добре. — Дейвид се върна на канапето.

— Той е пияница. Прекарал е четири години в затвора, в изправителен дом. Почти не може да говори, защото е изгорил гърлото си с чист алкохол... Същият той обаче е и най-умният кучи син в областта на аерофизиката.

Сполдинг се втренчи в Кендъл, без да отговори няколко секунди. Когато най-сетне проговори, дори не направи опит да прикрие шока от получената информация:

— Това е доста противоречива препоръка, нали?

— Вече казах, че е умен.

— Такива са и половината от лудите в Бел вю. Може ли да *функционира*! След като ще става моя „собственост“, както се изразяваш бих искал да съм наясно какво, по дяволите, сте ми дали и *защо*. Не е случайност.

— Той е най-добрият.

— Това не отговаря на въпроса ми. Въпросите.

— Ти си войник. Дават ти се заповеди.

— Аз също давам заповеди. Не започвайте така.

— Добре... Окей. Имаш право, предполагам.

— Така и смятам.

— Юджиин Лайънс е написал учебника по физическа аеродинамика. Той беше най-младият професор в Техническия институт на Масачузетс, може би е бил прекалено млад и затова много бързо започна да пада надолу. Отвратителен брак, много пиене, много задлъжнял. Именно тия неща свършили своята работа, както обикновено. Всичко това и прекалено многото ум, за който никой не иска да плаща.

— Какво са направили?

— Побъркал се, след запой, който продължил цяла седмица. След като се събудил, в крайна сметка, в една стая в южната част на Бостън, жената, с която преспал, била мъртва. Пребил я от бой... Била курва, така че на никого не му пукало особено; и все пак той бил виновен. Нарекли случая непреднамерено убийство и му намерили добър адвокат. Прекарал четири години в затвора, след което излязъл. Никой нямал желание да го наеме на работа, нито да се докосне до него... Това е 1936-та. Отказал се от всички свои опити и се присъединил към цялата тази измет от скитници и престъпници. И, действително, искам да подчертая, се присъединил към тях. — Кендъл прекъсна за момент и се усмихна.

Дейвид бе смутен от усмивката на счетоводителя; нямаше нищо смешно в цялата тази история.

— Очевидно не е останал там. — Това бе всичко, което можа да измисли в отговор.

— Прекарал е три години при тази измет. Изгорил си гърлото на улица Хюстън.

— Това е жалко.

— Най-доброто нещо, което можеше да му се случи. Поинтересуваха се от историята му и един от лекарите се ангажира с него. Откараха го в проклетия Секретен отдел за проверка, където получил сравнително добра рехабилитация, а със започването на войната го повикаха на работа в отбраната.

— Значи вече е добре. — Сполдинг заяви уверено, ето отново му се случваше... Това бе единственото нещо, което му идваше наум.

— Не е възможно да изчистиш такъв човек за нула време. Нито пък за две години... Той има рецидиви, от време на време започва да се налива отново. Откакто работи със секретни неща, има прикачени лични надзиратели. Например тук, в Ню Йорк, държи стая в болницата „Сейнт Люк“. Развеждат го насам-натам, точно като пияниците от висшето общество... В Калифорния Локхийд му е намерил апартамент с градина. Обслужват го денонощно мъже-медицински сестри. Впрочем доста добре се е уредил.

— Трябва да е страшно ценен. Това е прекалено голямо безпокойство...

— Казах ти — прекъсна го Кендъл, — той е *най-добрият*. Само трябва да бъде под наблюдение.

— Какво става, като остане сам? Искам да кажа, познавал съм доста алкохолици — те имат способността да се измъкват по много оригинален начин.

— Това не е проблем. Дават му алкохол — като поиска. Но никога не излиза сам навън. Той не би отишъл там, където има много хора, ако разбираш какво искам да кажа.

— Не съм съвсем сигурен, че разбирам.

— Не говори Най-доброто, което може да направи, е да говори с дрезгав шепот, нали ти казах, че гърлото му е изгоряло. Избягва хора... Кое то пък е добре. Когато не пие, което е в по-голямата част от времето, той чете и работи. Прекарва дни наред в лабораторията напълно трезв и не излиза навън. Добре е.

— Как общува? В лабораторията, на съвещания?

— С лист и молив, с по няколко прошепвания, с ръце. Най-вече с лист и молив. Всичко е свързано предимно с цифри, формули, диаграми. Това е езикът му.

— Целият му език?

— Точно така... Ако смяташ да говориш с него, просто се откажи още сега. Не е водил разговор с никого от десет години.

31 ДЕКЕМВРИ 1943 Г., НЮ ЙОРК СИТИ

Сполдинг бързаше надолу по „Медисън авеню“ към североизточния ъгъл на „Б. Алтман“. Прехвърчаше сняг, такситата преминаваха бързо покрай малкото пешеходци, които се мъчеха да ги спрат по средата на улицата. Но по-добри пари можеха да се получат около входовете на магазините от пазаруващите в последния момент за новогодишния празник. Хората, които пазаруваха в „Алтман“ в самия следобед срещу Нова година, бяха първокласни клиенти. Защо трябваше човек да си хаби горивото за някой с по-малко пари?

Дейвид откри, че върви доста по-бързо, отколкото бе необходимо. Не отиваше никъде, нямаше място, където да се изисква неговото присъствие, нито определен час. Той просто искаше да избяга колкото се може по-бързо от Уолтър Кендъл.

Кендъл бе завършил инструктажа си за Юджиин Лайънс с едно изказване, че „две гори“ ще придружават учения до Буенос Айрес. Немият отшелник с изгореното гърло нямаше да получава алкохол, мъжете, в ролята на медицински сестри, носеха със себе си през цялото време „конски хапчета“. Юджиин Лайънс щеше да прекара часове наред над поставената му задача без да има достъп до алкохол. И защо не? Той така или иначе не правеше нищо друго. Не разговаряше, помисли си Дейвид.

Дейвид отказа поканата на Кендъл за обяд под претекст, че трябва да наmine да се види със стари семейни приятели. Все пак бяха минали повече от три години... Ще бъде в кантората на 2 януари.

Истината бе, че Сполдинг искаше да се измъкне колкото се може по-бързо от този човек. А имаше и още една причина — Лесли Дженър-Хаукууд.

Нямаше представа откъде ще започне, но това трябваше да стане по възможно най-бързия начин. Имаше на разположение приблизително около седмица, за да научи историята зад онази забележителна нощ преди два дена. Единственото нещо, което знаеше

със сигурност, бе, че началото щеше да включва една вдовица на име Бонър.

Може би Арон Мандел можеше да му помогне.

Той извади доларова банкнота от джоба си и приближи към портиера на магазин Алтман. Беше му наето такси след по-малко от минута.

Пътят до центъра бе съпроводен от бърливостта на шофьора, който явно имаше собствено мнение по всички въпроси. Дейвид откри, че човекът го дразни; той имаше желание да помисли, а в тази обстановка бе доста трудно. След това изведнъж изпита чувство на благодарност към него.

— Щях да се присъединя към новогодишната тълпа, например към онази, дето се събира на Плаза^[1], нали знаеш кво искам да кажа? Въртят се доста големи бакшиши на тия благотворителни инициативи за войната. Но жената каза „не“. Каза ми: „Върни се, пийни си малко вино и се помоли на Бога нашите момчета да бъдат добре през тая година.“ Сега шъ трябва да направя така. Искам да кажа, че ако нещо стане през годината, цял живот шъ си мисля, че е заради бакшишите, получени на Нова година. Суеверия! Кво, по дяволите, момчето е машинописец във Форт Дикс.

Дейвид бе забравил очевидното. Не, не бе забравил, той просто не бе взел под внимание възможностите, защото не бяха свързани с него. Нито пък той с тях. Намираше се в Ню Йорк. В навечерието на Нова година. А това означаваше забави, танци, благотворителни балове и безкрайни празненства, предизвикани от войната в дузина зали, предназначени за балове, и безброй домове.

Госпожа Пол Бонър щеше да присъства на някои от тези места, на една от тези забави. Бяха изминали вече четири месеца, откакто мъжът ѝ бе убит. При тези условия, за тези времена това бе достатъчно дълго време за траур. Приятелки, като Лесли Дженър, но не самата Лесли, щяха да ѝ обяснят, че нещата стоят точно така. Това бе начинът, по който се държеше обществото в Манхатън. И при това доста разумно, като се имаха предвид всички неща.

Нямаше да представлява особена трудност да открие къде ще ходи Синди Бонър. А ако успееше да я намери, щеше да открие и други хора... ето точно това бе мястото, откъдето трябва да започне.

Подаде бакшиш на шофьора и влезе забързано във фойето на хотел „Монтгомери“.

— О, Господин Сполдинг! — Гласът на стария чиновник проехтя в мраморното фойе. — Имам съобщение за вас.

Той премина разстоянието до плота на рецепцията.

— Благодаря. — Разгърна листа и започна да чете:

Г-н Феърфакс телефонира, моли да му се обадите вие.

Ед Пейс искаше да се свърже с него.

Нишката под ключалката бе непокътната. Влезе в стаята и се запъти направо към телефона.

— Имаме нещо за онова момиче Хаукууд — каза Пейс. — Реших, че ще искаш да разбереш.

— Какво? — Защо, ох, *защо* му беше необходимо на Пейс *винаги* да започва разговор по този начин? Какво, може би очакваше да му се каже „не, не желая да знам нищо“ и да изключи телефона?

— Страхувам се, че нещата започват да се изясняват и да потвърждават версията ми от миналата вечер. Твоето въображение работи прекалено много.

— За Бога, Ед, ще те закича с медал, когато пожелаеш. Какво *имаш*?

— Тя е доста освободена. Има доста разширен състав от сексуални партньори в Лос Анджелис. Води дискретен, но оживен сексуален живот. Курва от висшето общество, ако това не би те обидило.

— Не ме обижда. Какъв е източникът?

— Няколко братя офицери като начало — от военноморските и военновъздушните сили. След тях идва ред на хората от киното — актьори и двама изпълнителни директори на студио. После се нарежда индустриалната компания — „Локхийт“, „Спеери Ранд“. Тя не е добре дошла като гост в яхтклуба „Санта Моника“.

— Съществува ли някаква връзка с Г-2?

— Първото нещо, на което обръщаме внимание. Отрицателно. В леглото й няма хора от секретните служби. Има такива с ранг —

военни и цивилни. А тя действително е в Ню Йорк. Внимателните ни проучвания установиха, че се е върнала в Ню Йорк на гости на родителите си за Коледа.

— Няма записано семейство Дженър в телефонния указател, което да познава такава личност.

— В Барнардсвил, Ню Джърси?

— Не — отговори Дейвид уморено. — Манхатън. *Нали* каза Ню Йорк.

— Опитай в Барнардсвил, ако искаш да я откриеш. Но не ми давай фактури за осребряване. Вече не си в северните части.

— Не. Барнардсвил е ловна област.

— Какво?

— Много общителна територия. Конюшни и попийващи си веселящи... Благодаря, Ед. Спести ми доста работа.

— Няма нищо. Всичко, което поиска от Центъра на съюзническото разузнаване, е да реши проблемите на сексуалния ти живот. Стремим се да задоволим нашите служещи.

— Обещавам ти, че ще се презапиша в армията като свърши всичко. Благодаря ти.

— Дейв?

— Да?

— Не съм наясно с тази работа на Суонсън, но как ти изглежда все пак?

— Проклет да съм, ако знам защо *не* са те уведомили. Обикновена покупка, ръководена от чудаца — поне един от тях... не двама, за които вече знам. Онзи, с който се запознах, е победител. Струва ми се, че са усложнили сделката, но това е по-скоро защото са нови в тези неща... Ние можехме да я свършим по-добре.

— Запозна ли се със Суонсън?

— Все още не съм. След празниците, поне така ми казаха. Какво, по дяволите, не бихме искали да пречим на коледната му ваканция. Училищата не започват занятие през първата седмица на януари.

— Честита Нова година, Дейв — засмя се Пейс от другата страна на линията.

— И на тебе също, Ед. Благодаря ти.

Сполдинг постави слушалката обратно. Погледна часовника си — беше вече един и петнайсет. Можеше да използва някоя военна кола

отнякъде, предположи той, а можеше и да вземе назаем колата на Арон Мандел. Барнардсвил бе на около час от Ню Йорк, на запад от Оранджес, ако си спомняше точно. Може би най-добре би било да изненада Лесли Дженър, като не ѝ даде шанс да избяга. От друга страна, както бе предположил още преди да се свърже с Пейс, Лесли сигурно се намираше в Ню Йорк, подготвяйки се за Новата година, както му бе обещала. Някъде, на някое място. В някой апартамент, къща или хотел, подобен на неговия.

Сполдинг се почуди за момент дали Пейс няма право. Дали пък не се опитваше да открие Лесли по причини, доста по-различни от собствените му подозрения? Лъжите, търсенето... Беше възможно. Защо пък не? Установи, че два-три часовият път до западно Джърси няма да го приближи до целта на разследването, нито до Фройдисткото тълкувание на нещата. Особено ако я нямаше там.

Той поиска централата на хотела да намери номера на семейство Дженър в Барнардсвил, Ню Джърси. Не желаше да го свързват, а само да наберат телефонния номер. Адреса също. След което се обади на Арон Мандел.

Бе отлагал достатъчно дълго — толкова, колкото бе възможно. Арон щеше да бъде целият в сълзи, да задава въпроси и да предлага всичко, намиращо се под небето и луната на Манхатън Ед Пейс му каза, че е имал разговор със стария концертен импресарио преди четири години, точно преди да се свърже с Дейвид за Лисабон. Това значеше, че може по разумен начин да избегне всички дълги дискусии за работата си.

А Арон можеше да му помогне, ако се наложеше специалната помощ на възрастния човек. Контактите на Мандел за новогодишния празник бяха почти неизчерпаеми. Дейвид щеше да е по-наясно чак след като пристигнеше в Барнардсвил. Щеше да бъде значително по-удобно първо да набере телефона, както е прието, и да поговори с Арон преди да иска някакви услуги.

В началото Сполдинг реши, че възрастният мъж ще получи сърдечен удар по телефона. Арон се задави, което показваше шока, загрижеността... и обичта му. Въпросите започнаха да ваят по-бързо, отколкото Дейвид можеше да им отговаря. Интересуваше се за майка му, за баща му и за неговото собствено здраве.

Мандел не зададе нито един въпрос, свързан с работата му, но не бе удовлетворен и от уверенията на Дейвид, че е толкова здрав, колкото му обясняваше. Арон настоя да се срещнат ако не тази вечер, то най-късно утре.

Дейвид се съгласи. За сутринта, късната сутрин. Щяха да пийнат нещо заедно, може би да хапнат нещо леко и да прекарат Нова година заедно.

— Слава на Бога. Ти си добре. Ще дойдеш утре, нали?

— Обещавам — отговори Дейвид.

— А ти никога не си нарушавал дадено обещание към мен.

— Няма да го наруша. До утре. И Арон...

— Да?

— Възможно е да ми се наложи да открия един човек тази вечер. Не съм сигурен къде да го търся, но може би сред компанията на избраното общество. Как си с връзките на Парк Авеню?

Възрастният мъж се засмя тихо, добродушно, леко арогантният начин бе толкова познат на Дейвид.

— Аз съм единственият еврей, приет добре в „Сейнт Джон-Божественият“. Всички искат да се навърта наоколо художник, безплатно, разбира се. Червеният кръст, Зеленият кръст, доброволци за рани от войната, танцови забави за някакви войници, получили медали, със странни френски имена. За каквото и да си помислиш — Мандел е насреща. Имам двама пианисти и пет баритони на Бродуей, които участват в програми за „наши момчета“ тази вечер. Всички са на „Апър Ийст Сайд“.

— Може да ти се обадя след известно време. Ще бъдеш ли още там?

— Къде другаде? За войниците и импресариата няма празнични дни, какво ще кажеш?

— Не си се променил.

— Най-важното е, че си добре...

Дейвид тъкмо затвори телефона и той звънна.

— Намерих телефонния номер и адреса на хората, които издирвахте в Барнардсвил, господин Сполдинг.

— Бихте ли ми ги дали?

Телефонистката даде необходимата информация. Той я записа на поставени в близост до телефона листове, каквито можеха да се

намерят във всеки хотел.

— Да ви свържа ли, сър?

Дейвид се поколеба за миг, след което каза:

— Да, моля ви. Ще изчакам на линия. Търсете госпожа Хаукууд.

— Госпожа Хаукууд. Добре, сър, но мога да ви звънна, след като се свържа.

— Не, предпочитам да изчакам... — Той изведнъж осъзна какво е направил, все пак навреме. Гафът бе незначителен, но потвърден от телефонистката. Тя отговори с разбиране.

— Разбира се, господин Сполдинг. Предполагам, че ако някой друг се обади, ще искате да прекъсна разговора?

— Ще ви кажа.

Телефонистката, вече част от една сексуална конспирация започна да играе ролята си с целия си професионализъм. Тя набра номера на външния оператор и само след няколко секунди се чу звъненето в Барнардсвил, Ню Джърси. Обади се женски глас, но това не бе Лесли.

— Госпожа Хаукууд, моля.

— Госпожа... — гласът долитащ от Барнардсвил му се стори колеблив.

— Моля ви, може ли госпожа Хаукууд. Извънградски разговор — продължи телефонистката на „Монтгомери“, сякаш бе служител в телефонната компания и правеше междуградска връзка.

— Госпожа Хаукууд не е тук.

— Бихте ли ми казали по кое време я очаквате?

— По кое време? За Бога, не я очакваме. Поне не знаем, че трябва да я очакваме...

Без всякакво смущение служителката в Монтгомери я прекъсна учтиво:

— Случайно да знаете друг телефон, на който да можем да се свържем с нея?

— Е... — Гласът от Барнардсвил вече бе напълно объркан. — Предполагам, че ще успеете в Калифорния...

— Ще говоря с госпожата. — Дейвид реши, че е време да се намеси.

— Добре, сър — чу се леко щракване, което означаваше, че телефонистката е освободила линията.

— Госпожо Дженър?

— Да, тук е госпожа Дженър — явно облекчена от познатото име.

— Казвам се Дейвид Сполдинг, приятел съм на Лесли и капитан Хаукууд... — *Господи*, бе забравил първото име на съпруга. — Дадох ми този телефон...

— Е, *Дейвид Сполдинг!* Как си, скъпи? Тук е Мадж Дженър, глупчо такъв! Господи, сигурно са минали вече осем, десет години. Как са майка ти и баща ти? Чух, че живеят в Лондон. Толкова са смели!

Исусе, помисли си Сполдинг, не му и хрумна, че майката на Лесли би си спомнила двата месеца в Ийст Хамптън, десетилетие назад във времето.

— Ох, госпожа Дженър... Добре са. Извинявайте, че ви притеснявам...

— Никога не би могъл да ни притесняваш, скъпо момче. Ние сме двама стари коневъди тук. Джеймс удвои титлите, вече никои не иска да гледа коне... Помислил си, че Лесли е тук?

— Да, така ми казаха.

— И аз съжалявам, но я няма. Ще бъда съвсем откровена, много рядко ни се обаждат. Знаеш ли, премести се в Калифорния.

— Да, разбрах. С леля си.

— Тя й е само частично леля. С доведената ми сестра. Страхувам се, че не се разбираме много помежду си. Омъжи се за един еврейин. Нарича се Голдсмит, но това не може да прикрие имената Голдбърг или Голдстейн, нали? Убедени сме, че е замесен в черния пазар.

— О? Разбирам... Значи Лесли не е идвала на гости да ви види за Коледа?

— Добри ми Боже, не! Едвам е успяла да ни изпрати картичка...

Изкушаваше се да се обади на Ед Пейс във Феърфакс. Да информира шефа на разузнаването, че Г-2 в Калифорния не е успяло да издири нищо. Нямахме смисъл. Лесли Дженър Хаукууд се намираше в Ню Йорк.

Трябваше да открие защо.

Обади се отново на Мандел и му даде две имена: това на Лесли и на Синди Тотъл Бонър, вдовица на Пол Бонър, герой. Без да дава обяснения той успя да покаже, че любопитството му е по-скоро

професионално, отколкото лично. Мандел не зададе въпроси, а започна да действа.

Сполдинг осъзна, че може да се обади на Синди Бонър, да се извини и да я помоли да се срещнат. Но не можеше да поема риска тя да му откаже, което сигурно би направила с оглед на грубото телефонно обаждане преди два дни. Нямаше време. Трябваше да се види с нея и да прецени нещата от личен контакт.

Дори в този случай може би тя не би могла да му каже нищо съществено. Все пак съществуваха определени инстинкти, които човек развиваше и започваше да разбира с времето. Вътрешни, странни, нелогични... Атавистични.

Бяха изминали вече двацет минути, часът сочеше три без петнайсет. Телефонът иззвъня.

— Дейвид? Арон е. Тази ясена Хаукууд, няма нищо за нея. Всички казват, че се е преместила в Калифорния и никой не е чувал нищо за нея след това... Госпожа Пол Бонър има едно частно тържество, на „Шейсет и втора“ улица, у семейство Уорфийлд. Номер 212.

— Благодаря. Ще изчакам навън и ще се натрапя, ще се покажа в най-добрата си светлина.

— Не е необходимо. Имаш покана. Лична, при това от господарката на къщата. Казва се Андреа и е във възторг, че ще може да забавлява войник, при това син на известни родители, нали знаеш кои са те? Тя също иска едно сопрано за февруари, но това е мой проблем.

[1] Известен площад в Ню Йорк. ↑

31 ДЕКЕМВРИ 1943 Г., НЮ ЙОРК СИТИ

Обстановката му изглеждаше така, сякаш цялата клиентела от „Галерията“ се бе прехвърлила в къщата на семейство Уорфилд, намираща се на „Шейсет и втора“ улица. Дейвид общуваше с лекота. Малката златна емблема върху ревера му вършеше работа по предназначение. Възприемаха го много по-лесно. Питиетата и бюфетът бяха щедри, а малкият негърски джазов оркестър бе великолепен.

Успя да открие Синди Бонър в ъгъла, докато тя чакаше кавалера си, един лейтенант от армията, който бе отишъл до бара. Тя бе мъничка, с червеникава коса и много светла, почти бледа кожа на лицето. Позата ѝ бе в тон с модата, тялото — стройно, облечено в много скъпи, много покоряващи дрехи. Имаше замислен, но не и тъжен вид. Нямаше вид на вдовица на герой, самата тя не приличаше на човек, способен на героични постъпки. Приличаше по-скоро на едно богато малко момиче.

— Бих искал да ви се извиня от сърце — каза той. — Надявам се, че ще приемете моите извинения.

— Не мога да си представя за какво се извинявате. Не си спомням да се познаваме. — Тя се усмихна леко, сякаш присъствието му пробуждаше някакъв спомен, който тя не можеше съвсем да определи. Сполдинг забеляза именно това състояние и го разбра. Беше гласът му. Гласът, който някога преди много време му позволяваше да печели добри пари.

— Казвам се Сполдинг. Дейвид...

— Вие звъняхте преди две вечери — прекъсна го момичето с ядосани очи. — Коледните подаръци за Пол. Лесли...

— Точно затова ви се извинявам. Това бе ужасно недоразумение. Моля, простете ми. Това не е нещо, с което бих се пошегувал, ако знаех. Бях толкова ядосан, колкото сте и вие.

Той говореше спокойно, докато я гледаше право в очите. Достатъчно беше — тя мигна, опита се да разбере, гневът започна да утихва. Хвърли поглед за секунда на малкото месингово орелче, закрепено на ревера му, малкия отличителен белег, който можеше да значи всичко.

— Мисля, че би вярвам.

— Трябва. Това бе нещо налудничаво, а аз не съм болен.

Лейтенантът се върна с две чаши в ръка. Той бе пиян и враждебно настроен. Синди ги запозна набързо, лейтенантът едва кимна в знак на потвърждение към цивилния, който стоеше пред него. Той искаше да танцува, докато Синди нямаше такова желание. Внезапното развитие на нещата можеше да бъде прекратено.

— Служех със съпруга на госпожа Бонър. Бих искал да поговоря с нея за няколко минути. Ще трябва да напусна скоро, жена ми ме чака в центъра — каза Дейвид меланхолично.

Комбинацията от факти... и окуражаване обърка напълно пияния лейтенант, като го успокои същевременно. Почувства, че се налага да прояви галантност. Той се поклони, залитайки леко, и тръгна обратно към бара.

— Добре направено — заяви Синди. — Ако има някъде скрита някоя госпожа Сполдинг, не бих се учудила. Казахте, че сте излизали с Лесли, това е част от играта ѝ.

Дейвид погледна момичето. *Вярвай на развитите си инстинкти*, помисли си той.

— Няма госпожа Сполдинг. Но за сметка на това преди няколко вечери имаше госпожа Хаукууд. Доколкото разбирам, не сте особено очарована от нея.

— Тя и съпругът ми бяха онова, на което учтиво му викат „приятели“. При това дългосрочни. Има някои хора, които считат, че аз съм я насилила да се премести в Калифорния.

— В такъв случай ще ви задам натрапващия се въпрос. При тези обстоятелства се питам защо е използвала вашето име? След което изчезва. Тя би предположила, че ще се свържа с вас.

— Струва ми се, че използвахте термина *болен*, тя просто е един болен човек.

— Или пък се опитва да ми каже нещо.

Дейвид напусна дома на семейство Уорфилд малко преди настъпването на Новата година. Стигна до ъгъла на „Лексингтън авеню“ и зави на юг. Нямаше повече какво да прави, освен да върви, да мисли и да се помъчи да сглоби нещо от отделните фрагменти, да открие някакъв разумен модел.

Не успя. Синди Бонър бе озлобена вдовица. Убийството на мъжа ѝ на бойното поле я лишаваше от възможността да си отмъсти на самата Лесли. Тя искаше, според собствените ѝ думи, просто да забрави. Но болката бе голяма. Лесли и Пол Бонър бяха нещо повече от приятели. Бяха стигнали, отново по думите на Синди, до този етап, в който и двамата Бонър взаимно се съдеха и искаха развод. Една среща между двете жени не бе потвърдила възгледите на Пол Бонър. Лесли Дженър-Хаукууд нямаше никакво *намерение* да се развежда със *собствения* си съпруг.

Това бе една неприятна бъркотия. Версията на Ед Пейс за „музикалните легла“ се потвърждаваше.

Защо в такъв случай Лесли бе използвала името на Синди? Тази постъпка не бе само провокативна и с лош вкус, но и безумна.

Полунощ удари, докато пресичаше „Петдесет и втора“ улица. Няколко минаващи автомобили надуха клаксони. В далечината можеха да се чуят ударите на камбани, свирки, от вътрешността на баровете се чуваше врява и викове. Трима моряци с мръсни униформи пееха силно и фалшиво, като забавляваха пешеходците.

Зави на запад към веригата от кафенета между „Медисън“ и „Пета“. Мина му през ум дали да се отбие в „Шорс“ или „Клуб 21“... след около десет минути. Достатъчно време, за да са се поуталожили празничните настроения.

— Честита Нова година, подполковник Сполдинг.

Гласът бе рязък и идваше от тъмен вход.

— Какво? — Дейвид спря и погледна към сянката. Висок мъж, облечен в светлосиво палто, със скрито лице от периферията на шапката, стоеше неподвижно. — Какво казахте?

— Честитих ви Новата година — каза мъжът. — Не е нужно да ви казвам, че ви следя. Преди няколко минути ви изпреварих.

Гласът издаваше акцент, но Дейвид не бе в състояние да го определи. Английският бе изучаван в Англия, а човекът сигурно

произхождаше някъде от Средна Европа. Може би Балканите.

— Намирам това за много необичайно... не е нужно да казвам... и доста смущаващо. — Сполдинг не мръдна от мястото си, той нямаше оръжие; изведнъж се запита дали мъжът, скрит във входната врата, е подобаващо въоръжен. Не можеше да прецени. — Какво искате?

— Да ви поздравя с добре дошли у дома, като начало. Нямаше ви много дълго време.

— Благодаря... Сега, ако нямате нищо против...

— Имам! Не мърдайте, подполковник! Стойте, сякаш говорите със стар приятел. Не мърдайте назад. В гърдите ви съм насочил един пистолет с калибър .45.

Няколко минувачи заобиколиха Дейвид по края на тротоара. Една двойка излезе от вход на блок на няколко метра, вдясно от тъмния вход; явно бързаха, защото минаха бързо между Сполдинг и високия мъж, държащ прикрит пистолета си. В началото Дейвид се поблазни от мисълта да се възползва от тази двойка, но впоследствие две обстоятелства го възпряха. Първото бе голямата опасност, която щеше да навлече на хората, и второто — фактът, че този мъж имаше нещо да му каже. Ако искаше да го убие, щеше да е приключил досега.

— Няма да мърдам... Какво има?

— Ела две крачки напред. Само две. Нито крачка повече.

Дейвид направи каквото искаше човекът. Вече можеше да види лицето на мъжа, но не съвсем ясно. Лицето му бе слабо, източено и набръчкано. Очите бяха дълбоки, с вдлъбнатини под тях — изморени очи. Мъжът неспокойно местеше очите си наляво, зад Сполдинг. Явно търсеше или чакаше някой.

— Добре. Две крачки. Сега никой не би могъл да мине помежду нас... Чакате ли някого?

— Бях чувал, че резидентът в Лисабон е много хладнокръвен. Отговаряте на това описание. Да, чакам. След малко ще дойдат да ме вземат.

— Ще трябва ли да ви придружа?

— Няма да е необходимо. Само ще ви предам едно съобщение... Онзи инцидент в Лейджис. За съжаление това е работа на фанатици. Въпреки това може да го приемете като едно предупреждение. Невинаги сме в състояние да предотвратяваме дълбокия гняв, сигурно сте наясно с това. Феърфакс трябва да е наясно с това Феърфакс *ще* го

разбере преди края на този първи ден от Новата година. Може би вече е наясно... А ето я и моята кола. Мини от дясната ми страна или твоята лява. — Дейвид направи всичко, което искаше от него мъжът, докато той се придвижваше леко към бордюра, като прикриваше пистолета под палтото си. — Обърнете ни внимание, полковник. Не трябва да има никакви преговори с Франц Алтмюлер. Приключват!

— Чакайте малко! Не знам за какво говорите. Не *познавам* човек на име Алтмюлер!

— *Приключено е!* Поучете се от урока на Феърфакс!

Тъмнокафяв седан със силни светлини спря до бордюра.

Задната врата се отвори и високият мъж побягна по тротоара между пешеходците, качи се в колата и тя потегли бързо.

Дейвид се втурна напред към бордюра. Най-малкото, което можеше да направи, е да вземе номера на колата.

Нямаше номер. Задният номер на колата липсваше.

Вместо това от задния прозорец го наблюдаваше човек. Шокът секна дъха му. За миг се почуди дали може да вярва на очите си, дали въображението му не го връща назад към Лисабон.

Втрени се в колата, като тичаше по улицата, избягвайки автомобилите и проклетите гуляйджиин.

Кафявият седан зави на север по „Медисън авеню“. Той спря на улицата изморен.

Лицето, което го наблюдаваше от задното стъкло, бе на мъж, с когото той бе работил по най-секретните операции в Португалия и Испания.

Маршал. Най-добрият шифровчик в Лисабон.

Шофьор на такси прие предизвикателството на Дейвид да го закара до хотел „Монтгомери“ за пет минути. Успя да го закара за седем, но трябваше да се вземе предвид движението по „Пето авеню“. Сполдинг му даде петдоларова банкнота и хукна във фоайето.

Нямаше съобщения за него.

Този път не бе оставил знаци по вратата, съвсем съзнателно бе пропуснал да стори това. Би направил всичко възможно, за да влязат в стаята му, освен чистачките, и тези, които я бяха претърсили преди две

нощи. Едно повторение можеше да доведе до небрежност и да бъдат оставени следи, които да водят до някаква самоличност.

Свали палтото си и тръгна към шкафа, където държеше бутилка уиски. Две чисти чаши бяха поставени до бутилката. Щеше да отдели няколко секунди, за да си налее чаша уиски, преди да се обади на Феърфакс.

— Щастлива Нова година — каза бавно, докато вдигаше чашата към устните си.

Прекоси стаята и отиде до леглото, вдигна телефона и продиктува на телефонистката номера във Вирджиния. Линиите с Вашингтон бяха претоварени, щеше да му отнеме няколко минути, докато успее да се свърже.

Какво, за Бога, искаше да му каже онзи човек? *Поучи се от опита на Феърфакс.* Какво, по дяволите, говореше той? Кой е този Алтмюлер?... Как му беше първото име?... Франц. Франц Алтмюлер.

Кой беше той?

Значи „инцидентът“ на летището Лейджис бе действително предназначен за него самия. Но *защо*, за Бога?

А, *Маршал.* На задното стъкло действително бе Маршал! *Не се* лъжеше, беше го видял!

— Щабът на полева дивизия — това бяха монотонните думи, долитащи от щата Вирджиния, околия Феърфакс.

— Полковник Едмънд Пейс, моля ви.

Настъпи кратка пауза от другата страна на телефонната линия. Дейвид долови леко поемане на въздух, което му беше до болка познато.

Това бе телефонна засечка, обикновено включена към магнетофон.

— Кой търси полковник Пейс?

Сега бе ред на Дейвид да се поколебае, като мислеше, че е пропуснал звука за засичане. Съвсем възможно бе, а Феърфакс бе, въпреки всичко,... Феърфакс.

— Сполдинг. Подполковник Дейвид Сполдинг.

— Мога ли да предам нещо на полковника, сър? Той е на заседание.

— Не, не можете. Можете и е необходимо да ме свържете с полковника.

— Съжалявам, сър. — Колебанието, долитащо от Феърфакс, бе вече несръчно. — Оставете ми някакъв телефонен номер...

— Вижте, войнико, казвам се Сполдинг. Имам разрешително четири–нула, а и това е именно приоритет четири–нула. Ако тези цифри не ви говорят нищо, попитайте онзи кучи син, който седи на линията за засичане. А сега, спешно е. Свържете ме с полковник Едмънд Пейс!

Чу се силно двойно изщракване по линията. Дълбок, суров глас се обади.

— Тук е полковник Бардън, подполковник Сполдинг. Аз също съм с приоритет четири–нула и всички такива приоритети ще бъдат уточнявани с този кучи син. А сега нямам настроение да си играем с рангове. Какво искаш?

— Харесва ми прямотата ви, полковник — каза Дейвид, като се усмихваше въпреки неотложността. — Свържете ме с Ед. Много е спешно. Засяга Феърфакс.

— Не мога да ви свържа, подполковник. Нямаме никакви линии — и с това не се стремя да бъда интересен. Ед Пейс е мъртъв. Бе прострелян в главата преди около час. Някакъв проклет кучи син го уби тук, на наша територия.

1 ЯНУАРИ 1944 Г., ФЕЪРФАКС, ВИРДЖИНИЯ

Беше четири и трийсет сутринта, когато военната кола, возеща Сполдинг, пристигна пред вратата на Феърфакс.

Охраната беше нащрек. Сполдинг в цивилни дрехи, без никакви документи, бе разпознат по снимката от делото и пропуснат да мине. Дейвид се изкушаваше да поиска да види снимката, правена, доколкото си спомняше, преди четири години. След като влезе вътре, автомобилът зави наляво и потегли към южната част на огромната база. На около половин миля по песъчливия път, като премина покрай редовете от метални бараки на Куонсет, колата спря пред казармена постройка. Това бе административната сграда на Феърфакс.

Двама старшини стояха от двете страни на вратата. Сержантът шофьор слезе от колата и даде знак на старшините да пропуснат Сполдинг. Той вече беше пред тях.

Дейвид бе въведен в кабинет на втория етаж. Вътре имаше двама мъже — полковник Айра Бардън и доктор на име Макклеод, капитан Бардън бе дебел, нисък мъж със структура на футболна топка и къса остригана черна коса Макклеод бе приведен, слаб и очилат... олицетворение на замислен академик.

Бардън отдели съвсем малко време за представяне и веднага премина към подготвените въпроси.

— Ние удвоихме патрулите навсякъде, поставихме хора с К-98 покрай всички огради. Искане ми се да мисля, че никой не би могъл да излезе. Това, което ни безпокой, е дали някой е излязъл по-рано.

— Как се случи това?

— Пейс бе поканил няколко човека за Нова година. Да бъде поточен — дванайсет. Четирима бяха от неговия собствен „Куонсет“, трима от „Архиви“, останалите от „Администрацията“. Много разстройващо... как, по дяволите, та това е Феърфакс. Доколкото успяхме да установим, той е излязъл през задната врата около полунощ — в дванайсет и двайсет минути. Изнасял е отпадъци, така

предполагаме, или може би е искал да глътне малко чист въздух. Не се е върнал обратно... Караулът по пътя надолу дойде на вратата и каза, че е чул изстрел. Никой друг не го е чул. Поне никой от присъстващите вътре.

— Това е необичайно. Тези постройки едва ли са звуконепроницаеми.

— Някой е усилил грамофона.

— Мислех, че е било спокойно парти.

Бардън погледна строго към Сполдинг. Погледът му не бе ядосан, това бе неговият начин да изрази загрижеността си.

— Този грамофон бе пуснат за не повече от трийсет секунди. Използваното оръжие е тренировъчно — 22-калиброво — балистиците потвърдиха това.

— Остро изпукване, не много силно — каза Дейвид.

— Точно. Грамофонът беше знак.

— Вътре. В групата — добави Сполдинг.

— Да... Макклеод е психиатър в базата. Ние проверихме всички присъствали.

— Психиатър? — Дейвид бе объркан. Това бе проблем на сигурността, а не на медицината.

— Ед бе твърдоглав, вие го знаете толкова добре, колкото и аз. Той ви обуча... Аз направих справката ви, Лисабон. Това е само една гледна точка. Разглеждаме и другите.

— Виж — прекъсна го докторът, — вие двамата имате да си говорите, а аз имам да преглеждам дела. Ще се обадя сутринта, по-късно тази сутрин, Айра Приятно ми е, че се запознахме, Сполдинг. Бих желал да не беше по този повод.

— Съгласен съм — каза Сполдинг, като се ръкува с него. Психиатърът събра дванайсетте дела в папките върху бюрото на полковника и излезе.

Вратата се затвора Бардън посочи стол на Сполдинг. Дейвид седна, търкайки очите си.

— Нова година, а като ад, нали? — каза Бардън.

— Виждал съм и по-добри — отговори Сполдинг.

— Ще ми разкажете ли какво се случи с вас?

— Не мисля, че има някакъв смисъл. Бях спрял, казах ви какво ми бе казано. Ед Пейс явно бе „урокът на Феърфакс“. Свързано е с

генерал на име Суонсън от Министерството на войната.

— Страхувам се, че не е така.

— Трябва да бъде.

— Не може. Пейс не е свързан с Министерството на войната. Единствената му връзка бе да ви прехвърли. Обикновена размяна.

Дейвид си спомни думите на Ед Пейс. *Аз не съм изчистен, как ви се струва това? Срегнахте ли Суонсън?* Той погледна Бардън.

— Тогава някой мисли, че е той! Същият мотив. Свързан със саботажа на Лейджис. На Азорските острови.

— Как?

— Кучият син каза това на „Петдесет и втора“ улица. Преди пет часа... Виж, Пейс е мъртъв, това дава известна яснота при тези обстоятелства. Искам да проверя делата на Пейс с 4–0. Всичко, свързано с моето прехвърляне.

— Вече направих това. След като се обадохте, нямаше смисъл да чакаме главния инспектор. Ед беше моят най-близък приятел...

— И?

— Няма дела. Никакви.

— Трябва да има Трябва да има сведения за Лисабон. За мене.

— Има. Те посочват обикновен трансфер към Министерството на войната. Без имена. Само една дума. Една единствена дума — „Тортюгас“.

— Какво ще кажете за документите, които вие подготвихте? Освобождаването, медицинско освидетелстване, Пета армия, Сто и двайсети батальон, Италия?... Тези документи не са изготвени без дело, получено от Феърфакс!

— За пръв път чувам за тях. Няма нищо за тях в хранилищата на Ед.

— Майор... Уинстън, мисля, че беше името му..., ме посрещна на летище „Мичел“. Долетях от Нюфаундленд със самолет на бреговия патрул. Той ми донесе документите.

— Той ви донесе запечатан плик и ви даде устни инструкции. Той знае само това.

— *Исусе!* Какво, по дяволите, се случи с така наречената ефективност на Феърфакс?

— Кажете ми вие? И докато мислите по това — кой уби Ед Пейс?

Дейвид погледна към Бардън. Думата *убит* не му беше дошла на ум. Човек не извършва *убийство*, човек убива, да, това е част от тази работа. Но убийство? Да, това *бе* убийство.

— Не мога да ви кажа това. Но мога да ви кажа къде да започнете да задавате въпроси.

— Моля, кажете.

— Започни от Лисабон. Разбери какво се случи с радиста, наречен Маршал.

1 ЯНУАРИ 1944 Г., ВАШИНГТОН, Д. С.

Новината за убийството на Пейс стигна до Алан Суонсън индиректно и ефектът бе вцепеняващ.

Той бе в Арлингтън, на малка новогодишна вечеря, давана от висш генерал от Артилерийското снабдяване, когато телефонираха. Това бе спешна връзка за друг гост, генерал-лейтенант от Комитета на началник-щабовете. Суонсън беше близо до вратата на библиотеката, когато генералът излезе преbledнял и с неестествен глас.

— Господи! — каза без да се обръща към някого специално. — Някой е застрелял Пейс във Феърфакс. Той е мъртъв!

Тази малка група, събрана в Арлингтън, се състоеше от хора от най-високия военен ешелон, нямаше нужда да крият новини от тях. Рано или късно на всеки един от тях щеше да бъде съобщено.

Първите истерични мисли на Суонсън бяха за Буенос Айрес. Беше ли възможна *някаква връзка*?

Слушаше, докато бригадни генерали и генерали с две и три звезди се присъединиха към контролирани, но възбудени разговори. Чу думи като... *внедрени, наемни убийци, двойни агенти*. Той бе зашеметен от невероятните теории, развихрили се преждевременно..., че един от агентите на Пейс под прикритие бе извършил убийството. Някъде имаше платен предател, чиято задача бе да се върне обратно във Феърфакс. Някъде във веригата на разузнаването имаше слаба брънка, която е била купена.

Пейс бе не само превъзходен разузнавач, но и един от най-добрите в Съюзническата централа. Дотолкова, че на два пъти бе поискал неговата генералска звезда да бъде регистрирана, но не и връчена, за да остане в сянка.

Но тази смянка не бе достатъчна. За главата на изключителен мъж като Пейс бе получена невероятна цена. От Шанхай до Берн убийството сигурно е било планирано с месеци наред, дори при строгите мерки за безопасност във Феърфакс. Замислено като дългосрочен проект, който да бъде изпълнен от вътрешни хора. Нямаше друг начин, по който да бъде извършено. А в момента в базата имаше повече от петстотин души персонал, включително сменящите се шпионски отделения на обучение. Там имаше хора от много националности и от различни страни.

Нито една система за безопасност не е абсолютно сигурна при дадени обстоятелства. Достатъчно бе един-единствен човек да се промъкне.

Планирано с месеци напред... предател, който се е върнал обратно във Феърфакс..., двоен агент..., слаба брънка във веригата на разузнаването..., комуто е платено цяло състояние. От Берн до Шанхай.

Дългосрочен проект!

Имаше специфични думи, срокове и оценки, които Суонсън чу ясно, защото искаше да ги чуе.

Те отхвърлиха мотива за Буенос Айрес. Смъртта на Пейс нямаше нищо общо с Буенос Айрес, защото елементът време не допускаше това.

Размяната на Ринеман бе замислена едва преди три седмици, невъзможно бе убийството на Пейс да е свързано с нея. За да бъде така, значи, че той самият е нарушил мълчанието.

Никой друг на Земята не знаеше за приноса на Пейс. И дори самият Пейс знаеше много малко.

Отделни фрагменти.

И всички подготвителни документи, свързани с мъжа от Лисабон, бяха извадени от хранилищата на Пейс. Само трансферът на Министерството на войната остана.

Частица...

Тогава Алан Суонсън помисли за нещо и се смая, че неговото собствено хладнокръвие му изневери. Смразяващо бе, че това избягна глъбините на неговия разсъдък. Със смъртта на Едмънд Пейс дори Феърфакс не би могъл да съпостави събитията, водещи до Буенос

Айрес. Правителството на Съединените щати бе отдалечено с още една стъпка.

Като че ли търсейки поддръжка, той рискува, като произнесе високо пред малката група, че скоро е бил във връзка с Феърфакс, точно с Пейс, заради малко проучване. Това бе незначително, но се надяваше на Бога...

Намери поддръжка веднага. Генерал-лейтенант от щаба, двама бригадири и един генерал с три звезди се обадиха, че те също са използвали Пейс.

Често. Явно повече от него.

— Бихте могли да спестите много време, работейки директно с Ед — каза генералът от щаба. — Той заобикаляше някои от изискванията и ви даваше информация веднага.

Една стъпка отдалечаване.

Обратно във вашингтонския апартамент Суонсън премисли отново съмненията си. Съмнения и възможности, колко сходни! Убийството на Пейс бе потенциален проблем, защото би могло да предизвика вълни от шок. Ще има основно разследване, всички пътища ще бъдат проучени. От друга страна, всичко ще се концентрира върху Феърфакс. Това ще заинтересува Централното съюзническо разузнаване. Поне засега. Беше време да се предприеме нещо. Уолтър Кендъл трябваше да се добере до Буенос Айрес и да завърши подготовката с Ринеман.

Проектите на системата за водене от Пеенемюнде. Само проектите бяха важни.

Но най-напред тази нощ, тази сутрин. Дейвид Сполдинг. Време бе да даде задачата на бившия мъж от Лисабон.

Суонсън вдигна телефона. Ръката му трепереше.

Вината ставаше нетърпима.

1 ЯНУАРИ 1944 Г., ФЕЪРФАКС, ВИРДЖИНИЯ

— Маршал бе убит на няколко мили от мястото, наречено Валдеро. В Баската провинция имало засада.

— Това са глупости! Марш никога не бе ходил в северната част. Той не бе подготвен, не би могъл да се оправи! — Дейвид стана от стола и застана срещу Бардън.

— Правилата се смениха. Вие вече не сте мъжът от Лисабон... Той отиде и бе убит.

— Източник?

— Самият посланик.

— *Неговият* източник?

— Вашите нормални канали, смятам. Каза, че е потвърдено. Направена е идентификация.

— Безсмислено!

— Какво искате? Тялото?

— Може да се учудите, Бардън, но ръка или дори пръст не са без значение. *Това* е идентификация... Някои снимки? Близки изстрели, рани, очите? Дори те могат да бъдат прегледани.

— Той не посочва никаква. Какво, по дяволите, ви гризе? Това е *потвърдено*.

— Наистина? — Дейвид погледна Бардън.

— За Бога, Сполдинг! Какво, по дяволите... „Тортюгас“? Ако той е убил Ед Пейс, бих искал да знам! И аз ще разбера това! Не давам пет пари за лисабонския шифровач!

Телефонът на бюрото на Бардън иззвъня, полковникът бегло го погледна и обърна очи обратно към Сполдинг.

— Отговори — каза Сполдинг. — Един от тези разговори ще бъде нещастен случай. Пейс има семейство... имаше.

— Не усложнявай живота ми повече от това, което направи. — Бардън прекоси до бюрото са — Ед трябваше да излезе в отпуск с охрана този петък. До сутринта... никакви телефонни разговори... Така? — Бардън се заслуша в телефона за няколко секунда след това погледна към Сполдинг. — Това е операторът от Ню Йорк. Този, който ще ви прикрива. Този генерал Суонсън се опитва да се свърже с вас. Той е на телефона сега. Искате ли да говорите със стария?

Дейвид си спомни преценката на Пейс за неврозния бригаден генерал.

— Трябва ли да знае, че съм тук?

— По дяволите, не.

— Тогава, свържете ме. — Бардън излезе зад бюрото, когато Дейвид вдигна телефона и повтори фразата „Да, сър“ няколко пъти. Най-после остави слушалката. — Суонсън ме иска в кабинета си тази сутрин.

— Иска ми се да зная защо ви измъкнаха от Лисабон — каза Бардън.

Дейвид седна на стола без да отговори веднага. Когато заговори, се постара да не звучи по военному или официално.

— Не съм сигурен, че има нещо общо с... каквото и да било. Не искам да гадая, но, от друга страна, трябва. Но бих искал да имам право на свободен избор. Наречете го инстинкт, не зная дори... Има човек на име Алтмюлер. Франц Алтмюлер... Кой е, къде е... нямам представа. Германец, швейцарец — не знам... Открий, каквото можеш, на базата на 4–0. Обади ми се в хотел „Монтгомери“ в Ню Йорк. Ще бъда там най-малко до края на седмицата. След това отивам в Буенос Айрес.

— Ще го направя, ако ми поясниш... кажи ми, какво, по дяволите, става?

— Няма да ти хареса. Защото ако ти кажа и ако то е свързано с това, значи, че Феърфакс е открил кодовете си в Берлин.

1 ЯНУАРИ 1944 Г., НЮ ЙОРК СИТИ

Пътническият самолет започна да се снижава към летище „Ла Гардия“. Дейвид погледна часовника си. Беше малко след пладне. Всичко се бе случило за дванайсет часа. Синди Бонър, непознатият на „Петдесет и втора“ улица, Маршал, убийството на Пейс, Бардън, новините от Валдеро... и, накрая, мъчителното съвещание с шефа аматьор, бригаден генерал Алан Суонсън от Министерството на войната.

Дванайсет часа.

Не бе спал почти четирийсет и осем часа. Имаше нужда от сън, за да открие причините и да сглоби липсващите елементи от мозайката. Не мозайката, която му бе ясна.

Ерих Ринеман трябваше да бъде убит.

Разбира се, че трябваше да бъде убит. Единствената изненада за Дейвид бе жужащият начин, по който бригадният генерал даде заповедта. Не се изискваше съгласие или извинение. И това... най-после... обясняваше неговия трансфер от Лисабон. Това запълваше зеещото като дупка *защо*. Той не беше специалист по жироскопи и не разбираше *защо*. Но сега разбра.

Той бе добре преценен. Пейс бе направил напълно професионален избор. За тази работа той бе подходящ, освен това бе двуезичната връзка между мълчаливия учен Юджиин Лайънс и човека на Ринеман с проектите.

Тази картина бе ясна. Почувства се облекчен като видя, че нещата се изясняват.

Онова, което го безпокоеше, бе нефокусираната картина.

Маршал, шифровачът от посолството, който само преди пет дни го бе посрещнал на прогизналото от дъжд летище край Лисабон. Човекът, когото *видя* да го гледа през автомобилното стъкло на „Петдесет и втора“ улица. Мъжът, убит при засада в Северната провинция, в която той никога не бе рискувал да ходи. Нито пък щеше да рискува.

Лесли Дженър-Хаукууд. Изобретателната бивша любовница, която го излъга и го задържа извън хотелската стая. Тя глупаво използва „номера“ със Синди Бонър и замяната на подаръци за мъртвия ѝ съпруг, който самата тя бе отнела. Лесли не беше идиот. Тя *искаше* да му каже нещо.

Но какво?

И Пейс. Бедният, сериозен Пейс, убит вътре, в най-силно охраняваната база в Съединените щати.

Урокът на Феърфакс, предвиден с изненадваща точност, почти до секунда, от високия, с тъжни очи мъж в сенките на „Петдесет и втора“ улица.

Това... *те* бяха фигурите в нефокусираната картина.

Дейвид беше груб с бригадния генерал. Той изиска, от професионална гледна точка, разбира се..., точната дата, когато е взето решението да бъде елиминиран Ерих Ринеман Кой е бил там? Как е била предадена заповедта? Дали генералът познава шифровач на име Маршал? Споменава ли е за него някога Пейс? Има ли *някой* въобще да го е споменава? И за човека на име Алтмюлер. Франц Алтмюлер. Познато ли му е това име?

Отговорите не помогнаха. Господ виждаше, че Суонсън не лъже. Той не бе достатъчно професионалист, за да го направи.

Имената Маршал и Алтмюлер му бяха непозната. Решението да бъде убит Ринеман бе взето само за часове. Нямаше абсолютно никакъв начин Ед Пейс да е знаел, с него не са се консултирали, нито с

когото и да било във Феърфакс. Това бе решение, излизащо от тайните служби на Белия дом, нито един от Феърфакс или Лисабон не би могъл да участва. За Дейвид липсата на участие бе важен фактор. Това просто означаваше, че цялата нефокусирана картина няма нищо общо с Ерих Ринеман. И това, доколкото можеше да се проследи, не беше свързано с Буенос Айрес. Дейвид бързо реши да не се доверява на неврозния бригаден генерал. Пейс беше прав — човек не може да издържа повече усложнения. Той ще използва Феърфакс... Проклет да бъде шефът.

Самолетът се приземи. Сполдинг мина в терминала за пътници и погледна за такси. Излезе през двойната врата на платформата и чу носачите да викат в най-различни посоки за празните таксите. Смешно бе, но единствено такситата, наемани заедно с други хора, напомняха на летище „Ла Гардия“, че някъде има война.

Едновременно той разбра и безсмислието, и претенциозността на своите мисли.

На войник без крака бе помогнато да влезе в такси. Носачи и цивилни бяха трогнати и помагали.

Войникът бе пиян. Онова, което бе останало от него, бе нестабилно.

Сполдинг се качи в таксито с други трима мъже, които говореха малко — и то само за последните новини от Италия. Дейвид реши да забрави своето прикритие в случай, че възникнат неизменните въпроси. Той не би искал да дискутира някаква митична битка при Салерно. Но въпроси не възникнаха. И после разбра защо.

Мъжът до него бе сляп. Той се подмести и следобедното слънце рефлектира върху ревера му. Това бе малка метална лентичка с надпис „Южен Пасифик“.

Дейвид разбра отново, че е ужасно изморен. Той бе най-малко наблюдаваният от всички агенти, на когото е поверена операция.

Слезе от таксито на „Пето авеню“ — през три улици северно от „Монтгомери“. Плати много повече, отколкото бе неговата част, и се надяваше, че другите двама мъже ще постъпят по същия начин — ще поемат разходите на ветерана, чиито дрехи бяха много далече от „Роджърс Пиит“ — магазина, за който говореше Лесли Дженър.

Лесли Дженър... Хаукууд.

Шифровач на име Маршал.

Нефокусирана картина.

Трябва да забрави всичко това. Трябва да заспи, да забрави, нека всичко да улегне, преди да го премисли отново. Утре сутринта ще се срещне с Лайънс и започва... отново. Трябваше да бъде готов за мъжа, който е изгорил гърлото си с чист спирт и не е разговарял от десет години.

Асансьорът спря на шестия етаж. Той бе за седми. Бе готов да каже това на оператора, когато видя, че вратите не се отварят.

Вместо това операторът се обърна наместо. В ръката си държеше револвер „Смит и Уесън“ е късо дуло. Той се протегна зад него, хвана и завъртя контролната ръчка наляво, затворената кабина скръцна и спря между етажите.

— Светлините във фоайето угасват по този начин, полковник Сполдинг. Може да чуем звънене, но има втори асансьор, който се използва в такива случаи. Няма да ни безпокоят.

„Акцентът е същият“, помисли Дейвид. „Британска школовка, средна Европа.“

— Щастлив съм от това. Искам да кажа, Исусе, толкова много време мина.

— Не си забавен.

— Нито пък ти..., явно.

— Беше във Феърфакс, Вирджиния, нали? Приятно ли пътува?

— Имате изключителен канал за информация. — Сполдинг не само печелеше време с разговора. Той и Айра Бардън бяха взели изискваните предпазни мерки. Дори ако телефонистката на „Монтгомери“ бе докладвала всичко, каквото е говорил, нямаше доказателства, че е летял до Вирджиния. Подготовката бе направена от телефонни кабинети, в полета от „Мичел“ до „Андрюс“ бе записан под чуждо име. Дори манхатънският номер, оставен на рецепцията на „Монтгомери“, имаше нюйоркски адрес под постоянно наблюдение. Дори и в базата само охраната на входа имаше неговото име; бяха го видели само четири-пет души.

— Ние имаме сигурни източници на информация... Сега научихте от първа ръка „урока на Феърфакс“, нали?

— Научих, че е убит добър човек. Мисля, че вече е съобщено на жена му и децата му.

— Няма убийство през война, полковник. Неправилно използване на думата. И не ни говорете точно на нас... — Звънене

прекъсна мъжа. Бе късо, внимателно позвъняване.

— Кои сте „ние“ — попита Дейвид.

— Ще узнаете, когато му дойде времето, ако ни помогнете. Ако не се съгласите, няма значение, ще бъдете убит... Не заплашваме напразно. Свидетел Феърфакс. — Звънецът прозвуча отново. Този път по-продължително и вече не съвсем възпитано.

— Как мислите да ви сътруднича? С какво?

— Трябва да знаем точното разположение на „Тортюгас“. — Мисълта на Сполдинг препускаше обратно към пет часа тази сутрин. Във Феърфакс. Айра Бардън каза, че името „Тортюгас“ беше единствената дума срещу спецификацията за неговия трансфер. Никакви други данни — нищо, освен думата „Тортюгас“. И това бе погребано в „хранилищата“ на Пейс. Шкафове, пазени зад стоманени врати, достъпни само за персонала от най-висшия ешелон на разузнаването.

— „Тортюгас“ е част от островен комплекс край бреговете на Флорида. За него се говори като за „Сухият Тортюгас“. Има го на всяка карта.

Отново звънецът... Сега повтарящи се къси, ядовити изблици.

— Не бъди глупак, подполковник.

— Аз не съм никакъв. Не знам за какво става дума. — Мъжът се втренчи в Сполдинг. Дейвид видя, че беше несигурен, но сдържаше яда си. Звънецът на асансьора сега бе настоятелен, чуваха се гласове отгоре и отдолу.

— Предпочитах да не те убивам, но ще го направя *Къде е „Тортюгас“?*

Изведнъж силен мъжки глас на не повече от десет стъпки от затвореното пространство, от шестия етаж, извика:

— *Тук горе е! Блокирал е! Добре ли сте вие вътре?*

Мъжът примига, викането го изнервяше. Това бе моментът, който Дейвид очакваше. Той внезапно удари мъжа по диагонал с дясната си ръка, сграбчи го за рамото и го блъсна в металната врата. Притисна тялото си в гърдите на мъжа и го удари по гръкляна с един съкрушаващ удар на коляното си. Мъжът изкрещя в агония Сполдинг сграбчи извития врат с лявата си ръка и разкъса вените около ларинкса. Удари още два пъти мъжа по гръкляна, докато божата стана толкова мъчителна, че не можеха да излязат никакви викове, само слаби

проточени стонове. Тялото се отпусна безжизнено, пистолетът падна на пода и мъжът се смъкна покрай стената.

Сполдинг ритна пистолета настрани и сграбчи врата на мъжа с двете си ръце, клатейки главата напред-назад за да го държи в съзнание.

— Сега ти *ми* кажи, кучи сине! Какво е „Тортюгас“? — Викането извън асансьора сега бе оглушаващо. Виковете на пребития „оператор“ предизвикаха какофония от истерия. Чуха се виковете към хотелската администрация. Към полицията също.

Мъжът погледна нагоре към Дейвид със сълзи в очите, бликащи от ужасната болка.

— Защо не ме уби, свиня — каза той между агонизиращите глътки от въздух..., ти опитва това вече.

Дейвид бе озадачен. Той никога не бе *виждал* този мъж. Северната провинция? Баския регион? Навара? Нямаше време за мислене.

— Какво е „Тортюгас“?

— Алтмюлер, свиня. Свинята Алтмюлер... — Мъжът изпадна в безсъзнание.

Отново същото име.

Алтмюлер.

Сполдинг се изправи над безчувственото тяло и сграбчи контролната ръчка на асансьора. Завъртя я докрай наляво, набирайки скорост, колкото може по-бързо. „Монтгомери“ имаше десет етажа, светлините на таблото показваха, че са натиснати първи, трети и шести етаж. Ако успее да стигне десети етаж преди истеричните гласове да го последват нагоре по стълбите, възможно бе да излезе от асансьора, да изтича надолу по коридора до един от ъглите, след това да се върне и да се присъедини към тълпата, която сигурно ще се струпа около отворените врати на асансьора.

Около безчувствения мъж на пода.

Трябваше да е възможно! Не беше време да го свързват с нюйоркската полиция.

Мъжът бе изнесен на носилка, въпросите бяха кратки.

Не, той не познава оператора на асансьора. Мъжът го е свалил на неговия етаж преди десет-дванайсет минути. Беше в стаята си и излезе, когато чу виковете.

Същото, каквото направи и всеки друг.

Какво ставаше в Ню Йорк?

Дейвид стигна стаята си в седем, затвори вратата и погледна към леглото. Господи, колко бе изморен! Но мисълта му не искаше да спре да препуска.

Ще отложи всичко, докато си почине, с изключение на две неща. Трябваше да ги обсъди сега. Не можеха да чакат след съня, защото може да позвъни телефонът или някой да дойде в хотелската стая. Трябва да вземе решения предварително. Да бъде подготвен. Първото нещо бе, че Феърфакс не може повече да бъде използван от него. Той бе съсипан, проникнат отвътре. Трябва да функционира без Феърфакс, в случая е все едно да кажеш на инвалид, че трябва да ходи без патерици.

От друга страна, той не беше инвалид.

Второто нещо е мъжът на име Алтмюлер. Трябва да открие мъж, наречен Франц Алтмюлер, да разбере кой е той, какво значение има за нефокусираната картина.

Дейвид легна на леглото, нямаше сила да свали дрехите си, дори обувките. Вдигна ръка, за да засенчи очите си от следобедното слънце, струящо през хотелските прозорци. Следобедното слънце на първия ден на Новата 1944 година.

Внезапно той отвори очи в тъмнината. Имаше и трето нещо. Неразделимо свързано с мъжа на име Алтмюлер.

Какво, по дяволите, значеше „Тортюгас“?

2 ЯНУАРИ 1944 Г., НЮ ЙОРК СИТИ

Юджиин Лайънс седна зад чертожната дъска в празнил кабинет. Той бе с ръкавели. По масите имаше разхвърляни проекти. Яркото утринно слънце се отразяваше в белите стени и придаваше на стаята вид на болница.

Лицето и тялото на Юджиин Лайънс не опровергаваха тези мисли.

Дейвид последва Кендъл през вратата, напрегнат пред предстоящото запознанство. Предпочиташе да не знае нищо за Лайънс.

Ученият се обърна на стола. Той бе най-хилавият мъж, когото бе срещал някога. Костите бяха заобиколени от плът, но не покрити от нея. Светлосини вени се виждаха по дланите, ръцете, врата и слепоочията. Кожата не бе застаряла, а изтощена. Очите бяха дълбоко разположени, но в никакъв случай без блясък или безлични, те бяха живи и по свой начин проникващи. Неговата права сива коса бе оредяла рано. Можеше да бъде на всякаква възраст в диапазон от двайсет години.

Имаше обаче едно качество, изглеждащо специфично за него, и то бе незаинтересованост. Прие представянето, като явно знаеше кой е Дейвид, но не се опита да прекъсне концентрацията си.

Кендъл се опита да направи това.

— Юджиин, това е Сполдинг. Покажи му откъде да започне.

С тези думи Кендъл се обърна на пети, излезе през вратата и я затвори зад себе си.

Дейвид стоеше в стаята срещу Лайънс. Направи няколко крачки и протегна ръка. Знаеше предварително какво точно щеше да каже.

— За мен е чест да се запозная с вас, доктор Лайънс. Не съм експерт във вашата област, но чух за работата ви. Щастлив съм, че ще работя с вас, макар и за кратко време.

В очите му за миг проблесна искрица интерес. Дейвид залагаше на обикновения поздрав, чрез който казваше на съсухрения учен

няколко неща, между които прозираше и фактът, че му е известна трагедията в Бостън и без съмнение останалата част от историята, но това не му пречи да го уважава. Ръкостискането на Лайънс беше слабо, незаинтересоваността му се бърна бързо. Незаинтересованост, но в никакъв случай грубост. Точно на границата между двете.

— Знам, че нямаме много време, а съм и новак в жироскопите — каза Сполдинг, освобождавайки ръката му, с гръб към чертожната дъска. — Но ми казаха, че трябва да разпознавам само основните неща, за да мога да предам устно на немски условията и формулите, които вие ще ми напишете.

Дейвид натърти със слабо повишаване на гласа думите устно..., *които ще напишете за мен*. Наблюдаваше Лайънс, за да види ще има ли някаква реакция на явното признание, че знае за говорните му проблеми. Стори му се, че забеляза слаб намек на облекчение.

Лайънс погледна към него. Тънките му устни леко се притиснаха към зъбите, разтеглиха се към ъглите на устата и ученият кимна. Имаше дори съвсем малък проблясък на признание в дълбоките му очи. Той стана от стола си и отиде до най-близката маса, където няколко книги лежаха върху проекта. Взе в ръце първата книга и я подаде на Сполдинг. Заглавието върху корицата бе *Диаграми: Инерция и процеси*.

Дейвид разбра, че ще му послужи.

Минаваше шест часът.

Кендъл си беше отишъл. Администраторът си тръгна точно в пет, като помоли Дейвид да затвори вратите, ако си отива последен. Ако не, да каже на другите.

„Другите“ бяха Юджиин Лайънс и неговите двама мъже — „медицински сестри“.

Сполдинг срещна, „медицинските сестри“ за кратко в приемната. Имената им бяха Хал и Джони. И двамата бяха едри мъже — приказливият бе Хал, водачът бе Джони, бивш моряк.

— Старецът е в добро настроение — каза Хал, — няма защо да се безпокоим.

— Време е да го върнем в „Сейнт Люк“ — каза Джона — Те ще се разгневят, ако закъснее много за вечерята.

Двамата мъже влязоха заедно в кабинета на Лайънс и го изведоха. Бяха учтиви, но твърди с мъртвешки слабия физик Юджиин Лайънс погледна незаинтересовано към Сполдинг, сви рамене и излезе мълчаливо през вратата с двамата си пазачи.

Дейвид изчака, докато чу шума от асансьора в коридора. След това постави книгата с *диаграмите*, която физикът му даде, върху бюрото на администратора и прекоси до кабинета на Уолтър Кендъл.

Вратата бе заключена, което му се стори странно. Кендъл бе на път за Буенос Айрес и може би няма да се върне до няколко седмици. Сполдинг извади малък предмет от джоба си и коленича. На пръв поглед инструментът в ръката на Дейвид приличаше на скъпо сребърно джобно ножче, което обикновено слагат на края на скъпи ключодържатели, предимно в много луксозните мъжки клубове. Но не беше. Това бе ключарска кука, изработена да изглежда като ножче. Направена бе в „Лондонските сребърни хранилища“, подарък от един сътрудник на Ми-5 в Лисабон.

Дейвид извади малък цилиндър с плосък връх и го сложи в ключалката. За по-малко от трийсет секунди се чуха обикновените щракания и Сполдинг отвори вратата. Влезе вътре, като я остави полуотворена.

В кабинета на Кендъл нямаше шкафове, стенни гардероби, рафтове или някакви ниши, освен чекмеджетата на бюрото. Дейвид светна неоновата настолна лампа в дъното на бюрото и отвори горното средно чекмедже.

Той трябваше да потисне напирателната му усмивка. Сред бъркотията от кламери, зъбни клечки, успокоителни таблетки и листове имаше две порнографски списания. Въпреки че бяха изцапани от замърсени пръсти, и двете бяха доста нови.

Честита Коледа, Уолтър Кендъл, помисли Дейвид малко тъжно.

Страничните чекмеджета бяха празни, в най-малкото нямаше нищо интересно. В най-долното чекмедже имаше смачкани жълти листове с неразбираеми драсканици, нарисувани с твърд молив, пробиващ страниците.

Беше готов да стане и да си тръгне, когато реши още веднъж да погледне в неразбираемите рисунки върху смачканите листове. Нямаше нищо друго, Кендъл бе заключил вратата по навик, а не по необходимост. И отново, може би пак по навик, той бе сложил жълтите

листовете не в кошчето за смет, където имаше само отпадъци от пепелниците, а, в чекмедже. Далеч от погледите.

Дейвид знаеше, че ще ги погледне. Нямаше избор, макар че не знаеше точно какво търси.

Той разгъна два от листовете върху плота, изглаждайки с ръка повърхността им.

Нищо.

Като че ли има нещо. Очертанията на женски гърди и гениталии. Различни кръгове и стрели, диаграми... рай за психоаналитика.

Той извади друг единичен лист и го огледа. Още кръгове, стрели, гърда. Още на едната страна — наподобяващи детски очертания на облаци... вълнисти, засенчени, диагонални знаци, които биха могли да бъдат дъжд или многобройни тънки светкавици.

Нищо.

Друг лист.

Тя се появи пред очите на Дейвид. На края на замърсен жълт лист, едва забележимо между драсканиците с молив, се очертаваха контурите на голяма свастика. Той я погледна отблизо. Свастиката имаше кръгове от дясната страна на знаците, кръговете се въртяха, като че ли художникът бе копирал овалите от писменото упражнение на Палмър. И изплувайки от тези овали, се забелязваха безпогрешни инициали. *Джей Ди*. После *Джон Д.*, *Дж. Дайет*... Буквите се появяват накрая на всяка овална линия. И под последните букви във всяка област бяха обстойно написани ???????

Дейвид внимателно сгъна листа и го сложи в джоба на самото си.

Останали бяха само два листа и той ги извади едновременно. Листът отляво имаше само голяма, неразгадаема драсканица — още веднъж кръгова, сега ядовита и безсмислена. На втория лист, отново долу на страницата, имаше серия от криволичеши знаци, които можеха да бъдат интерпретирани като *Джи* и *Дий*, близки по писане с буквите след знаците на свастиката и другата страница. Срещу последното „Д“ имаше странен хоризонтален обелиск, заострен надясно. Отстрани имаше линии, като че ли те бяха краища... Куршум може би, с издълбани знаци. Под тях, на следващата линия на листа, отляво, бяха съединени овални движения, които напомняха упражнението на Палмър. Само че тук те бяха по-твърди, натискано бе по-силно върху жълтия лист.

Изведнъж Дейвид разбра в какво се бе втренчил.

Уолтър Кендъл несъзнателно бе очертал една отвратителна карикатура на един вирнат penis и тестиси.

Щастлива Нова годиш, мистър Кендъл, помисли Сполдинг.

Той сложи листа в джоба до другия много внимателно, върна останалите и затвори чекмеджето. Изгаси лампата, отиде до отворената врата и се обърна да види дали е оставил всичко както е било и мина в приемната. Дръпна и затвори вратата на Кендъл, размисли за кратко дали да заключи.

Безполезно ще бъде да губи време. Ключалката бе стара, проста, пазачите от почти всяка сграда в Ню Йорк биха имали ключ и бе много по-мъчно да се заключи, отколкото да се отключи. По дяволите.

Половин час по-късно се досети, с внезапно просветление... че сигурно това решение спаси живота му. Някакви си шейсет, деветдесет или може би сто секунди, с които ускори тръгването си, го поставиха в позицията на наблюдател, а не на цел.

Той облече палтото си от „Роджърс Пиит“, угаси светлините, излезе в коридора и се отправи към асансьора. Беше почти седем часът в деня след Нова година и сградата бе пуста. Само един асансьор работеше, който мина край неговия етаж, издигайки се към горните етажи, където се задържа. Дейвид помисли да използва стълбите... канторите бяха на третия етаж и можеше да стигне по-бързо. Тогава чу бързи, многобройни стъпки, идващи по стълбите. Шумът бе необичаен. Само преди минути асансьорът бе във фоайето, защо тогава двама или трима души ще тичат нагоре по стълбите в седем часа вечерта? Би могло да има дузина логични обяснения, но неговият инстинкт го накара да помисли за нелогичните.

Той изтича тихо до обратния край на етажа, където един страничен коридор водеше до фугите кантори в южната част на сградата. Заобиколи ъгъла и се притисна към стената. След опита за убийство в асансьора на „Монтгомери“ той носеше оръжие под дрехите, препасано през гърдите. Това бе малък револвер „Берета“. Разгърна палтото си и разкопча сако и ризата. Ако е необходимо, достъпът до пистолета ще е бърз и удобен.

„Няма да се наложи сигурно“, помисли си той, като чу, че стъпките изчезнаха.

Изведнъж разбра, че те не са изчезнали, а утихнали, забавени до тихо, внимателно ходене. И чак тогава чу гласовете, шептящи, неразбираеми. Идваха откъм ръба на стената, в близост до необозначената кантора на „Меридиан“, на не повече от трийсет стъпки.

Приближи лицето си до острия бетонен ъгъл и едновременно хвана с дясната ръка дръжката на пистолета, под ризата.

Бяха двама мъже с гръб към него, обърнати към тъмното стъкло на вратата на необозначената кантора По-ниският от двамата притисна лице до стъклото, като сложи двете си ръце отстрани, за да не му пречи светлината от коридора. Дръпна се назад и погледна партньора си, клатейки глава отрицателно.

По-високият мъж се обърна леко, но това бе достатъчно за Сполдинг, за да го познае.

Беше странникът от тъмната ниша на входа на „Петдесет и втора“ улица. Високият мъж с тъжни очи, който говореше меко на развален английски с балкански диалект, и беше го държал под дебелото дуло на мощно оръжие. Мъжът бръкна в левия джоб на палтото си и подаде ключ на другия. С дясната ръка извади пистолет от колана си. Това бе тежък .45 — армейско изпълнение Дейвид знаеше, че той би взривил човек, ако се стреля отблизо. Мъжът кимна и проговори меко, но ясно.

— Трябва да е тук. Не е напускал. Искам го.

С тези думи по-ниският мъж пхна ключа и внимателно отключи. Вратата се отвори бавно. Двамата мъже влязоха заедно вътре.

Точно в този момент се чу отварянето на решетката на асансьора. Металните рамки иззвъняха в коридора. Дейвид видя как двамата мъже се смразиха в тъмната стая, той се обърна към отворената врата и я затвори.

— *Велики Боже!* — бе раздразненият вик на ядосания асансьорен оператор, когато решетката се затвори с трясък.

Дейвид знаеше, че това бе моментът да изчезне. Само след секунди един от двамата мъже в пустия офис на „Меридиан“ щеше да осъзнае, че асансьорът бе спрял на третия етаж, защото някой бе натиснал бутона. Някой, който не се виждаше и когото не са срещнали по стълбите. Някой, който бе все още на етаж. Той изскочи зад стената и изтича по коридора към стълбите. Не погледна назад, не се постара

да заглуши стъпките си, защото това би намалило скоростта. Единствената му грижа бе да слезе по стълбите и да напусне сградата. Хвърли се надолу по извиващите надясно стълби към междинната площадка и зави към ъгъла.

Изведнъж спря.

Под него, наведен над парапета, стоеше третият мъж *Осъзна*, че чу повече от два чифта крака, тичащи нагоре по стълбите само преди няколко минути. Мъжът се стресна, очите му се разшириха, шокирани от това, че са го познали. Дясната му ръка мигновено бръкна в джоба на палтото. Сполдинг нямаше нужда да му казват какво търси.

Сполдинг скочи от площадката право върху мъжа, като го сграбчи още във въздуха. Ръцете му стегнаха врата и дясната му ръка. Сграбчи кожата на врата зад лявото ухо и я разкъса, удряйки главата му в бетонната стена. По-тежкото тяло на Дейвид се блъсна в гърдите на „часовия“. Изви дясната му ръка така, че почти я измъкна от раменната става. Мъжът изкрещя и припадна. Главата му бе наранена, кръв струеше от тази част на черепа, която бе ударена в стената.

Дейвид чу отварянето на вратата с трясък и тичащите мъже. Над него, разбира се — само един етаж над него.

Освободи преплетените си крака от безжизненото тяло и изтича по останалите стъпала до фойето. Асансьорът само преди секунда бе оставил пасажерите си, последните още излизаха през предната врата. Дори и да бяха чули продължителния вик на пребития мъж нагоре по стълбите, никой не показваше това.

Дейвид разбута излизащите с лакти и си отвори път през широката двойна врата към страничната алея. Обърна се на изток и затича с всичка сила. Измина повече от четирийсет улици, което се равняваше на около две мили в Баския регион..., но тук беше много по-неприятно.

Трябваше да вземе няколко решения. Проблемът беше в това как да ги осъществи.

Не може да остане в Ню Йорк, без да срещне рискове, очевидно неприемливи. И трябва да стигне до Буенос Айрес веднага, преди някой от тези, които го преследват в Ню Йорк, да е разбрал това. Защото вече беше ясно, че преследват него. Ще бъде самоубийство да се върне в хотел „Монтгомери“. По същата причина — и в канторите на „Меридиан“, сутринта. Ще се оправи и на двете места по телефона.

Ще каже в хотела, че внезапно е прехвърлен в Пенсилвания и ще пита дали биха могли да опаковат и изпратят багажа му. Ще се обади по-късно за сметката.

Кендъл бе на път за Аржентина. Няма никакво значение какво Дейвид ще каже на „Меридиан“.

Внезапно помисли за Юджиин Лайънс. Беше му малко мъчно за Лайънс. Не за човека, но после размисли, разбира се, че и за човека, но не за нещастieto му, а за това, че не можа да научи нещо повече от него, преди да замине за Буенос Айрес. Лайънс би могъл да изтълкува внезапното му изчезване като поредно отблъскване. А ученият можеше наистина да се нуждае от неговата помощ в Буенос Айрес, най-малкото за превода на немски. Дейвид реши, че трябва да притежава избраните от Лайънс книги, трябваше да има колкото се може по-солидни знания от езика на Лайънс.

И изведнъж разбра накъде го водят мислите му.

За следващите няколко часа най-сигурните места за него в Ню Йорк бяха канторите на „Меридиан“ и болницата „Сейнт Люк“.

След посещение и на двете места ще отиде на летище „Мичел“ и ще телефонира на бригадния генерал Суонсън. Отговорът на жестоката загадка от последните седем дни... от Азорските острови до стълбището на „Трийсет и осма“ улица и всичко друго междувременно... е в Буенос Айрес.

Суонсън не знаеше това и не можеше да помогне; във Феърфакс беше проникнато и той също не можеше да им каже. А всичко *това* му показваше нещо.

Той беше сам. А при такава дилема човек има два избора — да излезе сам от играта или да рови за самоличности, като по този начин унищожи прикритията.

Първият избор ще му бъде отказан. Генерал Суонсън бе маниак по въпроса за жироскопските проекти. И Ринеман... Той не можеше да бъде извън играта.

Оставаше вторият... самоличността на тези в загадката.

Обзе го чувство, каквото не беше изпитвал вече няколко година, страх от внезапна неадекватност. Срещаше се с необикновен проблем, към който нямаше пътека, или, още по-сложно... нямаше решение като в северната провинция. Никакво разрешение не дадоха мерките и контрамерките, които бе усвоил в Баския регион и Навара.

Внезапно се оказа в друга война, война, непозната, която пораждаше съмнения за самия него.

Видя свободно такси със слабо осветен покрив, като че ли срамуващо се да покаже празнотата са. Погледна към табелата на улицата — беше „Шеридън скуер“, чуваха се глухите звуци на джаз, които сякаш изплуваха от кръчмите и се разливаха надолу към оживените странични улици. „Вилидж“ се разпалваше за нова вечер.

Вдигна ръка за таксито, но шофьорът не го видя. Започна да тича, когато таксито потегли към светофара на ъгъла. Изведнъж видя, че някой от другата страна на площада бързаше към празното такси. Той бе по-близо от Сполдинг и махаше с дясната си ръка.

За Дейвид бе ужасно важно да стигне пръв до таксито. Набра скорост и изтича на улицата, заобикаляйки пешеходците, но моментално бе блокиран от два автомобила — броня в броня. Той разпери широко ръце, прескочи в средата на улицата и продължи да тича към своята цел.

Цел.

Достигна таксито половин секунда след другия мъж. Проклятие! Това бе заради препятствието от двата автомобила.

Препятствие.

Той хлопна с ръка върху вратата попречвайки на другия мъж да я отвори. Човекът погледна към лицето на Сполдинг, към очите му.

— Господи, човече! Ще чакам за друго — каза мъжът бързо.

Дейвид се засрами. Какво, по дяволите, *правеше*?

Съмненията? Проклетите съмнения!?

— Не, наистина, ужасно съжалявам — Сдъвка думите, като се усмихваше извинително. — Вземете го. Аз не бързам... Извинете ме отново. — Обърна се бързо, прекоси улицата и се смеси с тълпата по „Шеридън скуер“.

Можеше да вземе таксито. Това бе най-важното нещо.

Господи! Мелачката никога не те оставя.

ЧАСТ 2

1944 Г., БУЕНОС АЙРЕС, АРЖЕНТИНА

„Пан Американ Клипър“ напусна Тампа в осем часа сутринта с разписание да спре в Каракас, Сао Луис, Салвадор и Рио де Жанейро преди последните хиляда и двеста мили до Буенос Айрес. Дейвид бе записан в пасажерския лист като мистър Доналд Сканлън от Синсинати, Охайо, професия минен инспектор. Това бе прикритие само за времето на пътуването. „Доналд Сканлън“ ще изчезне, след като самолетът кацне на „Аеропарк“ в Буенос Айрес. Инициалите бяха същите, като неговите собствени, поради твърде простата причина, че бе много лесно да забрави подарък с монограм или първите букви на бързо написан подпис. Особено когато човек е уморен или прекалено ангажирал..., или ако се страхува.

Суонсън бе почти изпаднал в паника, когато Дейвид се свърза с него от стаята на диспечерите на летище „Мичел“ край Ню Йорк. Като шеф бе толкова решителен, колкото може да бъде едно объркано ловно куче. Всяко отклонение от схемата на Кендъл, от инструкциите на Кендъл явно беше ужасно за него. А Кендъл *тръгваше* за Буенос Айрес чак следващата сутрин.

Дейвид не използва сложни обяснения при генерала. Според него бяха направени три опита да се посегне на живота му, или най-малкото можеха да се третираят като такива. Ако генералът все още желаше неговите „услуги“ в Буенос Айрес, по-добре е да стигне там, докато все още е здрав и читав.

Бяха ли свързани опитите... атаките с Буенос Айрес? Суонсън зададе въпроса така, като че ли се страхуваше да произнесе името на аржентинския град.

Дейвид бе съвсем откровен: не знаеше. Отговорът се намираше в Буенос Айрес. Логично бе да размисли върху възможността, но не и да я приеме.

— Така казваше и Пейс — това беше точният отговор на Суонсън. — Помисли, не приемай нещата направо.

— Ед беше почти винаги прав за такива неща.

— Каза, че когато сте работили в Лисабон, често сте попадали в объркани ситуации.

— Истина е. Все пак се съмнявам дали Ед знаеше подробностите. Но е бил прав в това, което се е опитвал да ви каже. Има много хора в Португалия и Испания, които биха предпочели да ме видят мъртъв. Или най-малкото мислят така. Никога не можеш да си сигурен. Стандартна процедура, генерале!

Последва продължителна пауза по телефонната линия. Най-после Суонсън каза:

— Разбирате ли, Сполдинг, може би ще трябва да ви сменим?

— Разбира се. Можете да направите това още сега, ако желаете.
— Дейвид бе откровен. Той много искаше да се върне в Лисабон. Да отиде в северната провинция Във Валдеро. Да разбере какво бе станало с шифровача на име Маршал.

— Не... не, всичко вече е отишло толкова далече. Проектите. Те са най-важното нещо. Нищо друго няма значение.

Останалата част от разговора бе свързана с детайлите на пътуването, американската и аржентинската валута, попълването на основния гардероб и багаж. Необходими неща, които не влизаха в задълженията на генерала, и поради това Сполдинг сам пое грижата и отговорността. Бе изразена последната заповед-молба, но не от генерала, а от Сполдинг: Феърфакс не трябва да бъде уведомяван за неговото местонахождение. Нито някой друг, освен посолството в Буенос Айрес, но да се вземат всички мерки информацията да не стигне до Феърфакс.

Защо? Дали Сполдинг мисли...

— Има пробив във Феърфакс, генерале. Можете да изпратите тази информация до секретните служби в Белия дом.

— Това е невъзможно!

— Обяснете това на вдовицата на Ед Пейс.

Дейвид погледна през прозореца на самолета. Преди миг пилотът съобщи, че минават над огромното крайбрежно езеро Мирим в Уругвай. Скоро ще бъдат над Монтевидео, след четирийсет минути и в Буенос Айрес.

Буенос Айрес. Нефокусираната картина. Мъглявите фигури на Лесли Дженър-Хаукууд, шифровача Маршал, мъжа на име Франц

Алтмюлер, странните, но предани на каузата си мъже от „Петдесет и втора“ и „Трийсет и осма“ улица, в тъмния вход, в сградата след работно време, на стълбите. Човека в асансьора, който не се страхуваше да умре. Враг, който показва огромен кураж... или криворазбрано усърдие. Маниак.

Отговорът на загадката беше в Буенос Айрес, на около един час разстояние. Градът бе на един час разстояние, а отговорът — доста по-далече. Но не на повече от три седмици, ако инстинктите му бяха верни. До времето, когато проектите на жироскопите ще бъдат доставени.

Той ще започне по-бавно — както правеше винаги, когато има проблеми в новото поле за работа Най-напред ще опита да се слее със заобикалящата го среда, да усвои прикритието си, да се почувства удобно и свободно във взаимоотношенията си. Нямаше да бъде трудно. Неговото прикритие бе почти продължение на това от Лисабон: богат аташе, знаещ три езика, чието потекло, родители и предвоенни връзки в модните центрове на Европа го правеха желан социален партньор на всяка посланическа вечеря. Той бе привлекателно допълнение към деликатния свят на неутралната столица. И ако имаше такива, които мислеха, че някой някъде е използвал пари и влияние, за да му осигури такава безоблачна служба, нека бъде така. Това бе отричано категорично, но не яростно. Имаше голяма разлика.

„Прехвърлянето“ му в Буенос Айрес бе директно и му осигуряваше достъп до гриф „строغو секретно“. Той действаше като връзка между банковите кръгове в Ню Йорк и Лондон и германския изгнаник Ерих Ринеман. Вашингтон, разбира се, одобряваше това. Следвоенното финансиране на реконструкцията и индустриалното възстановяване щеше да стане международен проблем. Ринеман не може да бъде пренебрегнат. Не и в цивилизованите мраморни зали на Берн и Женева.

Мислите на Дейвид се върнаха към книгата на коленете му. Това бе вторият от шестте тома, които Юджиин Лайънс бе подбрал за него.

„Доналд Сканлан“ излезе от митницата на „Аеропарк“ без трудности. Дори американската свръзка, която проверяваше всички американци, изглежда не знаеше неговата самоличност.

С единствения си куфар в ръка Дейвид отиде към такситата и се спря на циментовата платформа, гледайки към шофьорите, застанали до колите са. Той все още не беше готов да приеме името Сполдинг или да бъде отведен директно до посолството. Искаше да убеди себе си, че „Доналд Сканлан“ се приема за това, което е — минен инспектор, нищо повече, и такъв мъж не предизвиква особен интерес. Защото ако съществуваше такъв, той би насочил към Дейвид Сполдинг Военното разузнаване, Феърфакс и Лисабон.

Той избра пълен, приятно изглеждащ шофьор в четвъртото такси от началото на колоната. Първите протестираха, но Дейвид се направи, че не разбира „Доналд Сканлан“ може да знае говоримия испански, но, разбира се, не и епитетите, използвани от пренебрегнатите шофьори, загубили таксата.

Влезе, седна, облегна се назад и даде инструкции на пълния шофьор. Каза му, че има един свободен час, докато бъде посрещнат, като не спомена мястото на срещата, и го помоли да го разходи из града. Обиколката щеше да му послужи за две цели ще застане така, че непрекъснато да наблюдава за проследяване, и ще научи главните забележителности на града.

Шофьорът, впечатлен от неговия литературен испански, прие ролята на екскурзовод и подкара по извиващите платна към изхода на аерогарата и огромния парк „3 де Фебреро“, където бе разположено летището.

След трийсет минути Дейвид бе изпълнил дузина страници с бележки. Градът бе като европейски, но разположен в южния континент. Изглеждаше като странна смесица от Париж, Рим и Средна Испания. Улиците не бяха обикновени градски, а булеварди — широки, оформени с цветове. Навсякъде имаше фонтани и статуи. „Авенида 9 де Хулио“ приличаше на по-широка „Виа Венето“ или „Сен Жермен дьо Пре“. Кафенетата в странични алеи с декоративни тенти и зеленина от стотици саксии въртяха оживен бизнес в летния следобед. Фактът, че в Аржентина беше лято, Дейвид изпитваше още по-осезателно поради потта по врата и предната част на ризата. Шофьорът призна, че денят е необичайно топъл, в горната граница на седемдесетте по Фаренхайт. Дейвид помоли, между другите места, да бъде откаран и до квартала, наречен „Сан Телмо“. Собственикът на таксито кимна одобрително, като че ли той точно бе преценил богатите

американци. Скоро Сполдинг го разбра „Сан Телмо“ бе елегантен, уединен квартал с чудесно поддържани старинни къщи и блокове с железни дантелени балюстради и блестящо разцъфтели цветя покрай чистите улици, точно както Кендъл бе отбелязал.

Лайънс ще се чувства добре.

От „Сан Телмо“ шофьорът се върна обратно към вътрешността на града и започна своя тур от бреговете на Рио де ла Плата.

Плаза де Майо, Кабилдо, Каса Росада, Кале Ривадавия Имената напълниха бележника на Дейвид — улици, площади, райони, които бързо ще запомни Ла Бока Крайбрежието, южно от града, каза шофьорът, не е място за туристи.

Кале Флорида Тук е най-изисканият търговски район в цяла Южна Америка Шофьорът би могъл да заведе своя американец при няколко собственици на магазини, лично познати му, и да направи изключителни покупки.

За съжаление нямаше време. Но Дейвид записа в бележника си, че трафикът е забранен до границите на Кале Флорида.

Тогава шофьорът потегли бързо по „Авенида Санта Фе“ към „Палермо“. Нито един пейзаж в Буенос Айрес не беше толкова красив, колкото изглежда на „Палермо“. Това, което заинтересува Дейвид повече от красотата, бе огромният парк, или по-скоро серията от паркове и тихото голямо изкуствено езеро. Наоколо имаше много акри ботаническа градина и огромен зоологически комплекс с редове от клетки и сгради.

Красота, да! Но още по-важно, сигурни места за срещи. „Палермо“ може да се окаже полезен.

Измина цял час, но не се виждаха коли да следят таксито. „Доналд Сканлан“ не бе под наблюдение, можеше да се появи Дейвид Сполдинг.

Тихичко.

Помоли шофьора да го остави на стоянката за таксита пред входа на зоопарка. Тук трябваше да се срещне с въпросното лица. Шофьорът изглеждаше шокиран. Няма ли хотел? Няма ли жилище?

Сполдинг не отговори, попита просто за таксата и бързо подаде сумата. Не искаше да чува повече въпроси.

Дейвид прекара допълнително още петнайсет минути в зоопарка, забавлявайки се истинска. Купи си сладолед от един продавач, пошля

се край клетките на мармозети и орангутани, намирайки изненадваща прилика с приятели и врагове... и когато се почувства спокоен (доколкото човек с неговата работа можеше да се чувства спокоен), излезе на стоянката.

Почака още петнайсет минути, докато майки, гувернантки и деца влизаха в чакащите таксито. Дойде неговият ред.

— Американското посолство, *por favor!*

Посланик Хендърсън Гранвил отдели на новия аташе половин час. В друг ден те биха могли да си поговорят по-дълго, но неделните дни бяха изтощителна. Останалата част от Буенос Айрес е може би на черква или на разходка, но дипломатическият корпус работеше. Имаше да посети още две градински увеселения, щеше да телефонира, за да уточни детайлите за заминаването и пристигането на германските и японските гости, а *неговите* пристигания и заминавания щяха да бъдат съобразени с това. След втората градинска досада щеше да присъства на вечеря в бразилското посолство. Нито германска, нито японска намеса се очакваше. Бразилия бе близо до открито прекратяване на отношенията с тях.

— Италианците, нали разбирате — каза Гранвил, усмихвайки се към Дейвид, — не ни интересуват вече. В действителност никога не са ни интересували, поне тук. Повече от времето си прекарват, като ни притискат в ресторантите или се обаждат от обществени телефони, за да ни обясняват как Мусолини е съсипал страната им.

— Почти както в Лисабон.

— Страхувам се, че това са единствените приятни сходства... Няма да ви отегчавам с досаден отчет на катаклизмите, които изживяваме тук, а само накратко ще скицирам... основните моменти..., които ще би помогнат да се приобщите. Предполагам, че вече сте запознат.

— Нямах много време. Напуснах Лисабон само преди седмица. Знам, че правителството на Кастильо бе свалено.

— През юни. Неизбежно... Рамон Кастильо беше най-неподходящият президент, който Аржентина някога е имала, а тя е имала достатъчно подобни клоуни. Икономиката бе в катастрофално положение, земеделието и индустрията стигнаха на практика до

застой. Неговият кабинет никога не се опита да попълни празнината в пазара на говеждо, създадена от британското участие във войната, въпреки че всички те бяха пресметнали, че с Джон Бул е приключено. Заслужаваше да бъде изхвърлен... за нещастие, каквото влезе през предната врата, марширува във фаланги по Ривадавия, за да бъде още по-точен, това едва ли прави живота ни по-лек.

— Това е военният съвет, нали? Хунтата.

Гранвил жестикулираше с деликатните си ръце, изваяните черти на неговото застаряващо лице формираха сардонична гримаса.

— Групо де Официалес Юнидос! Възможно най-неприятната банда от маршируващи опортюнисти, които бихте могли да срещнете... Смея да кажа, навсякъде. Знаете, разбира се, че цялата армия бе подготвена от офицерски корпус на Вермахта Прибавете към това предварително условие горещия латински темперамент, икономическия хаос, неутралитета, който се налага, но не се вярва в него, и какво се получава? Отстраняване на политическия апарат — без проверки и колебания. Полицията е изцяло корумпирана.

— Какво поддържа неутралитета?

— Вътрешните борби най-вече Парламентът — ГОЮ — така го наричаме ние — има повече фракции, отколкото е имал Райхстагът през 1929 година. Те всички препускат към върховете на властта. Разбира се, и ужасният страх от американската флота и въздушните сили, пълзящ по улицата, така да се каже... Парламентът преоценява решенията си през последните пет месеца. Полковниците започват да се размислят върху хилядагодишния кръстоносен поход на наставниците си и са изключително впечатлени от нашите снабдителни и производствени линии.

— Трябва да бъдат. Имаме...

— Има и друг аспект — прекъсна го Гранвил замислено. — Тук има малка, но много богата еврейска колония Вашият Ерих Ринеман например. Парламентът не е подготвен открито да подкрепи решенията на Джулиус Стрейшър... Вече са използвани еврейски пари, за да запазят кредитните линии доста добре опоскани от Кастильо. Полковниците се страхуват от финансови манипулации, както повечето военна. Но в тази война могат да бъдат направени много пари. Полковниците смятат да направят това... Бях ли достатъчно образен?

— Да, дори прекалено!

— Смея... Тук имаме максима, която ни служи добре. Днешният ни приятел утре ще получава пари от нацистката ос и обратно — вчерашният берлински куриер утре може да бъде продаден. Пазете избора си открит, но мненията си скрити. И публично... бъдете малко по-гъвкав от това, което би одобрил човек на друг пост. Това се толерира.

— И се очаква, нали? — попита Дейвид.

— И двете.

Дейвид запали цигара. Той искаше да промени разговора. Стариият Гранвил бе един от тези посланици, философи по природа, който можеше да продължи да анализира тънкостите на своята дейност цял ден, ако има кой да го слуша. Такива хора са обикновено най-добрите дипломати, но невинаги най-желани участници във време за практически действия. Все пак Хендърсън Гранвил бе добър мъж, можеше да се види загриженост в очите му, и то действителна!

— Предполагам, че Вашингтон е очертал целта на посещението ми тук.

— Да Бих искал да кажа, че одобрявам. Разбира се не вас, защото имате своите инструкции. Предполагам, че международните финансисти ще продължат още дълго, след като хер Хитлер изпищи последния си крясък. Може би не съм по-добър от парламента. Паричните проблеми могат да бъдат много неприятни.

— Особено тези. Предполагам.

— Да, отново Ерих Ринеман е заклет приятел на вятъра. Един властен приятел, без съмнение, но напълно без съвест и с буен морал. Без съмнение най-нечестният мъж, когото съм срещал. Мисля, че той е престъпник, но неговите ресурси го правят приемлив за Лондон и за Ню Йорк.

— Необходим, може би, е по-точна дума.

— Сигурен съм, че поне разсъжденията са в този смисъл.

— И аз разсъждавам така.

— Разбира се. Простете на стария човек, ако има старомодни разбирания. Но няма да се караме с вас. Вие имате възложена задача. С какво мога да ви помогна? Доколкото разбирам, много малко.

— Действително, че много малко, сър. Само ме запишете в индекса на посолството, осигурете ми някакво местенце, няма

значение какво, стига да има врата и телефон. И бих искал да се срещна с вашия шифровач. Ще трябва да изпращам шифрограми.

— Господи, това звучи зловещо — каза Гранвил, усмихвайки се без хумор.

— Това е рутина, сър! Вашингтон изисква уточнение... просто с „да“ или „не“.

— Добре. Главният ни шифровач се казва Балард, приятно момче, говори седем-осем езика и е абсолютен факир в забавните игри. Ще се запознаете веднага. Има ли още нещо?

— Бих искал апартамент...

— Да, зная — прекъсна го Гранвил внимателно, като бързо погледна стенния часовник, — госпожа Камрън издири един, който смята, че ще одобрите... Разбира се, Вашингтон не намекна за продължителността на престоя ви. Така че госпожа Камрън го е наела за три месеца.

— Това е прекалено дълго. Ще изясня нещата... Смятам, че това е почти всичко, господин посланик. Знам, че бързате.

— Да Съжалявам.

Дейвид се изправи от стола едновременно с Гранвил.

— О, и още нещо, сър. Този Балард дали има дипломатическа листа на посолството в себе си. Ще ми се да науча имената на хората, работещи тук.

— Не са толкова много — каза Гранвил, поглеждайки Дейвид право в очите, с лека нотка на неодобрение в гласа — Осем или десет ще бъдат тези, с които ще се срещате. Уверявам ви, че си имаме наши собствени мерки за сигурност.

Дейвид прие упрека.

— Не исках това да кажа, сър. Аз наистина искам да се запозная с имената.

— Да, разбира се. — Гранвил заобиколи бюрото и изпрати Сполдинг до вратата — Поговори с моята секретарка няколко минути. Ще се свържа с Балард и той ще ти покаже всичко.

— Благодаря, сър. — Сполдинг протегна ръка към Гранвил и чак тогава установи за пръв път колко висок бе той.

— Знаеш ли — каза посланикът, като освободи ръката на Дейвид — имах въпрос към теб, но отговорът ще трябва да почака за друг път. Вече съм закъснял.

— Какъв е той?

— Мислех си, защо момчетата от Уолстрийт и Странд изпратиха *вас*. Не мога да си представя, че липсват опитни банкери в Ню Йорк или Лондон.

— Може би не. Но все пак аз съм само свързка, предаваща послания и информация, която трябва да бъде опазена, смятам. Аз *имам* опит в тази област... в неутрална страна.

Гранвил се усмихна още веднъж и още веднъж без хумор.

— Разбира се. Сигурен бях, че е имало причина.

„Балард притежава две отличителни черти, характерни за повечето криптографи“, помисли си Дейвид. Той беше безцеремонен циник и извор на информация. Качества, които Сполдинг вярваше, че се развиват през годините на дешифриране на чужди тайни, за да открие в последствие, че голяма част от тях са маловажни. Също така той бе прокълнат да притежава собствено име Робърт, само по себе си съвсем нормално, но следвано от името Балард, наложително се съкращаваше на Боби. Боби Балард. Звучеше като име на човек от хайлайфа или име, използвано в анимационни филмчета за реклами на зърнени закуски.

Не беше нито едното, нито другото. Бе лингвист с математически способности, с червен перчем върху средно на височина мускулестото тяло. Като цяло бе един приятен мъж.

— Това е домът ни — уточни Балард. — Видял си работната секция — голяма, бучаща, барокова и проклето гореща по това време на годината. Надявам се, че си умен и ще си наемеш собствен апартамент.

— Ти нямаш ли? Тук ли живееш?

— Така е по-лесно. Моите търговски сделки са доста безцеремонни, бръмчат по всяко време на денонощието. По-добре е, отколкото да тичам насам посред нощ от „Чакарита“ или „Телмо“. А не е и толкова зле, гледаме да не се мотаем в краката си.

— О-о? Много ли сте тук?

— Не. Сменят се. Обикновено шест. В двете крила — източно и южно. Гранвил държи северните апартаменти. Освен него, Джиин Камрън и аз сме единствените постоянни обитатели тук. Ще се запознаеш с Джиин утре, освен ако случайно я срещнем на излизане със стария. Тя обикновено го придружава на отегчителните диплоскуки.

— На какво?

— Диплоскуки. Това са думи на стария... съкращения. Изненадан съм, че не ги е използвал пред теб. Гордее се с това.

Диплоскуката е задължително мероприятие на посолството. — Те бяха в голяма, празна приемна, Балард отваряше големите френски прозорци, водещи до малко балконче. В далечината можеше да се видят водите на Рио де ла Плата и естуарния басейн на Пуерто Нуево, основното пристанище на Буенос Айрес. — Хубава гледка, нали?

— Да, действително. — Дейвид се присъедини към шифровчика на балкона — Имат ли нещо... тази Джиин Камрън и посланикът... искам да кажа, те да не би да са...?

— Джиин и *старецът*! — Балард се изсмя силно, но добродушно. — Господи, не!... Като се замисля, не мога да си представя защо ми звучи толкова смешно. Предполагам, че има много хора, които си мислят точно това. А *този факт* сам по себе си е смешен.

— Защо?

— Тъжно-смешен, би трябвало така да се изразя — продължи да говори Балард без да спира — Старецът и фамилия Камрън имат дълъг съвместен път, чак до първоначалния капитал в Мериленд. Яхтклубове в източни пристанища, блейзери, тенис всяка сутрин... нали знаеш, дипломатическа територия. Семейството на Джиин е част от същото това общество. Омъжила се за този Камрън Познавала го от малко дете. Любовна история между богаташи, детска любов. Оженили се, след това дошла войната Камрън захвърлил книгите по право, за да стане пилот на самолет бомбардировач. Убили го в залива Лейт. Това се случило миналата година. Тя малко полудяла, а може би дори повече от малко.

— Значи този... Гринвил я е докарал тук?

— Точно така.

— Добра терапия, ако човек може да си я позволи.

— Тя сигурно би се съгласила с такъв извод. — Балард влезе отново в приемната, Сполдинг го последва — Но повечето хора ще кажат, че си плаща дължимото за това отношение. Тя работи много усърдно и знае какво прави. Преживява и доста неприятни часове с тези диплоскуки.

— Къде е г-жа Гранвил?

— Нямам понятие. Развела се със стареца преди десет — петнайсет години.

— Все още казвам, че това е добра работа, ако можеш да се докопаш до нея — Дейвид се замисли без да иска за хилядите други жени, чиито мъже бяха убити и живееха само със спомени всеки божи ден. Той отхвърли тези мисли, всичко това не го засягаше.

— Е, тя има квалификация.

— Какво? — Дейвид наблюдаваше ъгловата стенна колона в стил рококо, без да слуша в действителност.

— Джиин прекарала четири години... с прекъсвания тук като дете. Баща ѝ бил във Външното министерство, сигурно е щял да стане посланик досега, ако е издържал... Ела, ще ти покажа кабинета, който ти даде Гранвил. Чистачите трябва да са го почистили вече — усмихна се Балард.

— Използвал си метода на отвличане, значи — изсмя се Дейвид, като излезе от вратата след Балард.

— Беше нужно. Стаята ти е отзад. Толкова отзад, че е била склад, струва ми се.

— Явно съм допаднал на Гранвил.

— Това е сигурно. Той не може да те разбере... А аз? Аз пък въобще не се опитвам — Балард зави наляво по още един перпендикулярен коридор. — Това е южното крило. Кабинетите са на първия и втория етаж. Не са много, по три на етаж. А апартаментите са на третия и четвъртия етаж. Покривът е чудесен за слънчеви бани, ако обичаш такива неща.

— Зависи от компанията, предполагам.

Двамата мъже приближиха широкото стълбище, като се канеха да завият наляво зад него, когато чуха женски глас да вика от вторият етаж.

— Боби, ти ли си?

— Това е Джиин — уточни Балард. — Да — отговори той. — Аз съм, със Сполдинг. Хайде, слез долу и се запознай с новите попълнения, които имат достатъчно влияние, че да се сдобият с апартамент от първия ден.

— Изчакай, докато види апартамента!

Джиин Камрън се показва зад ъгъла. Тя бе сравнително висока жена, стройна и облечена в официална, дълга до земята рокля с ярки цветове, но все пак семпла по модел. Светлокестенявата ѝ коса бе дълга до раменете, гъста и небрежно сресана. Лицето ѝ, комбинация от

поразителни черти, сливащи се в едно миловидно цяло — големи, живи сини очи, тънък нос, устни средно големи и сякаш полуусмихнати. Прозрачната ѝ кожа бе придобила бронзов тен от силното аржентинско слънце.

Дейвид забеляза, че Балард го наблюдава, предвиждайки реакцията му при прекрасния ѝ вид. Изражението на Балард бе изпълнено с чувство за хумор, сардонично, а Сполдинг успя да прочете посланието, което му изпращаше. Балард е бил на извора, но е открил, че той е празен... за онези, които търсят нещо повече от няколко капки студена вода. Сега Балард бе само приятел на дамата; той знаеше кога да не се стреми да бъде нещо повече.

Джиин Камрън изглеждаше притеснена от запознанството на стълбите. Тя бързо слезе. Леко отворените ѝ устни изразяваха една от най-истинските усмивки, които бе виждал от години насам. Истинска и лишена от всякаква инсинуация.

— Добре дошъл — каза тя и подаде ръката си. — Слава Богу, че мога да се извиня, преди да влезнете в онова помещение. Може да се откажете и да се върнете обратно тук.

— Толкова ли е зле? — Дейвид забеляза, че Джиин не изглеждаше толкова млада отблизо, колкото му се беше сторила на стълбите. Бе над трийсетте и то във втората им половина. Тя, изглежда, почувства погледа му, одобрението... или липсата на такова... изглежда нямаха никакво значение за нея.

— Е, добър е за кратък престой. На тази основа не може да се наеме нищо друго, не и ако си американец. Но е малък.

„Ръкуването ѝ е здраво, почти мъжко“, помисли си Сполдинг и каза:

— Благодарен съм за всичките грижи. Съжалявам, че съм причинил толкова главоболия.

— Никой друг не би успял да наеме друго освен стая в хотел — уточни Балард, като докосна момичето по рамото. „Дали този жест беше протекционистичен?“, зачуди се Дейвид — *Портенос* вярват на майка Камрън. Те не вярват на нас, останалите.

— *Портенос* — уточни Джиин в отговор на въпросителния поглед на Сполдинг, — това са хората, които живеят в БА...

— А, не ми казвайте БА... е съкращение на Монтевидео — отговори Дейвид.

— А-у-у, изпратили са ни *умник* — каза Балард.

— Ще свикнете — продължи Джиин. — Всички от американската и английската колония го наричат БА. Разбира се, че е Монтевидео — допълни тя с усмивка. — Мисля, че го виждаме толкова често в различни доклади, че използваме това съкращение автоматично.

— Грешка — намеси се Балард — Гласните в Буенос Айрес са доста неудобни за британската реч.

— Ето още нещо, което ще научите от престоя си тук, господин Сполдинг — каза Джиин Камрън, докато гледаше с привързаност Балард. — Внимавай с мненията, които раздаваш свободно, Боби. Той има склонност да противоречи на всички.

— Не е вярно — отговори Балард — Просто държа достатъчно много на колегите си затворници, за да имам желание да ги просветя. Подготвям ги за външния свят, за момента, когато ще ги пуснат на свобода.

— Е, имам временно разрешително в момента и ако не отида до кабинета на посланика, той ще започне да се занимава с онази проклетата система за адреси... Добре дошли още веднъж, господин Сполдинг.

— Моля ви, името ми е Дейвид.

— Моето е Джиин Чао — каза момичето, като се забърза надолу по коридора, но се обърна и подвикна на Балард. — Боби, взе адреса и ключа, нали? За апартамента на... Дейвид?

— М-м да. Хайде отивай и се напий безотговорно, аз ще се погрижа за всичко.

Джиин Камрън изчезна във врата от лявата страна на коридора.

— Много привлекателна жена — каза Сполдинг, — а и вие двамата сте явно добри приятели. Трябва да се извиня за...

— Не е необходимо — прекъсна го Балард. — Няма за какво да се извиняваш. Формирал си едно бързо заключение от отделни факти. Правил съм същото, мислил съм същото. Не че ще си промениш мнението, а и не е необходимо.

— Права е. Ти действително започваш да противоречиш... преди още да си разбрал на какво противоречиш, а след това започваш да дебатираш самото противоречие. И може би ако продължиш още малко в този дух: ще вземеш да оспориш последното си мнение.

— Знаеш ли какво? Всичко, което казваш, ми е ясно. Това може да уплаши човек, нали?

— Вие, криптографите, сте съвсем различна порода — каза Дейвид, като се изсмя тихо, следвайки Балард отгатык стълбите в един по-малък коридор.

— Хайде да хвърлим един бърз поглед на сибирската ти кабина и след това да се отправяме към другата ти килия. Тя се намира на „Кордоба“, а ние сме на „Кориентес“. На около десет минути от тук.

Дейвид още веднъж благодари на Боби Балард и затвори вратата на апартамента. Бе казал, че е изтощен от пътя и голямото му посрещане в Ню Йорк... Един Господ знаеше, че това е самата истина... като запита ще приеме ли Балард да вечерят друг път?

Като остана сам, той започна да оглежда апартамента. Оказа се, че не е непоносим. Бе малък, със спалня, дневна, кухня и баня. Но имаше едно преимущество, което Джиин не бе споменала. Стаите се намираха на първия етаж, а в дъното имаше един малък вътрешен двор, заобиколен от висока бетонна стена, отрупана с висящи лози и цветя, които се спускаха от огромни саксии, поставени на перваза. По средата на двора растеше едно чепато плодно дърво, което той не можеше да различи. Около ствола му бяха поставени три плетени стола, които явно бяха стари, но за сметка на това изглеждаха безкрайно удобни. Що се отнасяше до него, именно това преимущество правеше от апартамента жилище.

Балард бе уточнил, че тази част на „Авенита Кордоба“ бе само на няколко крачки от търговската част, от центъра на Буенос Айрес. Нещо като жилищен квартал, който все пак се намирал достатъчно близо до магазини и ресторанти, за да не затруднява новодошлите посетители на града да се ориентират лесно.

Дейвид вдигна телефонната слушалка, сигналът се забави известно време, но все пак се чу. Постави я обратно на мястото й, прекоси малката стая и отиде до хладилника. Отвори го и се усмихна. Онова момиче Камрън се бе погрижило, или просто бе помолило някой друг да осигури няколко основни неща като мляко, масло, хляб, яйца, кафе. Изведнъж той с радост забеляза две бутилки вино, едната

„Орфила типто“, а другата „Колон бланко“. Затвори хладилника и тръгна в обратна посока към стаята.

Разопакова единствения куфар, разви бутилка уиски и се сети, че ще трябва да си купи допълнителни дрехи на следващата сутрин. Балард бе предложил да го придружи до магазин за мъжки дрехи в Кале Флорида, ако проклетите му апарати не „боботеха“. Той остави книгите, които бе получил от Юджиин Лайънс, на нощната масичка. Бе успял да се справи до този момент с две от тях, вече можеше да се каже, че е набрал самочувствие в езика на аерофизиката. Щеше да му е необходимо да получи подобни познания и на немски език, за да бъде уверен. Щеше да пообиколи книжарниците в немската колония сутринта — не търсеше точно определени текстове, а такива, които биха му позволили да разбере терминологията. Разбираще, че това е една мажа част от поставената му задача.

Изведнъж Дейвид Сполдинг се сети за Уолтър Кендъл. Той или вече е пристигнал в Буенос Айрес, или щеше да пристигне всеки момент. Счетоводителят бе напуснал Съединените щати по едно и също време с него, но самолетният му полет бе значително по-директен, с много по-малко междинни кацания.

Зачуди се дали е разумно да отиде до аерогарата, за да издири Кендъл. Ако все още не бе пристигнал, можеше да го изчака, а ако пък бе вече тук, щеше да е съвсем лесно да провери в хотелите — според Балард имаше само три или четири добри хотела.

От друга страна, всяко допълнително време в повече от абсолютно задължителното, прекарано в компанията на този манипулиращ счетоводител, не бе приятна перспектива. Кендъл щеше да се ядоса, ако откриеше, че е пристигнал в Буенос Айрес преди самият той да е дал такава заповед на Суонсън. Без всякакво съмнение Кендъл щеше да иска повече обяснения от тези, които Дейвид желаше да даде, вероятно би изпратил и телеграми до вече ядосания бригаден генерал.

Нямаше никакъв смисъл да издирва Уолтър Кендъл до момента, когато самият Кендъл би очаквал да го види тук. Само задължителното.

Имаше да върши други неща, да се опита са разбере неясната картина. А това щеше да осъществи най-добре сам.

Дейвид се върна обратно в дневната, свързана с кухня, носейки бутилката уиски, и извади лед от хладилника. Направи питието си и погледна към двойните врати, водещи към двора. Щеше да прекара няколко мига на удоволствие на януарския летен бриз в Буенос Айрес.

Слънцето се бореше с окончателното си залязване отвъд града, последните оранжеви лъчи се прокрадваха през гъстия листак на непознатото плодно дърво. Седнал под него, Дейвид протегна краката си и се облегна на плетения стол. Той осъзна, че ако затвори очите си дори за кратко, нямаше да успее да ги отвори в близките часове. Трябваше да внимава за това. Дългият опит от Лисабон го бе научил да хапва нещо винаги преди лягане.

Храненето много отдавна бе загубило качеството си на удоволствие за него, то бе просто една необходимост, свързана с нивото на енергията му. Зачуди се дали някога отново ще изпита удоволствие от храненето, дали всичко онова, което потискаше в себе си, ще се върне някога отново. Лисабон предлагаше най-добрите удобства — храна, покрив, комфорт — в сравнение с всички големи градове и на двата континента, с изключение на Ню Йорк. А сега той се намираше на трети континент, в град, който се хвалеше с голям лукс.

За него същият този град олицетворяваше работата му точно толкова, колкото и северната част на Испания. Също толкова, колкото Баските области и Навар, мразовитите нощи в Галицийските хълмове или успокояващата тишина в дефилетата, очакващ патрулите... готови да убиват.

Толкова много. Толкова чужди.

Той премести главата си напред отпи голяма глътка от чашата и облегна врата си назад на облегалката на стола. Мажа птица крякаше по средата на дървото, явно раздразнена от натрапването му. Дейвид изведнъж си спомни как в северните области се бе ослушвал точно за такива птици. Те обикновено съобщаваха за приближаването на хора, които не можеха да бъдат видени. Често кряскаха в различен ритъм, който бе започнал да разпознава или поне смяташе, че разпознава, в зависимост от броя на приближаващите се патрули.

Дейвид осъзна, че малката крякаща птица всъщност не се интересува от него. Тя подскочи нагоре, все още писукайки, издаваща къси пронизителни крясъци, само че вече по-бързи и резки.

Имаше някой друг.

Дейвид погледна нагоре през листака с полузатворени очи. Направи го без да помръдва тялото или главата си, сякаш дрямката надделяваше.

Блокът бе четириетажен, с покрив, който имаше лек наклон, целият покрит с някаква теракота, розово-кафява на цвят. Повечето прозорци на стаите над неговата бяха отворени за бриза на Рио да ла Плата Чуваше откъслечни приглушени разговори, нищо заплашително, без силни вибрации. Според Балард това бе часът за сиеста^[1] в Буенос Айрес, доста по-различен от следобедите в Рим или обедите в Париж. Вечерята в Буенос Айрес бе по традиция в късните часове, според разбиранията на останалата част от света. Десет, десет и половина, а дори и полунощ не бе нещо изключително.

Крякащата птица не се безпокоеше от обитателите на апартаментите в „Кордоба“ и въпреки това тя продължаваше да издава пронизителните си крясъци.

И ето, че Дейвид разбра причината за това странно държание.

Отгоре на покрива се виждаха силуетите на двама мъже, смътно, но не и прикрити от клоните на плодното дърво.

Те бяха наведени и гледаха втренчено надолу. Бе сигурен, че го наблюдават.

Сполдинг прецени позицията на основната пречка — ствола на дървото, отпусна леко глава, сякаш дългоочакваният сън най-сетне бе надвил, вратът му бе облегнат уморено на дясното му рамо, държеше питието в почти отпуснатата си ръка, на няколко милиметра от тухления перваз.

Тази поза помагаше — той имаше възможност да вижда по-добре, но не съвсем. Достатъчно все пак, че да различи силуета на пушка — оранжевото слънце се отразяваше в черната стомана. Тя стоеше неподвижно, в калъф под мишницата на мъжа отдясно. Никой не направи опит да я вдигне и да се прицели — тя стоеше неподвижна.

„Изглеждаше много по-зловещо“, помисли си Сполдинг. Сякаш бе поставен в ръцете на някой пазач убиец, който бе сигурен, че арестуваният не би могъл да избяга от затвора и знае, че разполага с достатъчно време, за да извади пушката и да стреля.

Дейвид продължи играта, която бе започнал. Той леко повдигна ръката си и изпусна чашата. Звукът на лекото счупване го „събуди“.

Той разклати глава, сякаш да прогони съня, и потри очи с пръсти. Докато правеше всичко това вдигна небрежно лицето си нагоре. Фигурите, стоящи на покрива, бяха отстъпили назад върху плочките от теракота. Нямаше да има изстрели, отправени към него.

Той вдигна няколко счупени стъкла, стана от стола и тръгна към апартамента с походката на изморен човек, който се нервира на собственото си невнимание. Бавно, с едвам сдържано раздражение.

След като най-последно прекоси вратата, вече извън чуждото полезрение, той хвърли стъклата в кошчето за боклук и влезе бързо в спалнята. Отвори горното чекмедже на бюрото, отмести няколко кърпички и измъкна револвера си.

Сложи го в колана си и вдигна самото от стола, на който го бе хвърлил по-рано. Облече го и установи със задоволство, че дрехата покрива оръжието.

Пресече дневната и отиде до входната врата, като я отвори тихо.

Стълбището се намирало на лявата страна. Дейвид изпсува, проклинайки архитекта на точно тази сграда или пък изобилието от дървен материал в Аржентина. Стълбите бяха направени от дърво, силно нанесената по тях вакса за лъскане не можеше да прикрие, че те бяха стари и сигурно скърцаха ужасно.

Той затвори вратата на апартамента и пристъпи напред към стълбището, поставяйки крак на първото стъпало. То изскърца толкова силно, че наподобяваше звуците, издавани в антикварните магазини.

Трябваше да се качи четири етажа нагоре, първите три нямаха съществено значение. Вземаше по две стъпала наведнъж, като установи, че като се притиска до стената, звуците от качването му се заглушават.

Шейсет секунди по-късно той се изправи пред затворена врата с табела... с проклетите накъдрени кастилски букви:

El Techo.

Покривът.

Вратата, също както и стълбите, бе стара. Десетилетия от сезонни горещини и влага бяха причината вратата да се изметне около пантите, а краищата ѝ се бяха огънали навътре към рамката.

Тя също щеше да предизвести пристигането му, ако се помъчеше да я отвори леко.

Нямаше друг изход, извади пистолета си и пристъпи крачка назад на малката площадка. Той прецени големината на рамката, бетонните стени, които обграждаха старата дървена врата, и с подобаващо поемане на въздух дръпна дръжката, блъсна вратата и изскочи диагонално към дясната стена, притискайки гръб в бетона.

Двамата мъже се завъртяха от силна изненада. Те бяха на около трийсет фута от Дейвид, на ръба на наклонения покрив. Мъжът с пушката се поколеба, след което я вдигна в поза, удобна за стрелба. Сполдинг се прицели право в гърдите на мъжа. Въпреки всичко този мъж не изглеждаше като човек, готов да стреля в определена цел, колебанието бе умишлено, а не резултат от паника или нерешителност.

Вторият мъж извика на испански, Дейвид определи акцента като южноиспански, а не като аржентински:

— *Por favor, señor!*

Сполдинг отговори на английски, за да установи дали те разбират езика или не:

— Свали пушката *Веднага!*

Първият мъж направи това, което искаха от него, и я хвана за приклада.

— Вие грешите — каза той на развален английски. — Имаше... как го казвате, *landrones*... крадци в квартала.

Дейвид прекоси до металния парапет с насочен към двамата мъже пистолет.

— Не сте много убедителни *Se dan corte, amigos*. Не сте от Буенос Айрес.

— Има много хора в този квартал като нас. Преселници, *сеньор*. Това е една общност, от чужденци — каза вторият мъж.

— Искате да кажете, че не сте тук заради мен ли? И че не наблюдавахте?

— Чисто съвпадение, уверявам ви — каза мъжът с пушката.

— *Es la verdad* — добави другият. — Двама *habitaciones* влезнаха с взлом миналата седмица. Полицията не помага особено, ние... за тях сме *чужденци*. Пазим се сами.

Сполдинг наблюдаваше мъжете внимателно. Лицата им не трепнаха, не загатваха лъжи. Нито пък страх.

— Аз работя в американското посолство — заяви Дейвид рязко. Никаква реакция от страна на двамата *чужденци*. — Трябва да ви

помоля да се легитимирате.

— *Que cosa!* — обади се мъжът с пушката.

— Документи. Имената ви... *Certificados*.

— *Por cierto, en seguida*. — Вторият мъж се протегна и бръкна в джоба на панталоните си, Сполдинг вдигна леко пистолета предупредително.

Мъжът се разколеба, вече показвайки страха си.

— Само registro, señor. Трябва да ги носим... Моля ви се. Вътре в *cartera*.

Дейвид протегна лявата си ръка, докато вторият мъж му подаваше евтин кожен портфейл. Той го отвори с леки угризения. Имаше някаква беззащитност у двамата чужденци, бе виждал тези погледи хиляди пъти. Фалангистите на Франко бяха експерти при провокирането им.

Той хвърли бърз поглед на целофаненото джобче в портфейла, което бе напукано от дълго използване.

Изведнъж цевта на пушката го удари силно по дясната китка, божата бе ужасна. След това ръката му ловко бе извита навътре и надолу. Нямаше друг избор освен да пусне оръжието и да се опита да го изрита надолу по стръмния покрив. Да го задържи означаваше да му счупят китката.

Направи го, докато притискаха опитно лявата му ръка към врата — замахна с крака си към невъоръжения *чужденец*, който държеше ръката му. Ударът попадна в корема и докато мъжът се преви напред Дейвид стовари втори ритник върху него. Той се плъзна надолу по покрития с плочки наклон.

Дейвид се свлече надолу и се изви назад. Докато вторият мъж промени позата си, Сполдинг го удари с лакът, забивайки го в слабините му. Ръката му бе освободена, *чужденецът* се мъчеше да запази равновесие.

Той не успя да реагира достатъчно бързо, Сполдинг се хвърли на лявата си страна и ритна с коляно мъжа по врата. Пушката изтрака по плочките и се плъзна надолу по наклона. Мъжът се преви, кръвта започна да капе от мястото, където бе прехапал със зъби устните си.

Сполдинг чу шум и се обърна.

Той закъсня. Вторият *чужденец* се нахвърли на него и Дейвид чу изсъскването на собствения си пистолет, който раздра въздуха над него

и се заби в черепа му.

Всичко стана черно. Пусто.

— Описали са правилно нещата, но не за тази част от града — каза Балард, който седеше срещу Дейвид държащ торбичка с лед притисната към главата му. — *Чужденците* са съсредоточени в западната част на района Ла Бока. Там има дяволски голяма престъпност, полицията предпочита да се разхожда из парковете, отколкото да патрулира по улиците. А *чужденците* не ги обичат.

— Не ми помагаш — каза Сполдинг, докато масажираше врата си с торбичката лед.

— Те не са искали да те убиват. Имали са възможност да те изхвърлят от покрива или да те оставят на ръба му, стопроцентово щеше да се обърнеш и да паднеш сам от четвъртия етаж.

— Знаех, че нямаха намерение да ме убиват...

— Откъде знаеш?

— Можеха да го сторят съвсем лесно. Смятам, че са ме чакали да изляза. Бях извадил багажа си и те щяха да имат достъп до апартамента.

— Защо?

— За да преровят багажа ми. *Правили* са го и преди.

— Но кой?

— Проклет да съм, ако знам.

— Сега кой ли не помага.

— Извинявай... Кажи ми, Боби, кой точно знаеше за моето пристигане? Как бе направено?

— На първия въпрос: трима човека. Аз самият бях на слушалките. Очевидно Гранвил. Джиин Камрън, разбира се, старецът я помоли да потърси апартамент... но ти вече знаеш всичко това. На втория въпрос: съвсем поверително. Спомни си, че заповедите от Вашингтон пристигнаха посред нощ Джиин играеше шах с Гранвил в апартамента, когато му занесох яйцата...

— Какво му занесе? — прекъсна го Дейвид.

— Омлета, бе маркиран. Вашингтон изпрати съобщението закодирано на автоматична шифровъчна машина. А това значеше, че

само аз или първият ми заместник имахме достъп до него, за да го предадем на посланика.

— Окей. После какво стана?

— Нищо. Искам да кажа нищо, за което вече не си информиран.

— Все пак кажи ми още веднъж.

Балард въздъхна снизходително.

— Е, а бяхме сами тримата, какво, по дяволите, бях прочел, омлетът и инструкциите за апартамента бяха ясни. Така че Гранвил реши... Джиин да издири такъв апартамент. Той й съобщи, че пристигаш, и поръча да направи каквото може за краткото време, с което разполага. — Балард огледа стаята, след което прехвърли поглед към голямата врата, водеща към задния двор. — Справила се е доста добре.

— Значи това е обяснението — имат цяла мрежа, разпръсната из целия град нищо необичайно. Те наблюдават свободни жилища, апартаменти, стаи под наем, а що се отнася до хотелите, те са най-лесни за наблюдение.

— Не съм сигурен, че разбирам какво искаш да кажеш — заяви Балард.

— Може да сме ужасно хитри, Боби, но не сме в състояние да променим няколко основни неща: трябва да имаме място за спане и за вземане на душ.

— Ох, *това* вече разбирам, но то не се отнася до нашата ситуация. От утре ти вече няма да представляваш тайна, но дотогава си. Вашингтон съобщи, че пристигаш сам, ние нямахме и понятие кога и по какъв начин... Джиин не нае този апартамент за теб. Той не се води на *твое* име.

— О, о? — Дейвид бе значително по-загрижен, отколкото показваше. В такъв случай двамата *чужденци* са били на покрива, преди да пристигне. Или са пристигнали минути след него. — Как го е наела в такъв случай? Чие име е използвала? Не исках прикритие, не сме искали това.

— Господи, а аз си мислех, че говоря бързо. Неделя си е *неделя*. Понеделник — *понеделник*. Неделя не те познаваме, но понеделник вече те познаваме. Поне такива бяха изричните нареждания на Вашингтон. Не желаеха да се разбира предварително, че си пристигнал, и ако случайно имаш желание да останеш известно време

под прикритие, ние трябва да се съобразяваме с твоите желания. Сигурен съм, че Гранвил ще те попита какво искаш да правиш утре сутрин... А що се отнася до това как Джиин е наела апартамента, като си я познавам, най-вероятно е намекнала, че посланикът си има някакво момиче или пък е измислила друго нещо. *Portenos* симпатизират много на такива неща, това е Париж на Южна Америка... Единственото нещо, в което съм сигурен, е, че не би използвала името ти. Нито пък някакво очевидно прикритие. Най-напред би използвала собственото си.

— Господи — каза Сполдинг изтощено, сваляйки торбичката с лед от главата си. Погледна пръстите си. Петната кръв бяха очевидни.

— Надявам се, че няма да се правиш на герой с тази дълбока рана. Трябва да те види лекар.

— Няма да бъда герой — усмихна се Дейвид. — Трябва да ми махнат няколко конци, така или иначе. Това може да стане и тази вечер, ако можеш да го уредиш.

— Мога. Откъде са конците?

— Претърпях една злополука на Азорите.

— Исусе, доста пътуваш, нали?

— Както и някой, който пристига на местата, за които пътувам, преди мен.

[1] Следобедна почивка. ↑

— Госпожа Камрън е тук по моя молба, Сполдинг. Влез. Говорих вече с Балард и лекаря. Имаш махнати няколко конци, а на тяхно място сложени нови.

Гранвил седеше зад бюрото в бароков стил, облеган удобно във високия стоя Джиин Камрън седеше на дивана от лявата страна на стаята. Един от столовете, поставени пред бюрото, явно бе предназначен за Дейвид. Той реши да изчака, докато самият Гранвил го покани да седне. Остана прав — не бе съвсем сигурен дали посланикът му харесва. Кабинетът, който му бе отреден, бе действително в дъното и до момента бе използван за склад.

— Нищо сериозно, сър. Ако има нещо, ще ви кажа сам. — Сполдинг кимна на Джиин и забеляза тревога в очите й. Или, поне така му се стори.

— Ще постъпиш глупаво, ако не ми кажеш. Докторът каза, че за щастие ударът по главата е попаднал в област, където не може да предизвика мозъчно сътресение. Иначе щеше да бъдеш в ужасно състояние.

— Явно удар на опитен човек.

— Да, разбирам... Нашият лекар бе потресен, когато свали конците.

— Явно такова е становището на всички медици. Свършиха работата си, рамото ми е добре. Бинтовано е.

— Да... Седни, седни.

— Благодаря ви, сър — каза Дейвид като седна.

— Разбирам, че двамата нападатели са били *provincianos*. А не *portenos*.

Сполдинг се усмихна примирено и се обърна към Джиин Камрън:

— Стигнах до *portenos*. Предполагам, че *provincianos* означава провинциалисти? Хора от местата извън градовете.

— Да — потвърди тихо момичето. — Единственият град е БА.

— Две съвсем различни култури — продължи Гранвил.

— *Провинциалистите* са много озлобени, и то с основание. Те действително са доста експлоатирани, което пък предизвиква негодуванието им.

Нищо не се прави за облекчаване на положението, само ги причисляват към най-ниската прослойка.

— Но *provindartos* са местното население на Аржентина, нали?

— Разбира се. От тяхна гледна точка те са много по аржентинци от *portenos* в Буенос Айрес. Имат по-малко италианска и германска кръв, да не говорим за португалска, балканска и еврейска. Имало е доста имиграционни вълни...

— В такъв случай, господин посланик — прекъсна го Дейвид, надявайки се да избегне още един анализ на нравоучителния дипломат, — това не са били провинциалисти. Те самите се определиха като *estranjeros*. Хора без корен, предполагам.

— *Estranjero* е доста саркастичен термин. Той съдържа някаква вътрешна болезненост. Сякаш се употребява от индианец от резерват във Вашингтон. Чужденец в собствената си страна, нали разбирате какво искам да кажа?

— Тези мъже не бяха от Аржентина — каза Дейвид кротко, избягвайки въпросите, поставени от Гранвил. — Диалектът им бе на чужденци.

— Ох? Вие експерт ли сте?

— Да, такъв съм. По този въпрос.

— Разбирам — заяви Гранвил, като се облегна напред. — Считате ли, че нападението има нещо общо с посолството? Че засяга съюзническите сили?

— Не съм сигурен. Според мен аз бях мишената. Но искам да знам откъде са научили, че съм тук.

Джиин Камрън проговори от дивана:

— Прехвърлих всичко мислено, Дейвид. — Тя направи кратка пауза, като съзнаваше, че посланикът я изглежда при употребата на малкото име на Сполдинг. — Апартаментът, който наех, в крайна сметка бе четвъртото място, което посетих. Започнах в десет сутринта, а успях да пристигна в твоя апартамент в два следобед. Наех го веднага. Съжалявам, че ще трябва да го кажа, но го наех заради задния двор.

Дейвид й се усмихна.

— Както и да е, отидох до едно бюро за недвижими имоти във Виамонте. Негов собственик е Джералдо Балдез, всички го познаваме. Той е бивш партизанин и не може да понася немците. Поясних, че апартаментът е за един от нашите служители, който живее тук и който, съвсем откровено, се чувства прекалено неудобно заради ограниченията на посолството. Той се засмя и каза, че е сигурен, че е Боби. Аз, разбира се, не изразих несъгласие.

— Но това е кратък договор за наем — каза Дейвид.

— Използвах го като извинение, че може да не харесаш апартамента. Това е стандартна клауза при договор за наем от три месеца.

— Защо Боби или някой друг не си е наел собствен апартамент?

— По няколко причини. Те също са нормални... тук — Джиин се усмихна. За Дейвид тя бе леко притеснена. — Познавам града по-добре от почти всички, живяла съм тук няколко години. А има и един финансов проблем — средствата са ограничени. Доста добре успявам да се пазаря. А мъжете като Боби имат спешна работа за вършене, докато моето време е по-свободно.

— Госпожа Камрън е прекалено скромна, Сполдинг. Тя е много ценна за нашата малка общност.

— Сигурен съм, че е така, сър... Значи смятате, че никой не е имал причина да подозира, че тя търси апартамент за новопристигащ аташе.

— Абсолютно сигурен. Всичко бе сторено по толкова... непринуден начин, ако знаете какво искам да кажа.

— Какво ще кажете за собственика на сградата? — поинтересува се Дейвид.

— Не го видях. Повечето апартаменти са собственост на богати хора, живеещи в районите „Телмо“ или „Палермо“. Всичко преминава през агенциите за наемане.

— Пристигали ли са за мен някакви съобщения? Телефонни обаждания?

— Не. Поне доколкото знам, не са, а съм сигурен, че щяха да ми предадат, ако имаше такова нещо. Щяхме да ви съобщим, разбира се.

— От мъж на име Кендъл...

— Кендъл? — прекъсна го посланикът — Това име ми е познато... Кендъл. Да, Кендъл. — Гранвил започна да рови в листовите

по бюрото си — Ето тук. Някакъв Уолтър Кендъл е пристигнал снощи. Със самолет в десет и трийсет. Отседнал е в „Алвер“, това е близо до Палермо парк. Един добър стар хотел. — Гранвил изведнъж погледна Сполдинг. — На листа е записан като индустриален икономист. Доста разтегливо понятие, нали? Дали той не е банкерът, за който говорих вчера?

— Той ще уреди някои неща, свързани с инструкциите ми. — Дейвид дори не се помъчи да прикрие нежеланието си да говори за Уолтър Кендъл. От друга страна, инстинктивно откри, че предлага символично пояснение на Джиин Камрън. — Основната ми задача е да бъда връзка между финансовите среди в Ню Йорк и Лондон, и тук в Буенос... БА. — Той се усмихна, надявайки се толкова искрено, колкото и самата Джиин. — Смятам, че е доста глупаво. Не мога да разпозная дебит от цена. Но Вашингтон ме одобри. Посланикът се притеснява, че не съм достатъчно опитен.

Сполдинг бързо премести поглед към Гранвил, напомняйки на стареца, че „банковите интереси“ са максималната граница на самоличността му. Името на Ерих Ринеман бе отвъд тази граница.

— Да, признавам си, че е така... Това няма значение. Какво искаш да направим за снощния инцидент? Смятам, че трябва да направим формално оплакване в полицията. Не че ще има някаква проклета полза от това.

Дейвид замълча за няколко минути, опитвайки се да прецени всички страни, положителни и отрицателни, на предложението, направено от Гранвил.

— Ще получи ли гласност във вестниците?

— Много мажа, смятам — отговори Джиин.

— Аташетата при посолствата обикновено имат пари — каза Гранвил. — Те често са мишени за обир. Ще бъде описано като опит за грабеж. Най-вероятно е било и точно така.

— Но Групо не би одобрил подобна новина. Тя не отговаря на вижданията на полковниците, а те контролират пресата — Джиин явно мислеше на глас, като в същото време гледаше Дейвид. — Те ще гледат шума да е минимален.

— А ако не направим оплакването... ако предположим, че не е опит за обир... то значи ние потвърждаваме, щем не щем, че е нещо друго. Не съм готов да постъпим така — каза Сполдинг.

— В такъв случай ще депозиране официално оплакване още тази сутрин. Моля те, продиктувай свидетелско показание за инцидента и го подпиши, нали така? — Явно Гранвил имаше желание да приключи срещата. — А, и за да бъде пределно откровен, Сполдинг, освен ако въобще не съм запознат с нещата, аз действително считам, че това е опит за грабеж на току-що пристигнал богат американец. Казаха ми, че такситата на аерогарата са си учредили истински карнавал на крадците. *Extranjeros* напълно логично биха могли да бъдат участници.

Дейвид се изправи и се зарадва, като видя, че Джиин го последва.

— Ще приема това обяснение, господин посланик. Явно годините, прекарани в Лисабон, са ме направили прекалено... предпазлив. Ще се пригодя.

— Така предполагам. Моля, напишете показанията.

— Да, сър.

— Ще осигуря стенограф — каза Джиин — Двуетичен.

— Не е необходимо. Ще го продиктувам на испански.

— Забравих — усмихна се Джиин — Боби каза, че са ни изпратили умник.

Дейвид предполагаше, че всичко започна с онзи първи обяд. По-късно тя му обясняваше, че всичко е станало много по-рано, но той не ѝ вярваше. Тя твърдеше, че всичко е започнало от момента, в който е казал, че БА е съкращение на Монтевидео, но това бе глупаво, не можеше да го проумее.

Онова, което можеше да се усети... и което и двамата осъзнаваха, без да се стремят да изразяват гласно... бе пълното отпускане, което чувстваха, когато бяха заедно. Всичко бе толкова просто. Чувстваха огромна подкрепа, моментите на мълчание никога не предизвикваха неудобство, смехът им се удаваше лесно и бе плод на взаимно чувство за хумор, а не изкуствен отклик.

Удивително. Изглеждаше още по-удивително, според Дейвид, именно защото никой не го очакваше, нито пък търсеше. И двамата имаха достатъчно причини, за да избягват задълбочените връзки. Той бе непостоянен мъж, надяващ се само да оцелее и да започне отначало нещо с ясно съзнание и потиснати спомени. Това бе най-важното в неговия живот. Докато тя, осъзнаваше той, все още скърбеше за един

мъж толкова силно, че не би било възможно... без непоносима вина... да забрави лицето, тялото и разума на този мъж.

Самата тя му бе обяснила частично защо. Съпругът ѝ не бил олицетворение на смел пилот на бомбардировач, толкова често описван от военноморските отдели за връзки с обществеността. Имал изключителен страх, не за самия себе си, а от отнемането на човешки живот. Ако знаел, че няма да бъдат отправени хули към жена му и семейството му в Мериленд, Камрън щял да потърси съзнателно положението на човек, отказал се от военна служба. Освен това може би и самият той нямал куража да отстоява собствените си позиции.

Тогава защо е станал пилот?

Камрън започнал да лети още в младежките си години. Изглеждало като естествен избор, а и считал, че цивилната му подготовка може да му осигури длъжност на щатски инструктор. Отхвърлил и военния закон, прекалено много от неговите колеги адвокати се бяха позовавали на него и в един момент се бяха озовали в пехотата или на палубата на някой боен кораб. Военните имали достатъчно юристи, но се нуждаели от пилоти.

Дейвид смяташе, че разбира защо Джиин му разказа толкова много за убийтия си съпруг. Имаше две причини. Първата бе, че като правеше това открито, тя се приспособяваше към онова, което чувстваше, че става между тях, може би ѝ действаше успокоително. Втората бе значително по-неясна, но по никакъв начин не бе помаловажна. Джиин Камрън мразеше бойната, мразеше онова, което ѝ бе отнела. Тя искаше той да го знае.

Защото... Дейвид осъзна... тя инстинктивно разбираше, че той е много замесен. А не желалаше нито частица от това вмешателство, дължеше поне това в памет на Камрън.

Те бяха отишли да обядват в един ресторант с изглед към устието на Риачуело, близо до пристанищата „Дарсана Сад“. Тя бе предложила, и ресторанта, и обяда. Забеляза, че той е все още изтощен, сънят, който бе успял да открадне, бе смущаван от непрекъснати болки. Тя настоя, че той се нуждае от един дълъг, отпускащ обяд, след което да се прибере вкъщи, да си легне, с една дума — ден на отдих.

Тя нямаше намерение да отива с него.

Той също нямаше такова намерение.

— Балард е прекрасен човек — каза Сполдинг, докато си наливаше бяло вино.

— Боби е много мил — съгласи се тя — Той е един много добър човек.

— Привързан е към теб.

— И аз съм привързана към него... това, за което мислиш, е напълно нормално, но съжалявам, че трябва да разваля тази привързана мелодия. Нали мелодия е точният термин? Гранвил ми каза кои са родителите ти. Впечатлена съм.

— Отказвам от осемгодишна възраст да чета ноти. Но мелодия е съвсем добре. Само се зачудих.

— Боби се опита напълно професионално, при това с голям чар и чувство за хумор. Някое по-добро от мен момиче би се отзовало. Имаше пълното право да се ядосва... Искрах компанията му, но давах много малко в замяна.

— Приел е условията ти — потвърди Дейвид.

— Нали казах, че е добър.

— Има още около десетина мъже тук...

— Прибави към това и морските пехотинци, които са охрана — додаде Джиин, имитирайки чудесно отдаване на чест от невоенен човек — Не забравяй и за тях.

— В такъв случай значи те са около сто и десет. Ти си Дийна Дърбин.

— Едва ли Морските пехотинци се въртят около военноморската база на юг от Ла Бока. Персоналът... онези, които нямат жени и деца, са напад, те носят синдрома на посолството.

— Какво е това?

— Държавният департамент — „охлюви“... Треперещите Изглежда, че ти единствен си се отървал от него.

— Не знам дали съм се отървал или не. Просто не знам какво представлява той.

— Което също ми показва нещо повече за теб, нали?

— Какво ти показва?

— Ти просто не си един „катерач“ в Държавния департамент. Синдромът на „охлюва“ се състои в това да се движиш леко, като правиш възможното всички, с по-висок ранг от твоя..., особено посланикът..., да бъдат доволни от искрените ти усилия. — Джиин

направи гримаса, нежната ѝ брадичка изпъкна напред, сви вежди, иронизирайки думите. Сполдинг избухна в смях, момичето бе доловило съвсем точно погледа и гласа, типични за всички посолства.

— Исусе, ще се наложи да те накарам да играеш в радиото. — Той се изсмя още веднъж — Ти описа синдрома. Виждам, Господи! Виждам го!

— Но ти не си заразен от него. — Джиин престана с мимикрията и го погледна право в очите. — Наблюдавах те с Гранвил. Едва успя да бъдеш учтив. Не гонеше доклад за „годност“, нали?

Той отвърна на погледа ѝ.

— Не, не гонех... За да отговоря на въпроса, който се върти из прекрасната ти главица..., не съм в кариерата на външните работи. Работя единствено за нуждите на войната. Разбира се, действително *работя* в посолства, върху различни сродни с тях задачи, по две, свързани с това причини. Говоря четири езика и именно заради родителите ми, от които бе толкова впечатлена, имам достъп до онова, което евфемистично се описва като достъп до важни хора в правителство, търговия, тези кръгове. И тъй като не съм пълен идиот, често разпространявам секретна информация сред корпорациите в различни страни. Пазарите не спират да боботят заради такова неудобство като войната... В това се състои моят принос. Не се гордея, но именно това ми отредиха.

Тя се усмихна с неподправената си усмивка и хвана ръката му.

— Смятам, че правиш това, което трябва да правиш — интелигентно и добре. Няма много хора, които биха могли да кажат същото. А и Господ знае, че не можеш да избираш.

— „Какво прави по време на войната, тате?“... „Е, сине“ — Дейвид изпробва собствената си карикатура: — „Просто ходех от място на място, казвайки на приятели в банката «Чейс» да продават на по-високи цени и да купуват на по-ниски цени, така както и да оставят приличен резерв за печалба.“ — Той задържа ръката ѝ в своята.

— И бях нападан на разни аржентински покриви и... а и какви бяха тези шевове на рамото ти?

— Товарният самолет, на който пътувах, се приземи на Азорите отвратително. Мисля, че пилотът и целият екипаж бяха гипсирани.

— Ето. Виждаш ли? Живееш точно толкова опасно, колкото който и да е мъж на фронта... Ако случайно срещна това момче, за

което говориш, ще му разкажа това.

Очите им се срещнаха, Джиин отдръпна ръката си объркано. Но за Сполдинг същественото нещо бе, че тя му повярва. Тя прие прикритието му без да задава въпроси. Дойде му на ум, че първоначално изпита огромно облекчение и все пак, по някакъв начин, изпита чувство на огромно съжаление. Не изпитваше никаква професионална гордост от факта, че успешно я лъжеше.

— Ето сега вече знаеш как съм успял да избегна синдрома на Държавния департамент. Не мога да си представя защо това има такова значение. Какво, по дяволите, със сто и десет мъже и моряци...

— Моряците не влизат в сметките. Те имат разни интереси тук, в Ла Бока.

Тогава персоналът... онези без жени и деца, всичките не могат да бъдат от онези, треперещите.

— Но те са такива и съм благодарна за това. Биха желали някой ден да се издигнат в дипломатическата йерархия.

— Сега си правиш умствени тренировки. Не те разбирам.

— Не, не правя нищо подобно. Просто исках да разбера дали Боби ти е казал. Не е. Казах, че е добър... Дал ми е шансът да ти кажа сама.

— Да ми кажеш какво?

— Мъжът ми бе доведен син на Хендърсън Гранвил. Те бяха много близки.

Напуснаха ресторанта малко след четири часа и се разходиха по доковете по крайбрежието на „Дарсана Сад“, вдишвайки соления въздух. На Дейвид му се стори, че Джиин се наслаждаваше — чувство, което не бе изпитвала от дълго време. Това бе само част от моментната утеха, възникнала между тях, осъзна той, но всичко бе много по-дълбоко. Сякаш някакво огромно облекчение бе настъпило в нея.

Красотата ѝ бе видима още в онези първи минути от тяхното запознанство на стълбите, но докато си спомняше кратката среща тогава, изведнъж осъзна каква бе разликата Джиин Камрън бе общителна, добродушна... приветливо очарователна. Но имаше и нещо друго, една отчужденост, предизвикана от самоконтрол. Пълен самоконтрол. Патица на авторитет, който нямаше нищо общо със

статута ѝ в посолството, нито пък с каквито и да е други изгоди, произтичащи от брака ѝ с доведения син на посланика. Дължеше се само на собствените ѝ решения и възгледи.

Бе наблюдавал същия отчужден авторитет цялата сутрин..., когато го запознаваше с различни хора, работещи в посолството, когато даваше указания на секретарката си, когато отговаряше по телефона и даваше бързи наставления.

Дори в закачките с Боби Балард тя се носеше твърдо, с увереност в познаването на собствения си модел. Балард можеше да казва шеговито, че тя може да се „напие безотговорно“, защото дори в най-смелите си представи тя не би си позволила да направи това.

Джиин се владееше напълно.

Именно това владееие започваше да я отпуска сега.

Вчера я бе наблюдавал отблизо, бе открил възрастта ѝ, но явно този проблем не я вълнуваше — липсваше ѝ суетност. Сега, докато вървеше по доковете, хваната за ръката му, осъзнаваше с удоволствие, че ѝ хвърляха погледи различни *Vosatos* от крайбрежието. Сполдинг знаеше, че тя се надява той да разбира тези погледи.

— Виж Дейвид — обърна се тя развълнувано. — Онези лодки ще се сблъснат челно.

Няколкостотин ярда навътре в залива имаше два траулера, които всеки момент можеха да се блъснат, въздухът се изпълни с агресивното предупреждение на звука от парните им сирени, екипажите и на двата крещяха един към друг.

— Този отдясно ще промени посоката.

Направи точно това. В последния момент сред приглушени псувни и жестове.

— Как позна? — попита тя.

— Просто правото на път. Собственикът ще бъде засипан с искове за всички нанесени повреди. Въпреки това в най-скоро време ще избухне уличен скандал на някой от тези кейове.

— Хайде да не го изчакаме. Стигат ти толкова емоции.

Излязоха от района на доковете и тръгнаха по тесните улици на Ла Бока, гъмжащи от мухи рибни пазари, претъпкани с дебели продавачи, облечени в окървавени престижи и крещящи купувачи. Уловът бе пристигнал, а целодневният труд из морето — приключил.

Почивката се състоеше в продажба и пиене и разкази за всички несгоди през последните дванайсет часа.

Пристигнаха на малко площадче, наречено Плаза Очо Кале, но без явна причина — нямаше нито номер осем, нито площад. Едно такси спря на ъгъла, от него слезе един клиент и таксито потегли отново. Пътят му бе препречван непрекъснато от пешеходци, безразлични към подобни превозни средства Дейвид погледна Джиин, тя му се усмихна и кимна с глава. Той викна на шофьора.

Вътре в таксито той даде своя адрес. Не му и хрумна дори да стори нещо друго.

Пътуваха без да говорят, раменете им се докоснаха, тя пъкна ръка под неговата.

— За какво мислиш? — попита Дейвид, виждайки далечното, но щастливо изражение на лицето ѝ.

— О, мислех си за начина, по който си те представях, когато Хендърсън прочете кодираното съобщение миналата вечер... Да, винаги съм го наричала Хендърсън.

— Не мога да си представя никой, дори президента, да го нарича Хендърсън.

— Не го познаваш. Под външността му се крие един любвеобилен човек.

— Как си ме представяше?

— Много по-различен.

— От какво?

— От това, което си... Като начало смятах, че ще бъдеш много нисък. Едно аташе на име Дейвид Сполдинг, който е финансов специалист и ще провежда съвещания с банки и полковници за някакви пари, трябва да бъде нисък, поне петдесетгодишен и плешив. Той трябва да носи очила и да има тънък нос. Сигурно има и някаква алергия... често киха и непрекъснато духа носа си. Говори с кратки, отсечени изречения — точни и достатъчно неприятни.

— Гони и секретарките, не забравяй да споменеш и това.

— Моят Дейвид Сполдинг не гони секретарки, а чете мръсни книжки.

Дейвид почувства неприятно пробождане. Като се прибави запуснат външен вид, една мръсна носна кърпичка и очила, само че

носени от време на време... О, Боже, Джиин правеше описание на Уолтър Кендъл.

— Твоят Сполдинг е неприятен човек.

— Не и новият — каза тя, като стисна ръката му.

Таксито спря до бордюра пред входа на Кордоба. Джиин Камрън се поколеба, втренчила поглед за момент във входната врата на блока. Дейвид проговори тихо, без да набляга на думите.

— Да те откарам ли в посолството?

Тя се обърна се към него и му каза:

— Не.

Дейвид плати на шофьора и заедно влязоха вътре.

Нишката, която бе закрепил на топката на вратата, се показваше.

Постави ключа в ключалката и я завъртя леко настрани, докато отваряше вратата. Апартаментът беше в същия вид, както го бе оставил сутринта. Разбра, че тя почувства неговото облекчение от този факт. Той задържа вратата, за да влезе тя. Джиин влезе и огледа наоколо.

— *Не е* чак толкова зле, нали? — каза тя.

— Скромен, но все пак дом.

Остави вратата отворена и с усмивка, с жест — без да говори — я помоли да стои там, където е. Влезе бързо в спалнята, върна се и мина през двойната стъклена врата, водеща към малкия заден двор, ограден с висока ограда. Погледна нагоре и разгледа внимателно прозорците и покрива. Усмихна й се още веднъж изпод клоните на плодното дърво. Тя разбра, затвори вратата и отиде при него.

— Направихте всичко това много професионално, господин Сполдинг.

— Всичко в тон с най-добрата традиция на крайна страхливост, госпожо Камрън.

Осъзна грешката си веднага, щом я направи. Моментът не бе най-подходящият за използване на името й по съпруг. Все пак по някакъв косвен начин тя изглеждаше благодарна. Тя мина напред и застана точно пред него.

— Госпожа Камрън ти благодари.

Протегна ръка и обхвана кръста й с ръка. Ръцете й обвиха раменете му бавно, несигурно, тя хвана лицето му в двете си ръце и се вгледа право в очите му.

Той не помръдна. Решението, първата стъпка трябваше да бъде нейна, той разбираше това.

Поднесе устните си към неговите. Допирът бе нежен и прекрасен, предназначен за ангели. Тя потръпна в почти неконтролируемо чувство на желание. Устните ѝ се разтвориха и притисна тялото си с невероятна сила в неговото, ръцете ѝ се вкопчиха във врата му.

Отдръпна устните си от неговите и зарови лице в гърдите му, като го държеше яростно.

— Не казвай нищо — прошепна тя — Не казвай абсолютно нищо... *Просто ме вземи.*

Той я вдигна мълчаливо и я занесе в спалнята. Тя продължаваше да държи лицето си заровено в гърдите му, сякаш се страхуваше да погледне светлината или дори самия него. Постави я нежно на леглото и затвори вратата.

Само след няколко мига вече бяха голи и се покриха с одеялата. Тъмнината бе красива. Една великолепно утеха.

— Искам да кажа нещо — каза тя, галейки с пръст устните му, наведена над него, докосвайки леко с гърди неговите. Усмихна се с искрената си усмивка.

— Знам Ти искаш другия Сполдинг. Онзи слабия с очилата — каза той и целуна пръстите ѝ.

— Той изчезна при някаква експлозия.

— С положителност си много описателна, млада госпожо.

— И не толкова млада... За това искам да поговорим.

— За пенсия ли? Да не би да се стремиш към социална осигуровка. Ще видя какво мога да направя.

— Бъди сериозен, глупчо.

— И не чак толкова глупав...

— Няма да има ангажменти, Дейвид — прекъсна го тя. — Искам да знаеш, че... Не знам по какъв друг начин да го кажа. Всичко се случи толкова бързо.

— Всичко бе съвсем естествено. Няма нужда от обяснения.

— Е, аз смятам, че има нужда. Не очаквах, че ще се озова тук.

— Аз също не очаквах, че ще бъдеш тук. Предполагам, че се надявах, това ще призная... Никой от нас не го е планирал.

— Не знам. Мисля, че аз го очаквах. Още като те видях вчера мисля, че някак подсъзнателно взех решение. Звучи ли ти налудничаво?

— Ако си взела подобно решение, значи е било крайно време да го сториш.

— Да, предполагам, че това е вярно. — Тя легна и се покри с чаршафа — Бях егоистка, разглезена и се държах много лошо.

— Защото не си спала с всеки срещнат ли? — Сега вече бе негов ред да се обърне и погали лицето ѝ. Целуна и двете ѝ очи. Когато тя ги отвори, той забеляза колко дълбокосини бяха станали от късното следобедно слънце, което се прокрадваше в стаята през спуснатите щори. Тя се усмихна, перфектно белите ѝ зъби блестяха, устните ѝ бяха извити с неподправено чувство за хумор.

— Това е смешно. Сигурно не съм патриот. Пазила съм очарованието си само за да го предоставя на човек, който дори не се бори за него.

— Готите не биха одобрили подобно нещо. Казвали са ми, че на първо място стоят бойците.

— Нека не им казваме. — Тя се протегна към лицето му. — Ох, Дейвид, Дейвид, Дейвид.

— Надявам се, че не съм ви събудил. Не бих ви безпокоил, ако не мислех, че трябва.

Гласът на посланик Гранвил по телефона бе по-загрижен, отколкото Дейвид очакваше. Той погледна часовника си, докато отговаряше. Беше десет часа и три минути сутринта.

— О?... Не, сър. Аз вече ставах. Съжалявам, че съм се успал.

На телефонната масичка имаше бележка. Беше от Джиин.

— Вашият приятел се свърза с нас.

— Приятел? — Дейвид разгъна бележката: „Скъпи мой, ти беше заспал така дълбоко, че сърцето не ми даде да те събудя. Повиках такси. Ще те видя сутринта. В Бастил. Твоят бивш полкови Феникс.“ Дейвид се усмихна, като си спомни усмивката ѝ.

— ... детайлите, сигурен съм, не бяха гарантирани — Гранвил каза нещо, но той не чуваше.

— Съжалявам, господин посланик. Трябва да е от лошата връзка, но вашият глас затихна и изчезна. Всички телефони отвъд Атлантика, на север, в центъра и на юг са като темпераментни инструменти. Неоспорим факт.

— Или нещо друго, страхувам се — каза Гранвил с раздразнение, явно отдавайки го на възможността от телефонно подслушване — Когато пристигнете, моля, елате при мен.

— Да, сър. Ще дойда направо там.

Взе бележката на Джиин и я прочете отново. Снощи бе казала, че усложнява живота ѝ. Но също така, че между тях няма да има ангажimenti.

Какво, по дяволите, е ангажиментът? Не искаше да спекулира с това. Не искаше и да мисли за чудесното откритие... внезапния, прекрасен комфорт, който те и двамата почувстваха. Не беше време за това...

Въпреки това да се откаже, значи да отхвърли една изключителна реалност. А той бе обучаван да се справя с реалността.

Не искаше да мисли за това.

Неговият „приятел“ бе влязъл във връзка с посолството.

Уолтър Кендъл.

Това бе друга реалност. И не можеше да чака.

Той смачка ядосано цигарата си, гледайки пръстите си.

Защо беше ядосан?

Не си направи труда да помисли по този въпрос. Сега той имаше да върши работа. Надяваше се, че защото има ангажимент, затова.

— Джиин каза, че вие едва сте издържали на вечерята. Имахте нужда от хубав сън и трябва да ви кажа, че изглеждате по-добре.

Посланикът излезе иззад бюрото си, за да го поздрави, когато влезе в широката, богато украсена стая. Дейвид бе малко озадачен. Старият дипломат беше наистина внимателен, показваше загриженост, която опровергаваше нескритото му неодобрение отпреди два дни. Или това бе, защото използваше името Джиин вместо строгото мисис Камрън.

— Тя бе много мила. Не бих могъл да намеря приличен ресторант без нея.

— Аз смея да кажа. Не ще ви задържам, по-добре започвайте с този Кендъл.

— Казахте, че се е свързал...

— Започна миналата нощ по-точно рано тази сутрин. Той е в „Алвеар“ и явно доста възбуден, според телефониста. В два и половина тази сутрин той викаше, като искаше да знае къде сте. Естествено ние не му дадохме тази информация.

— Благодарен съм ви. Както казахте, имах нужда от сън Кендъл не би ми позволил това. Имате ли телефонния му номер? Или да го взема от телефонния указател.

— Не, ето го — Гранвил отиде до бюрото и взе лист хартия Дейвид го последва и я взе от протегнатата ръка на посланика.

— Благодаря, сър. Ще се заема с това — Обърна се и тръгна към вратата. Гласът на Гранвил го спря.

— Сполдинг?

— Да, сър?

— Мисля, че мисис Камрън би искала да ви види. Да провери вашето възстановяване, смея да кажа. Кабинетът ѝ е в южното крило.

Първата врата, отдясно на входа. Знаете ли къде е?

— Ще го намеря, сър.

— Сигурен съм. Ще се видим по-късно.

Дейвид излезе от тежката барокова врата, като я затвори след себе си. Въобразяваше ли си или Гранвил неохотно даваше своето одобрение на неговата неочаквана, връзка с Джиин? Думите бяха одобрителни, тонът на гласа — неохотен.

Той мина надолу по коридора свързан с южното крило, и стигна вратата. Името ѝ беше написано на месингова табелка, вляво от рамката на вратата. Не беше я забелязал вчера.

Мисис Андрю Камрън.

Значи неговото име беше Андрю. Сполдинг не бе попитал за първото му име, а тя не го каза доброволно.

Докато гледаше месинговата табелка, изпита много странно чувство. Обзе го възмущение от Андрю Камрън, възмущение от живота и смъртта му.

Вратата беше отворена и той влезе. Секретарката на Джиин очевидно бе аржентинка. *Portena*. Черната испанска коса бе опъната назад в кок, чертите ѝ бяха латински.

— Мисис Камрън, моля. Аз съм Дейвид Сполдинг.

— Влезте, моля. Тя ви очаква. — Дейвид приближи вратата и завъртя дръжката.

„Беше изненада“, помисли си той. Тя беше до прозореца и гледаше към южната поляна, с лист в ръка и очила, вдигнати над челото върху светлокафявата коса.

Стресната, тя премести очилата от мястото им и застана неподвижно. Като го изучаваше бавно, се усмихна.

Разбра, че се страхува. За момент изпита нещо повече от страх. И тогава тя заговори и внезапното терзание го напусна, заместено от дълбоко облекчение.

— Събудих се тази сутрин и протегнах ръка към теб. Ти не беше там и аз помислих, че бих могъл да се разплача.

Той тръгна бързо към нея и те се прегърнаха. Никой не говореше. Тишината, прегръдката и чудесният комфорт се завръщаха.

— Гранвил действаше като прокурор преди малко — каза той накрая, като я държеше за раменете, гледайки в пъстрите сини очи, в които имаше такъв интелигентен хумор.

— Казах ти, че той е симпатичен, а ти не искаше да повярваш.

— Ти не ми каза, че ще вечеряме, все пак. Или че аз едва ще издържа.

— Надявах се, че ще се изпуснеш, че ще провокираш мислите му...

— Не го разбирам. А може би и тебе.

— Хендърсън има проблем... Аз. Той не знае как да се справи с мен. Той е прекалено предпазлив, защото аз го подведох да вярва, че искам това покровителство. Аз го направих, беше ми по-лесно. Но мъж, който е имал три съпруги и най-малко два пъти повече метреси във време, което не е Викторианско... А той знае, че ти няма да си тук задълго. Той би задал следния въпрос: „Става ли ти ясно?“

— Да, наистина — отговори Дейвид с английския маниер на Гранвил.

— Това е жестоко. — Джиин се засмя — Той сигурно не те одобрява, което прави мълчаливото му приемане много трудно за него.

Дейвид я отпусна.

— Аз зная прекалено добре, че той не одобрява... Виж. Имам да телефонирам на няколко места, излез и се срещни с някого.

— Само някой ли?

— Една ослепителна красавица, която би ме запознала с други ослепителни красавици, а и между нас казано, самият аз не мога да го понасям. Но трябва да го видя... Ще вечеряш ли с мен?

— Да, ще вечерям с теб. Бях го запланувала. Така че нямаш никакъв друг избор.

— Права си. Безсрамна!

— Изясних ти го вече. Ти ме принуди да сваля гарда, излизам от черупката си... Чувствам се прекрасно.

— Трябваше да се случи... Аз бях тук. — Не знаеше защо го каза, но трябваше.

Уолтър Кендъл крачеше из стаята така, сякаш се намираше в клетка Сполдинг седна на дивана, като го наблюдаваше, опитвайки се да реши на кое животно му прилича. Имаше няколко, за които се сети, но нито едно не бе домашно.

— Чуйте ме — каза Кендъл. — Това не е военна операция *Получавате* заповеди, а не вие ги давате.

— Съжалявам. Мисля, че не ме разбирате. — Дейвид бе изкушен да отговори на яростта на Кендъл по същия начин, но после се отказа.

— Не съм разбрал, по дяволите! Вие казахте на Суонсън, че сте имали някакви неприятности в Ню Йорк. Това си е *ваш* проблем, не *наш*.

— Не можете да бъдете сигурни в това.

— О, да, мога! Опитайте се да го кажете на Суонсън и той се хвана. Можехте да ни забъркате и нас.

— Какво, почакайте малко? — Сполдинг почувства, че може да се противопостави съвсем законно — в границите, които той сам бе определил за Кендъл.

— Казах на Суонсън, че по мое мнение „неприятностите“ в Ню Йорк биха могли да бъдат свързани с Буенос Айрес. Не съм казал, че *са* „свързани“, а казах, „че биха могли“.

— Невъзможно е.

— Как, по дяволите, сте толкова сигурен?

— Сигурен съм — Кендъл не само е раздразнен, помисли Дейвид, но и неспокоен — Това е бизнес предложение. Сделката е направена. Никой не се опитва да я спре. Да *ги* спре.

— Враждебността не намалява, защото сделката е направена. Ако германското командване разбере това, ще взриви Буенос Айрес, за да я спре.

— Ъ-хъ... добре, невъзможно е.

— *Знаеше* ли това?

— Знаем го... Затова не продължавай да объркваш това глупаво копеле Суонсън. Ще ти кажа нещо. Това е чисто парично договаряне. Можехме да го свършим без никаква помощ от Вашингтон. Но те настояваха, Суонсън също настояваше да имат човек тук. Окей — вие сте този човек. Можете да помогнете, да вземете документите и освен това говорите езици. Но това е *всичко*, което трябва да направите. Не привличайте внимание върху себе си. Никой не трябва да бъде разтревожен.

Неохотно Дейвид започна да разбира проникателната яснота на манипулацията на бригадния генерал Суонсън. Той го бе поставил в една ясна позиция. Убийството на Ерих Ринеман — дали ще го

направи сам или ще плати на убиец, но то ще бъде напълно неочаквано. Суонсън не бе по никакъв начин „глупаво копеле“, за каквото го мислеше Кендъл. Или за каквото го считаше Дейвид.

Суонсън бе нервен. Новак. Но той бе дяволски добър.

— Добре. Моите извинения — каза Сполдинг, показвайки искреност, която не чувстваше. — Може би „нещото“ в Ню Йорк бе преувеличено. Не мога да отрека обаче, че си спечелих врагове в Португалия... Знаете, че дойдох тук под прикритие.

— Какво?

— Няма начин хората от Ню Йорк да знаят, че съм напуснал града.

— Сигурен ли сте?

— Толкова, колкото и вие смятате, че никой не може да спре вашите преговори.

— Ъ-хъ... Окей. Добре, всичко е уредено. Имам схемата.

— Видяхте ли Ринеман?

— Вчера. През целия ден.

— Какво ще кажете за Лайънс? — попита Дейвид.

— Суонсън ще го изпрати в края на седмицата. Заедно с „медицинските му сестри“. Ринеман смята, че проектите ще пристигнат в неделя или понеделник.

— На части или всички заедно.

— Предполагам, в две пратки. Не зная със сигурност. Няма никакво значение. Всички ще бъдат тук до вторник. Гарантира за това.

— Тогава работата върви. Вие предполагате около три седмици.

Дейвид почувства болка в стомаха. Знаеше, че не е свързана с Уолтър Кендъл или Юджиин Лайънс, или с проектите за жироскопи за големите височини. Това бе заради Джиин Камрън и простия факт, че той ще има само една седмица с нея.

Това го безпокоеше много и той размишляваше... за кратко... за значението на това безпокойство. И тогава разбра, че не може да си позволи удоволствието; двете неща трябва да останат разделени, в различни светове.

— Ринеман има власт — каза Кендъл. В гласа му прозвуча доста голям респект. — Впечатлен съм от неговите методи. Много са точни.

— Ако мислите така, значи нямате нужда от мен Дейвид печелеше няколко секунди, за да измести разговора в друга насока.

Изявлението му бе по-скоро риторично.

— Нямаме нужда — това е, което казах и аз. Но тук са вложени много пари и след като Военното министерство — по един или друг начин — ще вземе голяма част от сумата, Суонсън иска неговите сметки да бъдат под контрол. Не го обвинявам. Това е бизнес.

Сполдинг усети своя миг.

— Тогава хайде да поговорим за кодовете. Аз не си губих времето през трите дни, прекарани тук. Установих нещо като приятелство с шифровача на посолството.

— С кой?

— Главния шифровач. Той ще изпрати до Вашингтон кодовете, потвърждаващи плащането.

— О, о... Значи, така — Кендъл мачкаше цигара, която се готвеше да сложи в устата си.

„Той е само наполовина загрижен за кодовете и шифрованите“, помисли Дейвид. „Те са само обвивка, необходими допълнения, свързани с останалите. Или това е само игра?...“, размишляваше Сполдинг.

Щеше да разбере след една-две минути.

— Както отбелязахте, тук играят големи пари. Ние решихме да използваме разбъркани кодове, като ги сменяме на всеки дванайсет часа. Ще приготвим схемата на шифровача тази нощ и ще я изпратим по куриер за Вашингтон утре. Основната схема ще позволява само петнайсет думи... Естествено главната дума ще бъде „Тортюгас“.

Сполдинг гледаше раз дърпания счетоводител. Нямаше никаква реакция.

— Окей... Ъ-ъх, окей — Кендъл седна на един фотьойл. Мисълта му блуждаеше някъде.

— Одобрявате го, нали?

— Да. Защо не? Играйте играчките си! Единственото, от което се интересувам, е Женева да съобщи потвърждението и вие да отлетите оттук.

— Да, но аз мислех, че компетенцията трябва да включва... фактора „код“.

— За какво, по дяволите, говорите?

— „Тортюгас“. Не трябваше ли да бъде „Тортюгас“?

— Защо? Какво е „Тортюгас“?

Мъжът явно не се преструваше. Дейвид бе сигурен в това.

— Може би не съм разбрал. Мислех, че „Тортюгас“ е част от потвърждаващия код — рече той.

— Исусе! Вие и Суонсън! Всички вие! Военни гении! *Господи!* Ако не звучи като Дан Дън, секретния агент, това е истинският Маккой, а?... Виж! Когато Лайънс ви каже, че всичко е наред, само съобщете... След това заминавайте за летището... малкото летище, наречено „Мендаро“... и хората на Ринеман ще ви кажат кога можете да напуснете. Окей? Ясно ли е?

— Да, разбрах — каза Сполдинг. Но не бе сигурен.

Като излезе навън, Дейвид тръгна безцелно надолу по улиците на Буенос Айрес. Стигна до огромен парк на Плаза Сан Мартин с неговите фонтани, редици от посипани с едър пясък пътеки и тяхното спокойно безредие.

Той седна на дървената пейка и се опита да изясни докрай изплъзващите се части на все по-усложняващата се загадка.

Уолтър Кендъл не бе излъгал „Тортюгас“ не значеше нищо за него.

И все пак мъжът в асансьора в Ню Йорк рискува живота си, за да научи за „Тортюгас“.

Айра Бардън във Феърфакс му каза, че има само една-единствена дума срещу неговото име при трансфера в хранилищата на Ед Пейс и то е „Тортюгас“.

Може би имаше явен отговор. Смъртта на Ед Пейс не позволи да се разбере истината, но следата бе истинска.

Берлин разбра за преговорите с Пеенемюнде... твърде късно за да преговаря, прекалено късно, за да предпази проектите от кражба... и сега бяха принудени да спрат продажбата. Не само да я спрат, но ако е възможно да открият участието на всеки заинтересован. Да хванат в капан цялата мрежа на Ринеман.

Ако това бе обяснението, а какво друго правдоподобно съществуваше?... Закодираното от Пейс име „Тортюгас“ бе „изтекло“ към Берлин чрез проникването във Феърфакс. Ясно бе, че има сериозен пробив в сигурността на Феърфакс. Смъртта на Пейс бе доказателство.

„Собствената му роля би могла да бъде лесно оценена от Берлин“, помисли Дейвид. Мъжът от Лисабон, внезапно прехвърлен в

Буенос Айрес. Експерт, чийто умения бяха доказани в стотици шпионски операции, чиято собствена мрежа бе най-ефикасната в Южна Европа, не би напуснал своето собствено творение, ако умението му не бе жизнено необходимо някъде другаде. Той бе приел много отдавна факта, че Берлин го подозира. Това бе някакъв вид протекция, той бе печелил при всяко хвърляне на зара. Ако врагът го убие, друг ще заеме мястото му. Врагът ще трябва да започне всичко отново. Той е един познат обект, приеете съществуващия дявол.

Сполдинг размишляваше внимателно, подробно за това какво би направил на мястото на противника. Какви стъпки би направил на този специфичен кръстопът.

Освен при паника или погрешка врагът няма да го убие. Не сега. Защото той самият не би могъл да попречи на доставката на проектите. Обаче би могъл да отведе своите противници до времето и мястото на доставката.

Къде се намира „Тортюгас“!?

Отчаяният... паникьосан мъж в асансьора на „Монтгомери“ бе изкрещял въпроса, като предпочете да умре, отколкото да разкрие хората, чиито заповеди изпълняваше. Нацистите бяха способни на такъв фанатизъм. Така правеха и други, по други причини.

Той, Сполдинг, ще бъде заради това поставен под *ausserste Uberwachung* — цялостно наблюдение от екип от трима-четирима души по двайсет и четири часа в денонощието. Това щеше да обясни набирането на персонал извън територията на Германия, който щеше да бъде на заплащане от Берлин Агенти, които работят извън границите на Германия... бяха работили... за печалба... от години. Езиците и диалектите щяха да варират, дълбоко законспирирани агенти, които можеха да се движат безнаказано в неутралните столици, защото нямаха връзки с Гестапо, Гелен или *Nachrichtendienst*.

Балканските страни и Средният изток имаха такива хора за наемане. Те са скъпо платени, защото са едни от най-добрите. Единствената им вярност е към лирата стерлинг и американския долар.

Заедно с това денонощно наблюдение Берлин щеше да вземе изключителни мерки да му попречи при създаването на негова собствена мрежа в Буенос Айрес. Това значеше проникване в американското посолство. Берлин нямаше да пренебрегне тази възможност. Щеше да бъде предложена огромна сума пари.

Кой от посолството можеше да бъде купен?

Ако се опитат да подкупят високопоставена особа може да има обратен ефект, да му даде опасна информация... Някой не много високо в списъка, но който може да има достъп до вратите и ключалките, и чекмеджетата на бюрата. И кодовете... Аташе с незначимо положение. Човек, който така или иначе никога нямаше да се издигне високо в дипломатията, който щеше да се съгласи на друг вид осигуряване. Договаряне на много висока цена.

Някой в посолството щеше да бъде противник на Сполдинг.

Най-накрая Берлин щеше да заповяда да го убият. Заедно с много други, разбира се. Убит в момента на доставката, убит след като *ausserste Uberwachung* извлече всичко, което би могла.

Дейвид стана от зелената дървена пейка и се опъна, като наблюдаваше красотата на „Плаза Сан Мартин“ парк. Погледът му блуждаеше отвъд пътеката в тревата, край брега на езерото, чиито тъмни води отразяваха заобикалящите ги дървета като черно огледало. Два бели лебеда плуваха в забрава. Малко момиченце, коленичило до скалата на тесния бряг, късаше листенца от жълто цвете.

Доволен бе, че е анализирал адекватно непосредствения избор на противниците си. Избора им и възможния начин на действие. Вътрешното му усещане бе позитивно... не беше ентусиазиран, но то просто не бе отрицателно.

Той трябваше да изработи своя собствена контрастратегия. Трябваше да вкара в играта уроците и опита си от престоя си в Лисабон. Оставаше му толкова малко време. И поради това всяка грешна стъпка би могла да бъде фатална тук.

Безгрижно... но без чувство на безгрижие... той гледаше наоколо към групичките, разхождащи се по пътеките, по тревата, към гребците и към пасажерите на малките лодки в тъмното малко езеро. Кой от тях бе врагът?

Кои бяха тези, които го наблюдаваха, мъчейки се да разгадаят какво мисли той?

Би трябвало да ги открие... поне един-двама от тях... преди да са минали няколкото дни.

Това бе началото на неговата контрастратегия.

Изолирай и разгромявай!

Дейвид запали цигара и тръгна по миниатюрния мост. Той се чувстваше като зареден. Ловецът и преследваният бяха сега едно цяло. Чувстваше леко опъване по цялото тяло: по китките, ръцете, краката — мускулна и психическа напрегнатост. Познаваше това състояние. Както бе в Северната провинция.

А той бе добър в тази джунгла. Там бе най-добрият. Там бе изградил архитектурните си паметници, масивните си структури от бетон и стомана. Само в мисълта си.

Понякога това бе всичко, което имаше.

Погледна часовника си. Беше пет и половина, а Джиин бе казала, че ще бъде в апартамента около шест часа. Бе се разхождал около два часа и сега се намираше на ъгъла на Виамонте, само на няколко пресечки от апартамента си. „Прекоси“ улицата и отиде до щанд за вестници под навеса на един магазин, откъдето си купи вестник.

Погледна предните страници, развеселен от това, че новините за войната, доколкото ги имаше, бяха разположени най-долу, заобиколени от отчетите на Grupo de Oficiales за последните успехи на Аржентина. Забеляза, че името на някой си полковник Хуан Перон бе споменато в три подзаглавия.

Сложи сивия вестник под мишница и осъзнавайки, че е разсеяно потънал в мисли, погледна още веднъж часовника си.

Това не бе преднамерено движение от страна на Дейвид. Можеше да се каже, че нямаше намерение да се обръща рязко. Той просто се обърна, защото слънцето се отразяваше в часовника му, завъртя се инстинктивно надясно, със сгъната напред лява ръка, скрита в собствената му сянка.

Но вниманието му веднага бе отклонено от часовника. С крайчеца на окото си съзря внезапно определена суматоха по отсрещния тротоар. На около трийсет фута оттатък улицата двамата мъже се обърнаха бързо, като се сблъскаха с идващите насреща пешеходци и, извинявайки се, се вляха в потока по тротоара.

Мъжът отляво не беше достатъчно бърз или бе много безгрижен, много неопитен, може би, за да свие рамене или да се прегърби, преди да изчезне в тълпата.

Той остана от външната страна и Дейвид го разпозна.

Беше един от мъжете от покрива на апартамента в „Кордоба“. За неговия придружител Дейвид не можеше да бъде сигурен, но за този мъж той бе сигурен. Имаше дори едва забележимо накуцване в походката му. Дейвид си спомняше боя, който му нанесе.

Проследяваха го, разбира се, и това бе добре.

Времето на заминаването му не бе така далече, както си мислеше.

Измина още десет ярда в доста голяма група, която приближаваше ъгъла на „Кордоба“. Той си направи път между ръце, крака и пакети и влезе в малък бижутериен магазин, чиито изделия бяха безвкусни и евтини. Вътре няколко момичета се опитваха да изберат подарък за колежка, която напускаше работа. Сполдинг се усмихна на раздражения собственик, показвайки, че може да почака, че не бърза. Собственикът направи жест на безпомощност.

Сполдинг застана до предния прозорец, прикрит от рамката на вратата.

След по-малко от минута той отново видя двамата мъже. Те все още бяха от другата страна на улицата Дейвид трябваше да следва тяхното приближаване през пролуките в тълпата. Двамата мъже говореха разгорещено, вторият мъж изглеждаше ядосан на своя накуцващ приятел. Двамата се опитваха да погледнат над главите на заобикалящите ги хора, като се надигаха на пръсти, изглеждащи глупаво като аматьори.

Дейвид предположи, че на ъгъла те ще завият надясно и ще тръгнат на изток по „Кордоба“, към неговия апартамент. Така и направиха. Собственикът на магазина отклони вниманието си към капризните клиентки. Сполдинг използва момента и излезе бързо в тълпата, изтича направо през „Авенида Калао“, като се промъкваше между коли и ядосани шофьори. Трябваше да достигне другата страна, като остане извън погледа на двамата мъже. Не можеше да използва зебрите или тротоарите. Ще бъде много лесно и логично за мъжете да погледнат назад, както прави човек, който е загубил някого от поглед.

Дейвид вече познаваше обектите. Трябваше да съумее да раздели мъжете, за да хване този с накуцването. Да го хване и да го принуди да отговаря.

Ако имаха някакъв опит, размишляваше той, те щяха да стигнат до неговия апартамент и да се разделят. Единият мъж предпазливо щеше да влезе вътре, за да установи евентуалното му присъствие. Другият щеше да остане отвън, достатъчно далече от входа, за да не бъде забелязан. Разумът му диктуваше, че непознатият ще бъде този, който ще влезе в апартамента.

Сполдинг свали самото си и вдигна сгънатия вестник неспринудено, като че ли бе несигурен за значението на някои неподходящо измислени заглавия... смеси се с навалищата и тръгна към северната страна на „Кордоба“. Зави надясно, като поддържаше уверена, равномерна крачка на изток, оставяйки възможно в най-лявата страна на тротоара.

Апартаментът му бе на около една и половина пресечки оттук. Виждаше двамата мъже. От време — навреме те поглеждаха назад, но от тяхната страна на улицата.

Аматьори. Ако той ги обучаваше на наблюдение, те щяха да пропаднат на изпита.

Мъжете приближаваха апартаментата и бяха съсредоточени върху входа. Дейвид разбра, че сега е моментът за действие. Единственият момент, в който действително рискува. Няколкото секунди, през които някой от мъжете може да се обърне и да го види на другата страна на улицата, само на няколко ярда от тях. Но това бе необходим хазарт. Трябваше да влезе в апартаментата. Това бе същността на неговия капан.

На няколко крачки пред него бе средна на възраст *portena* — домакиня, която носеше покупки, явно бързаше да се прибере вкъщи. Сполдинг я настигна и тръгна успоредно с нея без да намалява ход. Вървеше в крак и молеше за упътване на най-добрия си, най-елегантен кастилски, като започна между другото с това, че може би се намира на правилната улица и че закъснява. Главата му бе обърната настрани.

Ако някой ги гледаше, домакиня и мъж по риза със сако под мишница и вестник под другата, изглеждаха като приятели, които бързат към едно и също място.

Двайсет ярда отатък входа Сполдинг напусна смеещата се *portena* и се шмугна във вход с навес. Притисна се до стената и погледна обратно към другата страна на улицата. Двамата мъже стояха до тротоара и, както той очакваше, се разделиха. Непознатият мъж влезе в неговия жилищен блок. Накуцващият се огледа нагоре-надолу по тротоара, погледна за идващите коли, след което пресече „Кордоба“ и тръгна към северната ѝ част, където се намираше и Дейвид.

Сполдинг знаеше, че е въпрос само на секунди, преди накуцващата фигура да мине край него. Отново логично предчувствие. Мъжът щеше да продължи на изток, нямаше да промени посоката. Той щеше да се разположи на удобна позиция, от която да може да

наблюдава тези, които приближават апартамента от запад. Приближаването на Дейвид.

Мъжът не го видя, докато Дейвид не го хвана, сграбчи лявата му ръка над лакътя и я натисна до хоризонтално положение, изви дланта му надолу така, че и най-малкото натискане причиняваше непоносима болка в свитата китка на мъжа.

— Продължавай да вървиш или ще ти счупя ръката! — каза Дейвид на английски, като бутна мъжа надясно по тротоара, за да избегне малкото пешеходци, които вървяха на запад по „Кордоба“.

Лицето на мъжа се сви в болезнена гримаса, забързаният ход на Дейвид го караше да се спъва от време на време... накуцването се усили... и доведе до усиливане на болката в китката.

— Чупите ми ръката. Чупите я! — каза измъченият мъж, завързвайки стъпките си, за да намали натиска.

— Върви редом с мен или наистина ще я счупя — Дейвид говореше спокойно, дори учтиво.

Достигнаха ъгъла на „Авенида Параня“ и Дейвид изви наляво, тласкайки го заедно със себе си. Имаше един широк, дълбок вход на стара обществена сграда от този тип, в който остават само по няколко кантори. Дейвид завъртя мъжа около себе си, като държеше ръката му блокирана, и го блъсна в дървената стена на най-отдалечения ъгъл. Освободи ръката му и мъжът се хвана за китката Сполдинг използва момента, за да отвори сакото на мъжа, дръпна ръцете му надолу и извади револвер, пъхнат в голям кобур над лявото бедро.

Това бе „Люгер“. Произведен преди по-малко от година.

Дейвид го пъхна в колана си и блъсна с ръка гърлото на мъжа, удряйки главата му в дървената стена, докато претърсваше джобовете на сакото му. Вътре намери голям правоъгълен сгъваем портфейл — европейски модел. Отвори го, отмести ръка от гърлото на мъжа и блъсна лявото си рамо в гърдите му, притискайки го безмилостно към стената. С двете си ръце Дейвид извади личните му документи.

Германско свидетелство за правоуправление, един автомобилен фиш от аутобани, снабдителни карти, преподписани от оберфюрери, позволяващи на притежателя да ги използва из целия Райх — една привилегия, притежавана само от висши правителствени служители и нагоре.

Тогава откри онова, което търсеше.

Пропуск с прикрепена снимка за няколко министерства — на информацията, на въоръженията, на въздушните сили и на снабдяването.

Гестапо.

— Вие сте почти най-некадърният новобранец, произведен от Химлер — каза Дейвид, прозорливо направил преценката, и сложи портфейла в задния си джоб. — Трябва да имате роднини... *Was ist „Tortugas“!* — Сполдинг прошепна грубо, неочаквано. Отмести рамото си от гърдите на мъжа и заби кокалчетата на юмрука си в гръдната кост на нациста с такава сила, че германецът закашля, почти парализиран от острия удар. — *Wer ist Altmuler? Was wissen sie uber Marshall!*

— Дейвид повтаряше ударите с кокалчетата по ребрата на мъжа, като изпращаше шокови вълни от божа през гръдния кош на гестаповския агент. — *Sprechen Sie! So fort!*

— *Nein! Ich weiss nichts!* — отговаряше мъжът между вдишвания. — *Nein!*

Сполдинг го чу отново. Диалектът. Не е около Берлин, не е дори баварски, нещо друго е.

Какъв беше той?

— *Noch mal!* Отново. *Sprechen Sie!*

И тогава мъжът направи нещо доста необичайно. В болката си, в страха спря да говори немски. Заговори на английски.

— Нямам информацията, която искате. Изпълнявам заповеди... Това е всичко.

Дейвид се отмести наляво, за да прикрие нациста от погледите, които им хвърляха минаващите по тротоара. Входът все пак беше дълбок, тъмен и никой не спря. Двамата мъже можеха да бъдат взети за познати, може би подпийнали.

Сполдинг сви десния си юмрук, левият му лакът опрян на стената, а лявата ръка готова да затвори устата на германеца. Облегна се на гладкото дърво и удари с юмрук в стомаха на мъжа с такава сила, че агентът се наведе напред, поддържан само от ръката на Дейвид, хванал го за перчема.

— Мога да продължавам така, докато всичко вътре се разпокъса. Като свърша, ще те хвърля в такси и ще те оставя в Германското посолство с прикрепена бележка. Ти ще получиш едно и също и от

двете страни, нали така?... А сега ми кажи онова, което искам да знам! Дейвид вдигна двете свити кокалчета до гърлото на мъжа, като ги заби два пъти.

— Smori... *Mein gott!* Стоп!

— Защо не викаш? Можеш да крещиш колкото искаш, нали знаеш... Разбира се, тогава ще трябва да те приспя и нека вашите хора те намерят. Без документи, естествено... Хайде! Викай! — Дейвид ръгна мъжа в гърлото още веднъж — Сега започвай да разказваш. Какво е „Тортюгас“? Кой е Алтмюлер? Как хванахте шифровача на име Маршал?

— Кълна се в Бога. Нищо не знам!

Дейвид го ръгна отново. Мъжът припадна, Сполдинг го изправи край стената, облегна се на него, като в същност го скриваше. Агентът на Гестапо отвори клепачи, очите му се движеха безконтролно.

— Имаш пет секунди. След това ще разкъсам гърлото ти.

— Не!... Моля! Алтмюлер... Вържени... Пеенемюнде...

— Какво за Пеенемюнде?

— Уредите... „Тортюгас“.

— Какво значи *това*? — Дейвид показва свитите си кокалчета. Мисълта от възобновяване на болката ужаси германеца. — Какво е „Тортюгас“?

Внезапно очите на германеца мигнаха, като се опитваха да се съсредоточат Сполдинг видя, че мъжът гледаше над рамото му. Не беше хитрина, нацистът беше твърде съсипан, за да измисля стратегия.

И тогава Дейвид почувства присъствие зад себе си. Това бе безпогрешно чувство, развило се през последните години. То никога не бе го лъгало.

Обърна се.

В тъмните сенки от яркото аржентинско слънце влизаше вторият мъж от екипа за наблюдение, който бе влязъл в жилищния блок. Имаше размерите на Сполдинг, едър и мускулест мъж.

Светлината и бързащата фигура накараха Дейвид да трепне. Той пусна германеца, подготвяйки се да се хвърли към отсрещната стена.

Не успя!

Агентът на Гестапо — с последен прилив на сила — го задържа с ръце!

Вдигна ръце, обгърна с длани гърдите на Дейвид и увисна с цялата си тежест върху него.

Сполдинг замахна с крак към атакуващия мъж, блъсна с лакти назад другия германец към дървената стена.

Бе твърде късно и Дейвид го разбра.

Видя огромна ръка с разперени дълги пръсти да връхлита върху лицето му. Сякаш жесток филм се разиграваше пред очите му в забавени кадри. Почувства пръстите да се впиват в кожата му и усети, че главата му бе блъсната в стената с голяма сила.

Усещания за потъване, удар, световъртеж придружаваха острата болка над врата му.

Разтърси глава. Първото нещо, което го поразил, бе зловонието. Навсякъде около него... отвратително.

Той лежеше в нишата на входа, свит срещу стената. Бе мокър, лицето, ризата и горната част на панталона му бяха залени.

Евтино уиски. Много евтино и много обилно.

Ризата му бе разкъсана от яката до кръста, едната обувка свалена и чорапът също. Коланът му бе свален, ципът отворен частично.

Той изглеждаше точно като бродяга.

Изправи се до седнало положение и оправи вида си, доколкото бе възможно. Погледна към часовника си.

Часовникът го нямаше. Къде ли бе?

Портфейлът също. И парите. И всичко останало от джобовете.

Изправи се. Слънцето бе ниско, започваше ранната вечер, нямаше много хора по „Авенида Параня“.

Запита се колко ли е часът? Не можеше да е минал повече от един час, предположи той.

Дали Джиин все още го чакаше.

Тя свали дрехите му, сложи лед отзад на главата му и настоя да вземе топъл душ.

Когато излезе от банята, тя му приготви питие и седна до него на малкия диван.

— Хендерсън ще настоява за твоето преместване в посолството, знаеш това, нали?

— Не мога.

— Не може да продължават да те бият всеки ден. И не ми казвай, че са били *крадци*. Ти не искаше да преглътнеш това, когато Хендерсън и Боби се опитаха да ти кажат за мъжете от покрива!

— Това бе различно. *За бога*, Джиин! Аз бях напълно ограбен! — отговори Дейвид упорито. Важно бе тя да му повярва сега. И беше напълно възможно да реши да я избягва от сега нататък. Това също можеше да бъде важно. И ужасно мъчително.

— Тези, които ограбват хора, след това не поливат с уиски.

— Правят го, ако искат да имат достатъчно време, за да напуснат района. Това не е нова тактика. Докато нападнатият свърши с обясненията пред полицията, че е напълно трезвен, нападателите са вече на километри.

— Не ти вярвам. Дори не мисля, че ти очакваш да ти повярвам. — Тя седна и погледна към него.

— Очаквам да повярваш, защото е истина. Никой мъж не хвърля портфейла си, парите, часовника, за да накара момиче да повярва в лъжата му. *Хайде*, Джиин! Много съм жаден и главата още ме боли.

Тя сви рамене, явно разбрала, че е безполезно да спори.

— Страхувам се, че уискито е свършило. Ще отида да ти купя бутилка. На ъгъла на „Талсахуано“ има магазин за напитки. Той не е далече...

— Не — прекъсна я той, спомняйки си мъжа с огромните длани, който бе влязъл в сградата. — Аз ще отида. Заеми ми малко пари.

— Двамата ще отидем — отговори тя.

— Моля те?... Би ли почакала? Може да ме потърсят, бих искал човекът да знае, че ще се върна веднага.

— Кой?

— Човек на име Кендъл.

На улицата той попита първия срещнат къде има телефонна кабина. Беше през няколко пресечки на „Родригес Пеня“ в магазин за вестници.

Дейвид тичаше с всичка сила.

Момчето от хотела намери Кендъл в ресторанта. Когато стигна до телефона и започна да говори, той още дъвчеше. Дейвид си го представи с неприличното мляскане и животинското му дишане. Овладея се. Уолтър Кендъл беше болен.

— Лайънс ще дойде след три дни — му каза Кендъл. — Със „сестрите“ си. Ангажирах му място в квартал „Сан Телмо“. Тих апартамент, спокойна улица. Телеграфирах адреса на Суонсън. Той ще го даде на пазачите и те ще го устроят. Ще се свържат с вас.

— Мислех, че аз ще го настаня.

— Представих си, че ще усложните нещата — прекъсна го Кендъл. — Нищо не губите. Те или аз ще се свържем. Аз ще бъда тук известно време.

— Много съм щастлив... Защото и Гестапо изпитва същите чувства...

— *Какво?*

— Казах, защото и Гестапо изпитва същите чувства — изрази се малко неточно Кендъл. — Някой се опитва да ни спре. Не ме учудва.

— Ти си луд... с шибания си мозък.

— Не съм...

— Какво се е случило?

Тогава Дейвид му разказа и за пръв път в своята кратка връзка със счетоводителя той почувства страх у него.

— Имаше пробив в мрежата на Ринеман. Това не значи, че проектите няма да стигнат тук. А по-скоро ще имаме пречки... ако Ринеман е толкова добър, колкото казваш. Както го усещам, Берлин е разбрал, че проектите са откраднати. Знаят, че се измъкват от Европа надолу — или направо или някак си, както Ринеман е уредил пътя им. Висшето командване е доловило нещо за сделките. Райхсфюрерите няма да го разтръбят, но ще опитат да попречат. С колкото е възможно по-малко шум. Но можеш да заложиш задните си части, че ще има много екскурзии в Пеенемюнде.

— Това е лудост... — Кендъл едва се чуваше. И после промърмори нещо, но Дейвид не можа да разбере думите.

— Какво каза?

— Адреса в това... „Телмо“. За Лайънс. Три стаи. Заден вход. — Кендъл още говореше тихо, почти недоловимо. „Човекът е почти в паника“, помисли Сполдинг.

— Едва те чувам, Кендъл... А сега, успокой се. Мисля, че е време да се представя на Ринеман, нали?

— Адресът в „Телмо“. Петнайсет „Тераза Верде“. Тихо е.

— Кой е връзката с Ринеман?

— Какво?

— Връзката с Ринеман.

— Не знам...

— За Бога, Кендъл, имал си четиричасово съвещание с него.

— Ще се свържа с теб...

Дейвид чу щракването. Той бе изумен. Кендъл му затвори телефона. Размисли да позвъни отново, но състоянието на безпокойство у Кендъл само би могло да влоши нещата.

Проклети аматьори!

Какво, по дяволите, очакват? Самият Алберт Шпеер да се свърже с Вашингтон и да изпрати малко проекти на военновъздушните сили, защото е чул, че те имат проблеми!?

Исусе!

Дейвид излезе ядосан от телефонната кабина в магазина направо на улицата. Къде, по дяволите, беше той? О, да, уискито. Магазинът бе там, в „Талсахуано“, каза Джиин. През четири пресечки на запад. Погледна към часовника си и, разбира се, нямаше часовник.

Проклятие!

— Съжалявам, че се забавих толкова. Обърках се. Вървах обратно през двете пресечки. — Дейвид сложи пакета с уиски и сода в умивалника. Джиин седеше на дивана, разтревожена за нещо, помисли той. — Търсиха ли ме?

— Не този, когото очакваше — каза Джиин меко. — Някой друг. Каза, че ще се обади утре.

— О, о? Остави ли името си?

— Да, остави го? — Когато тя отговори, Дейвид усети страх в гласа ѝ. — Беше Хайнрих Щолц.

— Щолц? Не го познавам.

— Би трябвало. Той е подсекретар в Германското посолство... Дейвид, какво правиш?

— Съжалявам, *senor*! Мистър Кендъл напусна миналата нощ. В десет и трийсет, според картата.

— Остави ли друг адрес или телефонен номер тук, в Буенос Айрес.

— Не, *сеньор*. Мисля, че се връщаше обратно в Съединените щати. Имаше полет на „Пан Американ“ в полунощ.

— Благодаря — Дейвид остави телефона и протегна ръка за цигарите.

Беше невероятно! Кендъл изчезна в първия момент на затруднение.

Защо?

Телефонен звън стресна Дейвид.

— Ало?

— Хер Сполдинг?

— Да.

— Хайнрих Щолц. Обаждах се снощи, но вие бяхте излезли.

— Да, зная... Разбрах, че сте от германското посолство. Надявам се, че не е нужно да ви казвам, че намирам вашето обаждане за необичайно. И много неприятно!

— О, хайде, хер Сполдинг. Мъжът от *Лисабон*? Той да намира за необичайно? — Щолц се засмя тихо, но не обидно.

— Аз съм аташе в посолството, занимаващ се с икономика. Нищо повече. Ако знаете нещо за мене, със сигурност знаете това... сега закъснявам...

— Моля — прекъсна го Щолц. — Обаждам се от външен телефон. Сигурно *това ви* говори нещо.

Говореше му, разбира се.

— Не говоря по телефони.

— Вашият е чист, проверих го изцяло.

— Ако искате да се срещнем, определете време и адрес... Някъде в централната част. С хора наоколо, не извън града.

— Има ресторант „Каза Лангоста дел Мар“, през няколко улици северно от парк Лезама. Той е встрани, но не извън града. Има задни стаи. Завеси, а не врати, не е изолирано, а само уединено място.

— Час.

— Дванайсет и половина.

— Пушите ли? — попита Дейвид остро.

— Да.

— Носете пакет американски цигари. От момента на слизането от колата. В лявата ръка станиолът свален от едната страна на кутията, две цигари извадени.

— Това не е необходимо. Зная кой сте. Ще ви разпозная.

— Това не ме интересува. Аз не ви познавам. — Дейвид затвори рязко телефона. Както при всички такива срещи той щеше да пристигне на мястото по-рано, през входа за доставки, ако е възможно, и щеше да застане в такава позиция, че най-добре да наблюдава пристигането на свръзката. Цигарите не бяха нищо повече от психологическо средство — свръзката винаги излиза от равновесие от момента, в който осъзнае, че е разпозната мишена. Цел. Една набелязана свръзка се бои да не създаде проблеми. А ако самата тя е инициатор на проблема, просто няма да се появи.

Джиин Камрън вървеше по коридора към металното стълбище, което водеше към мазето.

Към „пещерите“.

„Пещерите“ — име, дадено без обич от работещите във Външното министерство по света, на тези подземни стаи, в които се намират шкафове, съдържащи досиетата на всички, които имаха и най-малък контакт с някое посолство — знайни и незнайни, приятели и врагове. Те включваха пълни проучвания и контрапроверки на целия персонал на посолството: къде са служили по-рано, оценки на Държавния департамент, рапорти за развитието им. Нищо, което бе възможно да се открие, не бе оставено извън тях.

Два подписа се изискваха, за да се разреши достъп до „пещерите“ — на посланика и на търсещия информация старши аташе.

Това бе правило, което понякога не бе спазвано поради кратко време или при спешни случаи. Морският офицер от охраната

обикновено можеше да бъде убеден, че един установен вече аташе *трябват* да има веднага достъп до определен материал. Морският пехотинец щеше да запише името на човека от посолството и на субекта в листа за проверка и да наблюдава, когато делото бъде извадено. Ако станеше нещо, всичко щеше да бъде за сметка на аташето.

Не ставаха такива неща. Нарушения от този род гарантираха пост в Уганда. Листът за проверка се запечатваше ежедневно и се изпращаше само на посланика.

Джиин рядко използваше своето приятелство с Хендерсън Гранвил в делата на посолството. В интерес на истината, рядко възникваше и случай, а ако имаше такъв, то бе за нещо незначително.

Но сега не беше незначително. И бе решена да използва напълно своя статус на *член на семейството*, а също така и на уважаван член на персонала. Гранвил бе излязъл за обяд и щеше да се върне след няколко часа. Реши да каже на морския караул, че „свекърът й, посланикът“ я е помолил да направи дискретно проучване на новопристигналия.

Сполдинг, Дейвид.

Ако Хендерсън пожелаеше да я повика заради това, тя щеше да му каже истината. Тя откри, че е много, *много* „забъркана“ със загадъчния мистър Сполдинг и ако Хендерсън не разбере това, той, по дяволите, е луд.

Морският офицер от охраната бе млад лейтенант от военноморската база южно от Ла Бока. Персоналът от военноморската база, облечен в цивилни дрехи, бързаше през града към постовете си в посолството. Договорът, който позволяваше мажа, ограничена база, не допускаше униформени мъже извън нейната територия. Тези ограничения бяха насочени към младите офицери, за да ги направят чувствителни към безличните им служебни роли, които бяха принудени да играят. Затова бе разбираемо, когато снахата на посланика го нарече по име и заговори поверително за дискретния случай. Морският пехотинец се съгласи без въпроси.

Джиин бе втреничила поглед в досието на Дейвид. Беше страшно. Не приличаше на нито едно дело, което бе виждала досега. Нямаше досие, нямаше оценки от Държавния департамент, доклади, нито списък от постове, които е заемал.

Имаше един-единствен лист.

Даваше се описание на пол, височина, тегло, цвят на косата и кожата и видими белези.

Под тези оскъдни данни, разделено от три реда пространство, бе написано следното:

Военно министерство, Трансфер, Тайни операции,
Финанси.
Тортюгас.

И нищо повече.

— Намерихте ли каквото търсехте, мисис Камрън? — попита морският лейтенант през стоманената мрежа на вратата.

— Да... Благодаря. — Джиин мушна тънката папка обратно на мястото ѝ в шкафа, усмихна се на морския пехотинец и напусна.

Достигна стълбата и тръгна бавно по стъпалата. Приемаше факта, че Дейвид участва в задача под прикритие, приемаше го и го мразеше, ненавиждаше секретността и явната опасност. Но подсъзнателно бе подготвила себе си... очакваше най-лошото и го откри. Въобще не беше сигурна дали ще може да се справи с истината, но имаше желание да опита. Ако не може да се справи, ще използва, доколкото може, миговете на егоистично удоволствие и ще целуне Дейвид Сполдинг за довиждане. Бе решила за себе си това... подсъзнателно наистина. Не можеше да си позволи повече болка.

А имаше и още нещо. Беше само неясна сянка в полутъмна стая, но беше все пред очите ѝ. Това бе думата.

„Тортюгас“.

Беше я виждала по-рано. Само преди дни. Привлече вниманието ѝ, защото помисли за Драй Тортюгас... и няколко пъти тя и Андрю бяха ходили там с платноходка от Кийс.

Къде беше това? Да, да, спомняше си тя.

Беше в механичен параграф в контекста на рапорт за наблюдаван район върху бюрото на Хендерсън Гранвил. Прочела го бе доста разсеяно една сутрин, само преди няколко дни. Не го прочете внимателно. Рапортите за наблюдавани райони бяха съставени от кратки, накъсани изречения с информация без ритъм и цвят. Написани

от хора без въображение, загрижени само за това, което могат да опишат кратко и с данни.

Това е било в Ла Бока.

Нещо за капитан на траулер... и товар. Товар, който имаше местоназначение за товарене в „Тортюгас“. „Нарушение на бреговите лимити“, се казваше в отмененото местоназначение, предизвикано от явна грешка на капитана на траулера.

Въпреки това документите за товарене сочеха „Тортюгас“.

И класифицираната като „Тайна“ операция на Дейвид Сполдинг бе кодирана „Тортюгас“.

А Хайнрих Щолц от германското посолство беше позвънил на Дейвид. Джиин Камрън се почувства внезапно уплашена.

Сполдинг бе убеден, че Щолц е сам. Той даде знак на германеца да го последва във вътрешността на ресторанта, където беше ангажирал сепаре със завеси преди половин час.

Щолц влезе с пакет цигари в лявата ръка. Сполдинг заобиколи кръглата маса и седна с лице към завесата.

— Седнете — каза Дейвид, показвайки стола срещу себе си. Щолц се усмихна, като разбра, че ще бъде с гръб към входа.

— Мъжът от Лисабон е предпазлив човек — Германецът дръпна стола и седна като постави цигарите на масата. — Мога да ви уверя, че не съм въоръжен.

— Добре. Аз съм въоръжен.

— Много сте предпазлив. Полковниците гледат накриво воюващите, които носят оръжие в техния неутрален град. Вашето посолство би трябвало да ви каже това.

— Разбрах също, че арестуват американци по-бързо, отколкото ваши сънародници.

Щолц вдигна рамене.

— Защо не? Все пак ние ги обучавахме. Вие само купувате говеждото им месо.

— Между другото, няма да има обяд. Платих на келнера само за масата.

— Съжалявам. Лангустите... лобстера тук са превъзходни. Може би питие?

— И питие не. Само разговор.

Щолц заговори с равен глас.

— Добре дошли в Буенос Айрес. От Ерих Ринеман.

Дейвид се вторачи в мъжа.

— Вие?

— Да, аз съм вашата свръзка.

— Много интересно.

— Това е похватът на Ерих Ринеман. Той плаща за предаността.

— Ще искам доказателство.

— С най-голямо удоволствие. От самия Ринеман... Приемливо ли е?

Сполдинг кимна.

— Кога? Къде?

— Тук съм, за да обсъдим това. Ринеман е така предпазлив, както и мъжът от Лисабон.

— Бях в дипломатическия корпус, в португалския. Не се опитвайте да направите нещо повече от това.

— За съжаление — каза Щолц, — трябва да ви кажа истината. Хер Ринеман е много недоволен, че хората от Вашингтон са решили да изпратят вас като свръзка. Присъствието ви в Буенос Айрес може да привлече внимание.

Дейвид протегна ръка към цигарите, които Щолц бе оставил на масата. Запали една... Германецът беше прав, разбира се, Ринеман беше прав. Единствената отговорност в неговото избиране бе възможното знание от страна на неприятеля за лисабонската му операция. Сигурен бе, че Ед Пейс е огледал този аспект, отхвърляйки го в полза на превъзхождащите ценни качества. Безсмислено, това не е предмет на разговор с Хайнрих Щолц. Германският аташе все още бе недоказан фактор.

— Нямам представа за какво говорите. Аз съм в Буенос Айрес да предам предварителните препоръки от нюйоркските и лондонските банкови кръгове, отнасящи се до следвоенните възстановителни договорености. Виждате ли, ние *вярваме*, че ще спечелим. Ринеман не може да бъде игнориран в така проектираните разговори.

— Мъжът от Лисабон подхожда най-професионално.

— Бих желал да престанете да повтаряте тази глупост...

— И убедителен — прекъсна го Щолц. — Прикритието ви е едно от много добрите. То има повече тежест от това на страхлив

американец с високо обществено положение. Дори Хер Кендъл се съгласи с това.

Дейвид се забави преди да отговори. Щолц бе близо до това да даде своето доказателство.

— Опишете Кендъл — каза Сполдинг тихо.

Щолц се усмихна под мустак.

— Бих предпочел колкото се може по-бегло. Той е най-непривлекателното двукрако. Сигурно трябва да е най-необикновеният мъж, работещ с цифри, иначе не би имало причина на земята да бъдем в една стая с него.

— Стояхте ли в една стая с него?

— С часове, за нещастие. Заедно с Ринеман... Сега може ли да говорим?

— Започвайте.

— Вашият човек Лайънс ще бъде тук вдругиден. Можем да изпълним всичко много бързо. Проектите ще бъдат доставени в един пакет, а не в два, както мисли Кендъл.

— Така ли мисли той?

— Това му беше казано.

— Защо?

— Защото късно снощи хер Ринеман мислеше, че ще е така. Самият аз не знаех за промяната до тази сутрин.

— Тогава защо телефонирахте снощи?

— Инструкции от Уолтър Кендъл.

— Обяснете това.

— Необходимо ли е? Единият няма нищо общо с другия Хер Кендъл ми телефонира. Явно току-що беше говорил с вас. Каза, че внезапно бил повикан във Вашингтон. Каза, че веднага трябва да се свържа с вас, за да няма прекъсване в комуникациите. Той беше непреклонен.

— Каза ли ви Кендъл защо се връща в Щатите?

— Не. Нямахте причина да го разпитвам. Неговата работа тук свърши. Той не ни интересува. Вие сте човекът с кодовете, не той.

Дейвид смачка цигарата си, като гледаше в покривката.

— Какъв е вашият ранг в посолството?

Щолц се засмя.

— Трети... четвърти по ред, е моята скромна преценка. Моята лоялност, така да се каже, е към интересите на Ринеман. Сигурно това се разбира.

— Ще разбере, когато разговарям с Ринеман, нали? — Дейвид погледна към германеца — Защо Гестапо са тук, в Буенос Айрес?

— Не са... Да, има един човек, нищо повече от чиновник в действителност. Като всички от Гестапо той мисли себе си за персонален говорител на Райха и обременява куриерите, които, между другото, сътрудничат с нас. Той е както вие, *американците*, казвате — магаре. Няма никой друг.

— Сигурен ли сте?

— Разбира се. Щях да съм първият, който ще разбере, дори преди посланика, уверявам ви. Тази игра не е необходима, хер Сполдинг.

— Вие по-добре уредете тази среща с Ринеман... *Това* пък е необходимо.

— Да. Разбира се... Което отново ни връща към загрижеността на хер Ринеман — защо мъжът от Лисабон е в Буенос Айрес?

— Страхувам се, че трябва да бъде. Вие го казахте. Аз съм предпазлив. Аз съм опитен. И имам кодове.

— Но защо *вие*? Да ви преместят от Лисабон е скъпо. Говоря като неприятел и като обикновен неутрален съюзник с Ринеман. Има ли някакъв страничен въпрос, с който да не сме запознати?

— Дори ако има на мен също не ми е известен — отговори Сполдинг, неутрализирайки изпитателния поглед на Щолц с един от своите. — Тъй като ние говорим открито, аз искам тези проекти доставени, кодовете за проклетите ви пари изпратени и да се измъквам, по дяволите, от тук. Тъй като голяма сума от тези пари ще дойде от правителството, Вашингтон явно мисли, че аз съм най-добрият мъж, който не ще позволи да бъдем измамени.

И двамата останаха мълчаливи за известно време.

Щолц проговори.

— Вярвам ви. Вие, американците, винаги се боите да не бъдете измамени, нали?

— Хайде да поговорим за Ринеман. Искам среща веднага. Няма да бъда спокоен, че уговорките на Кендъл са солидни, докато не го чуя

от него. И не ще организирам схемата за кодовете с Вашингтон, докато не бъда удовлетворен.

— Няма ли схема?

— Няма да има, докато не видя Ринеман.

Щолц въздъхна дълбоко.

— Вие сте това, което говорят за вас — акуратен мъж. Ще видите Ринеман... ще трябва да стане като се стъмни, две смени на превозни средства, неговата резиденция. Той не може да рискува някой да ви види заедно... Тези предпазни мерки тревожат ли ви?

— Ни най-малко. Без кодовете няма да има трансфер на парите в Швейцария Мисля, че хер Ринеман ще бъде много гостоприемнен.

— Да, сигурен съм... Много добре. Нашата работа е свършена. С вас ще се свържат тази вечер. Ще си бъдете ли вкъщи?

— Ако не съм, телефонният оператор в посолството ще знае къде съм.

— *Denn auf Wlederschen, wein Herr.* — Щолц стана от стола и кимна дипломатично с глава. — *Heute Abend.*

— *Heute Abend* — отговори Сполдинг, докато германецът отвори завесата и излезе от сепарето. Дейвид видя, че Щолц бе оставил цигарите на масата малък подарък или малко оскърбление. Извади една и се усети, че мачка върха ѝ, както правеше Кендъл винаги с всяка цигара, която приготвяше да пуши. Дейвид скъса хартията около тютюна и я хвърли в пепелника. Всичко, което му припомняше за него, бе неприятно сега. Не можеше да мисли за Кендъл и неговото внезапно, причинено от страх, заминаване.

Имаше друго, за което да мисли сега.

Хайнрих Щоли, „трети, четвърти поред“ в германското посолство, не бе толкова високопоставен, колкото си мислеше. Нацистът не беше излъгал — той *не знаеше*, че Гестапо е в Буенос Айрес. А ако той не знаеше, това означава, че някой не го осведомява. Беше ирония помисли Дейвид, че той и Ерих Ринеман щяха да работят заедно, въпреки всичко. Преди да убие Ринеман, разбира се.

Хайнрих Щолц седна на бюрото и взе телефона. Заговори на своя безупречен, академичен немски.

— Свържете ме с хер Ринеман в Луджан.

Постави слушалката облегна се назад на стола и се усмихна. Няколко минути по-късно телефонът иззвъня.

— Хер Ринеман?... Хайнрих Щолц... Да, да, всичко мина спокойно. Кендъл каза истината. Този Сполдинг не знае нищо за Коенинг и диамантите, единствената му грижа са проектите. Единствената му заплаха — тази за задържане на кодовете. Играе елементарни игри, но на нас ни трябва кодовете. На американските флотски патрули може да бъде заповядано да затворят пристанището, траулерът ще трябва да излезе... Можеш ли да си представиш? Всичко, от което Сполдинг се интересува, е да не бъде измамен!

Отначало помисли, че е сгрешил... Не, това не беше съвсем вярно, размисли той, това не беше първата му мисъл. Нямаше първа мисъл, имаше само *реакция*.

Беше зашеметен.

Лесли Хаукууд!

Видя я от прозореца на таксито да говори с мъж на южния край на фонтана на Плаза де Майо. Таксито бавно си проправяше път през трафика на огромния площад. Той нареди на шофьора да спре.

Дейвид плати на шофьора и излезе. Сега беше точно срещу Лесли и мъжа, можеше да види неясните фигури през струите на фонтана.

Мъжът връчи на Лесли плик и се поклони с европейски поклон. Обърна се и тръгна по тротоара с вдигната за такси ръка. Едно спря и мъжът влезе в него, таксито навлезе в потока на трафика и Лесли тръгна към зебрата, очаквайки сигнала за пешеходци.

Дейвид предпазливо заобиколи фонтана и избърза към тротоара, точно когато светофарът светна.

Той се промъкваше между автомобили, предизвиквайки свирене на клаксони и ядосани викове, проправяше си път наляво, в случай че тя се обърне към движението. Тя бе около петдесет ярда пред него и не можеше да го забележи, сигурен бе в това.

На булеварда Лесли се отправи на запад към „Авенида 9 де Хулио“. Дейвид намаляваше разстоянието между тях, но се пазеше незабележим в тълпата. Тя спираше за малко пред няколко витрини, на два пъти явно се колебаеше дали да влезе.

Типично за Лесли — тя мразеше да се отказва от придобиването на нещо ново.

Продължаваше да върви все пак. Веднъж погледна ръчния си часовник, зави надясно по „Хулио“ и провери номерата на два адреса на магазини, явно за да установи посоката на номериране.

Лесли Хаукууд никога не бе стъпвала в Буенос Айрес.

Тя продължи на север с бавна стъпка, явно наслаждавайки се на невероятните цветове и размерите на булеварда. Стигна ъгъла на „Кориентес“, който се намираше в центъра на театралния квартал и започна да се шляе край афишите, като се взираше в снимките на главните изпълнители.

Сполдинг осъзна, че американското посолство е на не повече от две пресечки, между „Авенида Супача“ и „Есмералда“. Нямаше смисъл да си губи времето.

Видя го, преди той да проговори. Очите ѝ се разшириха, челюстта ѝ увисна, цялото ѝ тяло затрепери видимо. Кръвта се изцеди от загорялото ѝ лице.

— Имаш две възможности Лесли — каза Сполдинг, като се приближи на крачка от нея, гледайки надолу към ужасеното ѝ лице. — Посолството е пред нас, то е територия на Съединените щати. Ще бъдеш арестувана като гражданка, която вреди на националната сигурност, ако не и за шпионаж. Или можеш да дойдеш с мене... И да отговаряш на въпроси. Кое от двете ще предпочетеш?

Таксито ги отведе до аерогарата, където Сполдинг нае кола с документи, идентифициращи го като Доналд Сканлан, минен инспектор. Това бяха документи, които носеше, когато се срещаше с такива хора като Хайнрих Щолц.

Държеше Лесли за ръката, с достатъчен натиск, който я предупреждаваше да не се опитва да избяга. Тя бе негов пленник и той бе съвсем сериозен. Тя не каза нищо през време на пътуването до аерогарата просто гледаше през прозореца избягвайки очите му.

Единствените ѝ думи пред гишето за наемане на коли бяха:

— Къде отиваме?

Неговият отговор бе кратък.

— Извън Буенос Айрес.

Той следваше пътя край реката на север към предградията и хълмовете над града. Няколко мили в провинция Санта Фе, река Рио Луджан се извиваше на запад, а той слизаше по стръмните склонове към магистралата успоредна на брега. Това бе територия на богатите аржентинци. Бяха закотвени яхти или бавно плуваха платноходи от всички класи, лениво „хващаха“ вятъра нагоре по реката, лавирайки хармонично между малки зелени островчета, които „изскачаха“ от водата като буйни градини. Частни пътища се отделяха от

магистралата, незабележимо извиваха на запад, отдалечавайки се от водата. Бреговете бяха осеяни с огромни вили и всичко бе направено с умишлено визуално въздействие.

Видя път отляво, където започваше хълм. Зави по него и след една миля намери място за спиране.

Viffia Tigre.

Панорама. Вежливост към туристите. Закара колата в предната част на паркинга и спря близо до парапета. Беше делничен ден и нямаше други автомобили.

Лесли не каза нищо през едночасовото пътуване. Пушеше цигари, ръцете ѝ трепереха, очите ѝ отказваха да срещнат неговите. От опит Дейвид знаеше цената на мълчанието при тези условия.

Момичето бе близо до припадък.

— Добре. Сега идват въпросите. — Дейвид се обърна от мястото си с лице към нея. — И, моля те, повярвай ми, няма да се поколебая да те поставя под военен арест, ако откажеш.

Тя завъртя глава и го погледна ядосано, все още със страх.

— Защо не го направи преди един час?

— Имах две причини — отговори просто той. — След като посолството се намеси, ще бъда с вързани ръце чрез верига от команди, тогава решенията няма да бъдат мои. Случаят за мене е много любопитен, за да загубя този контрол... И, второ, стара приятелко, мисля, че си затънала до гуша. Какво е то, Лесли? В какво си замесена?

Тя сложи цигарата в устата си и вдъхна така, сякаш животът ѝ зависеше от пушека. Затвори за кратко очи и проговори, почти шепнейки:

— Не мога да ти кажа. Не ме принуждавай!

Той въздъхна.

— Ти не разбираш. Аз съм офицер от разузнаването, назначен към. Секретни операции... но всъщност не ти казвам нищо, което ти вече не знаеш. Ти направи възможно моята хотелска стая да бъде претърсена, ти излъга, ти се скри, доколкото знам ти си отговорна за няколкото нападения, които едва не костваха живота ми. Сега се появяваш в Буенос Айрес, на четири хиляди мили от апартамента на „Парк Авеню“. Ти ме последва на четири хиляди мили!... *Защо?*

— Не мога да ти *кажа*. Не съм инструктирана какво мога да ти кажа.

— Не си... *Исусе!* От това, което мога да сглобя и да докажа е, че би могла да прекараш двайсет години в затвора!

— Искам да изляза от колата. Може ли? — каза меко тя, като угаси цигарата си в пепелника.

— Разбира се. Излез! — Дейвид отвори вратата си и бързо заобиколи автомобила. Лесли отиде до парапета, водите на Рио Луджан бяха долу, в далечината.

— Много красиво, нали?

— Да... Прави ли опити да ме убиеш?

— Ох, *Господи!* — Тя се завъртя, сякаш за да изпълне думите. — Опитах се да спася *живота* ти! Аз съм тук, защото не *искам* да те убият!

Няколко минути минаха докато Дейвид се окопоти от казаното от момичето. Косата ѝ бе паднала небрежно около лицето, очите ѝ едва сдържаха сълзите, устните трепереха.

— Мисля, че е по-добре да обясниш това — каза той тихо и монотонно.

Тя се обърна настрани и погледна надолу към реката, към вилите, лодките.

— Прилича на Ривиерата, нали?

— *Престани* с това Лесли!

— Защо? Това е част от живота. — Тя сложи ръце на парапета — Някога бе така. Нищо друго нямаше значение. *Къде е следващият, кой е следващият? Какво чудесно парти!*... Ти бе част от това.

— Не е вярно! Сгрешила си, ако си мислела така! Така, както грешиш и сега... Не ще ме разубедиш!

— Аз не те разубеждавам — Тя стисна парапета по-силно — това бе физически жест, който показваше нейната нерешителност да каже още нещо. — Опитвам се да ти кажа нещо.

— Че ме преследваш, защото искаш да спасиш *живота* ми. — Той задаваше въпросите с недоверие. — В Ню Йорк също бе много драматично, ако си спомням добре. Ти чакаше — колко дълго бе? Пет, шест, осем години, за да ме имаш на пода под навеса за лодки? Ти си кучка!

— *А ти си нищожество.* — Тя изхвърли думите към него разгорещено. След това утихна, овладя се. — Не значи ти... *ти.* Само сравни с всичко останало. Всички сме нищожества в това отношение.

— Значи госпожата има някаква кауза.

Лесли се втренчи в него и проговори меко.

— Такава, в която тя вярва много дълбоко.

— Тогава няма да се притесняваш да ми обясниш.

— *Ще* ти обясня. Обещавам ти. Но не мога *сега*... Вярвай ми.

— Разбира се — каза Дейвид небрежно.

Изведнъж измъкна ръката си и грабна чантата, която висеше на рамото ѝ на кожена дръжка. Тя започна да се съпротивлява, но той я погледна. Тогава тя спря и въздъхна дълбоко.

Той отвори чантата и извади плика, който ѝ бе даден при фонтана на „Плаза де Майо“. Докато правеше това, очите му съзряха издупина на дъното на чантата покрита с копринено шалче. Взе плика между пръстите си и бръкна вътре. Махна шалчето от обекта и извади малък револвер „Ремингтън“. Без да казва нищо провери пълнителя и предпазителя и сложи оръжието в джоба на самото си.

— Научих се да го използвам — каза Лесли колебливо.

— Много добре — отговори Сполдинг, отваряйки плика.

— Най-малкото ще разбереш колко способни сме — каза тя, като се обърна и погледна надолу към реката.

Нямаше заглавие, нито автор или организация. Надписът в горната част на листа гласеше:

Сполдинг, Дейвид, Подполковник, Военно
Разузнаване, Армия на САЩ. Класификация 4-0.
Феърфакс.

Под това имаше пет сложни параграфа, разглеждащи всяко негово движение, откакто пристигна в събота следобед и влезе в посолството. Дейвид се зарадва, като видя, че Доналд Сканлан не бе споменат — следователно не е бил засечен на аерогарата и митницата.

Всичко останало бе записано — апартаментът му, телефонът, кабинетът в посолството, инцидентът на покрива на „Кордова“, обедът с Джиин Камрън в Ла Бока, срещата с Кендъл в хотела, нападението на

„Авенида Параня“, телефонният разговор в магазина на „Родригес Пеня“.

Всичко.

Дори „обяда“ с Хайнрих Щолц в Лангоста дел Мар, на границата на „Лезама“. За срещата с Щолц бе изчислено, че е продължила „минимум един час“.

Това бе обяснението за бавния ход по „Авенида де Майо“. Но Дейвид прекъсна срещата, нямаше обяд. Размишляваше дали е бил проследяван, след като напусна ресторанта. Не го беше грижа. Мислите му бяха за Хайнрих Щолц и за присъствието на Гестапо, за което самият Щолц нищо не знаеше.

— Вашите хора са много усърдни. А сега, кои са те?

— Мъже... и жени, които имат призвание. Цел. Велико призвание.

— Не е това, за което питам...

Чу се звук на автомобил, идващ отдолу по хълма към паркинга. Сполдинг бръкна в самото за пистолета си. Колата се показва и продължи нагоре, покрай тях. Хората в колата се смееха. Дейвид отново насочи вниманието си към Лесли.

— Помолих те да ми вярваш — каза момичето. — Бях на път към адрес на булевард „Хулио“. Трябваше да съм там в един и половина. Ще се чудят къде съм.

— Няма да ми отговориш, нали?

— Ще ти отговоря по този начин. Тук съм, за да те убедя да напуснеш Буенос Айрес.

— Защо?

— Каквото и да правиш — а аз не *зная* какво е то, те не ми казаха, — то не може да стане. Не, няма да оставим да се случи. Не е правилно.

— След като не знаеш какво е, как можеш да казваш, че не е правилно?

— Защото ми бе казано. Това е достатъчно!

— *Ein Volk, ein Reich, ein Fuhrer!* — каза Дейвид кротко. — Влизай в колата!

— Не. Ти трябва да ме чуеш. Бягай от Буенос Айрес. Кажи на твоите генерали, че това няма да стане!

— Влизай в колата?

Чу се звук от друг автомобил, този път идващ от обратната посока отгоре. Дейвид сложи отново ръката си под жакета, но после я извади спокойно. Беше същата кола със смеещите се туристи, която мина край тях преди малко. Те още се смееха още ръкомахаха вероятно подпийнали от обедното вино.

— Не можеш да ме отведеш в посолството! Не *можеш!*

— Ако не влезеш в колата, ти ще се събудиш чак там. *Хайде!*

Изведнъж, скърцане на гуми по пясъка. Слизаният автомобил зави рязко, в последната секунда обърна се остро към паркинга и спря.

Дейвид погледна нагоре и се прокле — ръката му бе неподвижна в самото.

Две мощни пушки се показваха през отворените прозорци на колата. Бяха насочени към него.

Главите на тримата мъже вътре бяха покрити с копринени чорапи, лицата им сплескани, гротескни под полупрозрачните маски. Пушките бяха в ръцете на мъжа до шофьора на предното място и на другия отзад.

Мъжът отзад отвори вратата държеше здраво пушката. Даде заповедта със спокоен глас. На английски.

— Влизай в колата мисис Хаукууд... И вие, подполковник. Освободете оръжието си — с два пръста.

Дейвид направи това, което се искаше от него.

— Идете до парапета — продължи мъжът от задната седалка — и го пуснете оттатък, в дърветата.

Дейвид се подчини. Мъжът излезе от колата, за да влезе Лесли. След това се върна на своето място и затвори вратата.

Боботене на мощна машина и още веднъж свистене на гуми върху едрозърнестия пясък. Колата се наклони напред излезе от паркинга и набра скорост надолу по хълма.

Дейвид застана до парапета. Можеше да прескочи и да намери пистолета. Нямаше смисъл да последва автомобила с Лесли Хаукууд и тримата мъже с маски от чорапи. Неговата кола под наем не можеше да се сравнява с „Дюсенберг“-а им.

Ресторантът бе избран от Джиин. Той се намираше в северната част на града, отвъд парка Палермо, и бе подходящо място за делови срещи. В стените до всяко сепаре имаше вградени телефонни жакове, а сервитьорите непрекъснато носеха и отнасяха телефони от закътаните маси.

Бе леко изненадан, че Джиин знаеше такъв ресторант и че го е избрала точно за тях.

— Къде ходи днес следобед? — попита тя, като видя, че той оглежда задименото заведение от сепарето, в което бяха седнали.

— Имах две конференции. Много скучни. Банкерите имат склонност да удължават всички срещи, дълго след като е трябвало да приключат. Дали се намират на Странд, или Уол Стрийт няма никакво значение — заяви той и ѝ се усмихна.

— Да... Е, може би просто винаги търсят начини за изтръгване и на последния долар.

— Тук няма „може би“. Така е... Доста приятно място, между другото. Напомня ми за Лисабон.

— Рим — продължи тя. — По-скоро прилича на Рим. Съвсем различно. Знаеш ли, че италианците представляват около трийсет процента от населението на Буенос Айрес?

— Знаех, че са значителна част от него.

— Италианската ръка... Това трябва да означава нещо зло.

— Или умно. Не е задължително да е зло. Обикновено завиждат на „фината италианска ръка“.

— Една вечер Боби ме доведе тук... Мисля, че тук води доста момичета.

— Мястото е... дискретно.

— Мисля, че се притесни Хендерсън да не разбере, че може да има непочтени намерения. И така, доведе ме тук.

— Кое то и потвърждава намеренията му.

— Да... Това място е за любовници, но ние не бяхме.

— Радвам се, че си го избрала за нас. Дава ми чувство на сигурност.

— О, не! Само това недей да търсиш. Тази година точно това не се търси на пазара. Не... Сигурността е невъзможна. Същото се отнася и до обвързванията. Няма обвързвания за продан. — Тя извади една цигара от отворения му пакет, а той я запали. Над огънчето, което ѝ поднесе, видя очите ѝ, които се бяха втренчили в него. Хваната на местопрестъплението, тя премести поглед надолу.

— Какво има?

— Нищо... Съвсем нищо — усмихна се тя изкуствено, липсваше хуморът. — Говори ли с онзи мъж, Щолц?

— Господи Боже, това ли те тревожи?... Съжалявам, предполагам, че трябваше да ти кажа нещо. Щолц продаваше информация за флотата. Аз не съм в състояние да купувам. Казах му да се свърже с Военноморското разузнаване. Написах доклад до командира на базата тази сутрин. Ако искат да го използват, ще го направят.

— Странно, че се е свързал с теб.

— Точно това си помислих и аз. Очевидно немското наблюдение ме е открило миналия ден и данните за финансовите сделки са записани в докладите. Това било достатъчно за Щолц.

— Той изменник ли е?

— Или пък продава нещо гнило. Проблем на базата, а не мой.

— Много си обигран. — Тя изпи кафето си.

— Какво трябва да значи това?

— Нищо... Само това, че си бърз. Бърз и гъвкав. Сигурно си много добър в работата си.

— А ти пък си в някакво ужасно настроение. То влияе ли се от повечко джин.

— Смяташ, че съм пияна ли?

— Във всеки случай не си трезва. Не че това има някакво значение — той се изхили. — Не би могла да бъдеш наречена алкохолик.

— Благодаря за доверието. Но не размишлявай. Това предполага някакво постоянство. А ние трябва да избегнем точно това, нали?

— Така ли? Изглежда тази вечер ти имаш някакъв проблем с това. За мен това не е проблем, който обмислям.

— Ти просто го отминаваш, предполагам. Сигурна съм, че имаш други, много по-важни работи. — Докато поставяше кафето в чинийката, Джиин го разля по покривката. Явно се ядосваше на себе си. — Не се държа добре — заяви тя след моментно мълчание.

— Да, така е — съгласи се той.

— Страх ме е.

— От какво?

— Не си тук в Буенос Айрес, за да говориш с банкери, нали? Много по-сериозно е от това. Няма да ми кажеш, знам. А след няколко седмици ще си отидеш... ако си жив дотогава.

— Въобразяваш си нещо. — Той хвана ръката ѝ, тя загаси цигарата си и сложи другата си ръка върху неговата. Стисна го силно.

— Добре. Да приемем, че си прав — заговори тя тихо, а той трябваше да се напруга, за да чува думите ѝ. — Измислям си. Луда съм и пияна. Поглези ме. Хайде да си поиграем за момент на тази игра.

— Ако искаш... окей.

— Всичко е хипотетично. Виждаш ли, моят Дейвид не се влияе от синдрома на Държавния департамент. Той е агент. Имали сме доста такива тук, познавам ги всички. Полковниците ги наричат *provocarios*... И така, моят Дейвид е агент, а това да бъдеш агент се нарича... много рисковано нещо си, защото правилата са различни. А това значи, че правилата нямат никакво значение... Просто за този тип хора няма никакви правила... също както за моя хипотетичен Дейвид. Разбираш ли какво искам да кажа?

— Разбирам — отговори той просто. — Не съм сигурен каква е целта или как човек може да спечели.

— Ще стигнем до това. — Тя изпи последната глътка кафе. Държеше чашата здраво... прекалено здраво, пръстите ѝ трепереха. — Въпросът е в това, че такъв човек като моя... митичен Дейвид може да бъде убит или осакатен, или да го застрелят в лицето. Това е ужасна мисъл, нали?

— Да. Предполагам, че подобна мисъл е хрумвала на стотици хиляди мъже досега. Ужасно.

— Но те са различни. Те имат армии, униформи и определени правила. Дори онези в самолетите... имат по-големи шансове. А това вече го казвам от опит.

— Спри — погледна я решително.

— Още не. Сега ще ти кажа как би могъл да спечелиш точка. Защо прави всичко това моят хипотетичен Дейвид?... Не, не ми отговаряй още. — Тя спря и се усмихна. — Но ти нямаше намерение да ми отговориш, нали? Няма значение. Въпросът има и втора част. Ще получиш допълнителни точки за обмислянето му.

— Каква е втората част? — Помисли си, че Джиин възстановява довод, който е наизустила. Следващите й думи доказаха предположенията му.

— Виж, непрекъснато мисля... за тази измислена игра... за този измислен агент. Той се намира в уникално положение: работи сам... или поне с много, *много* ограничен кръг от хора. Намира се в непозната страна и е сам... Сега разбираш ли втората част?

Дейвид я наблюдаваше. Тя бе направила някаква абстрактна връзка в съзнанието си, без да я казва гласно.

— Не, не мога.

— Ако Дейвид работи сам в непозната страна и трябва да изпраща кодове до Вашингтон... Хендерсън ми каза за това... това означава, че хората, за които работи, вярват на онова, което им казва. Той може да им каже каквото си поиска... И така — връщаме се на първоначалния въпрос. Като знаем всичко това, защо му е необходимо на предполагаемия Дейвид да прави всичко това, което прави? Не е възможно да вярва действително в това, че може да повлияе на изхода на войната. Той е само един от милионите участници.

— И... ако успявам да следя мисълта ти... този въображаем Дейвид може да изпраща съобщения до шефовете си, че има трудности...

— Той трябва да продължи престоя си в Буенос Айрес. За по-дълго време — прекъсна го тя и хвана ръката му яростно.

— А ако те кажат не, той винаги би могъл да се скрие в пампаса.

— Не ми се присмивай! — заяви напрегнато тя.

— Не ти се присмивам. Нямам претенции, че мога да дам логичен отговор, но не смятам, че мъжът, за когото говориш, върши толкова ясна работа. Вярвам, че този вид мъже ги държат изкъсо. Други хора могат да бъдат изпратени в тази област... сигурен съм, че ще бъдат изпратени. Стратегията е краткосрочна печалба, докато наказанията са дълги и проклето сурови.

Тя бавно отдръпна ръцете си и погледна настрани от него.

— Това е риск, който може и да си заслужава, все пак. Обичам те, много. Не искам да те наранят, а знам, че има такива хора, които се стремят да сторят точно това. — Тя спря и го погледна отново. — Искат да те убият, нали?... Само един от милионите... а, аз непрекъснато си казвам: „Не него. О, Господи, не него!“ Не разбираш ли?... Нужни ли са ни? Толкова ли са важни тези хора... каквито и да са те? На нас? Не си ли свършил достатъчно?

Той отвърна на погледа ѝ и откри, че разбира задълбочеността на въпроса. Не бе приятно откритие... Той бе направил достатъчно. Целият му живот бе напълно променен, докато несвойственото се превърна в ежедневна практика.

И за какво?

Заради аматьорите ли? Алан Суонсън? Или може би Уолтър Кендъл?

Един мъртъв Ед Пейс. И един корумпиран Феърфакс.

Един от толкова милиони.

— Сеньор Сполдинг? — Думите го шокираха в първия момент, защото бяха напълно неочаквани. До сепарето стоеше сервитьор, облечен във фрак, говореше тихо.

— Да?

— Има обаждане за вас.

Дейвид огледа дискретния човек.

— Не можете ли да донесете телефона на масата?

— Искрени извинения. Контактът за телефона на това сепаре не работи.

Това бе чиста лъжа, разбира се, Сполдинг знаеше това.

— Добре. — Дейвид излезе от сепарето и се обърна към Джиин.
— Ще си върна веднага. Поръчай още кафе.

— Представи си, че искам да пия алкохол?

— Поръчай тогава. — Той се отдалечи.

— Дейвид? — Тя извика достатъчно силно, за да я чуе, но без да е прекалено силно.

— Да — обърна се той. Тя го гледаше втренчено.

— „Тортюгас“ не си заслужава — каза тя тихо.

Сякаш някой го удари силно в стомаха. Дъхът му спря, очите го боляха, като изви поглед надолу към нея.

— Връщам се веднага.

— Хенрих Щолц се обажда — каза гласът.

— Очаквах обаждането. Предполагам, че си взел номера от телефонистката.

— Нямаше смисъл да се обаждам. Всичко е уредено. След двайсет минути зелен „Пакард“ ще те чака пред ресторанта. Мъжът, който е вътре, ще бъде с извадена през прозореца ръка и ще държи този път пакет германски цигари. Реших, че ще оцениш по достойнство символичното повторение.

— Трогнат съм. Но може би ще се наложи да промениш времето и колата.

— Не могат да се правят промени. Хер Ринеман е непреклонен.

— Аз също. Случи се нещо непредвидено.

— Съжалявам. Двайсет минути. Зелен автомобил „Пакард“.

Връзката се прекъсна.

„Е, това си е проблем на Щолц“, помисли си Дейвид. В момента искаше само едно нещо — да се върне на масата при Джиин.

Проправи си път по затъмнения коридор, мина трудно, с едното рамо напред, покрай клиентите на бара, чиито столове препречваха пътеката между редовете в залата. Бързаше, всички пречки по пътя му бяха досадни и дразнещи. Стигна до свода в помещението за хранене и бързо прекоси през масите до крайното сепаре.

Джиин Камрън бе изчезнала. Имаше оставена бележка на масата.

Тя бе написана на гърба на една салфетка, думите — изписани дебело с молив за очи. Написана бе бързо, почти нечетливо:

Дейвид, сигурна съм, че имаш работа за вършене, места да посетиш, а и аз съм доста скучна компания тази вечер.

Нищо повече. Сякаш току-що бе спряла да пише.

Той смачка салфетката, пхна я в джоба си и тичешком премина по обратния път към изхода. Сервитьорът стоеше до вратата.

— *Сеньор?* Има ли някакъв проблем?

— Дамата от сепарето. Къде отиде?!

— Госпожа Камрън, ли?

„Исусе“, помисли Дейвид, гледайки спокойния *porteno*.

Какво ставаше? Резервацията бе направена на *негово* име. Джиин бе споменала, че е идвала само веднъж преди това.

— Да! Госпожа Камрън! Проклятие, къде е тя?

— Тя напусна преди няколко минути. Взе първото такси на ъгъла.

— Чуй ме...

— Сеньор — прекъсна го раболепният аржентинец. — Един господин ви чака отвън, който ще се погрижи за сметката. Той има сметка при нас.

Сполдинг погледна през огромните стъкла на тежката външна врата. През стъклото можеше да види мъж, който стоеше на тротоара. Бе облечен в бял елегантен костюм.

Дейвид отвори вратата и се приближи към него.

— Вие ли искате да ме видите?

— Само ви чакам, хер Сполдинг. Да ви придружа. Колата трябва да пристигне след петнайсет минути.

Зеленият „Пакард“-седан спря отсреща на улицата, точно пред ресторанта. Ръката на шофьора се появи през отворения прозорец, един неопределен пакет цигари в лявата ръка. Мъжът в бял костюм „Палм Бийч“ помахаше учтиво към Сполдинг да го последва.

Като приближи, Дейвид можа да види, че шофьорът бе едър мъж в черна плетена риза с къси ръкави, които разкриваха и подчертаваха мускулестите му ръце. Той имаше набола брада, дебели вежди, приличаше на пристанищен работник. Грубият му изглед бе предвиден. Сполдинг бе сигурен в това. Мъжът, който вървеше до него, отвори вратата на колата и Дейвид влезе.

Никой не проговори. Колата потегли на юг, обратно към центъра на Буенос Айрес, след това на североизток в района на Аеропарк. Дейвид бе леко изненадан като разбра, че шофьорът влезе в широка магистрала, успоредна на реката — същият път, по който мина днес с Лесли Хоукууд. Мислеше дали пътят бе избран нарочно, ако те очакваха да направи някоя забележка поради съвпадението. Седна облегнат назад, не показвайки с нищо, че е разпознал пътя.

„Пакард“-ът ускори по широкия крайречен път, който сега завиваше наляво покрай водата и навлизаше между хълмовете на северозапад. Колата обаче не се изкачи по никой от страничните пътища, както Дейвид направи преди няколко часа. Вместо това шофьорът поддържаше равномерна висока скорост. За момент улови рефлектиращ в светлините на колата пътен знак: *Tigre 12 км*.

Трафикът бе слаб, от време на време бързо профучаваха коли от обратната посока, а няколко бяха задминати от „Пакард“-а. Шофьорът проверяваше непрекъснато задното и страничното огледала.

В средата на голям завой на пътя „Пакард“-ът намали ход. Шофьорът кимна с глава към мъжа в бял костюм, който седеше до Дейвид.

— Сега ще сменим коли, хер Сполдинг — каза мъжът, бръкна в самото си и извади пистолет.

Пред тях имаше единична сграда, извънградски ресторант или странноприемница с кръгообразна алея, която извиваше пред вратата към широк паркинг отстрани. Прожектори осветяваха входа и тревната площ пред нея.

Шофьорът зави в алеята, мъжът до Сполдинг го потупа.

— Излезте оттук, моля. Влезте направо вътре.

Дейвид отвори вратата. Той бе учуден като видя, че униформеният пазач остана до вратата, без да отиде към „Пакард“-а. Вместо това той бързо прекоси пред вратата и тръгна по пясъчната алея към паркинга. Сполдинг отвори предната врата и влезе в покритото с килим фоайе на ресторант; мъжът в белия костюм бе по петите му, отново с пистолет в джоба.

Вместо да продължи към входа на ресторанта, мъжът хвана учтиво Дейвид за лакътя и почука на нещо, което изглеждаше като врата на малък кабинет във фоайето. Вратата се отвори и двамата влязоха вътре. Това бе малък кабинет, но не този факт направи впечатление на Сполдинг. Смаян бе от двамата мъже вътре. Единият облечен в бял костюм „Палм Бийч“, другият... Дейвид спонтанно се засмя, бе облечен с идентични на неговите дрехи. Светлосиньо сако от рипсено кадифе и тъмни панталони. Вторият мъж имаше неговата височина, същата структура и почти същия цвят на кожата и косата.

Дейвид нямаше време да го огледа повече. Светлината в кабинета, настолна лампа, бързо бе загасена от новодошлия в бял костюм. Германецът, който бе придружил Сполдинг, отиде до единичния прозорец, който гледаше към кръглата алея. Проговори меко:

— *Schnell. Beeiben sie sick... Danke.*

Двамата мъже бързо отидоха до вратата и излязоха навън. Силуетът на германеца до прозореца прозираше от светлината на предната врата. Той повика Дейвид.

— *Kommen sie her.*

Дейвид отиде до прозореца и застана до него. Навън техните двама двойници бяха на алеята, говореха и жестикулираха, сякаш спореха, не бурно, а като леко разногласие. И двамата пушеха цигари и лицата им много често бяха прикривани от ръцете. Гърбовете им бяха обърнати към магистралата. Тогава отдясно, откъм паркинга, дойде автомобил и те се качиха в него. Колата тръгна бавно наляво към входа

за магистралата. Изчака за няколко секунди удобен момент, за да се влее в редкия нощен трафик. Изведнъж дръпна напред, прекоси в дясно по магистралата и потегли на юг, към града.

Дейвид не знаеше дали този сложен „номер“ бе необходим. Бе почти готов да попита мъжа до него. Преди да попита обаче забеляза усмивката на лицето му, само на инчове от своето до прозореца. Сполдинг погледна навън.

На около петдесет ярда встрани от пътя, край реката, светнаха фарове. Кола, обърната на север, бързо направи пълен завой по широката магистрала и потегли на юг с внезапно увеличена скорост.

Германецът се ухили.

— *Amerikanische... Kinder.*

Дейвид пристъпи навътре. Мъжът прекоси към бюрото и светна лампата.

— Това бе интересно упражнение — каза Сполдинг. Мъжът погледна нагоре. — Просто... как го казвате вие, *Vorsichtsmassnahme...*

— Предпазливост — каза Дейвид на немски.

— *Ja.* Правилно, вие говорите немски... Хайде. Хер Ринеман не трябва да ни чака повече, отколкото... *предпазните* мерки изискват.

Сполдинг разбра, че дори на дневна светлина ще бъде трудно да се намери черният път. Както изглеждаше, без улични лампи и само с мъглявото осветление от луната „Пакард“-ът се люшна от твърдия паваж в черната стена на издигащата се буйна растителност. За разлика от преди тук ясно се чуваше забележимият шум на пръст под колелата, когато колата се плъзна напред. Шофьорът познаваше пътя — всичките му завои и прави участъци. На половин миля навътре в гората черният път внезапно се разшири и повърхността му стана гладка и твърда отново.

Виждаше се огромен паркинг. Четири каменни стълба, широки, средновековни на вид, бяха разположени на равно разстояние един от друг в далечния край на тъмното поле. Над всяка каменна колона имаше мощен прожектор, който хвърляше светлина, кръстосваща над целия район и дърветата под него. Между огромните колони имаше дебела желязна решетеста ограда, в центъра на която се намираще мрежеста стоманена врата, явно работеща с електричество.

Мъже, облечени в тъмни ризи и панталони, подобни на военни по кройка, стояха наоколо, няколко от тях с кучета на ремъци.

Добермани. Огромни, които се дърпаха от кожените си ремъци и лаеха ожесточено.

Чуха се заповеди от кучкарите и кучетата утихнаха.

Мъжът в белия костюм отвори вратата и излезе. Той отиде до главната колона, където се появи охрана иззад оградата вътре в двора. Двамата мъже поговориха кратко. Дейвид можеше да види, че зад охраната в тъмнината имаше бетонно или е гипсова мазилка помещение, дълго може би двајсет фута, с малки прозорчета, през които прозираше светлина. Патрулът се върна в миниатюрната къщичка, а мъжът в бял костюм дойде обратно до „Пакард“-а.

— Ще почакаме няколко минути — каза той, качвайки се в колата на задната седалка.

— Мислех, че бързаме.

— За да бъдем тук. Да съобщят на хер Ринеман, че сме пристигнали. А не веднага да бъдем приети.

— Разбрано, колега — каза Дейвид.

— Хер Ринеман може да прави каквото си иска.

След 10 минути стоманената мрежеста врата се разлюля леко и се отвори, шофьорът запали машината „Пакард“-ът премина край къщичката и охраната. Доберманите започнаха своя хищен лай отново, но господарите им веднага ги накараха да млъкнат. Пътят се виеше нагоре по хълма, свършвайки в друг район за паркиране пред огромна бяла къща с широки мраморни стъпала, водещи до най-голямата двойна дъбова врата, която Дейвид бе виждал някога. Тук също прожектори осветяваха целия район. Имаше фонтан в средата на вътрешния двор и отраженията на светлините отскачаха от струите вода.

Изглеждаше така, сякаш някоя екстравагантна плантаторска къща от довоенния юг беше демонтирана, камък по камък, дъска по дъска, мраморен блок по мраморен блок и изградена отново дълбоко в аржентинската гора.

Една необикновена гледка, която малко плашеше със своята масивна архитектурна концепция. Строителният инженер у Дейвид бе провокиран и смаян в същото време. Изчисляването на материалите ще

трябва да е било доста трудно, а начините за изравняването и транспортирането — необикновени.

Цената — невероятна.

Германецът излезе от колата и заобиколи до вратата на Дейвид. Отвори я.

— Ще ви оставим сега. Пътуването бе приятно. Идете до вратата, ще бъдете пропуснат. *Auf Wiedersehen*.

Дейвид излезе и застана на твърдата повърхност пред мраморните стъпала. Зеленият „Пакард“ тръгна надолу по криволичето нанадолнище.

Сполдинг стоя сам почти минута. Ако бе наблюдаван, а тази мисъл мина през ума му, наблюдателят можеше да мисли, че той бе един удивен посетител, поразен от великолепието пред него. Тази оценка щеше да бъде отчасти точна, неговите мисли бяха насочени преди всичко към детайлите: прозорците, покрива, земите от двете страни.

Входове и изходи бяха неща, които трябваше да се вземат под внимание. Неочакваното никога не трябва да се преценява като невъзможно.

Тръгна нагоре по стълбите и приближи огромната дебела дървена врата. Нямаше чукало, нито звънец, дори не бе и помислял, че ще има.

Обърна се и погледна надолу към залятото със светлина пространство. Нито един човек не се виждаше, нито охрана, нито прислуга. Никой.

Бе тихо. Дори звуковете на гората сякаш бяха притихнали. Само плясъкът на фонтана нарушаваше безмълвието.

Което значеше, разбира се, че имаше невидими очи и нечути прошепвания, насочващи тяхното внимание към него.

Вратата се отвори. Хайнрих Щолц стоеше в рамката.

— Добре дошли в Nabichtsnest, хер Сполдинг. В „Бърлогата на ястреба“, подходящо, макар и театрално наречена, нали?

Дейвид влезе. Фоайето, както трябваше да се очаква, бе огромно, мраморното стълбище се издигаше под полилеи от хиляди кристални висулки. Стените бяха покрити със златисти тапети, ренесансови картини бяха закачени под сребърни осветителни тела.

— Не прилича на никое птиче гнездо, което някога съм виждал.

— Истина. Въпреки това мисля, че Habichtsnest губи нещо във вашия превод. Елате с мен, моля. Хер Ринеман е навън, на балкона над реката. Вечерта е приятна.

Те преминаха под гротескния, но въпреки това красив полилей, покрай мраморното стълбище към арка в края на голямото фоайе. Тя водеше до огромна тераса, която бе по дължината на цялата сграда. Там имаше бели, направени от ковано желязо маси, покрити с безупречно чисто стъкло, столове — различна големина — с ярки цветни възглавници. Няколко големи двойни врати можеха да се видят от двете страни на арката; те сигурно водеха до различните части на огромната къща.

Терасата бе оградена с каменна балюстрада, висока до кръста, и имаше статуи и увивни растения върху парапета. Под балкона, в далечината, бяха водите на Рио Луджан. В левия край на терасата имаше малка платформа, затворена с врата. Над нея се виждаха огромни дебели жици. Това бе док за кабелна количка, а жиците явно продължаваха надолу до реката.

Дейвид поглъщаше това великолепие, докато очакваше да види за пръв път Ринеман. Нямаше никой. Той отиде до парапета и видя, че под балкона имаше друга тераса, може би на около двацет стъпки пониско. Голям плуven басейн, комплектуван със състезателни коридори, бе осветен от прожектори под синьо-зелената вода. Допълнителни метални маси със слънчеви чадъри и столове бяха разпръснати около басейна по терасата. И всичко това бе заобиколено от поддържана тревна площ, която от различното отразяване на светлината изглеждаше като най-гъстата, най-красивата зеленина, която Дейвид някога бе виждал. Някак си несъвместими стояха силуетите на пръти и вратички, игрището за крокет бе разположено на равната повърхност.

— Надявам се, че ще дойдете един ден и ще се забавлявате с нашите прости удоволствия, полковник Сполдинг.

Дейвид бе стреснат от странния, спокоен глас. Обърна се. Фигура на мъж стоеше в сенките покрай арката на огромното фоайе.

Ерих Ринеман го бе наблюдавал, разбира се.

Ринеман излезе от тъмната площ. Той бе средно висок мъж с посивяваща права коса, сресана строго назад, без път. Изглеждаше някак си набит за своите размер — „мощен“ би била точната дума, но обиколката на корема му опровергаваше това. Ръцете му бяха големи,

месести и въпреки това някак си деликатни. Чашата за вино, която държеше между пръстите си, изглеждаше много малка.

Той излезе в обсега на светлината и Дейвид видя лицето му ясно. Сполдинг не знаеше точно защо, но лицето го порази. Беше широко лице, с широко чело, над широко разположени устни, под доста широк сплеснат нос. Бе много загорял, с почти бели от слънцето вежди. И чак тогава Дейвид разбра защо бе поразен.

Ерих Ринеман бе един застаряващ мъж. Дълбоко загорялата кожа бе прикритие за безбройните бръчки, които годините бяха положили на лицето му. Очите му бяха тесни, заобиколени от торбички, явно придобити с възрастта. Безупречно ушитите спортно сако и панталон бяха с кройка за много, много по-млад мъж.

Ринеман се сражаваше в битка, която богатството му не можеше да спечели.

— *Habichtsnest ist prachtig. Unglaublich* — каза Дейвид учтиво, но със сдържан ентусиазъм.

— Вие сте любезен — отговори Ринеман, като продължи, а също и внимателен, но няма причина да не говорим на английски... Хайде, седнете. Мога ли да ви предложа питие? — Финансистът го поведе към най-близката маса.

— Не, благодаря — каза Дейвид, сядайки срещу Ринеман. — Имам важна работа в Буенос Айрес. Факт, опитах се да обясня това на Щолц, преди да затвори телефона.

Ринеман погледна към невъзмутимия Щолц, който бе облегал на каменната балюстрада.

— Беше ли необходимо това? Хер Сполдинг не трябва да бъде третиран така.

— Страхувам се, че бе необходимо, *майн хер*. В полза на нашия американски приятел. Беше ни докладвано, че той е следен, ние бяхме подготвени, ако това се случи.

— Ако аз съм бил проследяван, то вие сте извършвали проследяването.

— След факта, полковник, не отричам това. Преди това ние нямахме причина.

Тесните очи на Ринеман се обърнаха към Сполдинг.

— Това е обезпокояващо. Кой би ви преследвал?

— Може ли да говорим на четири очи? — попита Дейвид, поглеждайки към Хайнрих Щолц.

Финансистът се усмихна.

— Няма нищо в нашите споразумения, което да изключва *Botschaftssekretar*. Той е между моите най-ценни съдружници в Южна Америка.

— Твърдя най-учтиво, че ще говоря само на четири очи.

— Нашият американски полковник може би е засрамен — прекъсна го Щолц с глас, изпъстрен с жлъч. — Мъжът от Лисабон не е считан за компетентен от собственото си правителство. Той е поставен под американско наблюдение.

Дейвид запали цигара, той не отговори на германския аташе. Ринеман проговори, като жестикулираше с едрите си, деликатни ръце.

— Ако това е така, няма причина за изключване. И явно не може да има друго обяснение.

— Ние купуваме — каза Дейвид със спокойно натъртване. — Вие продавате... Открадната собственост.

Щолц щеше да проговори, но Ринеман вдигна ръка.

— Не е възможно това, което загатвате. Нашите споразумения бяха направени при пълна секретност, те бяха напълно успешни. И хер Щолц е довереник на Висшето командване. Много повече от посланика.

— Не обичам да се повтарям — проговори Дейвид ядосано. — Особено когато аз плащам.

— Остави ни сами, Хайнрих — каза Ринеман с очи върху Сполдинг.

Щолц се поклони вдървено и излезе бързо, яростно през арката в голямото фоайе.

— Благодаря.

Дейвид промени позата си на стола и погледна нагоре към няколкото малки балкона на втория и третия етаж. Помисли си колко ли много мъже бяха близо до прозорците, наблюдаващи и готови да скочат, ако направи погрешно движение.

— Ние сме сами, както бе пожелано — каза германският изгнаник, едва прикривайки раздразнението си. — Какво има?

— Щолц е белязан — каза Сполдинг. Изчака, за да види каква ще бъде реакцията на финансиста при тези новини. Както можеше да се

очаква, нямаше никаква. Дейвид продължи, като мислеше, че Ринеман не го разбира напълно. — На него не му е била дадена правилна информация в посолството. Той може да получи по-добра в нашето посолство.

— Абсурдно! — Ринеман остана неподвижен, тесните му клепачи бяха полупритворени, гледаше втренчено към Дейвид. — На какво базирате едно такова мнение?

— Гестапо. Щолц уверява, че няма действащо Гестапо в Буенос Айрес. Но той не е прав. То е тук, то действа. Решено е да ви спре. Да спре и нас.

Хладнокръвието напусна Ерих Ринеман, макар и за кратко време. Едва забележимо потрепнаха торбичките под очите му. „Погледът му стана по-суров от преди, ако това изобщо бе възможно“, помисли Дейвид.

— Моля да изясните!

— Първо искам да отговорите на въпросите.

— *Вие имаше въпроси...* — гласът на Ринеман се повиши, ръката му сграбчи масата, вените на посивяващите слепоочия се издуха. Той спря и продължи по-спокойно, както говореше преди. — Простете ми. Не съм свикнал да ми поставят условия.

— Сигурен съм, че не сте вие. От друга страна, аз не съм свикнал да работя със свръзка като Щолц, който е сляп за своята собствена уязвимост. Такъв човек ме разочарова... И ме тревожи.

— Тези въпроси... Какви са те?

— Приемам, че проектите са били изнесени?

— Да, изнесени са.

— На път ли са?

— Пристигат тази нощ.

— Пристигат по-рано. Нашият човек ще бъде тук вдругиден.

— Сега бие сте този, на когото е дадена грешна информация, хер полковник. Американският учен Лайънс ще бъде тук утре.

Дейвид замълча за няколко мига. Той бе използвал този „номер“ върху много други в миналото, за да покаже изненада.

— Очакван е в Сан Телмо *вдругиден* — каза Дейвид. — Промяната е незначителна, но това е, което Кендъл ми каза.

— Преди да се качи на „Пан Американ Клипър“. Ние разговаряхме след това.

— Явно той е говорил с много хора. Има ли причина за промяната.

— Плановете могат да бъдат забавени или ускорени, както необходимостта диктува...

— Или променени, за да извадят някого от равновесие — прекъсна го Дейвид.

— Не е това в случая. Няма да има причина. Както вие го казахте... най-кратко... ние продаваме, вие купувате.

— И, разбира се, няма причина, поради която Гестапо да е в Буенос Айрес...

— Може ли да се *върнем* на темата, моля? — подхвърли Ринеман.

— След момент — отговори Сполдинг, като усети, че нервите на германеца са отново опънати. — Трябват ми осемнайсет часа, за да стигнат моите кодове до Вашингтон. Те ще заминат по куриер, под химически печат.

— Щолц ми каза. Вие бяхте неразумни. Кодовете трябваше да бъдат изпратени.

— *Една предпазливост, mein Herr!* — каза Дейвид. — Или още по-просто, не зная кой е бил купен в нашето посолство, но съм дяволски сигурен, че има такъв. Има пътища, по които кодовете да бъдат продадени. Истинските ще бъдат съобщени по радиото само когато Лайънс потвърди плановете.

— Тогава трябва да работите бързо. Изпратете кодовете сутринта, а аз ще донеса първата част от проектите в Сан Телмо утре през нощта... *Една предпазливост* — ще имате втората част, когато гарантирате, че Вашингтон е готов да направи плащането в Швейцария... като резултат от получаването на установените от вас кодове. Няма да напуснете Аржентина, докато не получа вест от Берн. Има малко летище, наречено „Мендарро“ — тук, наблизо. Моите хора го контролират. Вашият самолет ще бъде там.

— Съгласен. — Дейвид смачка цигарата. — Утре вечер първата част от плановете. Останалите след двацет и четири часа... Сега вече имаме разписание. Това е всичко, което ме интересуваше.

— *Gut!* А сега ще се върнем отново към тази работа с Гестапо. — Ринеман се наведе напред от стола, вените на слепоочията още веднъж

образуваха сини ручейчета по загорялата от слънцето кожа. — Казахте, че ще изясните!

Сполдинг направи това.

Когато завърши, Ерих Ринеман дишаше дълбоко, равномерно. Тесните му очи, заобиколени от торбички, бяха ядосани, но сдържани.

— Благодаря. Сигурен съм, че има обяснение. Ще продължим по разписанието... А сега... Беше дълга и объркана вечер. Ще бъдете откаран обратно в Кордоба. Лека нощ.

— *Алтмюлер!* — изрева Ринеман. — *Идиот! Глупак!*

— Не разбирам — каза Щолц.

— Алтмюлер... гласът на Ринеман се понижи, но яростта остана. Обърна се към балкона, говорейки на огромната тъмнина и на реката долу. — В своите безумни опити да отдели висшето командване от Буенос Айрес... да *освободи* от отговорност своето скъпоценно министерство, той е *хванат* от своето собствено Гестапо.

— Няма Гестапо в Буенос Айрес, хер Ринеман — каза Щолц твърдо. — Мъжът от Лисабон лъже.

Ринеман се обърна и погледна дипломата. Гласът му бе леден.

— Познавам, когато човек лъже, хер Щолц. Този... Лисабон каза истината, няма причина да бъде другояче... Така че ако Алтмюлер *не* е бил разкрит, той ме е предал. Той е пратил Гестапо, той няма намерение да доведе докрай размяната. Той ще вземе диамантите и ще унищожи плановите. Тези, които мразят евреите, ме вкараха в капан.

— Аз самият съм единственият координатор с Франц Алтмюлер. — Щолц говореше с най-убедителния тон, подхранван от десетилетия във Външния корпус. — Вие, хер Ринеман, организирахте това. Няма причина да ме разпитвате. Мъжете от склада в Очо Кале почти свършиха работата. Диамантите от Коенинг ще бъдат проверени до един-два дни. Куриерът ще достави плановите преди разсъмване. Всичко е, както го планирахме. Размяната ще бъде направена.

Ринеман отново се обърна встрани. Той сложи своите едри, но деликатни ръце върху парапета и погледна в далечината.

— Има само един начин, за да бъдем сигурни — каза той спокойно. — Съобщете в Берлин. Искам Алтмюлер в Буенос Айрес. Иначе няма да има размяна.

Германецът с белия костюм сега бе облечен в маскировъчна дреха като охраната на Ринеман. Шофьорът не бе същият. Беше аржентинец.

Автомобилът също бе различен. Това беше шестместен „Бентли“ с махагоново табло, сива филцова облицовка и завеси на прозорците. Превозно средство, подходящо за високопоставените британски дипломати, но не чак за посланици. Дейвид прие, че това е една подробност за Ринеман.

Шофьорът зави в тъмнината по крайречна магистрала от скрития черен път. Натисна педала за газта докрай и „Бентли“-то се втурна напред.

Германецът до Сполдинг му предложи цигара, Дейвид отказа с поклащане на глава.

— Казахте, че желаете да бъдете откаран до Американското посолство, *сеньор*! — каза шофьорът, обръщайки леко глава, без да сменя очи от оживения път. — Страхувам се, че не мога да направя това. Заповедта на сеньор Ринеман е да ви отведе до апартамента ви в Кордоба. Простете ми. Не можем да се отклоним от указанията — допълни германецът.

— Надявам се, че никога не го правите. Печелим войни по този начин.

— Предизвикателството е неправилно адресирано. На мен ми е напълно безразлично.

— Забравих. *Nabichtsnest* е неутрален — Дейвид завърши разговора, като се намести на седалката, кръстоса крака и се загледа през прозореца. Единствената му мисъл бе да стигне до посолството и до Джиин. Тя бе употребила думата „Тортюгас“.

Отново неуловимият „Тортюгас“!

Как би могла да знае? Възможно ли бе тя да е част от това? Част от нефокусираната картина?

Не!

„Тортюгас“ не заслужаваше това. Джиин бе казала тези думи. Тя го бе молила.

Лесли Хаукууд бе молила също. Лесли бе пропътувала четири хиляди мили да го моли след предизвикателството. Толкова фанатично.

Напусни Буенос Айрес, Дейвид!

Имаше ли връзка?

О, Господи! — помисли той. *Имаше ли наистина връзка?*

— *Senores!*

Шофьорът проговори рязко, прекъсвайки мислите на Дейвид. Германецът веднага, инстинктивно се обърна на мястото си и погледна през задния прозорец. Неговият въпрос се състоеше само от две думи.

— Колко време?

— Доста дълго, за да има съмнение. Наблюдавахте ли?

— Не.

— Задминах три автомобила. Без някакъв шаблон. После аз намалих скоростта, в най-дясното платно. Той е с нас. Продължава да се движи.

— Ние сме в района на Хълм Две, нали? — попита германецът.

— Si. Той идва бързо. Това е мощна кола, ще ни настигне на магистралата.

— Насочи се към Colinas Rojas! Завий по следващия път надясно! Който и да е! — заповяда лейтенантът на Ринеман, като извади пистолета от самото си, докато говореше.

„Бентли“-то се плъзна във внезапния завой, отивайки по диагонал надясно, като изхвърли Дейвид и германеца в лявата част на задната седалка. Аржентинецът подкара с пълна скорост нагоре по хълма, като смени с удар на първа предавка, достигайки максималната скорост за секунди. Имаше леко нанадолнище и равна част преди втория хълм; шофьорът ги използва, за да увеличи максимално скоростта на по-висока предавка. Колата се втурна напред при рязкото подаване на газ, като че ли бе огромен куршум.

Вторият хълм бе по-стръмен, но началната скорост помогна. Те препускаха нагоре. „Шофьорът познава машината си“, помисли Дейвид.

— Има светлини! — извика германецът — Те ни следват!

— Има равни участъци... мисля — каза шофьорът, съсредоточавайки се в пътя — Под района на хълмовете има много

странични пътища, ще опитаме да се скрием в един от тях. Може би ще ни подминат.

— Не. — Германецът още надничаше през задния прозорец. Той провери пълнителя на пистолета като го докосна. Доволен го постави на мястото му. След това се обърна от прозореца и се пресегна под седалката „Бентли“-то бръмчеше и се тресеше по височината, по черен селски път, и германецът изруга, както търсеше яростно с ръка между краката си.

Сполдинг чу щракането на метални ключалки. Германецът пхна пистолета в колана си и протегна свободната си ръка надолу. Извади автоматично оръжие с дебело дуло, което Дейвид разпозна като най-новото и най-мощното фронтово оръжие, създадено от Третия райх. Извитият пълнител, поставен набързо от германеца, поемаше повече от четирийсет 7.35-милиметрови патрона.

Лейтенантът на Ринеман проговори.

— Сложете ремъците. Стегнете ги.

Дейвид ги закопча, хвана кожения ремък на гърба на предната седалка и притисна лявата си ръка към рамката на прозореца. Заговори остро на германеца.

— Не използвай това! Не знаеш кои са те.

Мъжът с пушката погледна бързо Сполдинг.

— Знам отговорностите си. — Протегна ръка към дясната страна на задния прозорец. Там имаше малък метален кръг в подложката от филц. Той сложи показалеца си, дръпна нагоре и го изтегли към себе си, откривайки един външен отвор, широк около десет инча и може би четири висок.

Дейвид погледна лявата част на прозореца. Тук имаше друг кръг, друг отвор.

Колата на Ринеман бе подготвена за критични обстоятелства. Чисти изстрели можеха да бъдат произведени към всеки автомобил, който ги преследва. Видимостта бе добра и имаше минимални неудобства при високи скорости на трудни терени.

— Представете си, че това е американско наблюдение, което ме охранява? — Дейвид викаше, докато германецът коленичи на седалката, готов да промуши оръжието в отвора.

— Не е това.

— Вие не *знаете*!

— *Senores!* — извика шофьорът. — Слизаме надолу по хълма, това е много дълъг, широк завой. Спомням си това. Долу има ливади с високи треви. Равно е... пътища. *Дръжте се!*

„Бентли“-то изведнъж се гмурна, сякаш изскочи от ръба на пропастта. Последва рязко намаляване на скоростта, толкова ненадейно, че германецът с пушката бе изхвърлел назад, неговото тяло остана във въздуха за частица от секундата. Сгромоляса се в подпората на предната седалка с оръжие, вдигнато нагоре, за да не се счупи при падането.

Дейвид не се... не можеше... да се колебае. Грабна автомата с пръсти около спуська, извивайки го навън, и го издърпа от ръцете на германеца. Лейтенантът на Ринеман бе смаян от действието на Дейвид. Протегна ръка към колана си за пистолета.

„Бентли“-то сега хвърчеше по стръмния наклон с много голяма скорост. Широкият завой, за който спомена аржентинецът, бе достигнат, колата влезе в завоя наклонена, изглежда потвърждаваше една инженерна уникалност — да се движи на две гуми.

Дейвид и германецът притиснаха гърбове на противоположните страни, със стегнати крака и пръсти, впити във филцовия мокет.

— Дай ми *автомата!* — Германецът насочи пистолет към гърдите на Дейвид. Дейвид държеше автомата под мишница, с пръст на спуська и с дуло на чудовищното оръжие, насочено към стомаха на германеца.

— Ако стреляш и аз ще стрелям — изкрещя в отговор той. — Аз може и да се измъкна. Ти няма. Ти ще се размажеш из колата!

Сполдинг видя, че шофьорът се паникьоса. Действието на задната седалка, прибавено към проблемите от хълма, скоростта и завоите, създадоха криза, която той не бе способен да овладее.

— *Senores! Madre de Jesus!...* Ще ни *убиете!*

„Бентли“-то удари за миг скалния бордюр на пътя, разтърсването бе зашеметяващо. Шофьорът изви обратно към централното платно.

Германецът проговори.

— Държиш се глупаво. Тези мъже преследват теб, не нас!

— Не съм сигурен. Не убивам хора по предположение!

— Тогава ще убиеш нас? По каква причина?

— Не искам никой да бъде убит... Сега свали пистолета. И двамата знаем последиците.

Германецът се поколеба.

Ново сътресение, „Бентли“-то бе ударило голям камък или паднал клон. Това бе достатъчно, за да убеди лейтенанта на Ринеман. Той остави пистолета на седалката.

Двамата противници се облегнаха, очите на Дейвид бяха върху ръката на германеца, а неговите — върху автомата.

— *Madre de Dios!* — Викът на аржентинеца показваше облекчение, нямаше вече паника.

Постепенно „Бентли“-то намаляваше скорост.

Дейвид погледна през предното стъкло. Излизаха от завоя на хълма, в далечината беше равната повърхност на ливади, миниатюрни пампаси, отразяващи бледата лунна светлина. Протегна ръка и взе пистолета на германеца от седалката.

Това бе неочаквано движение, лейтенантът на Ринеман бе ядосан на себе си.

— Поемете си дъх — каза Сполдинг на шофьора. — Изпушете цигара и ме откарайте обратно в града.

— Полковник — прогърмя германецът, — може да задържите оръжията, но зад нас все още има кола! Ако не желаете съвета ми, то оставете поне да излезем от пътя!

— Нямам време за губене. Не му казах да намали само за да се отпусне.

Шофьорът навлезе в равна отсечка от пътя и засили „Бентли“-то. Докато правеше това, използва съвета на Дейвид и запали цигара. Колата отново бе стабилна.

— Седни назад — заповяда Дейвид, разполагайки се диагонално в десния ъгъл с коляно на пода и автомат, който държеше небрежно, но не безгрижно.

Аржентинецът заговори уплашено и монотонно.

— Отново има светлини. Те приближават по-бързо, отколкото мога да карам тази кола... Какво ще наредите да правя?

Дейвид помисли за възможностите.

— Дай им шанс да отговорят... Достатъчна ли е лунната светлина, за да виждаш пътя — със загасени светлини?

— За малко. Не за дълго. Не си спомням...

— Светни и загаси! Два пъти... Сега!

Шофьорът направи, както му казаха. Ефектът беше странен, внезапната тъмнина, рязкото осветяване... докато „Бентли“-то минаваше покрай високата трева от двете страни на пътя.

Дейвид гледаше светлините на проследяващото ги превозно средство през задния прозорец. Нямаше отговор на сигналите. Той разсъждаваше дали ги бяха разбрали, дали бяха приели неговия сигнал.

— Светни им отново — заповяда на шофьора. — Задръж два пъти... за секунди. Сега!

Чуха се припуквания от таблото, светлините останаха загасени за три-четири секунди. Припуквания отново и пак тъмнина.

И тогава се случи.

Избухна пушечен изстрел от преследващия ги автомобил. Стъклото на задния прозорец се раздроби, стъкла хвърчаха и падаха по тапицерията. Дейвид почувства кръв да струи надолу по бузата му, германецът извика от болка, сграбчвайки кървящата си лява ръка.

„Бентли“-то кривна, шофьорът извиваше кормилото насам и натам, колата правеше зигзази по пътя.

— Ето твоя *отговор*! — изръмжа лейтенантът на Ринеман с кървяща длан и смесица от ярост и паника в очите.

Дейвид подаде бързо автомата на германеца.

— Стреляй!

Германецът промуши дулото в отвора, Сполдинг скочи на седалката, протегна ръка и издърпа металния кръг от лявата страна на прозореца и вдигна пистолета.

Нов изстрел от колата зад тях. Това бе залп от автомат с разпръскващи куршуми, тежък калибър, които засипваха задната част на „Бентли“-то. Издатини се появиха по филцовия покрив и страните, няколко куршума разбиха предното стъкло.

Германецът започна автоматична стрелба, Дейвид помагаше, колкото можеше. Непрекъснато криволичето „Бентли“ се стараеше да държи преследващата ги кола извън линията на прицел. Неподвижен, той дръпна спусъка, надявайки се да пръсне гумите на приближаващата кола.

Тътенът от оръжието на германеца бе гръмотевичен, повтарящо се кресчендо на оглушителни избухвания, въздушните вълни от всеки изстрел изпълваха малкото им прикритие.

Дейвид можеше да види експлозията в момента, в който ставаше. Капакът на бързо приближаващата ги кола изведнъж се покри с облак от дим и пара. Но залповете на автомата все още излизаха от обгръщащата я мъгла.

— *Eeaaah!* — изкрещя шофьорът. Дейвид погледна и видя кръв, бликаща от главата на мъжа. Вратът му бе прострелян. Ръцете му отскочиха от кормилото.

Сполдинг скочи напред, опитвайки се да достигне кормилото, но не можа. „Бентли“-то се отклони от пътя, плъзгайки се странично във високата трева.

Германецът извади от отвора своето автоматично оръжие. Той разби страничното стъкло с дулото на автомата и блъсна втория пълнител на мястото му, докато „Бентли“-то остро и разтърсващо се спря в тревата.

Преследващата кола, облак от дим и искри, бе паралелно на пътя. Бяха натиснати два пъти спирачки, тя се наклони и замря неподвижно.

Изстрели се посипаха от очертаващата се кола. Германецът ритна вратата на „Сентли“-то, тя се отвори и той изскочи навън във високата трева. Дейвид се сви край лявата врата, пръстите му търсеха дръжката, отпусна цялата си тежест към панела на вратата, тъй че при докосване да се отвори и той да може да се хвърли и скрие. Внезапно въздухът се изпълни от оглушаващия гръм на автоматичната пушка, превключена на непрекъснат огън.

Викове прорязаха нощта. Дейвид блъсна и отвори вратата. Докато изскачаше навън, видя лейтенанта на Ринеман, надигащ се от тревата. *Изправящ се и вървящ* през куршумите с пръст, натискащ непрекъснато спусъка на автомата. Цялото му тяло трепереше, олюляваше се под ударите на куршуми, влизащи в плътта му.

Той падна.

В този момент втора експлозия дойде откъм колата на пътя.

Бензиновият резервоар избухна изпод колата, блъвайки огън и метал във въздуха.

Дейвид изскочи иззад „Бентли“-то със здраво хванат пистолет.

Стрелбата спря. Ревът на пламъците, съскането на парата бе всичко, което се чуваше.

Той премести поглед от туловището на „Бентли“-то към касапницата на пътя.

Тогава разпозна автомобила. Това бе „Дюсенберг“-ът, който бе дошъл за Лесли Хаукууд онзи следобед.

Две мъртви тела можеха да се видят отзад, бързо обгърнати от огъня. Тялото на шофьора бе извито върху седалката, с отпуснати ръце, неподвижен врат и широко отворени очи в смъртта си.

Имаше четвърти мъж, увиснал към земята през отворената дясна врата.

Ръката му помръдна! После главата!

Той беше жив!

Сполдинг изтича до горящия „Дюсенберг“ и измъкна полуприпадналия мъж настрани от останките.

Той бе видял толкова много мъже да умират, за да сгреша в бързото угасване на живота. Нямахме смисъл да се опитва да задържа смъртта, само за да я използва.

Дейвид се наведе до мъжа.

— Кой сте вие? Защо искахте да ме убиете?

Очите на мъжа, вече блуждаещи, фокусираха върху Дейвид. Само един фар примигваше през дима на експлодирания „Дюсенберг“, той също си отиваше.

— Кой *сте* вие? Кажете ми кой сте вие?

Мъжът не искаше или не можеше да говори. Вместо това устните му мръднаха, но не за да прошепнат.

Сполдинг се наведе още.

Мъжът умря, опитвайки се да плюе в лицето на Дейвид.

Слюнката и кръвта се смесваха надолу по брадата, докато главата му увисна безжизнена.

В светлината на разпростиращите се пламъци Дейвид дръпна сакото на мъжа, за да се отвори.

Нямаше документи.

Нито в панталона.

Той разкъса хастара на сакото, скъса ризата до кръста, после спря.

Смаян, любопитен.

По стомаха на мъртвия мъж имаше белези. Рани, но не от куршуми. Дейвид бе виждал такива белези и по-рано.

Не можа да се възпре. Повдигна мъжа за врата и издърпа сакото от лявото рамо, като разкъса ризата по шевовете, за да открие ръката.

Имаше ги и тук. Дълбоко в кожата. Никога не ще се заличат.
Татуирани номера от лагерите на смъртта.
Ein Volk, ein Reich, ein Fuhrer.
Мъртвият мъж бе евреин.

Когато Сполдинг пристигна най-сетне в апартамента в Кордоба, бе почти пет часа. Бе отделил достатъчно време, за да свали отличителните знаци, които успя, от мъртвия аржентински шофьор и от лейтенанта на Ринеман. В багажника на колата откри инструменти и свали номерата на „Бентли“-то. Премести стрелките на часовника, намиращ се на таблото, напред, след което го счупи. Ако с всичко това не успееше да постигне нещо друго, то поне щеше да забави полицията. Поне с няколко часа достатъчно ценно време преди да се изправи пред Ринеман.

Ринеман щеше да настоява за тази среща.

Имаше прекалено много неща, които Дейвид трябваше да научи, да сглоби.

Бе вървял около час, минавайки по двата хълма... Колинас Рояс... докато стигне магистралата до реката. Махна стъклата, които се бяха врязали в лицето му, благодарейки, че са малко, а раните нищожни. Занесе страховитата автоматична пушка далеч от мястото на действието, свали пълнителя и разби спусъка, докато се увери, че оръжието е неизползваемо. След което го захвърли в гората.

Един камион, превозващ мляко, го качи от областта Тигре. Разказа на шофьора някаква невероятна история за секс и алкохол... в която бил нарочно замесен, но не можел да обвини никой друг, освен себе си.

Шофьорът се възхити на духа на чужденеца, неговото приемане на риска и загубата. Целият им път бе съпроводен от смях.

Знаеше, че е безсмислено, дори глупаво да се опитва да спи. Имаше прекалено много неща да върши. Вместо това се изкъпа и направи голяма кана кафе.

Време беше. Разсъмваше се откъм Атлантика. Главата му бе бистра, време бе да се обади на Джиин.

Съобща на учудения морски пехотинец, дежурен на телефона в посолството, че госпожа Камрън очаква обаждането му, че в действителност е закъснял дори, защото се е успал. Госпожа Камрън

била планирала да ходят навътре в морето за риба и поради това трябвало да бъдат в Ла Бока точно в шест часа.

Ало?... Ало — гласът на Джиин бе първоначално зашеметен, а след това — изненадан.

— Обажда се Дейвид. Нямам време да ти се извиня. Трябва да те видя веднага.

— Дейвид? Ох, Господи...

— Ще те видя след двацет минути в твоя кабинет.

— *Моля те...*

— Няма време! Двацет минути. Моля те, бъди там... Имам нужда от теб, Джиин. *Трябваш ми!*

Лейтенантът на пост пред посолството бе услужлив, но неприятно настроен. Съгласи се вътрешният дежурен на телефона да звънне в кабинета на госпожа Камрън; ако самата тя излезе и гарантира за него, морският пехотинец ще го пусне да мине.

Джиин се появи на предното стълбище. Изглеждаше уязвима и прекрасна. Тя заобиколи алеята за коли и тръгна към къщичката до оградата, видя го. В момента, в който го зърна, заглуши ахването си.

Той разбра на какво се дължи това.

Стипцата, която бе употребил, не можеше да скрие раните, останали след изваждането на половин дузина парченца стъкло от бузите и челото му. Раните бяха само частично прикрити.

Не размениха нито дума, докато вървяха надолу по коридора. Вместо това тя държеше ръката му с такава сила, че той се премести от другата ѝ страна. Тя теглеше рамото, което все още не бе заздравяло от катастрофата на Азорите.

Веднъж влезли в нейния кабинет, тя затвори вратата и се озова в прегръдките му. Трепереше цялата.

— Дейвид, *съжалявам, съжалявам, съжалявам*. Всичко бе толкова ужасно. Държах се лошо.

Хвана раменете ѝ, докато я отдръпна нежно назад.

— Ти само се справяш с един проблем.

— Струва ми се, че вече *не мога* да се справям. А винаги съм си мислила, че съм доста добра в тази област... Какво се е случило с лицето ти? — тя прокара пръсти по лицето му. — Тук е подутото.

— „Тортюгас“ — погледна я в очи. — Случи се „Тортюгас“.

— О, Господи — прошепна тя и зарови лице в гърдите му. — Объркана съм. Не мога да кажа онова, което искам. Недей. Моля те, недей... да позволяваш да се случи нещо друго.

— Тогава ще се нуждая от помощта ти.

— Аз? Как мога да го сторя? — попита тя, отдръпвайки се назад.

— Отговори на въпросите ми... Ще разбере, ако лъжеш.

— *Да лъжа?*... Не се шегувай. Никога не съм *те лъгала*.

Вярваше й... но това с нищо не улесняваше целта, която си бе поставил. Нито пък я изясняваше.

— Откъде научи името „Тортюгас“?

Тя отдръпна ръцете си от врата му и той я пусна. Направи няколко крачки встрани, но в никакъв случай не отстъпваше.

— Не се гордея с онова, което направих. Никога преди не съм постъпвала по този начин. — Обърна се с лице към него. — Слязох долу в „пещерата“... без да бъда упълномощена... и прочетох досието ти. Сигурна съм, че това е най-краткото досие в историята на дипломатическия корпус.

— Какво е написано в него?

Разказа му.

— Виждаш ли, моят въображаем Дейвид снощи имаше някаква отчетлива основа в действителност.

Сполдинг отиде до прозореца, който гледаше към западната тревна площ в двора на посолството. Ранно слънце огряваше всичко наоколо, а по тревата искреше роса. Напомняше му на добре поддържаната тревна площ, която бе видял на нощното осветление в подножието на терасата на Ринеман. А този спомен, от друга страна, му напомняше за кодовете. Той се обърна и каза:

— Трябва да говоря с Балард.

— Само това ли ще кажеш?

— Не толкова митичният Дейвид има да върши работа. Това не се е променило.

— Искаш да кажеш, че аз не мога да го променя.

Той се обърна и тръгна към нея.

— Не, не можеш... Моля се на Бога да можеш, желая аз да мога. Не мога да се убедя... за да перифразирам определено момиче, че онова, което правя, ще има някакво значение... но реагирам по навик,

предполагам. Може би е просто моето собствено аз, може да е толкова просто.

— Казах, че си добър, нали?

— Да. Такъв съм... Знаеш ли *какъв* съм?

— Разузнавач. Агент. Човек, който работи с други мъже, шепнешком, нощем, с голямо количество пари и лъжи. Виждаш ли, мисля по този начин.

— Нямах предвид това. Това е нещо ново... *Онова, което съм...* Аз съм строителен инженер. Строя сгради и мостове, язовири и магистрали. Веднъж дори построих разширение за зоологическа градина в Мексико, най-доброто открито заграждение, което някога би могла да видиш. За съжаление изхарчихме толкова много пари, че Обществото на зоолозите не можа да си позволи да купи маймуни, но мястото съществува.

— Ти си смешен — засмя се нежно тя.

— Най-обичах да работя по проекти за мостове. Да минаваш през естествени препятствия, без да унищожаваш предназначението им...

— Никога не съм считала, че инженерите са романтици.

— *Строителните* инженери са такива. Поне що се отнася до най-добрите... Но всичко това е толкова далеч. След като свърши тази бъркотия, ще се върна към професията си, разбира се. Не съм глупак. Наясно съм с всички несгоди, на които ще се натъкна... това не е като професията на един адвокат, оставил книгите за известно време, само за да ги вземе отново след време — все пак законите не се менят толкова много. Или както пазарните решения, които трябва да вземе борсовият посредник, *не могат* да се променят.

— Не съм съвсем сигурна за какво говориш...

— Технологиата — единствената действителна и цивилизована изгода, която създава войната. В областта на конструкциите напредъкът е изумяващ. За три години бяха разработени такива нови техники... Отсъствал съм от бранша дълго време. Освен това следвоенните ми препоръки няма да бъдат от най-добрите.

— Мили Боже, та ти се самосъжаляваш.

— Исусе! *Да*, точно така. По някакъв начин... А още по-точно, ядосан съм. Никой не ме е насилвал. Сам започнах... тази работа, по

грешни причини и без всякаква предвидливост... Именно затова трябва да бъда добър в работата си.

— А какво ще кажеш за нас? Възможно ли е да бъдем „едно цяло“?

— Обичам те — заяви протичко той. — Това поне знам.

— Само за една седмица? Точно това непрекъснато се питам. Все пак не сме деца.

— Не сме деца — отвърна той — Децата нямат достъп до досиетата на Държавния департамент — усмихна се той, след което отново стана сериозен. — Нуждая се от помощта ти.

— Какво има? — погледна го остро тя.

— Какво знаеш за Ерих Ринеман?

— Ужасен човек.

— Евреин е.

— Значи в такъв случай е ужасен евреин. Расата и религията са без значение.

— Защо е ужасен?

— Защото само използва хората. Безразборно. Злобно. Използва парите си, за да корумпира каквото и когото може. Купува си влияние от хунтата, това му осигурява земя, правителствени концесии, права на превоз. Насила изкара от строя доста миньорски компании в басейна Патагония. Взе над една дузина нефтени полета в Комодоро Ривадавия...

— Каква е политиката, която води?

Джиин помисли за секунда, облегна се назад в стола, погледна към прозореца за момент, след което върна поглед обратно към Сполдинг.

— Води се от собствените си интереси — отговори тя.

— Чувал съм, че е с пронацистка ориентация.

— Само защото считаше, че Англия ще падне и ще се постигне споразумение. Все още притежава енергийна база в Германия, поне така ми казаха.

— Но той е евреин.

— Само временно затруднение. Мисля, че не е старейшина в синагогата. Еврейското общество, намиращо се в Буенос Айрес, не го уважава.

Може би точно в това се крият нещата — каза Дейвид и се изправи.

— В какво?

— Ринеман се е отказал от собственото си племе, открито е поддържал създателите на Освиенцим. Може би те искат да го убият. Да унищожат пазачите, а след това и него самия.

— Ако под „те“ разбираш евреите тук, трябва да ти кажа, че не са те. Аржентинските *евреи* опипват почвата леко. Ринеман има влияние сред полковниците. Но, разбира се, нищо не би спряло някой фанатик...

— Не... Те може да са фанатици, но не са един или двама. Те са организирани, имат поддръжници, големи суми, поне така ми се струва.

— И искат да се справят с Ринеман? Еврейската общност ще се паникьоса. Честно казано, най-напред ще дойдат при нас.

Дейвид спря да снове. Думите започнаха да изплуват отново: *Няма да има преговори с Алтмюлер*. Думи, изречени в онзи тъмен вход на „Петдесет и втора“ улица в Ню Йорк.

— Някога чувала ли се името Алтмюлер?

— Не. Има един обикновен Мюлер в немското посолство, но това е също като имената Смит или Джоунс. Няма Алтмюлер.

— А за Хаукууд? За жена на име Лесли Дженър-Хаукууд?

— Отново отговорът е не. Но ако тези хора са от разузнавателните служби, няма причина да ги познавам.

— От разузнаването са, но не смятах, че са под прикритие. Поне не и този Алтмюлер.

— Какво означава това?

— Името му се използва в смисъл, който предполага разпознаване. Но аз не мога да открия кой е.

— Искаш ли да провериш в „пещерата“? — попита тя.

— Да. Ще го направя направо с Гранвил. В колко часа отварят?

— Осем и трийсет. Хендерсън е в кабинета си най-късно в девет без петнайсет. — Видя Дейвид да вдига ръката си, забравяйки, че е без часовник. Тя погледна кабинетния часовник и уточни. — Малко повече от два часа. Напомни ми да ти купя часовник.

— Мерси... Балард. Трябва да го видя. Как се чувства рано сутрин? По това време?

— Смятам, че този въпрос е риторичен... Свикнал е да го будят за проблеми с кодовете. Да го повикам ли?

— Моля те. Може ли да се прави кафе тук?

— Ей там има котлон. — Джиин показва вратата към секретарската стая. — Зад стола на секретарката ми. Чешмата е в стенния гардероб... Няма значение, аз ще го направя. Най-напред нека извикам Боби.

— Правя чудесно кафе. Ти го извикай, а аз ще го направя. Приличаш на голям шеф, не ми се ще да те намесвам.

Точно почистваше останките от смляното кафе в кафеника, когато дочу шум. Беше шум от стъпка. Една единствена стъпка навън в коридора. Стъпка, която явно трябваше да бъде приглушена, но не беше. Би било съвсем нормално втора стъпка да я последва, но не се чу такава.

Сполдинг остави кафеника на бюрото, наведе се и свали и двете си обувки, без да издава никакъв шум. Прекоси стаята, отиде до затворената врата и застана мирно до рамката.

Ето още веднъж. Стъпки. Тихи, неестествени.

Дейвид разкопча самото си, провери оръжието и постави лявата си ръка на топката. Завъртя я тихо, отвори я бързо и излезе в коридора.

На около петнайсет фута от него надолу по коридора вървеше мъж, който рязко се обърна, като чу шума зад себе си. Изражението, което видя на лицето му, Сполдинг бе виждал прекалено много пъти.

Страх.

— О, здравейте, вие сигурно сте новият мъж. Не сме се срещали... Казвам се Елис. Бил Елис... Имам една ужасна среща в седем часа. — Аташето не беше убедително.

— Няколко човека щяхме да ходим на риболов, но прогнозата за времето не е ясна. Искате ли да дойдете с нас?

— Много ми се ще да приема, но имам отвратителна среща в този безумен час.

— Да. Казахте го. Ще пиете ли едно кафе?

— Благодаря, старче. Действително трябва да наваксам с писмената си работа.

— Окей. Съжалявам.

— Да, и аз... Е, ще се видим пак.

Мъжът на име Елис се усмихна несръчно, Дейвид му отвърна и той продължи по пътя си.

Сполдинг се върна обратно в кабинета на Джиин и затвори вратата. Тя стоеше до секретарското бюро.

— С кого, за Бога, говориш в този час?

— Каза, че името му е Елис и че има някаква среща в седем часа... Но няма такава.

— Какво?

— Лъже. С какво се занимава той?

— С разрешителни и освобождаване на внос-износ.

— Удобно... Какво става с Балард?

— Ще дойде всеки момент. Каза, че си жесток... Какво е „удобното“ на Елис?

Сполдинг взе кафеника и тръгна към вградения в стената гардероб. Джиин прекъсна движението му и взе кафеника.

— Към коя категория се числи Елис?

— Отличен е. Отговаря напълно на синдрома, за който говорихме. Искане да се изкачи в дипломатическата йерархия. Не ми отговори на въпроса. Какво значи „удобно“?

— Купили са го. Той е продажник. Може да е съвсем сериозно или просто да върши тази работа за жълти стотинки.

— О? — обърка се Джиин и отвори гардероба, където се намираше чешмата. Изведнъж тя спря и се обърна към Сполдинг. — Дейвид, какво значи „Тортюгас“?

— За Бога, престани да се шегуваш?

— Кое то значи, че не можеш да ми кажеш?

— Кое то значи, че не *знам*. Бих желал да *знам* какво точно значи всичко това.

— Това е кодово название, нали? Поне така пише в досието ти тук.

— Това е код, за който никой не е благоволил да ми съобщи, а аз съм този, който е отговорен за всичко това!

— Ето, напълни това, но най-напред го измий. — Джиин му подаде кафеника и бързо тръгна към кабинета си, право към бюрото. Дейвид я последва и застана до вратата.

— Какво правиш?

— Аташетата, дори подсекретарите, ако имат ранни срещи, ги записват на портала.

— Елис?

Джиин кимна с глава и започна да говори нещо в телефонната слушалка. Разговорът бе кратък. Върна наместо слушалката и каза, като гледаше Сполдинг обезпокоена.

— Първата среща, записана на портала, е за девет часа. Елис няма никаква среща в седем часа.

— Не съм изненадан. По ти защо се учудваш толкова?

— Искях да съм сигурна... Казваш, че не знаеш какво значи „Тортюгас“. Може би аз бих могла да ти кажа.

— *Какво?* — попита Дейвид зашеметен и влезе няколко крачки навътре в кабинета.

— Получи се доклад от Ла Бока, това е районът на Елис. Явно неговият отдел е дал разрешението, оправдал ги е. Защото наблюдението бе изоставено.

— Какво е било изоставено? За какво говориш?

— За траулер в Ла Бока. Носел е товар с направление, нарушаващо крайбрежните патрули... нарекоха го грешка. Направлението бе „Тортюгас“.

Външната врата на кабинета внезапно се отвори и Боби Балард влезе вътре.

— *Исусе!* — каза той. — Гризачите започват да работят рано в прекрасния свят на Оз!

Уточняването на кодовите разписания с Балард отнеха по-малко от половин час. Дейвид бе изумен от невероятната фантазия на криптографа. Пред очите му, наместо, той бе разработил геометрична прогресия на числа и съответстващи букви, които биха затруднили и най-добрия шифровчик... поне седмица щеше да е необходима на най-добрите шифровчици, които самият Сполдинг познаваше, за да успеят да разбият този шифър.

А максималното, от което Дейвид се нуждаеше, бяха деветдесет и шест часа.

Боби постави копието, предназначено за Вашингтон, в официален куриерски плик, залепи го по химически път, постави го в тройно заключваща се торба и се обади на военноморската база, за да повика офицер — капитан или по-старши по чин, и заяви, че същият трябва да бъде в посолството до един час. Кодовите щяха да бъдат в самолет прехващач на военноморската база до девет часа и доставени на летище „Андрюс“ до късния следобед. В кабинета на генерал Суонсън в Министерството на войната щяха да пристигнат с бронирана куриерска кола малко след това.

Посланието за потвърждение бе просто. Сполдинг бе дал на Балард само две думи, които гласяха: *Извести „Тортюгас“*.

Когато кодовете се получеха във Вашингтон, Суонсън щеше да разбере, че Юджиин Лайънс е потвърдил проектите като достоверни. След което можеше да се обади на Швейцарската банка и да прехвърли сумите на Ринеман. Дейвид се надяваше, че някой някъде ще разбере душевното му състояние, затова умишлено използва думата „Тортюгас“. И гнева, който изпитваше от факта, че е оставен да отговаря сам за всичко, без да е информиран за фактите около случая.

Сполдинг започваше да счита, че Ерих Ринеман изискваше повече, отколкото заслужава. Една вероятност, която нямаше да му донесе нищо добро.

Ринеман трябваше да бъде убит.

Очертанията на план, който би направил необходима смъртта, започваха да се оформят в съзнанието му. Самото убийство може да се окаже най-лесната част от задачата, която трябваше да изпълни.

Реши, че няма смисъл да продължава да мълчи пред Джиин и Боби Балард за плановите. Кендъл бе отлетял от Буенос Айрес без никакво обяснение. Дейвид осъзнаваше, че може да се нуждае от помощ в момент, в който не би имал възможност да дава обяснения на хората, които ще му помогнат. Така или иначе, прикритието вече бе излишно. Описа подробно разписанието на Ринеман, функциите на Юджиин Лайънс, появяването на Хайнрих Щолц като свръзка с Ринеман.

Балард се учуди на включването на Щолц.

— *Щолц!* Това е доста изненадващо... Искам да кажа, че той е от онези, които *вярват* в Райха. Не на Хитлеровите щуротии... това го отрича, но на *Германия*. Бях го класирал като истински сподвижник на идеите...

Дейвид не обърна особено внимание на думите му.

Логиката на събитията, които трябваше да се случат, бе ясна в съзнанието на Дейвид и той започна да изпълнява програмата в осем и четирийсет и пет.

Срещата с Хендерсън Гранвил бе кратка и съдържана. Посланикът се задоволяваше с нещата такива, каквито бяха, не желаше да знае истинската причина за присъствието на Дейвид в Буенос Айрес, стига да не станеше някой дипломатически конфликт. Сполдинг го увери, че доколкото той знае, няма такъв, и със сигурност има по-малка вероятност за някакъв конфликт, ако посланикът остане извън подробностите на самата задача. Гранвил се съгласи. Въз основа на пряката молба на Дейвид той заповяда да се провери „пещерата“ за евентуални досиета на Франц Алтмюлер и Лесли Дженър-Хаукууд.

Нищо.

Сполдинг се върна обратно в кабинета на Джиин, след като приключи с Гранвил. Тя вече беше получила листа с пристигащите пасажери от базата. Юджиин Лайънс бе записан в „Клипер“ полет 101, който пристигаше в два следобед. Професия „физик“ бе записано в листа, а като причина за пристигането бе отбелязано „индустриални срещи“.

Дейвид бе ядосан от Уолтър Кендъл. Или може би, помисли си той, раздражението му трябваше да бъде отправено към объркания дилетант — бригаден генерал Алан Суонсън? Най-малкото, което можеха да сторят, бе да запишат Лайънс като „учен“; „физик“ бе прекалено нетактично. Един физик в Буенос Айрес бе открита покана за наблюдения, дори наблюдения от *съюзниците*.

Той се придвижи към малкия си изолиран кабинет. Трябваше да помисли.

Реши, че трябва да посрещне Лайънс. Уолтър Кендъл му бе съобщил, че мъжете-медицински сестри ще настанят немия, тъжен мъж в „Сан Телмо“. Като си спомни въпросните двама мъже, Дейвид започна да има предчувствия, че ще се случи беда. Не беше толкова невероятно Джони и Хал (това бяха имената им, нали?) да заведат Лайънс до немското посолство, считайки, че това е определената болница.

Ще посрещне „Клипер“ на „Пан Ам“ 101, след което ще откара тримата мъже по сложен маршрут до Сан Телмо.

Дейвид изчисли, че след като настани Лайънс, ще разполага с около два — три часа, преди Ринеман или Щолц да се свържат с него. Освен ако Ринеман не го издирваше в този момент панически заради убийствата в Колинас Рояс. Ако имаше такава вероятност, Сполдинг бе „изградил убежището си“. Неопровержимото си алиби... Не е присъствал на сцената. Оставили са го пред Кордоба в два сутринта.

Кой можеше да го опровергае?

И така, щеше да има два или три свободни часа следобед.

Ла Бока.

Джиин дискретно провери военноморските наблюдения, извършвани от базата. Дискретността ѝ се състоеше в това, че проведе един съвсем рутинен, скучен телефонен разговор с началника, водещ операциите по наблюдението. Тя обясни, че има един „недоизяснен въпрос“ на дело „с изтекла давност“, което само от бюрократична гледна точка трябва да бъде дооформено, тъй като се намират хора, които, за да напреднат в кариерата, ще потърсят отговорност за неправилно оформеното дело. Ще има ли нещо против лейтенантът да ѝ даде нужната информация?... Траулерът, вписан погрешно с направление „Тортюгас“, бе акостирал до комплекс от складове в Очо

Кале. Грешката бе проверена и потвърдена от аташе от посолството, господин Уилям Елис, отговарящ за разрешителни за внос и износ.

Очо Кале.

Дейвид щеше да прекара около час в оглед на местността. Времето, отделено за това, можеше да се окаже и излишно. Каква можеше да бъде връзката между един риболовен траулер и неговата задача? Никаква, поне на пръв поглед. Но ето го, още веднъж се появяваше това име „Тортюгас“, съществуваше и аташетото, което се промъкваше тихо и подслушваше пред затворени врати и което лъжеше за някакви несъществуващи срещи в ранните утринни часове.

Струваше си човек да надникне в тази история с Очо Кале.

След като приключеше с това щеше да стои до телефона си в Кордоба.

— Ще ме заведеш ли на обяд? — попита Джиин, влизайки в кабинета му. — Не поглеждай часовника си, просто нямаш такъв.

Ръката на Сполдинг замръзна във въздуха, с обърната към него китка.

— Не смятах, че е станало толкова късно — рече той.

— Не е късно. Единайсет часа е само, но ти не си ял, най-вероятно не си и спал, а отгоре на всичко каза, че ще ходиш до аерогарата малко след един.

— Прав бях — ти си голям шеф. Чувството ти за организираност е просто ужасяващо.

— Не бих могла да стъпя и на малкия ти пръст в това отношение. Най-напред ще се отбием в бижутерски магазин. Вече се обадох. Имаш подарък.

— Обичам подаръците. Да вървим — Сполдинг точно ставаше от стола, когато телефонът иззвъня. Той го изгледа и каза. — Знаеш ли, че това е първият път, когато това проклето нещо е издало звук?

— Сигурно е за мен. Казах на секретарката ми, че ще бъда тук... Изглежда, че не *трябвате* да й казвам.

— Ало? — каза Дейвид в телефонната слушалка.

— Сполдинг?

Дейвид моментално позна обработения глас на германеца Хайнрих Щолц. Напрежението, което чувстваше, можеше да се усети дори по телефона.

— Не е ли малко глупаво да се обаждаш тук? — попита Дейвид.

— Нямам друг избор. Общият ни приятел е в състояние на крайно безпокойство. Всичко е изложено на опасност.

— За какво говориш?

— Няма време за глупости! Положението е сериозно.

— Нямаме време и за игрички. За какво говориш?

— За снощи? Тази сутрин. Какво се случи?

— Какво се случи, къде?

— *Престани! Бил си там!*

— Къде?

Щолц направи кратка пауза, Дейвид чуваше дъха му. Германецът изпадна в паника, като отчаяно се мъчеше да се владее.

— Хората бяха убити. Трябва да разберем какво се е случило!

— Убити?... Ти си луд. Но как?

— *Предупреждавам те...*

— Престани вече! Аз съм *купувачът* и не забравяй това... Не искам да ме забъркват в никакви проблеми на организацията. Хората ме оставиха около един и половина. Между впрочем, срещнали се с другите ви момчета — онези, дето наблюдават моя апартамент. И също между впрочем никак не ми харесва това денонощно наблюдение!

Щолц бе озадачен — точно както очакваше Дейвид.

— Другите ли?... Какви други? — попита той.

— Хайде стига толкова! Знаеш съвсем добре за какво говоря — Сполдинг го остави сам да направи заключение за себе си.

— Всичко това е много неприятно... — Щолц се опита да възвърне самообладанието си.

— Съжалявам — отговори Дейвид, без да се обвързва.

— Ще ти се обадя пак — прекъсна го Щолц отчаяно.

— Не се обаждай тук. Ще бъда извън посолството по-голямата част от следобеда... Във всеки случай — добави Сполдинг бързо, — ще бъда в една от онези лодки, които нашият приятел гледа отвисоко. Ще се присъединя към приятели от дипломатическия корпус, почти толкова богати, колкото е и той. Обади ми се след пет в Кордоба.

Дейвид затвори моментално телефона, щом като чу началните протести на Щолц.

Джиин го наблюдаваше очарована.

— Справи се отлично — каза тя.

— Имам доста по-голяма практика от него.

— От Щолц?
— Да, хайде да идем в твоя кабинет.
— Смятах, че ще ходим на обяд.
— Точно така. Но най-напред трябва да свърша две неща... Нали има заден изход?
— Няколко. И задна врата.
— Искам да използвам кола на посолството. Някакви проблеми?
— Не, разбира се, че не.
— Твоята секретарка... можеш ли да я пуснеш да отиде на дълъг обяд?
— Сладък си. Имах лудата идея, че ще водиш *мен* да обядваме.
— Точно така. Може ли да си вдигне косата и да сложи някоя раздърпана шапка?
— Това всяка жена може да го направи.
— Добре тогава. Донеси онова жълто палто, с което беше снощи. И междувременно ми покажи мъж с моя ръст наоколо.
Човек, който ще бъде приятен на секретарката ти по време на дългия обяд. За предпочитане е да носи тъмни панталони. Ще му дам самото си.
— Но *какво правиш*?
— Нашите приятели явно обичат да си правят шеги с други хора. Сега ще видим как ще понесат шегата на собствения си гръб.

Сполдинг наблюдаваше от прозорците на третия етаж, скриван от дългите пердета. Вдигна бинокъла пред очите си. Долу пред сградата секретарката на Джиин, облечена в жълтото ѝ палто и с широкопола шапка на главата, пристъпваше бързо към бордюра. След нея вървеше един от помощниците на Балард, висок мъж с тъмни панталони, облечен със самото на Дейвид. И двамата носеха слънчеви очила.

Помощникът на Балард се спря за момент на горното стъпало и погледна отворената карта на града. Лицето му бе скрито от огромния лист хартия. Той слезе бавно по стълбите и се качи в колата на посолството — една лимузина от висока класа с перденца на задния прозорец.

Сполдинг започна да оглежда булеварда пред вратата. С излизането на лимузината един мерцедес тръгна от мястото, на което бе паркирал, от южната страна на улицата, и я проследи. След това втори автомобил от северната страна на улицата направи внимателен обратен завой и зае място — няколко коли зад мерцедеса.

Дейвид доволен постави обратно бинокъла и напусна стаята. Вече в коридора той зави наляво и бързо мина покрай врати и стълбища, насочвайки се към задната страна на сградата, докато стигна до стая, която точно отговаряше на досегашното му място за наблюдения, само че в предната част на посолството. Боби Балард, с бинокъл в ръка, бе седнал на стол до прозореца; той рязко се обърна при шума от стъпките на Дейвид.

— Има ли нещо? — попита Сполдинг.

— Две — уточни шифровчикът — Бяха паркирани в различни посоки. Току-що потеглиха.

— Същото беше и отпред. Явно поддържат радиовръзка.

— Задълбочен подход, нали?

— Не чак толкова, колкото си представят — заяви Сполдинг.

Спортното сако на Балард му беше широко в кръста и късо в ръкавите, но за сметка на това новият му часовник бе на показ. Джиин изпитваше огромно удоволствие от това. Той бе много изящен екземпляр.

Ресторантът беше малък, намираше се в странична уличка в близост до „Сан Мартин“ и действително напомняше на дупка. Бе открит отпред, къс навес предпазваше от слънцето малкото маси, разположени отвън. Тяхната маса се намираше вътре. Сполдинг беше седнал с лице към входа, което му позволяваше да наблюдава минувачите.

Но сега той не наблюдаваше тях. Той гледаше Джиин. Онова, което видя изписано на лицето ѝ, го накара да изрече думи без дори да се замисли.

— Скоро всичко ще свърши, а след това напускам веднага.

Тя хвана ръката му, като го гледаше в очите. Не отговори няколко секунди. Сякаш искаше да задържи, изолира и да предизвика размисъл върху думите му.

— Това, което казваш е забележително. Не знам какво означава.

— Това означава, че искам да прекарам дълги години с теб. Остатъка от живота си... Не мога да го кажа по друг начин.

Джиин затвори очи за момент, да си поеме дъх.

— Струва ми се, че се изрази... прекрасно.

Как можеше да ѝ разкаже? Как да ѝ обясни? Трябваше да опита. Всичко бе ужасно важно.

— Преди по-малко от месец — започна той тихо — нещо се случи на една поляна. Беше нощ в Испания. Около лагерен огън... Струва ми се с мен. Обстоятелствата не са от значение, но онова, което се случи с мен, бе... най-страшното нещо, което бих могъл да си представя. А то нямаше нищо общо с изчисления риск в работата ми, нито с изпитване на страх... Винаги съм се страхувал, можеш да бъдеш абсолютно сигурна в това... Именно в онзи момент изведнъж разбрах, че не изпитвам никакви чувства. Докладвах ми нещо, което трябваше да ме потресе... да ме накара да се разплача или да ме разяри, да ме *побърка от ярост*. Но се оказа, че аз просто не изпитвам никакви чувства. Бях вцепенен. Приех новините и даже започнах да критикувам човека, че е скрил от мен тези новини. Казах му да не прави разни циркове... Виждаш ли, той с *право* смятал, че аз ще постъпя така. — Дейвид спря и постави ръката си върху ръката на Джиин. — Това, което се мъча да ти кажа, е, че ти ми възвърна нещо, което считах за безвъзвратно загубено. Никога повече не бих желал да го изгубя.

— Ще ме разплачеш — каза тя тихо с навлажнени очи и с леко усмихващи се треперещи устни. — Не знаеш ли, че момичетата плачат, когато им се казват подобни неща?... Ще трябва да те уча на толкова много неща... О, Боже — прошепна тя. — Моля те, *моля те*... нека бъдат години.

Дейвид се облегна на малката маса, докосвайки устни до нейните, отдръпна леко ръката си от нейната и нежно прокара пръсти по лицето ѝ.

Сълзи се стичаха по него.

Той също почувства буца в гърлото; нямаше да може да заплаче, но *почувства*, че сълзите му напиреха.

— Ще дойда с теб, разбира се — заяви тя.

Последните ѝ думи го върнаха обратно към реалността... онази, другата реалност.

— Не, *не с мен*. Но много скоро след това. Ще са ми необходими две седмици, за да уредя нещата... А ти ще трябва да издадеш работата си тук.

Тя го погледна въпросително, но не зададе въпрос.

— Ти имаш специални... инструкции за занасянето на проектите или каквото е там.

— Да.

— Кога?

— Ако всичко върви както трябва, след ден-два. Най-много три.

— В такъв случай защо се нуждаеш от две седмици?

Поколеба се за момент преди да отговори на въпроса ѝ.

След което осъзна, че иска да ѝ каже истината. Това бе една малка част от началото, което искаше да постави. Истината!

— Има пробив в сигурността в едно място на име Феърфакс...

— Феърфакс — прекъсна го тя. — Точно това бе записано в досието ти.

— Това е един разузнавателен център във Вирджиния. Строго секретен. Един мъж бе убит там. Той бе мой приятел. Нарочно скрих информация, която може да спре изтичането на друга информация и най-вече, с цел да разбере кой го уби.

— Но защо, за Бога?

— От една страна, бях принуден. Хората от Феърфакс не бяха упълномощени да получават подобна информация. Единственият, който можеше да я получи, бе некомпетентен... особено в обстоятелства като сегашните. Той не е в разузнаването, а генерал от снабдяването. Той просто купува неща.

— Като например планове на жироскопи?

— Да. Като се върна, ще го принудя да ми изясни данните.

— Дейвид направи кратка пауза и започна да говори сякаш на себе си, и на Джиин. — Всъщност въобще не ми пука дали ще го направи или не. Имам много натрупана отпуската, която ми се полага. Ще използвам седмица или две от нея във Феърфакс. В тази база някъде се разхожда немски агент с достъп до свръхсекретна информация. Той уби един много добър човек.

— Плашиш ме.

— Не би трябвало да се плашиш. — Дейвид се усмихна, отговаряйки ѝ с истината, изречена преди: — Нямам никакво

намерение да рискувам онези години, за които говорихме. Ако се налага, ще работя максимално внимателно... Не се притеснявай.

Джиин кимна с глава и каза:

— Няма да се притеснявам. Вярвам ти... Тогава аз ще пристигна след три седмици. Поне това дължа на Хендърсън, ще трябва да свиква с много неща. А ще имам време и да направя нещо и за Елис.

— Не го пипай засега. Все още нищо *не знаем*. Ако открием, че му плащат отвън, може да бъде много ценен точно там, където е. Двойните агенти са безценни. Като открием, че някой човек е такъв, му осигуряваме „много добро здраве“.

— В какъв свят живееш? — попита Джиин загрижено, а не с чувство за хумор.

— В свят, който ти ще ми помогнеш да напусна... След като се справя с бъркотията във Феърфакс, приключвам.

Юджиин Лайънс се промъкна на задната седалка на таксито между Сполдинг и мъжа — „медицинска сестра“ на име Хал. Другият придружител, Джони, бе седнал отпред до шофьора. Дейвид даде инструкции на испански и таксито потегли по дългия равен път от аерогарата.

Дейвид погледна към Лайънс. Но това никак не му беше лесно. Близостта на тъжното, изтощено лице само усилваше убеждението му, че това, което вижда, е причинено от самия него. Очите на Лайънс не реагираха, той бе изтощен от полета, отнасяше се подозрително към новата обстановка. Беше раздразнен и от агресивността, от бързината, с която Дейвид ги изведе от летището.

— Толкова се радвам, че ви виждам отново — каза Дейвид.

Лайънс мигна. Сполдинг не бе сигурен дали може да тълкува този жест като поздрав или не.

— Не ви очаквахме — каза Джони от предната седалка. — Мислехме, че ще настаним сами професора.

— Всичко е записано на лист хартия — добави Хал, като се подаде от дясната страна на Лайънс и извади няколко картончета с написана върху тях информация. — Вижте: адресът, вашият телефонен номер и този на посолството. На всичко отгоре — и портфейл, пълен с аржентински пари.

Вместо „Арджентийн“ Хал произнасяше „Арджентайн“. Дейвид се чудеше как може да му бъде организиран курс за обучение по подкожно инжектиране, кой му четеше етикетите? От друга страна, неговият партньор Джони — не толкова приказлив, но явно по-знаещ, бе очевидният водач от двамата.

— Е, понякога тези неща могат да се развият неблагоприятно. Комуникациите се разпадат непрекъснато... Добре ли пътувахте, докторе?

— Не беше чак толкова лошо — отговори Хал. — Но доста нестабилно над Куба.

— Това явно са били силни въздушни течения, идващи от острова — уточни Дейвид, като наблюдаваше Лайънс с крайчеца на окото си. Сега вече физикът реагира, като погледна бегло Сполдинг. А името в този поглед можеше да се види достатъчно чувство за хумор.

— Ъ-хъ — отговори Хал, — точно това каза и стюардесата.

Лайънс се усмихна леко.

Дейвид точно реши, че има някакъв напредък в реакциите на Лайънс, когато видя обезпокояваща гледка в огледалото на шофьора. Дейвид усети, че през цялото време бе наблюдавал инстинктивно огледалото.

Направи му впечатление тясната решетка на автомобил, който вече бе виждал, без да предизвика у него никакви притеснения. Спомни си, че го бе виждал два пъти — веднъж паркиран сред дългата опашка от таксито и отново още веднъж, когато тръгваше от мястото, където бе паркиран.

Ето че колата се движеше отново след тях. Дейвид бавно смени позата, в която бе седнал, и погледна през задния прозорец на таксито. Изглежда Лайънс усети загрижеността на Дейвид и услужливо се премести леко встрани.

Колата беше марка „Ла Сал“ от 1937 година, черна, с ръждясал хром по решетките и около фаровете. Тя се движеше на около петдесет, шейсет ярда отзад, но шофьорът, един рус мъж, не допускаше друго превозно средство да мине между тях. Всеки път, когато имаше подобна опасност, даваше газ. Русият мъж изглежда бе или неопитен, или невнимателен. Ако, разбира се, ги преследваше.

Дейвид започна да говори на шофьора настойчиво, но тихо на испански език. Предложи му по пет долара в повече за всеки

километър, ако смени посоката и се отдалечи от Сан Телмо в следващите няколко минути. *Porteno* явно не беше аматьор като шофьора на „Ла Сал“, тъй като веднага прецени обстановката само с един поглед в огледалото. Той кимна с глава мълчаливо, направи несръчно внезапен и опасен обратен завой и полетя на запад. Той поддържаше бърз зигзаговиден курс, като се шмугваше ту в потока от коли ту ги заобикаляше, след това рязко зави надясно и ускори на юг по крайбрежната улица. Видът на водата напомни на Дейвид за Очо Кале.

Той имаше силно желание да настани Юджиин Лайънс в „Сан Телмо“ и да се върне обратно в Очо Кале.

„Ла Сал“-ът вече не представляваше проблем.

— Исусе! — обади се Хал. — Какво, по дяволите, беше всичко това? — След което сам отговори на въпроса си: — Следяха ни, нали?

— Не бяхме сигурни — уточни Дейвид.

Лайънс го наблюдаваше с безизразен поглед. Джони проговори от предната седалка:

— Означава ли това, че можем да очакваме проблеми? Накара този човек да поработи доста старателно. Господин Кендъл не спомена нищо за неприятности... Само уточни, че ще вършим досегашната си работа. — Джони не се обърна, докато уточняваше всички тези неща.

— Ще се притесните ли, ако изведнъж се появят някои проблеми?

Джони се обърна и погледна Сполдинг. „Прекалено сериозен тип е“, помисли си Дейвид.

— Зависи — отговори придружителят. — Работата ни е да наглеждаме професора. Да се грижим за него. Ако се появят проблеми, които да ни попречат да си вършим работата, не смятам, че ще ми хареса особено.

— Разбирам. Какво ще направите?

— Ще го отведе оттук — отговори просто Джони.

— Доктор Лайънс има да върши работа тук, в Буенос Айрес. Кендъл сигурно ви е обяснил всичко това.

Джони погледна Сполдинг право в очите и каза:

— Ще ви кажа нещо направо, господине. Тази мръсна свиня може да си гледа работата. През целия си живот досега не съм понасял толкова идиотщини от никой друг.

— А защо не напуснеш?

— Ние не работим за Кендъл — заяви Джони, сякаш самата мисъл за подобно нещо го отвращаваше. — Плаща ни Изследователският център на „Меридиън Еъркрафт“. А този куми син дори не работи за „Меридиън“. Той е един долен счетоводител.

— Нали разбирате, господин Сполдинг — каза Хал, опитвайки се да уталожи агресивността на партньора си. — Ние трябва да направим онова, което е най-добро за професора. Именно за това ни нае Изследователският център.

— Разбирам. В непрекъснати контакти съм с Изследователския център на „Меридиън“. Никой не би желал доктор Лайънс да бъде наранен. Мога да ви уверя в това. — Дейвид лъжеше убедително.

Самият той не би могъл да даде никакви уверения, тъй като и той не бе сигурен. Единственият му изход по отношение на Джони и Хал бе да превърне тяхната новооткрита отговорност в негова изгода. Ключът към всичко щеше да бъде Изследователският център на „Меридиън“ и неговата фиктивна връзка, за която бе споменал, така както и общото им отвращение от Кендъл.

Таксито намали ход и зави в една тиха уличка на Сан Телмо. Шофьорът спря пред тясна триетажна сграда с бяла гипсова мазилка и наклонен, ръждясал покрив. Именно това бе „Тераза Верде“ номер 15. Първият етаж бе даден под наем на Юджиин Лайънс и неговите „помощници“.

— Ето, пристигнахме — каза Сполдинг, отваряйки вратата Лайънс излезе веднага след Дейвид. Той застана на тротоара и започна да оглежда странната, красива малка къща на тихата уличка. Дърветата по тротоара бяха като изваяни. Всичко наоколо изглеждаше невероятно чисто, а във въздуха се носеше някакво спокойствие. Дейвид почувства, че Лайънс е открил нещо — нещото, което дълго бе търсил.

Изведнъж помисли, че е разбрал какво е точно това.

Юджиин Лайънс гледаше нагоре към красиво място за отдих. Място за последен отдих. Гроб.

Оказа се, че не разполага с достатъчно време, както предварително мислеше. Бе казал на Щоли да му се обади след пет часа в Кордоба, а сега бе почти четири.

Първите лодки вече пристигаха в пристанището, свирките им пронизваха въздуха, наоколо мъже хвърляха и хващаха тежките въжета, имаше разпръснати мрежи във всички посоки, разпънати на изсушаващите слънчеви лъчи.

Очо Кале бе в Дарсана Норт, на изток от товарния кей на Ретиرو в сравнително изолираната част на Ла Бока. Влакови релси, явно изоставени от дълго време, се виждаха по улиците покрай редицата от складове. Очо Кале не беше първокласно пристанище или складова база. Достъпът му до морските канали не бе толкова затруднен, колкото вътрешните части на Ла Плата, но оборудването бе старомодно. Сякаш ръководството не можеше да реши дали да продаде или да запази доброто си крайбрежно недвижимо имущество, или да го стегне в добър вид за работа. Именно това колебание водеше до фактическото изоставяне.

Сполдинг беше по къс ръкав; кремавото сако на Балард бе оставил в „Тераса Верде“. На рамо носеше голяма използвана мрежа, която бе купил от една сергия. Проклетото нещо вонеше от разлагащия се коноп и умрялата риба, но все пак можеше да го използва по предназначение. Той можеше да прикрие лицето си и да се движи лесно и удобно в обстановката около себе си, да се слее в нея. Дейвид помисли, че ако някога му се наложи да пази Господ, да обучава новобранци в разузнаването във Феърфакс, то той би наблегнал на фактора комфорт. Психологически комфорт. Човек би могъл да го почувства веднага. Точно толкова бързо, колкото би почувствал дискомфорта от фалшивото.

Продължи да върви по тротоара, докато той свърши. Последната сграда на Очо Кале в най-далечната ѝ част бе заобиколена от няколко стари сгради и разградени запустели парцели, които някога са били използвани за складова база на открито, а сега бяха обрасли с високи

бурени. Откъм морето имаше два огромни склада, свързани с открита площ. Между двете сгради се виждаше корпусът на акостирал траулер. Следващото място за акостиране бе на около четвърт миля навътре в морето. Складовете на Очо Кале бяха действително изолирани.

Дейвид спря. Мястото беше като миниатюрен полуостров с много малко хора наоколо. Нямаше странични улици, нито сгради след реда от къщи от лявата страна. Само онова, което изглеждаше като други площи зад къщите и допълнителни купища, които държаха настрани водите на малкия канал.

Последната част на Очо Кале бе един полуостров. Складовете бяха не само уединени, но и изолирани.

Дейвид повдигна мрежата от дясното си рамо и я прехвърли върху лявото. Двама моряци излязоха от сградата. На втория етаж жена отвори прозореца и се развика отгоре, че мъжът ѝ се прибира късно в къщи. Възрастен мъж с тъмно лице и индиански черти беше седнал на дървен стол на малка разнебитена площадка пред склад за стръв. Даже през зацапаните от сол и мръсотия прозорци вътре се виждаха мъже, които пиеха вино направо от бутилките. В последната къща една блудница бе излязла на прозореца на първия етаж и като видя Дейвид, разтвори блузата си изваждайки на показ голяма, увиснала гърда. Притисна я няколко пъти и насочи зърното към Сполдинг.

Очо Кале бе край на определен участък на земята.

Той тръгна към стария индианец, поздрави го небрежно и влезе в склада за стръв. Вонята бе непоносима, комбинация между урина и гниене. Вътре имаше трима мъже, по-скоро пияни, отколкото трезви, около седемдесетгодишни.

Мъжът зад дъската, която служеше за тезгях, изглежда се стресна от това, че влиза клиент, и явно не знаеше какво да стори. Сполдинг извади банкнота от джоба си, за учудване на тримата около него, и проговори на испански.

— Имате ли сепия?

— Не... Не, нямаме сепия. Много малко ни доставиха днес — отговори собственикът, вперил поглед в банкнотата.

— Какво имате?

— Червеи. Кучешко месо, малко котешко. Котешкото е много добро.

— Дайте ми една малка опаковка.

Мъжът се спъна и мина отзад, повдигна парче вътрешности и ги уви в мръсен вестник. Постави опаковката на дъската до парите.

— Нямам да ви върна, сеньор...

— Няма значение — отвърна Сполдинг. — Тези пари са за теб. Задръж и стръвта.

— *Senor?*... — Мъжът се усмихна озадачено.

— Задръж парите. Разбра ли?... Кажи ми кой работи там отсреща? — Дейвид посочи през едва прозиращите стъкла. — В онези големи къщи на дока?

— Почти никой... Няколко човека влизат и излизат... от време на време. Понякога идва... по някоя риболовна лодка.

— Влизали ли сте вътре?

— О, да. Преди три или четири години работех там. Голям бизнес се въртеше преди три, четири... пет години. Всички работим. — Другите двама кимнаха с глави.

— Не и сега, така ли?

— Не, не... Всичко бе затворено. Приключено. Никой не влиза вътре вече. Собственикът му е много лош човек. Пазачите чупят глави.

— Пазачи?

— О, да. С пистолети. Много пистолети при това. Много лоши.

— Идват ли тук автомобили?

— О, да. От време на време... Един или два... Те не ни дават работа.

— Благодаря ви. Задръжете парите. Още веднъж благодаря. — Дейвид прекоси и се озова до мръсния прозорец, позабърса един малък крайчец от него и отправи поглед към разположените по почти цялата дължина на квартала складове. Изглеждаха сякаш изоставени. Изключение правеха само мъжете на пристанището. И ето, че той се взря по-внимателно в тези мъже.

В началото не бе сигурен, въпреки че бе избърсал стъклото, все още имаше остатъци от мръсотия от външната му страна и не можеше да се види ясно. Мъжете се движеха напред-назад по малкия участък.

Ето че изведнъж бе сигурен. И изведнъж много ядосан.

Мъжете в далечината на вълнолома носеха същите полувоенни униформи, с които бе облечена охраната на Ринеман при вратата на имението му.

Това бяха мъже на Ринеман.

Телефонът иззвъня точно в пет и половина. Не се обаждаше Щолц и понеже не беше той, Дейвид отказа да приеме инструкциите, които получи. Затвори телефона, но не минаха и две минути и той звънна отново.

— Ти си прекалено голям инат — каза Ерих Ринеман. — По-скоро ние трябва да бъдем предпазливи, а не ти.

— Това е просто едно ненужно изказване. Нямам намерение да следвам инструкции от човек, който не познавам. Не очаквам прекалена стриктност, но това е просто прекалено свободно поведение.

Ринеман млъкна, а след това проговори рязко:

— Какво стана снощи?

— Обясних на Щолц точно какво *ми се случи*. Нищо друго не знам.

— Не ти вярвам. — Гласът на Ринеман бе напрегнат, рязък, гневът му се чувстваше.

— Съжалявам — каза Дейвид. — Но това не ме засяга.

— Нито един от двамата не би напуснал Кордоба! Невъзможно!

— Напуснаха. Можеш да вярваш на това, което казвам... Виж, казах вече и на Щолц, че не желая да се набърквам във ваши проблеми...

— Откъде знаеш, че не си забъркан вече?

Това бе един логичен въпрос и Сполдинг осъзнаваше това.

— Защото съм тук в апартамента и говоря с теб. Според Щолц другите двама са мъртви, а именно това състояние възнамерявам да избегна. Просто купувам разни документи от теб. Хайде да отделяме внимание само на това.

— Още ще си поговорим по този въпрос — заяви Ринеман.

— Не точно сега — каза Сполдинг, — имаме работа, която трябва да свършим.

Немският евреин направи пауза още веднъж.

— Направи както ти каза мъжът. Иди до Каса Росада на Плаза де Майо. Откърм южната врата. Ако вземеш такси, слез при Джулио и тръгни пеш.

— Предполагам, че твоите хора ще ме проследят още щом изляза оттук.

— Съвсем дискретно. Трябва да разберат дали те следи някой.

— В такъв случай ще тръгна пеша още оттук. Това ще бъде най-лесното нещо.

— Много интелигентно. При Росада ще те чака кола. Същата кола, която те докара дотук снощи.

— Ще бъдеш ли там? — попита Дейвид.

— Разбира се, че не. Но ще се срещнем след кратко време.

— Ще нося ли проектите направо в Телмо?

— Ако всичко е наред, можеш да направиш това.

— Ще изляза след пет минути. Твоите хора ще бъдат ли готови?

— Те вече са — отговори Ринеман и затвори телефона.

Дейвид прикачи „Берета“-та на гърдите си и облече сако. Отиде в банята, взе една кърпа от рафта и избърса праха по обувките си, натрупан от аерогарата и Ла Бока. Среса косата си и постави талк върху драскотините по лицето си.

Нямаше начин да не забележи тъмните кръгове под очите си. Нуждаеше се от сън, но нямаше време за това. За себе си, за собственото си оцеляване знаеше, че трябва да отдели време.

Зачуди се кога ли точно ще стане това?

Върна се обратно към телефона. Имаше да провежда два разговора преди да тръгне.

Първо, трябваше да се обади на Джиин. Трябваше да я помоли да стои в посолството, тъй като можеше да му се наложи да ѝ се обади. При всички случаи щеше да говори с нея като се върне. Съобщи ѝ, че ще бъде с Юджиин Лайънс в Тераса Верде. И още, че я обича.

Вторият разговор бе с Хендерсън Гранвил.

— Казах ви, че няма да забърквам посолството или вас самия в работата ми тук, сър. Ако ситуацията се е променила, то това е единствено заради мъж от вашите подчинени, който е наредил да бъде приключено едно наблюдение съвсем неправилно. Съжалявам, но това пряко засяга дейността ми тук.

— Какво искате да кажете с това „неправилно“? Това е много сериозен извод. Ако не е и подсъдно престъпление.

— Да, сър. И именно поради това е важно да не се вдига шум, да държим всичко под контрол. Това е по-скоро въпрос за разузнавателните служби.

— Кой е този човек? — попита Гранвил с леден глас.

— Едно аташе на име Елис, Уилям Елис. Моля ви, сър, да не предприемате *никакви* действия. — Сполдинг говореше бързо, натъртено. — Може да е жертва, но може и *да не е*. И в двата случая не трябва да го караме да става бдителен.

— Добре. Разбирам ви... Защо ми казахте тогава... ако не желаете да се предприема нещо?

— Да не се вземат никакви мерки срещу Елис, сър. Но *имам* нужда от изясняване на това наблюдение. — Дейвид описа складовете в Очо Кале и траулера, акостираше между двете сгради.

Гранвил го прекъсна внимателно:

— Спомням си доклада. Военно наблюдение. Имаше направление за товар... нека помисля.

— Тортюгас — добави услужливо Сполдинг.

— Да, точно така. Имаше крайбрежни нарушения. Грешка, разбира се. Нито един риболовен кораб не би помислил да пробва подобно пътуване. Точното направление бе *Торюгос*, едно малко пристанище в северен Уругвай, струва ми се.

Дейвид се замисли за момент. Джиин не бе споменала за подмяна или за близки имена.

— Това може да е така, сър, но ще бъде полезно да знаем какъв е товарът.

— Това бе записано. Мисля, че беше фермерска техника.

— Ние не смятаме така — каза Сполдинг.

— Е, ние нямаме право да проверяваме товара...

— Господин посланик! — прекъсна го Дейвид. — Има ли някой от хунтата, на когото можем да се доверим, да се доверим *напълно*?

Отговорът на Гранвил бе колеблив, предпазлив. Сполдинг веднага разбра това:

— Един... двама, може би.

— Няма да ви питам за имената им, сър. Но бих ви помолил да потърсите помощта им. Разбира се с всички мерки за сигурност. Тези складове се пазят... от хората на Ринеман.

— *Ринеман*? — неприязънта, която изпитваше посланикът, се усети и по телефона. „Това е качество“, помисли си Дейвид.

— Имаме причини да считаме, че се мъчи да заобиколи някое споразумение или се стреми да прави и контрабанда, успоредно с това. Контрабанда, сър. Трябва да разберем какъв е товарът, сър.

Това бе всичко, което Дейвид се сети да каже. Едно обобщение без действително основание. Но ако съществуваха хора, готови да убиват и да умират за „Тортюгас“, това би било достатъчно основание. Щом Феърфакс можеше да запише това име на заповедта за прехвърлянето му, при това без да му каже нищо по този въпрос, то това е основание *повече* от достатъчно.

— Ще направя всичко възможно, Сполдинг. Не мога да обеща нищо, разбира се.

— Да, сър. Разбирам. И ви благодаря.

Авенида де Майо бе задръстена от трафик, а положението на Плаза беше още по-лошо. В дъното на площада розовият камък на Каса Росада отразяваше оранжевите лъчи на залязващото слънце. „В това има нещо символично за столица, управлявана от войници“, помисли си Дейвид.

Прекося Плаза, спря до фонтана и си спомни за вчерашния ден и за Лесли Дженър-Хаукууд. Къде ли е тя сега? В Буенос Айрес, но къде? А по-важният въпрос бе — защо се намираше тук?

Може би отговорът на този въпрос би могъл да се открие в името „Тортюгас“ и в онзи траулер в Очо Кале?

Той заобиколи фонтана два пъти, след което се върна обратно един път, като изпитваше себе си и Ерих Ринеман. Къде бяха мъжете, които го наблюдаваха? Или може би бяха жени? Дали се намираха в коли, такситата или малки камиони? Дали и те обикаляха, както той правеше това?

Ето че забеляза една опашка след себе си. Не бе толкова трудно. Мъжът бе седнал на края на парапета, ограждащ фонтана, част от самото му бе потопено във водата на фонтана. Бе седнал прекалено бързо, в опита си да не привлича внимание върху себе си. Дейвид тръгна да пресича улицата по пешеходната пътека, същата, която бе използвал, за да проследи Лесли Хаукууд; на първото островче за пешеходци изчака, за да се смени светлината на светофарите. Но вместо да прекоси улицата, той се върна обратно към фонтаните. С бърза стъпка премина разстоянието и седна на края на фонтана с лице към пешеходната пътека.

Мъжът с мокро сако се появи със следващия поток пешеходци и започна да се оглежда загрижен наоколо. Най-накрая видя Сполдинг.

Дейвид му махна с ръка.

Мъжът се обърна назад и тичешком пресече улицата.

Сполдинг се затича след него, като едва успя да хване светофара. „Мъжът не се обръщаше назад, сякаш бе гонен от дявола, и имаше желание да направи свръзка“, помисли Дейвид, „или може би искаше някой друг да го поеме“. Мъжът сви наляво при Каса Росада и Сполдинг го последва, като се стремеше да се движи извън полезрение.

Мъжът приближи един ъгъл и за учудване на Дейвид намали, след което спря и влезе в телефонна будка.

„Любопитно-аматорски подход“, помисли си Сполдинг. А това даваше някаква представа за персонала на Ерих Ринеман — те не бяха толкова добри, колкото се считаха.

Последва дълго натискане на клаксон, който изглеждаше посилен от нормално използваните сред трафика на Майо. Този звук предизвика след себе си други клаксони и само след секунди какофония от пронизващи шумове изпълни улицата. Дейвид погледна натам. Оказа се, че няма нищо. Един раздразнен моторист не бе успял да удържи нервите си. Изведнъж всичко се върна към „нормалния“ хаос, щом автомобилите тръгнаха от кръстовището.

И ето, последва вик. Вик на жена. След него се чу още един, а веднага след него друг.

Тълпа се натрупа около телефонната будка.

Дейвид започна да си проправя път напред, като дърпаше ръце, рамене и буташе насъбралите се. Най-сетне се добра до ръба на будката и погледна в нея.

Мъжът в мокрото сако бе проснат неудобно на пода на малката остъклена будка със свити крака, ръцете му бяха протегнати нагоре, като едната ръка все още стискаше телефонната слушалка, така че жицата бе опъната. Главата му бе извита назад. По тила му се стичаше кръв. Сполдинг погледна нагоре по стените на кабината. Откъм улицата имаше три отчетливи дупки, заобиколени от пропукано стъкло.

Той чу пронизващия звук на полицейските коли и започна да си проправя път назад през тълпата. Достигна желязната ограда, която

ограждаше Каса Росада, зави надясно и бързо заобиколи сградата, намираща се на южната страна.

Запъти се към южната врата.

„Пакард“ -ът бе паркиран пред входа, чакаше с включен двигател. Мъж с подобен на неговия ръст се приближи до него в момента, в които Дейвид тръгна към автомобила.

— Полковник Сполдинг?

— Да?

— Може ли да побързате, моля? — мъжът отвори задната врата и Дейвид се качи бързо.

— Доста дълга разходка си направи. Седни. Возенето ще бъде отморяващо — каза за поздрав Хайнрих Щолц.

— Не и в този случай — заяви Дейвид, като посочи плота под предното табло. — Можеш ли да се свържеш с Ринеман? Веднага?

— Поддържахме непрекъсната връзка. Защо?

— Свържи ме. Вашият човек току-що бе убит.

— Нашият човек ли?

— Онзи, който ме следеше. Бе застрелян в телефонна кабина.

— Това не бе наш човек, полковник. И самите ние го убихме — каза Щолц спокойно.

— Какво?

— Човекът ни е познат. Той е наемен убиец от Рио де Жанейро. Вие му бяхте на прицел.

Обяснението на Щолц бе сбито. Бяха открили убиеца секунди след излизането на Дейвид от апартамента. Той бил корсиканец, депортиран от Марсилия преди войната. Бил наемен убиец за Юнио Корсо, които убили прекалено много префекти по заповед на *contrabandistes* от Южна Франция.

— Не можехме да рискуваме живота на американеца, който притежава шифъра. Големият трафик е добър заглушител, ще се съгласите, нали?

— Не смятам, че се мъчеше да ме убие — уточни Сполдинг. — Смятам, че сте взели това решение прекалено бързо.

— В такъв случай значи е чакал да се срещнем. Извини ме, но не мога да позволя такова нещо. Съгласен си, нали?

— Не. Щях да се справя с него — каза Дейвид, като се облегна назад и прокара ръка по челото си, уморен и раздразнен. — Щях да се справя с него. Сега губим всички.

Щолц погледна Дейвид. Проговори предпазливо:

— Същите? Ти също се чудиш, нали?

— Ти не се ли чудиш?... Все още ли считаш, че Гестапо не е в Буенос Айрес?

— *Това е невъзможно!* — Щолц процеди думите през зъби.

— Същото каза и общият ни приятел за вашите хора снощи... По дяволите, не знам нищо по този въпрос, но разбирам, че са мъртви. Така че обясни ми кое е невъзможно?

— Гестапо *не може* да бъде замесено. Това го знаем от най-високо ниво.

— Ринеман е евреин, нали? — Дейвид наблюдаваше Щолц внимателно, докато му задаваше този неочакван въпрос.

Германецът се обърна и погледна Сполдинг. Имаше някакво смущение в изражението му.

— Той не изповядва никаква религия, майка му е била еврейка... Честно казано, това не е от значение. Расистките теории на Розенберг и Хитлер не се споделят безрезервно от всички, прекалено голямо ударение се слага върху всичко това... Това е... беше... предимно икономически въпрос. Разпределение на банковия контрол, децентрализация на финансовите йерархии... Една неприятна тема.

Дейвид точно щеше да отговори на дипломатичното заобикаляне на въпроса, когато се възпря... Защо му беше нужно на Щолц да се опитва да дава обяснения? Защо му трябваше да дава подобни слаби обяснения, за които самият той знаеше, че са лишени от логика?

Можеше да се предположи, че лоялността на Хайнрих Щолц бе насочена към Ринеман, а не към Третия райх.

Сполдинг погледна встрани и не каза нищо. Чувстваше се объркан, но сега не беше подходящото време, за да показва именно тази обърканост Щолц продължи:

— Това е любопитен въпрос. Защо го повдигна?

— Просто слух... Чух го в посолството. — „А това е самата истина“, помисли Дейвид. — Доколкото разбрах, еврейската общност в Буенос Айрес е враждебно настроена към Ринеман.

— Чисти спекулации. Евреите тук са като евреите навсякъде по света. Държат се настрана, избягват да имат нещо общо с външни хора. Може би гетото е по-непредсказуемо. Те нямат разправии с Ринеман, те просто не поддържат контакт помежду си.

— Задраскване на една спекулация — каза Сполдинг.

— Има и още една — каза Щолц. — Собствените ви сънародници.

Дейвид се обърна бавно към германеца.

— Това е добра игра. Как стигнахте до този извод?

— Проектите се купуват от една самолетна корпорация, която е в непрекъсната конкуренция за правителствени контракти. Който и да получи проектите за жироскопи, ще има едно голямо, може дори да се каже, непреодолимо надмощие. Всички други системи за водене ще бъдат остарели.

— Сериозно ли говориш?

— Съвсем Обсъдихме ситуацията надълго... задълбочено. Почти сме сигурни, че това е логичният отговор. — Щолц се извърна от Дейвид и втренчи поглед напред. — Няма друг отговор. Онези, които се опитват да ни спрат, са американци.

Зеленият „Пакард“ кръстосваше улиците на Буенос Айрес. Пътят бе програмиран безсмислено и Сполдинг усети защо е направено. Това бе изключително задълбочена проверка за наблюдение.

От време на време шофьорът вземаше микрофона иззад таблото и съобщаваше предварително уговорени серии от номера. Пропукващият отговор от единствения високоговорител щеше да повтори номерата и „Пакард“-ът щеше да направи още една, изглеждаща безцелна, обиколка.

Няколко пъти Дейвид забеляза кореспондиращите превозни средства да правят визуални проверки. Ринеман имаше минимум пет автомобила, включени в проверките. След три четвърти час бе сигурно без съмнение, че пътуването до Сан Телмо е „чисто“.

Шофьорът проговори на Щолц.

— „Чисти“ сме. Другите ще заемат позициите си.

— Продължавай — каза Щола.

Завиха на северозапад, „Пакард“-ът набра скорост към Сан Телмо. Дейвид знаеше, че най-малко още три коли са зад тях, а може би и две отпред. Ринеман подготви собствена транспортна кола, а това означаваше, че проектите на жироскопите са в един от автомобилите.

— Имате ли стоката? — попита той Щолц.

— Част от нея — отговори аташетото, наведе се напред, натисна филцовия гръб на седалката пред него. Скръцна ключалка, Щолц протегна ръка надолу и извади табла иззад седалката. В скритото чекмедже имаше тънка метална кутия, подобна на тези в библиотеките, запазващи редки ръкописи от унищожаване при пожар. Германецът я взе, задържа я в скута си и бутна чекмеджето обратно с крак. — Ще бъдем там след няколко минути — каза той.

„Пакард“-ът спря до бордюра пред бялата къща с гипсова мазилка в Сан Телмо. Сполдинг посегна към дръжката на вратата, но Щолц го докосна по ръката и му даде знак. Дейвид разбра.

На около петдесет ярда пред тях бе паркирал един от проверяващите автомобили и двама мъже излязоха от него. Единият

носеше тънък метален контейнер, а другият — продълговат кожен калъф с радио.

Те се върнаха обратно към колата.

Не бе нужно да гледа през задния прозорец, за да знае какво става зад него, но за да се увери, направи това. Още един автомобил бе паркирал. Още двама мъже идваха по пътеката, единият, разбира се, носеше контейнер, а вторият — радио в кожена обвивка.

Четиримата мъже се срещнаха до вратата на „Пакард“-а. Щолц кимна на Сполдинг, той излезе от колата и я заобиколи, за да се присъедини към контингента от хора на Ринеман. Той бе готов да тръгне по късата пътека до предния вход, когато Щолц проговори през прозореца на автомобила.

— Моля те, почакай! Нашите мъже още не са на позициите си. Те ще ни кажат.

По радиото зад таблото на „Пакард“-а можеха да се чуят атмосферни смущения. Последва изброяване на цифри, шофьорът взе микрофона и ги повтори.

Хайнрих Щолц кимна и излезе от колата. Дейвид тръгна към вратата.

Вътре двама от мъжете на Ринеман останаха в коридора, други двама преминаха през апартамента към кухнята и задната врата, която се отваряше към малък циментиран заден двор. Щолц придружи Дейвид до дневната, където Юджиин Лайънс беше седнал зад голяма маса. На масата нямаше нищо, освен два бележника с половин дюза писалки.

Двете мъжки „сестри“ Джони и Хол приеха стегнатите заповеди на Сполдинг. Те стояха на противоположните краища на стаята пред дивана, по ризи, с пистолети в кобури през рамо, подчертавани от белите ризи.

Щолц бе освободил един от мъжете от металния контейнер и каза на Дейвид да вземе другия. Щолц и Сполдинг сложиха едновременно трите контейнера на голямата маса и Щолц ги отключи. Лайънс не направи опит да поздрави посетителите, или неканените гости, и единственият най-формален поздрав дойде от Щолц. Ясно бе, че Кендъл бе описал нещастията на учения и германският дипломат се съобразяваше с това.

Щолц говореше на седналия Лайънс от срещуположния край на масата.

— Отляво на вас проектите са в последователен ред. Приготвили сме разяснения на два езика към схемите, а там, където са описани процесите, те са преведени дословно, като са използвани съответните английски формули или признати международни символи, а често пъти и двете... Недалече оттук е нашият авиационен физик от Пеенемюнде, с когото лесно може да се свържете по радиото от автомобила. Той ще е на разположение за консултации по ваше желание... Накрая, разбирате, че не бива да се правят никакви снимки.

Юджиин Лайънс взе писалка и написа нещо на бележника. Откъсна листа и го подаде на Сполдинг. Той прочете:

Колко време имам на разположение? Всички ли са?

Дейвид подаде бележката на Щолц, който отговори:

— Толкова, колкото ви е нужно, *Herr Doktor*... Има още един, последен контейнер. Ще ви бъде донесен по-късно.

— След двацет и четири часа — прекъсна го Сполдинг. — Настоявам за това.

— Когато получим потвърждение, че кодовете са пристигнали във Вашингтон.

— Това съобщение, без съмнение, вече е в посолството. — Дейвид погледна часовника си — Сигурен съм, че е там.

— Щом вие казвате, вярвам — каза Щолц — Би било безпредметно да лъжете. Вие няма да напуснете Аржентина, докато не получим съобщение от... Швейцария.

Сполдинг не можеше да определи какво, но имаше нещо загадъчно в изказването на германеца, нещо, което не се отнасяше до такова решение. Дейвид започна да мисли, че Щолц е далеч по-нервен, отколкото той би искал другите да разберат.

— Аз ще потвърдя кодовете, когато ние напускаме... Между впрочем, аз също настоявам проектите да останат тук. Само докато доктор Лайънс ги провери.

— Ние предвиждахме вашата молба. Вие, американците, сте толкова недоверчиви. Двама от нашите мъже също ще останат още. Другите ще бъдат навън.

— Това е разхищение на човешка мощ. Каква работа ще свърши три четвърти от стоката?

— По-добре три четвърти, отколкото нищо — отговори германецът.

Следващите два часа и половина бяха белязани от скърцането на писалката на Лайънс, от непрекъснатите смущения на радиоапаратите в антрето и кухнята, по които идваха нескончаеми, дразнещи изброявания на цифри от крачките на Хайнрих Щолц от очите му, постоянно приковани върху страниците с бележки написани от изморения Лайънс. Щолц искаше да се увери, че ученият не се опитва да ги открадне или скрие прозевките на мъжката „сестра“ Хал и мълчаливите, враждебни, втрещени погледи на неговия партньор Джони допълваха картината.

В десет и трийсет и пет Лайънс стана от стола. Сложи купчината от листове вляво, написа нещо на бележника, откъсна листа и го подаде на Сполдинг.

Дотук — автентични. Нямам въпроси.

Дейвид подаде бележката на неспокойния Щолц.

— Добре — каза германецът — Сега, полковник, моля да обясните на придружителите на доктора, че ще бъде необходимо да ги „освободим“ от оръжията им. Те ще им бъдат върнати, разбира се.

Дейвид каза на Джони.

— Всичко е наред. Сложете оръжието на масата.

— Наред е за тези, които го казват? — каза Джони, облегнат на стената, без да мръдне, за да го изпълни.

— Аз казвам — отговори Сполдинг, — нищо няма да се случи.

— Тези копелета са нацисти. Искате да ни оставите с вързани ръце ли?

— Те са германци. Не са нацисти.

— Конски лайна. — Джони се дръпна от стената и застана прав. — Не харесвам начина, по който говорят.

— Послушай ме — Дейвид се приближи до него. — Много хора рискуваха живота си, за да доведат това нещо до успешен край. По различни причини. На вас може да не ви хареса, както и на мен, но не можем да изгубим всичко, и то чак сега. Моля ви, направете както ви казвам.

Джони гледаше ядосано към Сполдинг.

— Надявам се на Господа, че знаете какво правите... — Той и партньорът му оставиха пистолетите.

— Благодаря ви, господа — каза Щолц, като влезе в антрето. Заговори тихо на немски на двамата мъже от охраната. Човекът с радиото бързо излезе през дневната в кухнята, другият взе двете оръжия, сложи едното на колана си, а второто — в джоба на самото си. След това се върна в антрето, без да проговори.

Сполдинг отиде до масата, придружен от Щолц. Лайънс бе сложил проектите обратно в кафявите пликове, виждаха се три от тях.

— Мразя да мисля за парите, които нашият общ приятел ще получи за тях — каза Дейвид.

— Нямаше да плащате, ако те не заслужаваха това.

— Предполагам, че нямаше... Няма причина да не ги сложим на едно място. Заедно с бележките. — Сполдинг погледна към Лайънс, който стоеше неподвижен на края на масата — Всичко наред ли е, докторе? — Лайънс кимна с притворени наполовина очи, бледността му изпъкваше силно.

— Както желаете — каза Щолц. Като взе пликовете и записките, той ги сложи в първия контейнер, заключи го, затвори другите два и ги постави над първия, като че ли извършваше религиозен обред пред олтар.

Сполдинг направи няколко крачки към двамата мъже до прозореца.

— Имахте тежък ден. Доктор Лайънс също. Легнете си и освободете гостите си от охрана. Мисля, че времето им отдавна изтече.

Хол се ухили. Джони не направи това.

— Лека нощ докторе. Истинско удоволствие бе да срещна един толкова забележителен учен. — Щолц говореше с дипломатически тон и се поклони леко с дипломатически маниер.

Охраната с радиото излезе от кухнята и киша на германския аташе. Напуснаха стаята заедно. Сполдинг се усмихна на Лайънс, ученият се обърна, без да отговори, и влезе в спалнята си, вдясно от кухненската врата.

Навън, на тротоара, Щолц отвори вратата на колата за Дейвид.

— Много странен човек е вашият доктор Лайънс — каза той, докато Сполдинг влизаше в „Пакард“-а.

— Може би е такъв, но той е един от най-добрите в неговата област... Помолете вашия шофьор да спре до някой уличен телефон. Ще проверя в посолството за кодовете. Ще имате потвърждението.

— Чудесна идея... Тогава може би ще ми правите компания за вечеря?

Дейвид погледна към аташето, който седеше до него толкова самоуверено, почти присмехулно. Нервността на Щолц бе изчезнала.

— Не, Herr Botschaftssekretar. Имам друг ангажимент — рече Сполдинг.

— С прекрасната мисис Камрън, без съмнение. Отстъпвам Сполдинг не отговори. Вместо това той погледна навън през прозореца запазвайки мълчание. Тераза Верде бе спокойна. Уличните лампи хвърляха мека светлина по тихите тъмни тротоари подрязаните дървета пред живописните средиземноморски къщи очертаваха силуетите си върху оцветените в пастелни тонове тухли и камък. В прозорците, над сандъчетата за цветя, жълтите лампи на холовете и спатиите светеха подкупващо. Мъж в бизнес костюм, с вестник под мишница, се изкачи до вратата, изваждайки ключ от джоба си девойка и младеж се смееха тихо, облегнати на ниската ограда от ковано желязо. Малко момиче със светлокафяв кокер шпаньол на ремък подскачаше по тротоара, кучето се въртеше щастливо около нея.

Тераза Верде бе чудесно място за живеене.

И Дейвид помиели за друг квартал, който видя в този ден. С възрастни мъже, които миришеха на гнило и урина; с беззъба проститутка, която стоеше наведена над замърляна рамка на прозорец. С котешки черва и мръсни прозорци. И с два огромни склада, които не предлагаха работа, и траулер на котва, които наскоро бе предопределен за „Тортюгас“.

„Пакард“-ът зави зад ъгъла по друга улица. Тук имаше малко повече светлини, по-малко подрязани дървета, но улицата много приличаше на Тераза Верде. Това напомни на Дейвид за онези странични улици в Лисабон, които приближаваха богатите *caminos*, осеяни със скъпи магазини, удобни за богати обитатели само на няколко ярда от тях.

Тук също имаше магазини с дискретно осветени витрини и стилно подредени стоки. Друг квартал, „Пакард“-ът намали на пресечката и продължи. Повече магазини, по-малко дървета, повече кучета, често разхождани от прислужници. Група младежи бяха заобиколили една италианска спортна кола.

И тогава Дейвид видя палтото. Отначало видя само палтото, светлосиво палто във вход.

Сиво палто. В закътан вход.

Мъжът бе висок и слаб. Висок и слаб мъж в светлосиво палто. Във входа!

„Господи“, помисли Дейвид. *„Мъжът от «Петдесет и втора» улица!“*

Мъжът бе обърнат настрани, гледаше надолу в слабо осветената витрина на магазина Сполдинг не можеше да ги види, но си представяше тъмните хлътнали очи, сякаш чуваше разваления му английски, някъде от Балканите, с чувството на безнадеждност в очите му.

Няма да има никакви преговори с Франц Алтмюлер... Обърни внимание на урока от Феърфакс!

Трябваше да се измъкне от „Пакард“-а. Бързо!

Трябваше да се върне обратно на Тераза Верде. Без Щолц. Трябваше!

— В следващата пресечка има кафене — каза Сполдинг, показвайки към оранжев навес със светлини под него, разпрострян над тротоара. — Спри тук! Ще се обадя в посолството.

— Изглеждате неспокоен, полковник. Това може да почака. Е, но аз ви вярвам.

Сполдинг се обърна към германеца.

— Искате да ви го кажа? Окей. Ще го направя... не ми харесвате, Щолц. Аз не харесвам и Ринеман, не обичам мъже, които викат, изревават заповеди и ме проследяват... Аз купувам от вас, но не съм длъжен да се съюзявам с вас. Не е задължително да вечерям с вас или да се возя с вашия автомобил, след като нашата работа за деня е свършена. Ясен ли съм?

— Ясен сте. Все пак някак си нецивилизовано. И неблагодарно, ако нямате нищо против, че ви го казвам. Ние спасихме живота ви рано тази вечер.

— Това е ваше мнение. Не и мое. Само ме свалете, аз ще телефонирам и ще дойда с вашето потвърждение... Както вие казахте, няма причина да ви лъжа. Вие си вървете по вашия път, а аз ще взема такси.

Щолц заповяда на шофьора да спре пред оранжевия навес.

— Правете, както желаете. А ако вашите планове включват доктор Лайънс, ще ви посъветвам да знаете, че имаме хора, разположени в района. Заповедите им са строги. Тези проекти ще останат там, където са.

— Аз не плащам за три четвърти от стоката, без значение какво мислят вкъщи. Нямам никакво намерение да вляза в тази фаланга от работи.

„Пакард“-ът спря пред навеса. Сполдинг отвори бързо вратата, блъскайки я ядосано след себе си. Той влезе в осветения вход и попита за телефон.

— Посланикът се опитваше да се свърже с вас преди половин час — каза нощният оператор. — Каза, че е важно. Трябва да ви дам телефонен номер. Операторът провлечено съобщи цифрите.

— Благодаря — каза Дейвид.

— А сега ме свържете с мистър Балард от „комуникациите“, моля.

— Пивница „О, Лири“ — чу се незаинтересованият глас на Боби Балард по жицата.

— Смешен човек си. Аз ще се смея следващия вторник.

— Дежурният каза, че си ти. Знаеш ли, че Гранвил се мъчи да те намери.

— Чух. Къде е Джиин?

— В стаята си, затворена вътре, точно както ти заповяда.

— Обадиха ли се от Вашингтон.

— Всичко е готово. Дойде преди два часа, кодовете са изяснени. Какво става с „издигация“ комплект.

— Инструкциите, три четвърти от тях, са в кутията. Но има толкова много участващи в играта.

— Тераза Верде?

— Наоколо.

— Трябва ли да изпратя няколко морски пехотинци като „обслужващи“ площадката?

— Мисля, че така ще се чувствам по-добре — каза Сполдинг. — Кажи им да се разхождат. Нищо повече. Ще ги забележа и ако ми стане нужда, ще викам.

— Ще им е нужен половин час, за да дойдат от базата.

— Благодаря. Но без перчене, моля те, Боба.

— Ще бъдат толкова тихи, че никой няма да знае, освен ние, мохиканите. Пази се!

Сполдинг постави телефона, изкушаван да го вдигне наново, да сложи друга монета и да се обади на Гранвил... Нямаше време. Напусна будката и излезе от вратата на ресторанта към „Пакард“-а Щолц беше на прозореца, Дейвид видя, че предишната му нервност се беше върнала.

— Имате вашето потвърждение. Доставете останалата част от стоката и се радвайте на парите си... Не знам откъде сте, Щоли, но ще открия и искам да ви бомбардират до пълно унищожение. Ще кажа на Осма въздушна сила да нарече набега на ваше име.

Щоли се успокои от враждебността му, както бе и предвидил Дейвид.

— Мъжът от Лисабон е объркан. Предполагам, че това е нормално за такава сложна задача... Ще ви се обадим до обяд — Щолц се обърна към шофьора „*Los, abfahren, machen Sie schnell*“!

Зеленият „Пакард“ изрева надолу по улицата Сполдинг почака под навеса за да види дати няма да се върне; ако това станеше, той щеше да влезе в кафенето и да чака.

Това не стана и колата продължи да се отдалечава. Наблюдаваше, докато задните ѝ светлини се смалиха до малки червени точки. След това се обърна и закрачи възможно най-бързо, без да привлича внимание, към Тераза Верде. Достигна късата сграда, в която видя мъжа със светлосивото палто и спря.

Загрижеността му го караше да бърза, но инстинктът му го принуждаваше да чака, да гледа и да се движи внимателно.

Мъжът не беше във входа сега, не се виждаше никъде. Дейвид измени посоката и отиде в края на тротоара. Обърна се наляво и изтича надолу по улицата до следващия ъгъл, отново наляво, намали крачка и започна да се движи спокойно. Молеше се на Бога да познава по-добре района, да познава сградите зад бялата къща с гипсова мазилка, където бе Лайънс. Другите ги познаваха, другите бяха разположени в тъмните ъгли, за които той не знаеше нищо.

Охраната на Ринеман. Мъжът със светлосиво палто, още колко ли души имаше с него?

Приблужи пресечката на Тераза Верде и прекоси улицата по диагонал, по-далече от бялата къща. Доколкото можеше, оставаше

извън светлината на лампите и продължаваше по паважа към улицата зад редицата къщи на Тераза Верде. Това беше пресечка с други къщи, с чара на нещо старинно, живописни тихи къщи Сполдинг погледна към вертикалния надпис „Teraza Amarilla“.

Той остана в далечния край на ъгъла под подрязаното дърво и погледна към тази част на улицата, където според него бе задната част на къщата на Лайънс. Едва забелязваше стръмния керемиден покрив, но доста добре определи разстоянието до сградата — 150 ярда.

Видя също автомобила на Ринеман, един от тези, които забеляза през дългото пътуване от Каза Росада. Беше паркиран срещу светлата тухлена градска къща с големи врати от двете страни. Дейвид предположи, че тези врати се отварят към каменни пътеки водещи до стена или ограда, която разделя задната тераса на Лайънс от задния вход на къщата. Навярно е нещо такова и сигурно охраната на Ринеман е поставена така, че всеки излизащ от тези врати да е в обсега на тяхната видимост. И тогава Сполдинг си спомни пукането на радиоапаратите в антрето и кухнята и безкрайното повтаряне на цифри от германеца. Тези, които имаха радио, имаха и оръжие. Той бръкна под самото си до кобура и извади „Берета“-та си. Знаеше, че пълнителят е зареден, освободи предпазителя, мушна оръжието в колана и тръгна през улицата към автомобила. Преди да стигне отсрещния ъгъл, чу кола зад себе си. Нямаше време да избяга, нито миг, за да вземе решение — добро или лошо. Вдигна ръка на колана, опитвайки се да приеме поза на безразличие.

Когато чу гласа, той бе смаян.

— Влизай вътре, проклет *шурчо*!

Зад кормилото на малко „Рено“-купе беше Лесли Хаукууд. Тя протегна ръка и отвори вратата, която Дейвид хвана; вниманието му беше раздвоено между шока и тревогата, че охраната на Ринеман, един или повече от тях, на около сто ярда оттук, могат да чуят шума.

По-малко от половин дузина пешеходци се виждаха между двете пресечки. Хората на Ринеман трябваше да бъдат нащрек.

Той скочи в „Рено“-то и с лявата си ръка сграбчи десния крак на Лесли над коляното; хватката му бе умерено стегната, но натискаше по линията на нервите. Заговори меко, но с безпогрешна напрегнатост:

— Върни колата назад колкото е възможно по-тихо и обърни наляво в края на улицата.

— *Пуси ме. Пусни...*

— Прави каквото ти казвам или ще счупя капачката на коляното ти!

„Рено“-то бе късо, нямаше нужда да използва задната скорост. Лесли завъртя кормилото и колата се обърна в остър завой.

— Бавно! — изкомандва Сполдинг с поглед, насочен към колата на Ринеман. Той можеше да види глава, която се обръща. Две глави. И после те изчезнаха.

Дейвид свали ръката си от крака на момичето. Тя издърпа крака си и сви рамене от болка. Сполдинг грабна кормилото и натисна спирачката. Колата спря на половината път между двете пресечки, до тротоара.

— Ти, копеле! Счупи ми крака! — Очите на Лесли бяха пълни със сълзи от болка, но не със съжаление. Беше близо до яростта, но не викаше. И това показва на Дейвид нещо за Лесли, което не е знаел преди.

— Ще счупя повече от крак, ако не започнеш да разказваш какво правиш тук! Други са тук, колко още! Видях един, още колко има?

Тя вдигна високо глава, дългата ѝ коса се отметна назад, очите ѝ станаха предизвикателни.

— Мислеше, че не можем да го намерим ли?

— Кого?

— Вашия учен. Този Лайънс! Открихме го!

— Лесли, за Бога какво *правиш*?

— Спирам те!

— *Мен?*

— Тебе. Алтмюлер, Ринеман, „Коенинг“! Тези свине във Вашингтон... Пеенемюнде! Всичко това свърши. Те няма да ви вярват повече. „Тортюгас“ е свършен!

Име без лице... Алтмюлер, отново. Тортюгас... Коенинг? Думи, имена... значещи и незначещи. В тунелите няма светлина. Нямаше *време*!

Сполдинг протегна ръка и дръпна момичето към себе си. Хвана косата ѝ и я издърпа силно, а с другата ръка стисна гърлото ѝ точно под челюстната кост. Стискаше я силно и рязко... и все по-силно от преди.

Толкова силно, толкова отчуждено.

— Щом искаш да играеш тази игра играй я открито! Сега ми кажи какво става? Сега! Тя се опита да се извие, удряше го, но всеки път, щом мръднеше, пръстите му се забиваха все по-дълбоко във врата ѝ. Очите ѝ се разшириха, около тях се очертаха кръгли вдлъбнатини. Той заговори отново:

— Кажи го, Лесли! Ще трябва да те убия, ако не кажеш. Нямам никакъв избор! Никакъв, точно сега... За Бога не ме *принуждавай*!

Тя се смъкна, тялото ѝ се отпусна почти безжизнено, но не беше в безсъзнание. Главата ѝ се движеше нагоре и надолу, дълбоко от гърлото ѝ излизаха стенания. Той я освободи и внимателно подхвана главата ѝ.

— Не ме докосвай! Ох, *Господи*, не ме докосвай! — Едва шептеше, не можеше да извика. — Вътре... Ние ще влезем вътре. Ще убием учения. Ще убием и хората на Ринеман...

Преди да свърши, Сполдинг стисна юмрук и я удари с къс, силен удар отстрани по брадата. Тя се смъкна долу в безсъзнание.

Беше чул достатъчно. Нямаше време за повече.

Сложи я легнала на предната седалка, като взе ключа от контакта. Докато правеше това, погледна за чантата ѝ, но нямаше такава. Отвори вратата, затвори я здраво и погледна нагоре, надолу по улицата. Виждаха се две двойки някъде по средата, кола паркираше на ъгъла, отсреща, на втория етаж, имаше отворен прозорец, от който се чуваше музика.

Нищо повече. Сан Телмо бе спокоен.

Сполдинг изтича няколко ярда по „Тераза Амарила“. Спря и продължи пътя си покрай желязна ограда, която очертаваше ъгъла, заобикаляйки светлината на уличната лампа. Погледна през черната решетка към колата на Ринеман, която беше на около сто ярда. Опита се да се съсредоточи върху предната седалка, където само преди минути се движеха двете глави. Сега нямаше никакво движение, нито проблясъци от цигари, нито движение на рамене.

Нищо.

Но имаше нещо особено в силуета на левия прозорец, нещо препречваше долната част на стъклото.

Дейвид заобиколи острия ъгъл на желязната ограда и тръгна бавно към автомобила с ръка, стиснала неговия „Берета“, и с пръст

неподвижно върху спуська. *Седемдесет ярда, шейсет, четирийсет и пет.*

Обектът не мърдаше.

Трийсет и пет, трийсет, извади пистолета от колана си, готов да стреля.

Нищо.

Вече го виждаше ясно. Обектът беше глава, отметната към стъклото, не в почивка, а разкривена, извита във врата, неподвижна.

Мъртвец.

Той изтича през улицата до задната част на колата и приклепна с насочен пистолет. Нямаше шум, нито движение вътре.

Улицата беше пуста. Единствените приглушени неясни шумове идваха от стотиците осветени прозорци. Чувахе се отключване на врата, надолу по улицата джафкаше малко кученце, в далечината се долавяше плач на бебе.

Дейвид се изправи и погледна през задното стъкло на автомобила.

Видя фигурата на втория мъж, просната върху филцовата тапицерия на предната седалка. Светлината на уличната лампа осветяваше горната част на гърба и раменете на мъжа. Всичко наоколо бе бъркотия от кръв и разпокъсани парчета плат.

Сполдинг се промъкна отстрани на колата до предната дясна врата. Прозорецът бе отворен, гледката вътре — ужасяваща. Мъжът зад кормилото бе прострелян отстрани в главата, придружаващият го — наръган с нож неколkokратно. Правоъгълният кожен калъф с радиото бе смачкан и лежеше на пода под таблото.

„Трябва да се е случило в последните пет или шест минути“, помисли Дейвид. Лесли Хаукууд бързаше по улицата с „Рено“-то, за да му попречи точно в този момент. Мъже със заглушители на пистолетите и ножове с дълги остриета бяха тръгнали към охраната на Ринеман.

След убийствата хората с ножове и пистолети трябва да са изтичали през улицата и вратите към къщата на Лайънс. Изтичали, дори без мисъл за прикритие или маскировка, макар и знаейки, че радиоапаратите са в непрекъсната връзка с тези вътре на Тераза Верде 15.

Сполдинг отвори вратата на колата, спусна прозореца и дръпна безжизненото тяло върху седалката. Телата се виждаха, но много по-малко от преди. Трябваше да се избегне паниката по улицата точно в този момент.

Той погледна към вратите от двете страни на къщата отсреща. Лявата бе леко откряната.

Изтича до нея и се промуши през пролуката, без да докосва нищо — с пистолет отстрани, насочен напред. Зад вратата имаше циментов проход по продължение на сградата към някакъв миниатюрен вътрешен двор, заобиколен от висока тухлена стена.

Вървеше бързо до края на откритата алея; вътрешният двор бе комбинация от пътеки, покрити с плочки, тревни площи и мажи цветни градинки. Алабастрова статуя светеше на лунната светлина, лози пълзяха нагоре по тухлената стена.

Прецени височината на стената — седем, може би седем и половина фута. Дебелина — осем-десет инча. Стандартна Конструкция нова, от няколко години, здрава. Това бе конструкция, от която той бе много заинтересуван. През 1942 година прескочи стена висока девет фута в Сан Себастиан, която се срути под него. Месец по-късно му изглеждаше забавно, но по онова време едва не го уби.

Прибра пистолета в кобура, закопчавайки го здраво. Наведе се и изтри ръцете си със суха пръст на края на цимента, като попи влагата по тях. Сполдинг се изправи и изтича към тухлената стена, скоочи. Отгоре на стената се задържа — мълчалив, легнал по очи, ръцете му вкопчени встрани, тялото му неподвижно, като част от камъка. Остана неподвижен, с лице към терасата на Лайънс, и изчака няколко секунда. Задната врата към апартамента беше затворена, нямаше светлини в кухнята, щорите на прозорците бяха дръпнати по целия етаж. Никакви шумове отвътре.

Смъкна се надолу по стената, извади пистолета си и изтича към кухненската врата, притискайки гръб към гипсовата мазилка. За свое изумление той видя, че вратата не е затворена, и веднага разбра защо. В основата, почти невидима в тъмнината на стаята, имаше част от ръка. Тя се бе вкопчила в долната част на рамката на вратата, пръстите бяха на мъртъв човек.

Сполдинг се прехвърли и натисна вратата. Един инч, два инча. Дървото срещу мъртвата тежест. Лакътят го заболя от натискането.

Три, четири, пет инча. Един фут.

Едва се долавяха слаби, но възбудени гласове на мъже.

Пристъпи бързо пред вратата и я натисна силно, но колкото е възможно по-тихо; падналото тяло представляваше огромна, мека, отпусната преграда върху рамката. Той прескочи трупа на човека от охраната на Ринеман, като забеляза, че правоъгълното радио е откъснато от кожената си кутия и е на пода — смачкано. Затвори вратата тихо.

От дневната се чуха гласове. Продължи пътя си, притиснат до стената, с насочен пистолет, готов за стрелба.

На отсрещната стена на стаята забеляза отворен килер. Единичен прозорец, направен от цветно стъкло, се виждаше високо на западната стена. Той придаваше странни отблясъци на сноповете лунна светлина. Под него на пода лежеше вторият човек от охраната на Ринеман. Не можеше да определи причината за смъртта — тялото бе извито назад. Вероятно бе убит от куршум, изстрелян от малокалибрен пистолет. От пистолет със заглушител. Това ставаше много тихо. Дейвид почувства, че се стича пот по челото и врата му.

Колко ли души са там? Те биха обезвредили цял гарнизон.

Нямаше възможност сам да се справи с тази сила.

И въпреки това той имаше странно задължение към Лайънс. Имаше достатъчно задължение към него точно в този момент. Не можеше да мисли за нищо друго сега.

А Лайънс беше добър, той можеше, той трябваше никога да не забравя това. Той беше най-добрият в тази област.

Ако това разбира се, бе важно за някой.

Допря буза до корниза на арката и от това, което видя, му призля. Отвращението му навярно бе подсилено от особената обстановка добре разположен апартамент, с фотьойли, дивани и маси, предназначени за цивилизовани хора, които се срещат със също такива цивилизовани хора.

Не за смърт.

Двете мъжки „сестри“, враждебният Джони и приветливият пълен Хал, бяха проснати на пода е хванати ръце и с глави на инчове една от друга. Кръвта им се бе смесила и образувала локва върху паркета. Очите на Джони бяха широко отворени, ядосани мъртви; лицето на Хал бе сдържано, на него бе застинал въпрос.

Зад тях бяха другите двама мъже от охраната на Ринеман, телата им на дивана наподобяваха заклани животни.

Надявам се, че знаеш какво правиш!

Думите на Джони вибрираха болезнено, сякаш крещяха в мозъка на Дейвид.

В стаята имаше още трима мъже — прави, живи, със същите гротескни маски от чорапи, с каквито бяха и хората в „Дюсенберг“-а, прекъснали няколко минути насаме с Лесли Хаукууд, високо в хълмовете на Луджан.

„Дюсенберг“-ът, който избухна в пламъци по хълмовете на Колинас Ройас.

Мъжете бяха прави, никой не държеше оръжие над изтощената фигура на Юджиин Лайънс, седнал грациозно, без страх на масата. Блясъкът в очите на учения показваше истината така, както Сполдинг я видя — той желаше смъртта.

— Вижте какво е около вас! — каза мъжът в светлосивото палто. — Няма да се колебаем повече! Вие сте мъртъв!... Дайте ни плановете!

„Господи!“ — потели Дейвид. „Лайънс е скрил плановете.“

— Няма смисъл да продължавате така. Моля, повярвайте ми — продължи мъжът с палтото, мъжът с дълбоки бръчки под очите, който Сполдинг толкова добре си спомняше.

— Можете да бъдете спасен, но само ако ни кажете! *Сега!*

Лайънс не мръдна погледна към мъжа с палтото, без да отмести главата си, със спокойни очи.

— Напиши го! — каза мъжът в светлосивото палто.

Това бе моментът за действие.

Дейвид изскочи иззад корниза с насочен пистолет.

— Не пипайте оръжието! *Вие!* — изкрещя на мъжа, който бе най-близо до него.

— Обърнете се!

В шок, без да мисли, мъжът се подчини Сполдинг направи две крачки напред и удари с дулото на своя „Берета“ главата на мъжа. Той припадна веднага.

Дейвид извика на човека до разпитващия в сивото палто:

— Вдигни този стол! *Сега!* — Посочи с пистолета към високия стол на няколко фута от масата. — Казах, *сега!*

Мъжът протегна ръце и направи каквото му бе наредено; той бе обезвреден. Сполдинг продължи:

— Ако го пуснеш, ще те убия... Доктор Лайънс, вземете оръжията им. Ще намерите пистолети и ножове. Бързо, моля.

Всичко се случи много бързо. Дейвид знаеше, че единствената възможност да се избегне стрелбата е бързината на действието, бързото обезвреждане на един или двама мъже, една внезапна промяна на преимущество.

Лайънс стана от стола и отиде първо при мъжа със светлосивото палто. Явно беше, че ученият е наблюдавал къде носи пистолета си. Извади го от джоба на горното палто. Отиде до мъжа, който държеше стола, и извади също такъв пистолет, след това го претърси и от самото му взе широк нож и втори, къс револвер от кобур на рамото. Положи оръжията върху далечния край на масата и премина към третия човек в безсъзнание. Обърна го и извади два пистолета и сгъваем нож.

— Свалете палтата си! *Веднага!* — изкомандва Сполдинг към двамата мъже. Взе стола от този до него и го бутна към съмишленика му. Те започнаха да свалят палтата си, когато Сполдинг изведнъж проговори, преди да са довършили това.

— Спрете точно сега! Задръжете!... Докторе, моля ви, донесете два стола и ги сложете зад тях.

Лайънс го направи.

— Седнете — каза Сполдинг на пленниците си.

Седнаха с наполовина свалени от раменете палта. Дейвид се приближи до тях и смъкна дрехите по-надолу, до лактите.

Двамата мъже в гротескни маски от чорапи сега бяха седнали с ръце, стегнати от собствените им дрехи.

Застанал пред тях, Дейвид посегна и разкъса копринените маски от лицата им. Придвижи се назад и се облегна на масата, с пистолет в ръка.

— Добре — каза той — Смятам, че имаме около петнайсет минути преди адът да се развихри наоколо... Имам няколко въпроса. Ще трябва да ми отговорите.

Сполдинг слушаше и не вярваше... Чудовищността на престъплението бе толкова невероятна в точния смисъл на думата, че беше извън пределите на неговите разбирания.

Човекът с хлътналите очи беше Ашър Фелд, командир на Временното крило на Хаганах, действащо в Съединените щати. Той разказваше...

— Операцията... размяната на проектите на системата за водене на самолети в големите височини срещу индустриални диаманти, бе наречена с името „Тортюгас“ от американците, по-точно от един американец. Той бе решил трансферът да се извърши в Драй Тортюгас, но това явно е било отхвърлено от Берлин Въпреки това името било запазено като кодово название от този човек. Въвеждащата в заблуждение връзка съвпада точно с неговата собствена паника да не бъде въвлечен. Оказва се, че за него и за Феърфакс за тази операция най-подходящ е мъжът от Лисабон.

— Когато Министерството на войната изпраща разрешителните за товарене в офиса на компанията „Коенинг“ в Ню Йорк, един съюзнически снабдител, същият този човек кодира разрешителното като „Тортюгас“. Ако някой провери, „Тортюгас“ е операция на Феърфакс. Значи — няма да бъдат задавани въпроси.

— Концепцията за договарянето най-напред е била сътворена от Nachrichtenchieftst. Сигурен съм, че сте чували за Nachrichtendienst, полковник...

Дейвид не отговори. Не можеше да говори. Фелд продължи:

— Ние от Хаганах научихме това в Женева Донесоха ни за една необикновена среща между американец, наречен Кендъл, финансов анализатор на важна самолетна компания, и един много презиран германски бизнесмен, хомосексуалист, изпратен в Швейцария от водещ администратор в Министерството на въоръженията, Unterstaatssecretar Франц Алтмюлер... Хаганах е навсякъде, полковник, включително в задграничните представителства на Министерството и на Луфтвафе.

Дейвид продължаваше да гледа втренчено евреина толкова точен в неговия необикновен... невероятен разказ.

— Мисля, ще се съгласите, че такава среща е необичайна. Не бе трудно да манипулираме тези двама пратеници в ситуация, която ни позволи да направим запис. Това бе в отдалечен ресторант; те бяха аматьори.

— Тогава ние разбрахме главното. Материалите и основното местоназначение. Но не точното място на размяната. А това бе най-важният фактор. Буенос Айрес е огромен, неговото пристанище — още повече. То се простира на мили... Къде ли в това огромно пространство от земя, планини и вода ще бъде извършена размяната?

— Тогава получихме вест от Феърфакс. Мъжът от Лисабон бе извикан. Най-необичайното действие. Но колко добре измислено! Най-добрият специалист по изграждане на шпионска мрежа в Европа, с перфектен немски и испански език, експерт по хелиографни проекти. Колко логично. Съгласни сте, нали?

Дейвид понечи да говори, но спря. Казаните неща пробудиха проблясъци от светлина в ума му. И невероятни асоциации... толкова невероятни, колкото и думите, които чуваше. Той можеше само да поклати глава. Безмълвно.

Фелд го гледаше внимателно. После отново проговори.

— В Ню Йорк аз ви обясних, макар и накратко, саботажа на летището в Терсейра. Фанатици Фактът, че мъжът от Лисабон може да се обърне и да бъде страна в размяната, бе твърде много за сприхавите испански евреи. Никой не бе по-облекчен от нас, хората от Временното крило, когато вие се спасихте. Предположихме, че вашият престой в Ню Йорк бе, за да се доизпитат детайлите по придвижването и размяната в Буенос Айрес.

— Тогава изведнъж се оказа, че няма повече време. Докладите от Йоханесбург, непростимо закъснели сочеха, че диамантите са пристигнали в Буенос Айрес. Ние взехме необходимите жестоки мерки включително направихме и опит да ви убием. Но той бе предотвратен, предполагахме от хората на Ринеман. — Ашър Фелд спря. След това добави уморено. — Останалото вие знаете.

Не! Той не знаете останалото! Нищо повече!

Безумие!

Лудост!

Всичко беше нищо! Нищо беше всичко! Годиците! Човешкият живот!... Ужасните кошмари от страх... убийството! Ох, Господи, убийството!

И за какво?... О, Господи! За какво?

— Ти лъжеш! — Дейвид удари с ръка по масата. Стоманата на пистолета изплющя върху дървото с такава сила, че вибрациите изпълниха стаята. — Ти лъжеш! — изрева, а не изкрещя той. — Аз съм в Буенос Айрес, за да купя проектите! Автентичните! Потвърдени чрез код, така че да бъде платено в Швейцария на оня кучи син! Това е всичко. *Нищо повече! Нищо повече въобще! Не и това!*

— Да... — Ашър Фелд заговори меко. — Това е всичко.

Дейвид се завъртя в кръг. Опъна врата си, блъскащите удари в главата му не спираха ослепяващите проблясъци на светлина пред очите му причиняваха ужасна болка. Видя телата на пода кръвта, трупове на дивана кръвта. Жива картина на смъртта. *Смърт.*

Целият му таен свят бе изтръгнат от орбитата си. Хиляди рискове... болки, манипулации, смърт. И още смърт, всичко избледнява в безлична празнота. Измяната ако това бе измяна, бе толкова огромна, стотици хиляди бяха принесени в жертва за абсолютно нищо.

Трябваше да спре. Трябваше да мисли. Да се концентрира.

Погледна към болезнено слабия Юджиин Лайънс, лицето му беше бяло като платно.

Мъжът умира, помисли Сполдинг.

Смърт.

Трябваше да се концентрира.

О, Господи! Трябваше да помисли. Да започне отнякъде. Мисли!

Концентрирай се!

Или ще загуби ума си.

Обърна се към Фелд. Очите на евреина изразяваха съчувствие. Трябваше да има нещо друго в тях, но нямаше. Те му съчувстваха.

И въпреки това те бяха очи на човек, който убива спокойно, обмислено.

Както той, мъжът от Лисабон, бе убивал.

Екзекуция.

За какво?

Имаше въпроси. *Концентрирай се върху въпросите! Слушай!* Намери грешка *Намери грешка*, ако някога е била нужна грешка в този

свят, тя бе нужна точно *сега*!

— Не ти вярвам — каза Дейвид, опитвайки се по-силно от всякога да бъде убедителен.

— Аз мисля, че вярваш — отговори Фелд тихо. — Момичето, Лесли Хаукууд, ни каза, че не си знаел. Оценка, която ми се струваше, че трудно мога да приема... А сега я приемам.

Дейвид трябваше да помисли за момент. Отначало името *Лесли Хаукууд*. Не му говореше нищо. И изведнъж, разбира се, се сети. Болезнено.

— Как е свързана тя с вас? — попита той вцепенено.

— Харълд Голдсмит е неин вуйчо — по майчина линия, разбира се, защото тя не е еврейка.

— Голдсмит? Името... не значи нищо за мен... — *Съсредоточи се!* Трябва да се съсредоточи и да говори разумно.

— То значи нещо за хиляди евреи. Той е човекът зад преговорите между Барух и Лемън. Той е направил повече от всеки мъж в Америка, за да освободи нашите хора от лагерите... Той отказваше да има нещо общо с нас, докато цивилизованите, състрадателни мъже от Вашингтон, Лондон и Ватикана не му обърнаха гръб. Тогава дойде при нас... с ярост. Той предизвика ураган и племенницата му бе пометена от него. Тя преиграва може би, но е отдадена, действена. Тя се движи в кръгове, недостъпни за евреите.

— *Защо?... — Слушай! За Бога, слушай! Бъди разумен. Съсредоточи се!*

Ашър Фелд спря за момент, тъмните му хлътнали очи бяха забулени от тиха омраза.

— Тя среща дузина... стотици може би, от онези които Харълд Голдсмит освободи. Видя снимки чу разкази. Това бе достатъчно.

Беше готова.

Спокойствието бе започнало да се връща при Дейвид. Лесли бе трамплинът, от който се нуждаеше, за да се върне обратно от лудостта. Имаше въпроси...

— Не мога да отхвърля предварителното условие, заради което Ринеман купи проектите...

— О, хайде! — Прекъсна го Фелд. — Вие бяхте мъжът в Лисабон. Колко често вашите собствени агенти най-добрите ви мъже,

преценяваха Пеенемюнде като неуязвим Германските нелегални не се ли отказаха сами от задачата за проникване там?

— Никой не се отказва. И от двете страни. Германските нелегални са *част* от това! — „Това бе *грешката*“, помисли Дейвид.

— Ако беше така — каза Фелд, показвайки с глава към мъртвите германци на дивана, — тогава тези мъже са били нелегални. Знаете Хаганах, Лисабон. Ние не убиваме такива хора.

Сполдинг гледаше към тихо говорещия евреин и знаеше, че той казва истината.

— Миналата вечер — каза бързо Сполдинг — на Параня аз бях следен, пребит... но видях документи за самоличност. Те бяха от Гестапо.

— Те бяха Хаганах — отговори Фелд. — Гестапо е най-доброто ни прикритие. Ако те бяха хора от Гестапо, това предполага, че са знаели за вашата дейност... Дали тогава щяха да ви оставят жив?

Сполдинг започна да възразява Гестапо не би рискувало да убива в неутрална страна; не, поне когато хората им имат документи за самоличност. След това разбра абсурда на своята логика Буенос Айрес не е Лисабон. Разбира се, че те биха го убили. И тогава си припомни думите на Хайнрих Щоли; „*Ние проверихме на най-високо равнище... не е Гестапо... невъзможно...*“

И неуместното извинение — *расовите теории на Розенберг и Хитлер не се споделят... основно икономически...*

Защита на незащитимото, предложена от човек, чиято лоялност видимо не бе към Третия райх, а към *Ерих Ринеман*, към евреин.

Накрая думите на Боби Балард.

„... той е вярващ, истински юнкер...“

— О, Господи — каза Дейвид под сурдинка.

— Вие имате преимущество, полковник. Какъв е вашият избор? Ние сме готови да умрем. Казвам това не от чувство за героизъм, а само като факт.

Сполдинг стоеше неподвижен. Той заговори меко, недоверчиво:

— Разбирате ли последиците от това?...

— Разбрахме ги — прекъсна го Фелд — от деня в Женева, когато вашият Уолтър Кендъл се срещна с Йохан Дитрих.

Дейвид реагира като ударен:

— Йохан... *Дитрих*?

— Знаменитият наследник на „Дитрих Фабрикен“.

— *Й. Д.* — прошепна Сполдинг, като си спомни смачканите жълти листове в Нюйоркската кантора на Уолтър Кендъл. Гърдите, тестисите, свастиките... неприличните нервни драсканици на един противен нервен мъж — Йохан Дитрих... *Й. Д.*

— Алтмюлер нареди да го убият. По начин, правещ невъзможно някакво...

— *Защо?* — попита Дейвид.

— За да отхвърли всякаква връзка с Министерството на въоръженията смятаме ние, всякаква връзка и с висшето командване. Дитрих постави началото на преговорите до точката, когато можеха да бъдат прехвърлени в Буенос Айрес. Към Ринеман Със смъртта на Дитрих висшето командване бе отдалечено с още една крачка.

Много неща препускаха през ума на Дейвид Кендъл бе отлетял от Буенос Айрес в паника нещо бе станало не както трябваше. Счетоводителят не би допуснал да бъде уловен в капан или да бъде убит. А той, Дейвид, щеше да убие Ерих Ринеман или да бъде убит от него. След проектите смъртта на Ринеман бе определена за най-важна. И с неговата смърт Вашингтон също ще бъде отдалечен с още една стъпка от размяната.

Но имаше и Едмънд Пейс.

Едмънд Пейс.

Никога.

— Бе убит човек — каза Дейвид. — Полковник Пейс.

— Във Феърфакс — довърши Ашър Фелд. — Това беше необходима смърт. Той бе използван, както и вие сте използван. Ние работим прагматично... Без да знае последствията или отказващ да ги приеме за себе си, полковник Пейс ръководеше „Тортюгас“.

— Можехте да му *кажете*. Да не го убивате! Можехте да спрете това! Вие, *копелета!*

Ашър Фелд въздъхна.

— Страхувам се, че не разбирате истерията сред вашите индустриалци. Или на тези от Райха. Той щеше да бъде отстранен... Като го отстранихме, ние неутрализирахме Феърфакс. И всичките негови значителни способности.

„Нямаше смисъл да се рови в *необходимостта* от смъртта на Пейс“, помисли Дейвид. Фелд, прагматикът, беше прав: Феърфакс бе

отстранен от „Тортюгас“.

— Тогава Феърфакс не знае.

— Нашият човек знае. Но не достатъчно.

— Кой е той? Кой е вашият човек във Феърфакс?

Фелд махна към своя мълчалив съмишленик.

— Той не знае и аз няма да ви кажа. Може да ме убие, но няма да ви кажа.

Сполдинг знаеше, че тъмноокият евреин говори истината.

— Ако Пейс е бил използван... и аз, кой ни използва?

— Не мога да ви отговоря на това.

— Вие знаете много. Вие трябва да имате... понятие. Кажете ми.

— Който ви дава заповедите, допускам аз.

— Един мъж...

— Знаем. Той не е много добър, нали? Има и други.

— *Кои? Къде свършва това? Външното министерство? Министерството на войната? Белия дом? Къде, за Бога?*

— Тези територии нямат значение при такива сделки. Те изчезват.

— Не и *хората!* Хората не изчезват!

— Тогава погледнете тези, които имаха работа с „Коенинг“. В Южна Африка Хората на Кендъл. Те създадоха „Тортюгас“.

— Гласът на Ашър Фелд стана по-силен. — Това е ваша работа, полковник Сполдинг. Ние само искаме да спрем това. С готовност ще умрем, за да спрем това.

Дейвид погледна към човека със слабото тъжно лице.

— Толкова голямо значение ли има за вас това? С всичко, което знаете, с това, в което вярвате? И от двете страни — заслужава ли си това?

— Всеки трябва да има приоритети. Дори класифицирани, отгоре надолу. Ако Пеенемюнде бъде спасен... и сложен отново в схемата... Райхът ще има спорна мощ, която е неприемлива за нас. Погледни Дахау, погледни Аушвиц Белзен. Неприемливо.

Дейвид заобиколи масата и застана пред евреите. Сложи пистолета в кобура и погледна към Ашър Фелд.

— Ако сте ме излъгали ще ви убия. След това ще се върна в Лисабон, в Северната провинция, и ще помета всеки фанатик от Хаганах по хълмовете. Онези, които не убия, ще предам... Облечете си

палтата и марш оттук. Наеми стая в „Алвеар“ под името... Пейс. Е. Пейс. Ще ви потърся.

— Оръжията ни? — попита Фелд, издърпвайки светлосивото си палто на раменете.

— Ще ги задържа. Сигурен съм, че можете да си купите други... И не ни чакайте отвън. Има кола от военноморската база, която кръстосва наоколо.

— Какво ще стане с „Тортюгас“? — умоляващо попита Ашър Фелд.

— Казах, че ще се свържа с вас! — извика Сполдинг. — А сега, излизайте оттук!... Вземете момичето, Хаукууд, тя е зад ъгъла в „Рено“-то. Ето ключовете. — Дейвид бръкна в джоба и хвърли ключовете към придружителя на Ашър Фелд, който ги улови без усилие. — Изпрати я обратно в Калифорния. Ако можеш още тази вечер. Не по-късно от утре сутринта. Ясно ли е?

— Да... *Ще се свържеше с мен, нали?*

— Махайте се оттук — каза Сполдинг с изтощение.

Двамата агенти на Хаганах станаха от столовете си, по-младият отиде към третия в безсъзнание и го вдигна от пода на раменете си. Ашър Фелд стоеше в предното антре, но се обърна и спря поглед за момент върху мъртвите тела, а след това върху Сполдинг.

— Вие и аз. Трябва да работим само с приоритети... Мъжът от Лисабон е изключителен човек. — Обърна се към вратата и я отвори за съмишленика си, който носеше третия мъж. Излезе навън, като затвори вратата след себе си.

Дейвид се обърна към Лайънс.

— Вземи проектите!

Когато започнало нападението на Тераза Верде 15 Юджиин Лайънс направил нещо забележително. „Толкова просто и толкова чисто“, помисли си Сполдинг. Взел металния контейнер с проектите, отворил прозореца на спалнята си и пуснал кутията на пет фута надолу в редицата тигрови лилии, които растат покрай къщата. След това затворил прозореца, изтичал в банята и заключил вратата.

Като се вземат предвид всички неща: шокът, паниката, собствените недостатъци — той останал с бистра глава и взел възможно най-неочакваното и оптимално решение. Изнесъл контейнера, а не се опитал да го скрие; прехвърлил го на достъпно място. Това не могли да допуснат фанатичните мъже, които се занимават със сложни тактики и спираловидни измами.

Дейвид последва Лайънс през кухненската врата навън от къщата, като заобиколиха и минаха от другата страна. Взе контейнера от треперещите ръце на физика и помогна на почти безпомощния мъж да се прехвърли през ниската ограда, разделяща съседните парцели. Те изтичаха заедно зад следващите две къщи и внимателно продължиха пътя си към улицата. Сполдинг с протегнатата ръка бе сграбчил рамото на Лайънс, държейки го до стената, готов да го събори на земята при първия признак за враждебни действия.

Всъщност Дейвид не очакваше в действителност враждебни действия; той беше уверен, че Хаганах са елиминирали охраната, поставена от Ринеман отпред; това бе и явната причина Ашър Фелд да напусне през предната врата. „Онова, което е възможно да се очаква, би бил един последен отчаян опит на Ашър Фелд да вземе проектите“, мислеше си той. Или внезапна среща с превозно средство на Ринеман от някое близко място, кола, чиито пасажери не са успели да получат радиосигнал от Тераза Верде 15.

Всяко от тези действия беше възможно, но нито едно от тях — реално очаквано.

Това щеше да е твърде късно или твърде рано.

Това, което Дейвид дълбоко се надяваше да намери, въпреки всичко, бе синьо-зелен седан, кръстосващ наоколо по улиците. Кола с малки оранжеви отличителни знаци на бронята, които ще сочат, че е собственост на Съединените щати. „Работниците“ от площадката на Балард, момчетата от военноморската база.

Не кръстосваше. Бе неподвижна, в далечния край на улицата, със запалени светлини. Трима мъже вътре пушеха цигари, проблясването им осветяваше вътрешността. Дейвид се обърна към Лайънс.

— Хайде да вървим. Върви бавно, обикновено. Колата е там.

Шофьорът и мъжът до него излязоха от автомобила в момента, когато Сполдинг и Лайънс стигнаха тротоара. Те стояха непохватно до колата, облечени в цивилни дрехи. Дейвид пресече улицата и се обърна към тях.

— Влизайте в проклетата кола и ни изведете оттук. И докато правите това, отваряйте си очите. Не бива да сте по-добра мишена, отколкото сте сега.

— По-спокойно, другарче — отговори шофьорът, — ние току-що пристигнахме тук — Той отвори задната врата докато Дейвид помагаше на Лайънс да влезе вътре.

— Предполагаше се, че ще се движите, а не да паркирате като кучета пазачи! — Дейвид влезе при Лайънс. Мъжът при другия прозорец вдигна стъклото. Шофьорът седна зад кормилото, затвори вратата и запали мотора. Третият мъж остана навън.

— Приберете го вътре! — извика Сполдинг.

— Той ще остане, където е, полковник — каза мъжът на задната седалка до Лайънс. — Той остава тук.

— Кой, по дяволите, сте вие?

— Полковник Даниъл Миихан, Военноморски сили, Морско разузнаване. И искаме да знаем какво, по дяволите, става тук.

Колата тръгна.

— Вие нямате власт над тази операция — каза Дейвид бавно, предизвикателно. — А аз нямам време за обидени. Откарайте ни до посолството, моля.

— Обидени! Ние бихме искали най-просто обяснение! Вие знаете какво, по дяволите, става долу в нашата част на града. Това извънредно пътуване до Телмо е само едно неудобство. Нямаше да съм

тук, ако проклетото ви име не бе споменато от този енергичен първокласен шифровчик!... *Господи!*

Сполдинг се наведе напред, гледайки в Миихан.

— По-добре ми кажете какво става във вашата част от града? И защо моето име ви доведе в Телмо?

Морският пехотинец отвърна на погледа му, а след това погледна косо и с явна антипатия към пребледнелия Лайънс.

— Защо не? Вашият приятел проверен ли е?

— Проверен е. Няма по-проверен.

— Имаме три крайцера, патрулиращи в крайбрежната зона на Буенос Айрес, плюс разрушител и самолетоносач някъде там... преди пет часа получихме заповед за „синя“ тревога да се подготвим за прекъсване на радиото и радарите, всички морски съдове и самолети да стоят намясто, никакво движение. Четирийсет и пет минути по-късно получихме грама от Феърфакс, източник 4–0: „Открийте полковник на име Дейвид Сполдинг с приоритет 4–0. Той ще направи бърза връзка.“

— С Феърфакс?

— *Единствено* с Феърфакс... Тогава изпратихме човек на вашия адрес в Кордоба. Той не намерил вас, а един странен кучи син, който преобръщал вашия дом. Опитал се да го хване, но бил повален... Върна се два часа по-късно с наранявания по главата и познайте кой се обади? Направо по свободната линия на телефона!

— Балард — отговори Дейвид тихо, — шифровчикът на посолството.

— Хитрияга! Майтапи се и ни разиграва из Телмо! Да ви чакаме, докато решите да се покажете. — Полковникът от морската пехота поклати глава с отвращение.

— Казахте, че „синята“ тревога е подготовка за изключване на радарите... и радиото.

— И всички кораби и самолети неподвижни — прекъсна го Миихаа — Какво, по дяволите, *пристига тук?* Целият проклет генерален *щаб ли? Рузвелт? Чърчил? Дрън-дрън?* И какво сме *ние? Неприятели*, а?

— Не е важно какво идва тук, полковник — каза Дейвид меко, — а какво излиза оттук... Кога е времето за задействане?

— То е дяволски свободно. По всяко време в следващите четирийсет и осем часа. Що за строга схема е това?

— Кой е моята връзка във Вирджиния?

— Ох... Тук. — Миихан се намести и подаде залепен жълт плик, където бе бележката с надрасканото съобщение. Дейвид протегна ръка пред Лайънс и го взе.

Чу се пукане по радиото откъм предната седалка, последвано от една дума: „Червена птица“, изречена от говорителя. Шофьорът бързо вдигна микрофона от таблото.

— Червена птица слуша — каза морският пехотинец.

Пукането продължи, но думите бяха ясни:

— Посрещнете Сполдинг. Вземете го и го докарайте. Четири нула заповяда от Феърфакс. Да не се свързва с посолството.

— Чухте го — засмя се Миихан. — Няма посолство тази нощ, полковник.

Дейвид бе потресен. Започна да възразява — ядосано, яростно, после спря... Феърфакс. Не са нацисти, а Хаганах. Ашър Фелд го каза. Външното крило работи на практика. И най-силното практическо възражение бе, че през следващите четирийсет и осем часа задържат човека с кодовете. Вашингтон няма да задейства радиото и радарите, а без тях една вражеска подводница, излизайки на повърхността за среща с траулер, ще бъде засечена на екрана и взривена. Диамантите от „Коенинг“, инструментите за Пеенемюнде ще бъдат изпратени на дъното на Южния Атлантис.

Господи! *Ирония* — помисли Дейвид. Феърфакс — някой от Феърфакс — правеше точно, което *трябваше* да се направи, мотивиран от загрижеността на Вашингтон, а самолетните компании отказваха да разберат. Те имаха други интереси и три четвърти от тях зависеха от Сполдинг. Проекти на жироскопи за големите височини.

Дейвид натисна с ръка рамото на Лайънс. Изтощеният учен продължаваше да гледа точно напред, но отговори на допира на Сполдинг с колебливо побутване с левия си лакът.

Дейвид поклати глава и въздъхна едва доловимо. Вдигна високо жълтия плик и сви рамене, след което го сложи в джоба на самото си.

Когато извади ръка, тя държеше пистолет.

— Съжалявам, но не мога да приема тези заповеди, полковник Миихан. — Сполдинг насочи пистолета към главата на морския

пехотинец. Лайънс се облегна назад на мястото си.

— Какво, по дяволите, правите? — Миихан се дръпна напред, Дейвид щракна ударника на оръжието в тила му.

— Кажете на вашия човек да кара, където аз му кажа. Не искам да ви убивам, полковник, но ще го направя. Въпрос на предимство.

— Вие сте проклет двоен агент! Това е, което Феърфакс иска да разбере!

Дейвид въздъхна.

— Бих искал да е толкова просто.

Ръцете на Лайънс трепереха, докато затягаше възлите около китките на Миихан. Шофьорът беше на една миля надолу по черния път, завързан здраво, лежащ на банкета във високата трева. В този район рядко пътуваха през нощта. Бяха сред хълмовете на Колинас Ройас.

Лайънс се отдръпна и кимна на Сполдинг.

— Влизай в колата!

Лайънс кимна отново и тръгна към автомобила. Миихан се търкулна и погледна към Дейвид.

— Мъртъв си, Сполдинг! В досието си имаш записан наказателен взвод за смъртни присъди. А си и глупав. Твоите приятели — нацисти ще загубят тази война!

— И ще е добре да я загубят — отговори Сполдинг. — Колкото до екзекуциите, може би ще има няколко. Точно във Вашингтон. За това става въпрос, полковник... Някой ще ви намери утре и двамата. Ако искаш, можеш да тръгнеш на запад. Шофьорът ти е на около миля надолу по пътя... Съжалявам.

Сполдинг сви едва забележимо рамото си, нещо като извинение към Миихан, и изтича към автомобила на военноморската база. Лайънс стоеше на предната седалка и когато светлината от вратата освети лицето му, Дейвид видя очите му. Възможно ли бе в този поглед да има опит за израз на чувство на благодарност? Или одобрение? Нямаше време за размишления, затова Дейвид се усмихна меко и проговори тихо.

— Това бе ужасно за вас. Знам... Но не мога да измисля нищо друго. Не знам. Ако искате, ще ви отведа обратно в посолството. Там

ще бъдете на сигурно място.

Дейвид запали колата и подкара нагоре по стръмния склон, един от многото, към Колинас Ройас. Щеше да завие по успоредния път и да стигне магистралата за десет-петнайсет минути. Ще отведе Лайънс до някое такси в предградията и ще даде указание на шофьора да закара физика до Американското посолство. Това няма да е точно каквото искаше да направи, но какъв друг избор имаше?

Изведнъж се чуха думи до него. Думи! Прошепнати, неясни, едва доловими, но разбираеми! От глъбините на измъченото гърло.

— Аз... оставам с... вас. Заедно...

Сполдинг трябваше да стисне здраво кормилото от страх да не загуби контрол. Шокът от измъчения говор, а за Юджиин Лайънс това бе говор, за малко не стана причина да изпусне кормилото. Обърна се и погледна към учения. В проблясващите сенки видя Лайънс да отговаря на погледа му, устните бяха стиснати, очите сигурни. Лайънс знаеше точно какво прави какво те двамата правеха, какво *трябваше* да направят.

— Добре — каза Дейвид, опитвайки се да остане спокоен и да бъде точен, — разбрах ви ясно. Бог знае — нужна ми е всяка възможна помощ. И двамата знаем това. Струва ми се, че имаме двама мощни противници: Берлин и Вашингтон.

— Не искам никакви прекъсвания, Щолц — извика Дейвид в слушалката на телефона в малката будка близо до Очо Кале.

Зад кормилото на колата от военноморската база сега бе Лайънс, на около десет ярда. Моторът работеше. Ученият не бе карал дванайсет години, но с думи, казани наполовина и с жестове той увери Сполдинг, че би се справил при спешен случай.

— Не може да се държиш по този начин! — беше уплашеният отговор.

— Аз съм Павлов, ти си кучето! А сега млъкни и слушай! Ако не си разбрал досега, на Тераза Верде има бъркотия. Вашите хора са мъртви, моите също. При мен са проектите и Лайънс... Вашите несъществуващи гестаповци са извършили няколко екзекуции.

— *Невъзможно!* — изкрещя Щолц.

— Кажи това на трупите, некомпетентен кучи сине! Докато оправяте бъркотията... Искam останалата част от проектите, Щолц. Чакай моето позвъняване! — Дейвид тръшна слушалката и хукна към колата.

Беше време за радиото. След това плика от Феърфакс. После Балард в посолството. Стъпка по стъпка.

Сполдинг отвори вратата и се плъзна на мястото си до Лайънс. Физикът посочи към таблото.

— Отново... — бе единствената, мъчително изречена дума.

— Добре — каза Сполдинг. — Те са неспокойни, слушат здраво. — Дейвид грабна превключвателя от таблото и вдигна микрофона от гнездото му. Стисна с пръсти мъничкия говорител с такъв натиск, че мрежата се огъна; после покри инструмента с ръката си и го сложи до самото си, докато говореше, движейки го в кръг, за да се изопачава звукът и по-нататък.

— „Червена птица“ до базата... „Червена птица“ до базата. Пукането започна, гласът беше ядовит:

— Господи, „Червена птица“! Опитвам се да ви извикам вече цели два часа! Балард продължава да се обаждa! Къде сте, по дяволите!?

— „Червена птица“... Не приехте ли последното ни предаване?

— *Предаване!* Тихо, човече! Аз едва сега чувам това. Задръж! Остави да взема командващия офицер.

— Забрави го! Без пресилване! Заглъхвате отново. Ние сме след Сполдинг. Следваме го, той е в превозно средство... двайсет и седем, *двайсет и осем мили северно*... — Дейвид рязко спря да говори.

— „Червена птица“! „Червена птица“!... Господа тази честота връща!... Двайсет и осем мили северно, *къде?*... Не ви разбирам, „Червена птица“, „Червена птица“, обадете се!

— Птица, обаждам се — каза Дейвид директно в микрофона. — Това радио се нуждае от поддръжка, приятелю. Повтори Няма проблеми. *Ще се върна в базата приблизително*...

Сполдинг протегна ръка и изключи превключвателя.

Излезе от колата и се върна обратно в телефонната будка.

Само стъпка по стъпка. Без неясноти, без препокриване — всяко действие ясно определено, извършвано прецизно.

Сега беше редът на грамата от Феърфакс. Дешифрираният код ще му даде името на мъжа, който пречеше, източника четири-нула, чието преимущество му позволяваше да изпраща такива заповеди от сърцето на разузнавателното съединение.

Агентът, който вървеше безнаказано из най-секретните коридори и уби човек на име Ед Пейс в навечерието на Нова година.

Инфилтрираният от Хаганах.

Изкушаваше се да разкъса жълтия плик още в момента, когато офицерът от военноморската база му го даде в Сан Телмо, но се съпротиви на почти непреодолимото изкушение. Знаеше, че ще бъде поразен, без значение кой е той, познат или непознат, и нямаше значение кой е — щеше да му лепне име, подходящо за убиеца на неговия приятел.

Такива мисли щяха да затормозят нещата. Нищо не би могло да спре тяхното бързо, но внимателно пътуване до Очо Кале, нищо не би могло да се намеси в неговия пресметнат контакт с Хайнрих Щолц.

Извади жълтия плик и промуши пръст да го отвори.

Отначало името не значеше нищо.

Полковник Айра Бардън.

Нищо.

В навечерието на Нова година!

О, *Господи*, дали си спомни! Говорещият тежко твърдоглав човек, който е втори в командването на Феърфакс. „Най-добрият“ приятел на Ед Пейс, който скърбеше за смъртта на своя „най-добър приятел“ с армейска ярост, който тайно бе организирил Дейвид да долети до базата във Вирджиния и да участва във възбуденото разследване, който бе използвал трагичното убийство, за да влезе в хранилищата за досието на „най-добрия си приятел“... за да намери... нищо.

Човекът, който настояваше, че шифровчикът в Лисабон, на име Маршал, е бил убит в Баската провинция; който каза, че ще направи проверка за Франц Алтмюлер.

Кое то, разбира се, никога не направи.

Човекът, който се опитваше да убеди Дейвид, че е в интерес на всички, ако Сполдинг заобиколи секретните разпоредби и обясни задачата си от Министерството на войната.

Коего Дейвид почти бе сторил. А сега предпочиташе да го бе направил.

О, Господи! Защо Бардън не му вярваше? От друга страна, той не можеше да вярва, защото ако бе така, това би възбудило определени нежелани спекулации около убийството на Пейс.

Айра Бардън не беше луд. Фанатик — може би, но не луд. Знаеше, че мъжът от Лисабон ще го убие, ако бъде обвинен за смъртта на Пейс.

Поучи се от урока на Феърфакс...

Боже! — помисли Дейвид. Ние се борим един срещу друг, убиваме се един друг... не знаем вече неприятелите си. За какво?

Вече имаше и втора причина да се обади на Балард. Само името не беше достатъчно, имаше нужда от много повече освен от едно име. Той ще се изправи лице в лице с Ашър Фелд.

Взе телефонната слушалка, сложи монета и набра номера. Балард се обади веднага, не беше весел.

— *Слушай*, Дейвид — Балард никога досега не бе използвал първото му име в разговор. Явно беше, че потиска много гняв. — Няма да претендирам, че разбирам как вие си вършите работата, но ако искаш да ме използваш, дръж ме в течение!

— Няколко души бяха убити, аз не бях един от тях. Това бе щастлива случайност, но условията не ми позволяваха да се свържа с теб. Отговарям ли на обвиненията ти?

Балард замълча за няколко секунди. „Мълчанието не бе само реакция на новините“, помисли Дейвид. „Сигурно има някой при Боби“. Когато шифровчикът заговори отново, той вече не беше ядосан, а колебаещ се, уплашен.

— Добре ли си?

— Да. Лайънс е с мен.

— От военноморската база пристигнаха много късно ли... — Изглеждаше, че Балард съжалява за казаното. — Непрекъснато телефонирам, но те избягват отговор. Мисля, че колата им е изчезнала.

— В действителност не е. Аз я взех...

— О, Господи!

— Те оставиха един мъж в Телмо — за наблюдение. Имаше още двама. Не са ранени, просто са обезвредени.

— Какво, по дяволите, значи това?

— Нямам време да обяснявам... Има заловена заповед, отнасяща се за мен. От Феърфакс. Посолството не трябва да знае. Това е клопка, не мога да им позволя да ме заловят. Поне за известно време...

— Хей, ние не се бъркаме на Феърфакс — каза твърдо Балард.

— Този път може. Казах на Джиин. Има проникване във Феърфакс. Аз не съм това... повярвай ми... Трябва ми време. Около четирийсет и осем часа. Трябва да получа отговори на въпросите. Лайънс може да помогне. В името на Бога, вярвай ми!

— Мога да ти повярвам, но аз съм дребна риба тук... Почакай за минута. Джиин е при мене...

— Помислих си това — прекъсна го Сполдинг.

Дейвид имаше намерение да моли Балард за помощта, от която се нуждаеше. Внезапно се сети, че Джиин би могла да помогне повече.

— Говори с нея, преди да е издраскала ръката ми.

— Преди да свършим, Боби... Можеш ли да поискаш проверка с предимство за някой във Вашингтон? Във Феърфакс, поточно?

— Трябва да имам причина. Въпросът... разузнавателен въпрос... специално за Феърфакс... сигурно ще разберат.

— Пет пари не давам дали може. Кажи, че аз го искам. Категорията ми е 4-0, Г-2 го има в делата. Поемам отговорността.

— Кой е той?

— Подполковник на име Айра Бардън. Разбра ли?

— Да. Айра Бардън, Феърфакс.

— Правилно. Сега нека да говоря с...

Думите на Джиин сякаш се изливаха, една смесица от ярост и любов, безизходица и облекчение.

— Джиин — каза той, когато тя изстреля половин дузина въпроси, на които не би могъл да отговори — миналата нощ ти направи препоръка, която аз отказах да приема сериозно. Сега вече я приемам. Този митичен твой Дейвид има нужда от място, където да се скрие. Не бива да е в пампаса, но всяко място близо до него би свършило работа... Можеш ли да ми помогнеш? Да ни помогнеш? *В името на Бога!*

Ще се обади на Джиин по-късно, преди разсъмване. Той и Лайънс трябваше да се движат само в тъмнина, където и да отиваха. Можеше ли Джиин да им намери убежище?

Нямаше да бъдат изпратени кодове до Вашингтон, нямаше да бъде дадено разрешение за отвратителната размяна, нямаше да има спиране на радиото и радарите, което щеше да парализира флота. Дейвид разбра това, то беше най-простият и най-сигурен начин да провалят „Тортюгас“.

Но това не беше достатъчно.

Зад „Тортюгас“ имаше мъже. Те трябваше да бъдат извадени от тъмните ниши на тяхната мръсотия и показани на дневна светлина. Ако все още имаше някакво значение, ако годините на болка и страх... и смърт въобще могат да бъдат разбрани, те трябва да бъдат показани на света в цялата им гадост.

Светът заслужава това. Стотиците хиляди и от двете страни, които щяха да носят белезите от войната до края на живота си, заслужават това.

Те трябва да разберат отговора на: „За какво?“

Дейвид прие ролята си — трябваше да се срещне с мъжете на „Тортюгас“. Но не можеше да направи това само по свидетелските показания на фанатичен евреин. Думите на Ашър Фелд, лидер на Временното крило на Хаганах, въобще не са доказателство. Фанатиците са луди, светът е видял достатъчно и от двата вида, защото двата вида са всъщност едно и също. И те бяха отстранявани. Или убивани. Или и двете.

Дейвид знаеше, че няма избор.

Когато се изправеше в лице пред мъжете от „Тортюгас“, нямаше да е достатъчно да повтори думите на Ашър Фелд. Или да си послужи с лъжливи кодове и манипулации, които ще бъдат предмет на стотици интерпретации.

Измами, прикрития. Отстранявания.

Ще ги атакува с това, което е видял. Каквото знаеше, защото той самият бе свидетел. Ще им представи неопровержимото. И след това ще ги унищожи.

За да направи всичко това, трябва да се добере до траулера в Очо Кале. Траулерът, който ще бъде взривен, ако се опита да избяга от пристанището и да се срещне с германската подводница.

Това, че ще се опита да избяга, е неизбежно. Фанатичният ум ще поиска това. Тогава няма да има доказателства за видените неща. Нещата, в които са се клели.

Трябваше да се качи на този траулер сега. Даде последните си инструкции на Лайънс и се плъзна в топлите, мазни води на Рио де ла Плата. Лайънс трябваше да остане в колата — да я кара при необходимост... и ако Дейвид не се завърне, да изчака около деветдесет минути още и чак тогава да отиде във военноморската база и да каже на командващия офицер, че Дейвид е задържан като заложник на борда на траулера Американски агент, задържан като заложник.

Имаше логика в тази стратегия. Военноморската база имаше приоритетна заповед да заведат там Дейвид, заповед от Феърфакс. Щеше да бъде три и трийсет сутринта. Феърфакс изискваше бързи и смели действия. Особено пък в три и трийсет сутринта в неутрално пристанище.

Това беше мостът, който Дейвид винаги се опитваше да създаде за себе си в моменти на силно рисковано проникване. Това бе замяна — неговият живот срещу по-малка загуба. Урокът от Северната провинция.

Не искаше да стане по този начин. Имаше толкова много начини да го отстранят, толкова много паникьосани мъже във Вашингтон и Берлин, за да го оставят да оцелее. В най-добрия случай щеше да има компромис. В най-лошия... „срутването“ на „Тортюгас“ нямаше да е достатъчно, обвинителният акт щеше да бъде всичко за него.

Пистолетът бе пристегнат към главата му, вързан с лента от ризата, която стискаше със зъби. Той плуваше към корпуса на кораба, като държеше главата си над водата и пазеше сух, доколкото беше възможно, ударния механизъм на своето оръжие. Цената на това беше

уста, пълна с гадна, замърсена с мазут вода и допир на голяма морска змиорка, привлечена, а после отблъсната от бялата плът, която се движеше. Всичко това беше ужасно противно.

Достигна корпуса. Вълните удряха меко и непрекъснато по твърдото тъмно туловище. Насочи се към кърмата на кораба наострил очи и уши за да открие доказателства за живот.

Нищо, освен непрекъснатото плискане на водата.

На палубата имаше светлина, но никакво движение, никакви сенки, никакви гласове. Само монотонна, безцветна светлина от верига голи крушки на черни жици, люлеещи се бавно в ленивия ритъм на корпуса. От страната на пристанището, откъм доковете бяха опънати две въжета, завързани за колове на кея, пуснати откъм кърмата и средата на кораба. Дискове за плъхове бяха сложени на всеки десет фута, дебелиите кафяви въжета бяха почернели от грес и петролни мазнини. Като приближи, Дейвид видя само един пазач, седнал на стол до огромните товарни врати, които бяха затворени. Столът беше опрян до стената на склада, две мрежести лампи, покрити от метални сенници, бяха поставени от двете страни на широката врата. Пазачът беше облечен в маскировъчните дрехи от Nabichtsnest. Той четеше книга. По някаква причина този факт се стори странен на Дейвид. Изведнъж, от западната част на складовия док се чуха стъпки. Бяха бавни, сигурни, без да се опитват да заглушат шума.

Пазачът вдигна глава от книгата. Между коловете Дейвид забеляза втора фигура. Това беше друг пазач в униформа на Ринеман Носеше кожена кутия, същата кутия, каквато имаха мъртвите мъже от Тераза Верде 15.

Пазачът на стола се усмихна и заговори на правия часовей. На немски език.

— Да си сменим местата ако искаш — каза мъжът на стола, — почини си за малко.

— Не, благодаря — отговори мъжът с радиото. — По-добре да ходя. Времето минава по-бързо.

— Нещо ново от Луджан?

— Нищо. Все още голяма възбуда. Чуват се още викове от време на време. Всеки дава заповеди.

— Чудя се какво ли се е случило в Телмо?

— Доколкото знам, работата е лоша. Блокират ни, изпратили са хора на изхода на Очо Кале.

— Чу ли това?

— Не. Говорих с Жералдо. Той и Луис са тук. На улицата, пред склада.

— Надявам се да не събудят курвите. — Мъжът с радиото се засмя. — Дори Жералдо може да е по-добър от тези кучета.

— Не се басирай за това — отговори пазачът на стола. Охраняващият, който се движеше, се засмя отново и продължи на изток в своето самотно патрулиране около сградата. Мъжът на стола отново започна да чете.

Дейвид се обърна към корпуса на траулера.

Ръцете му започнаха да се уморяват; отвратително миришещите боди на пристанището атакуваха ноздрите му. Имаше и нещо друго, с което той трябваше да се съобразява сега — Юджиин Лайънс.

Лайънс беше на четвърт миля оттук, диагонално по вода, на четири извиващи се пресечки от началото на Очо Кале. Ако патрулите на Ринеман започнат да кръстосват района, те ще намерят превозното средство на военноморската база с Лайънс в него. Това е обстоятелство, което той не беше предвидил. А трябваше да го предвиди.

Но сега не можеше да мисли за това.

Той достигна средата на дясната страна и се задържа на ръба на водата, давайки миг почивка на ръцете и раменете си. Траулерът бе в класификацията на средните кораби — не повече от седемдесет, осемдесет фута дължина и около трийсет фута напречна корабна греда. По нормалните стандарти и от това, което Дейвид можеше да види, като приближи кораба в тъмнината, кабините в средната и в кърмовата част бяха дълги около петнайсет-двайсет фута, с врати и илюминатори от двете страни. Ако диамантите от „Коенинг“ са на борда, изглежда логично да са в кабината на кърмата, най-отдалечена от нормалните места за работа на екипажа. Кабините на кърмата са по-широки и по-малко посещавани. И ако Ашър Фелд е прав, че двама или трима учени от Пеенемюнде изследват под микроскопи продуктите от „Коенинг“, те несъмнено имат напрегната програма, а това изисква изолация.

Дейвид установи, че диша по-лесно. Скоро щеше да разбере дали диамантите са на борда или не. След минути ще знае.

Развърза лентата от главата си, от която се стичаше вода, и хвана здраво пистолета. Парчето от ризата отплува встрани. Той се задържа на ръба и погледна нагоре. Перилото бе шест-седем фута над водата; щеше да се нуждае и от двете си ръце, за да се добере до палубата.

Изплю остатъците от мръсната вода в устата си и стисна дулото на пистолета между зъбите си. Единственото му облекло беше панталонът и той потопи ръце под водата, а след това ги затърка по плата с усилие, за да отстрани мазнините от естуарната вода.

Той стисна издатината на линията отново и с протегната дясна ръка изхвърли тялото си от водата и достигна следващия тънък ръб на корпуса. Пръстите му сграбчиха половининчовата издатина, той се изтегли нагоре, като сложи лявата си ръка до дясната и притисна тялото си до твърдото дърво за баланс. Босите му крака бяха близо до повърхността на водата, а перилата — на не повече от три фута над него.

Бавно повдигна колене, докато пръстите на двата му крака стъпиха на ръба до ватерлинията. Спря да си поеме въздух; знаеше, че няма да издържи дълго, подпрян така на тънкия ръб. Стегна мускулите на корема си, изтласка се силно, до болка, с пръстите на краката си от ръба, протегна се възможно най-високо и изви ръце навън; осъзнаваше, че ако не успее да се хване за перилата, ще падне обратно във водата. А плясъкът щеше да предизвика тревога.

Лявата му ръка достигна ръба, дясната се изплъзна, но това беше достатъчно.

Издигна се до перилата, ожули гърдите си в грапавия потъмнял корпус; кръв изби по кожата му. Прехвърли лявата си ръка от другата страна и извади пистолета от устата. Намираше се точно там, където искаше да бъде — в средата между кабините на носа и кърмата, стените им го скриваха от пазачите на товарния док.

Безшумно се прехвърли през перилата на тясната палуба и приведен направи необходимите крачки до стената на кабината. Притисна гръб към дървените летви и бавно се изправи. Стъпка по стъпка се придвижи към първия илюминатор на предната кабина. Светлината вътре бе частично закрыта от примитивна завеска, отворена леко, за да влиза въздух. На втория илюминатор, малко по-нататък, нямаше такова препятствие, но той беше само на един фут от ъгъла на стената и беше възможно някой караул, който не се вижда

откъм водата, да го наблюдава безпрепятствено. Можеше да види какво има вътре само през първото прозорче.

Погледна вътре, с буза, прилепена към захабената гума, опасваща илюминатора. „Завесата“ беше парче черна мушама, закрепено назад под ъгъл. Вътре светлината беше каквато си я представяше — единична крушка, спусната от тавана на дебела жица, която излиза навън през кръглия прозорец и е включена в мрежата на кея.

Генераторите на кораба не се използваша, когато е на док. Имаше парче метал с неопределена форма, което висеше от едната страна на крушката. Отначало Дейвид не разбра предназначението му, но после се досети, че парчето метал отклонява светлината на крушката от задната част на кабината, където под сгънатата мушама имаше две койки. На тях спяха мъже. Светлината беше включена, но те бяха в сянка. В далечния край на кабината до стената имаше дълга маса с необичаен вид — като болничен или лабораторен плот. Тя беше покрита с опъната бяла, безупречно чиста мушама, а върху нея на еднакво разстояние бяха подредени четири мощни микроскопа. До всеки инструмент имаше силна лампа — всички жици водеха до дванайсетволтова солидна батерия под масата. На пода пред микроскопите имаше четири стола с високи облегалки — четири бели, безупречно чисти стола, поставени в клиничен порядък.

„Ефектът е клиничен“, помисли Дейвид. Тази изолирана част от траулера беше в противоречие с останалата част на мръсния кораб. Тя беше нещо като малък клиничен остров, заобиколен от разлагащи се морски боклуци и дискове за плъхове.

И тогава той ги видя. В ъгъла.

Пет стоманени сандъка, всеки с метални ленти съединени в горния край и заключени с тежки трезорни секрети. Отпред на всеки сандък бе ясно написано: МИНИ КОЕНИНГ, ЛТД.

Видя ги. Неоспорими, неопровержими.

Тортюгас.

Отвратителната размяна, извършена чрез Ерих Ринеман.

И той бе близо, толкова близо до онова, което търсеше. Последното обвинение.

В своя страх, а той се страхуваше, се преплитаха ярост и силно изкушение. Те бяха достатъчни, за да прекратят безпокойството, да го накарат да се концентрира само в целта. Да повярва само за няколко

минути в някаква мистична неуязвимост, въпреки ме убеждението му бе лъжливо и той знаеше това.

Това беше достатъчно.

Наведе се под първия илюминатор и приближи втория. Изправи се и погледна. Вратата на кабината беше точно срещу него. Това бе нова врата, а не оригиналната. Стоманена, с огромно резе, пуснато от вътрешната страна.

Учените от Пеенемюнде явно бяха не само клинично изолирани, но и като в самоналожен затвор.

Това резе, осъзна Дейвид, е неговият „алпийски проход“, който той трябва да премине без екипировка.

Отново коленичи и премина под илюминатора до края на стената на кабината. Остана на колене и милиметър по милиметър, с лице, прилепено до летвите, погледна зад ъгъла.

Караулът беше там, разбира се, и наблюдаваше пристанището, както беше прието за такъв вид караул. Палубата беше вътрешната линия на защита; с типичното отегчение, раздразнителност от досада, отпуснатост в бездействие и, отгоре на всичко, разочарование от безполезността.

Не беше в маскировъчните дрехи на Nabichtsnest, а в широк костюм, който обаче не скриваше мощното воинско тяло. Косата му беше подстригана късо, в стил „Вермахт“.

Беше се облегнал върху голяма лебедка за рибарска мрежа и пушеше тънка цигара, духайки безцелно дима в нощния въздух. До него имаше автоматична пушка с калибър — .30. Ремъкът ѝ беше свален и навит на масата. Пушката явно не бе докосвана от доста време, защото ремъкът беше влажен по повърхността.

Ремъкът... Дейвид издърпа колана от панталона си. Изправи се, пристъпи обратно към илюминатора, протегна ръка към парапета и извади две пречки от него, които бяха прикрепени към вътрешния корпус за рибарски мрежи. Тупна два пъти меко по парапета, после отново два пъти. Чу се пристъпване на пазача. Нямаше движение напред, само промяна в позата. Тупна отново. Два пъти. После още два пъти. Тихи, точни потупвания, предназначени, през равни интервали — това беше достатъчно за да пробуди любопитство, но недостатъчно, за да предизвика тревога.

Вече чу стъпките на пазача. Все още отпуснат, движейки се напред спокойно, без да чувства опасност, а само любопитство. Може би плуващо дърво от пристанището удря по корпуса; попаднало в течението, то се спуска и издига.

Пазачът заобиколи ъгъла, коланът на Сполдинг се уви около врата му, моментално се опъна, задавяйки вика му. Дейвид усуква колана, докато пазачът падна на колене, лицето му осезаемо потъмняваше в бледата светлина от илюминатора, устните му се свиха в сподавено страдание.

Дейвид не позволи на жертвата си да загуби съзнание — имаше да прекосява „алпийския проход“. Вместо това той пхна пистолета си в панталона протегна ръка към ножницата на кръста на пазача и извади байонета на карабината. Това беше любимият нож на бойците, рядко използван на върха на някоя пушка. Задържа острието под очите на пазача и прошепна.

— *Испански или немски?*

Мъжът го гледаше втренчено, с ужас. Сполдинг затягаше все повече примката, пазачът се задави от кашлица и се опита да вдигне два пръста. Дейвид прошепна отново, с натиснат нож към кожата под лявото око.

— *Немски?*

Мъжът кимна.

Той е германец разбира се, помисли Дейвид. И при това нацист. Дрехите, косата. Пеенемюнде олицетворяваше Третия райх. Учените бяха охранявани от свои хора. Той натисна острието на байонета така, че мъничко нараняване се появи под окото. Устата на пазача се отвори в уплаха.

— Ще правиш точно това, което ти кажа — прошепна Дейвид на немски в ухото му, — или ще ти извадя окото. Разбра ли?

Мъжът кимна почти безволево.

— Стани и извикай през илюминатора: „Имате важно съобщение от... Алтмюлер, Франц Алтмюлер.“ Те трябва да отворят вратата и да подпишат... Направи го! Сега! И помни — този нож ще е на инчове от лицето ти.

Пазачът се изправи шокиран. Сполдинг натисна лицето на мъжа към илюминатора, леко отпусна колана и смени позата си, минавайки

отстрани на мъжа до прозореца. Лявата му ръка държеше колана, а дясната — ножа.

— Сега! — прошепна Дейвид, движещ острието в полукръгове.

Отначало гласът на пазача бе измъчен, изкуствен. Сполдинг се премести по-близо. Пазачът знаеше, че ще живее само секунди, ако не изпълнява.

Той изигра номера си.

Забеляза се раздвижване по койките в кабината. Започнаха с недоволни оплаквания, които обаче рязко затихнаха при споменаване името на Алтмюлер.

Нисък мъж на средна възраст стана от лявото по-ниско легло и тръгна, почти спящ, към стоманената врата. Той бе само по долно бельо. Дейвид придвижи пазача около ъгъла на стената и достигна вратата при звука на плъзгащото се резе, след това го блъсна срещу стоманената панела с увития колан. Вратата се отвори рязко. Дейвид сграбчи дръжката, хвърли ножа, издърпа пистолета и притисна дулото в черепа на дребния учен.

— *Schweigen* — прошепна рязко. — *Wenn Ihnen ihr Leben lieb ist!*

Тримата мъже в леглата бяха по-възрастни. Те се препъваха, ставайки от леглата, треперещи и безмълвна. Пазачът, давайки се още, започна да се съсредоточава около себе си и стана. Сполдинг направи две крачки и удари диагонално с пистолета мъжа по слепоочието, просвайки го на палубата.

Старият мъж, който се страхуваше по-малко, отколкото двамата му придружители, се вгледа в Дейвид. Той се почувства засрамен, без да може да си обясни причините. Насилието нямаше място в тази антисептична кабина.

— Няма какво да се разправам с вас — рязко прошепна Дейвид на немска — Вие изпълнявате заповеди. Но не се съмнявайте — ще ви убия, ако издадете звук. — Показа листове до микроскопа, те бяха изпълнени с числа в колони. — Вие! — той посочи с пистолета към стария човек. — Дайте ми онези листове! Бързо!

Старият мъж крачеше тежко и несигурно през кабината до клиничната работна територия. Вдигна листовите от масата и ги подаде на Сполдинг, който ги пхна в мокрия джоб на панталона си.

— Благодаря... Сега! — Насочи оръжието към другите двама — Отворете един от тези сандъци! Направете го веднага!

— Не!... Не! В името на Бога! — каза с нисък глас, изпълнен със страх, по-високият от учените, който бе на средна възраст.

Дейвид сграбчи стария мъж, застанал до него. Стегна ръка около отпуснатата плът на старата шия и вдигна пистолета към главата му. Сложи палец на ударника и каза спокойно:

— Ще отворите сандъка или ще убия този човек. След това ще обърна пистолета към вас. Повярвайте ми, нямам друг изход.

По-ниският мъж обърна глава, умолявайки тихо по-високия. Възрастният човек, когото Дейвид държеше здраво, беше водачът Дейвид знаеше това. Един възрастен... *alter-Anfuhrer* винаги заема мястото на лидер при германците.

По-високият учен от Пеенемюнде тръгна, правеше всяка крачка със страх, към далечния край на клиничния работен плот, където имаше редица от ключове на стената. Взе един и колебливо отиде до най-близкия метален сандък. Наведе се надолу и сложи ключа в ключалката, секретът щракна и се отключи.

— Отвори капака! — изкомандва Сполдинг. Безпокойството му стана причина шепотът му да бъде по-висок, твърде висок, както сам осъзна.

Капакът на железния сандък бе тежък, германецът трябваше да го вдигне с две ръце, бръчките около очите и устата му издаваха усилие. Като достигна деветдесетградусов ъгъл, веригите от двете страни се опънаха, чу се щракане на закопчалка и капакът се застопори наместо.

Вътре имаше дузини еднакви отделения в нещо, наподобяващо плъзгащи се табли, нещо подобно на голяма сложна кутия за рибарски принадлежности. Чак сега Дейвид разбра, че предната част на стоманената кутия е на панти; тя също можеше да бъде отворена или свалена, още по-точно — позволяваше на таблите да се плъзгат навън.

Във всяко отделение имаше два малки тежки хартиени плика и бе постлано с пластове мека хартия. Само на горната табла имаше дузини от пликове.

Дейвид освободи възрастния човек, като го подбутваше обратно към моряшките легла. Размахна пистолета към високия германец, който отвори сандъка, и му заповяда да се присъедини към другите двама. Протегна ръка към стоманения сандък, извади малък плик и го приближи към устата си. Скъса ръба със зъби. Изтърси го на земята —

мажи прозрачни късчета самороден диамант се разпиляха по пода на кабината.

Диамантите от „Коенинг“.

Наблюдаваше германските учени, докато смачкваше плика. Те се бяха втренчили в камъчетата на пода.

„Защо не?“ — помисли Дейвид. „В тази кабина бе решението за Пеенемюнде. В онези сандъци бяха инструментите, които ще сеят смърт върху стотици хиляди, тъй както и проектите за жироскопи, за които бяха разменени, щяха да направят възможна по-нататъшната смърт, по-нататъшното избиване.“

Бе готов да хвърли плика с отвращение и да напълни джобовете си с другите, когато очите му уловиха някакъв надпис. Той изпъна плика, с пистолет, насочен към германците, и погледна надолу. Единствената дума бе:

echt

Истински. Естествени. Този плик, тази табла, този стоманен сандък бяха минали проверка.

Бръкна долу и грабна толкова пликове, колкото можа да вземе с лявата си ръка, и ги пъхна в джоба на панталона си.

Това беше всичко, от което имаше нужда за обвинението.

Това беше всичко. Това бе значението.

Имаше още едно нещо, което можеше да направи. От още по-актуално практическо естество. Прекоси до работния плот и отиде до редицата от четири микроскопа, удряйки с дулото на пистолета си поотделно всяко оптическо стъкло и всеки окуляр. Погледна за лабораторна кутия, от тези, в които се носи оптическо оборудване. Трябваше да има такава!

Тя беше на пода под дългата маса. Изрита я с босия си крак и се наведе да отвори закопчалката. Още процепи и табли, само че тези бяха пълни с оптически стъкла и мажи черни тръбички, в които да се слагат те.

Наведе се и преобърна кутията, дузини от кръглите оптически стъкла изпадаха от кутията на пода. Бързо, доколкото можеше, грабна най-близкия бял стол и го стовари върху купчината от стъкла.

Разрушението не бе пълно, но повредите бяха достатъчни може би за четирийсет и осем часа. Започна да се изправя, оръжието му, все още насочено към учените, очите и ушите му нащрек. Той го чу! Той го усети. И едновременно разбра, че ако не се отмести, ще бъде убит. Хвърли се на пода вдясно, ръката над и зад него се спусна надолу, ножът на карабината разреза въздуха и се отправи към мястото, където преди по-малко от секунда бе неговият врат.

Той бе забравил проклетия щик на пода. Беше го захвърлил. Пазачът, вече дошъл в съзнание го беше взел.

Нацистът успя да изкрещи преди Сполдинг да скочи върху коленичилата фигура, удряйки главата му върху дървения под с такава сила, че кръвта мигновено бликна на тънки струйки от нея. Но този единствен вик бе достатъчен.

— Има ли нещо лошо? — дойде глас отвън, двайсет ярда встрани, от товарния док. — Хайнрих! Извика ли?

Нямаше секунда, дори миг за колебание. Дейвид изтича до стоманената врата, издърпа я да се отвори и притича зад ъгъла на стената, до закритата част от перилата. Докато правеше това, се показва пазач, караулът от носа на траулера. Пушката му беше на височината на кръста и той стреля.

Сполдинг също стреля. Но чак когато разбра, че е ударен. Куршумът на нациста бе засегнал кръста в страничната част, чувстваше кръвта да просмуква в панталона му.

Хвърли се през перилата във водата и чу викове и крясъци от кабината и на кея.

Той се бореше с мръсната тиня на Рио и се опитваше да държи главата си отгоре. Къде беше? В каква посока? Накъде? За Бога, *накъде?*

Викове вече бяха по-силни, прожектори бяха запалени из целия траулер, като кръстосваха и водите в пристанището. Чувахе крещящи по радиото мъже, както могат да крещят само паникьосани хора. Бяха обвиняващи, безпомощни.

Изведнъж Дейвид осъзна не тук нямаше лодки. От кея не идваха лодки с прожектори и мощни пушки, което би било гибел за него.

Нямаше лодки.

И той почти се засмя. Операцията в Очо Кале бе толкова секретна, че те не позволяваха на малки съдове да акостират в

опустелия район.

Държеше страната си, доколкото бе възможно, плувайки под водата, и правеше това толкова бързо, колкото можеше. Траулерът и крещящите пазачи на Ринеман и Алтмюлер избледняваха в леката мъгла на пристанището. Сполдинг се опитваше да държи главата си отгоре, надявайки се на Бога, че плува в правилна посока.

Чувстваше, че е ужасно уморен, но не можеше да си позволи да се отпусне. Не можеше да си позволи това! Не и сега!

Той имаше обвинението срещу „Тортюгас“! Той погледна вехите на траулера. Може би на двеста, триста ярда. Бяха десните вехи, десните кейове! Те... те *трябваше* да бъдат!

Почувства, че водата около него се раздвижи и тогава видя морските змиорки да се удрят по тялото му. Кръвта от раната ги привличаше. Отвратителна маса от пляскащи, огромни червеи се бяха събрали около него.

Той удряше и риташе и се опитваше да сподави вика си. Удряше водите пред себе си, ръцете му бяха в непрекъснат допир с мазните змии на пристанището. Очите му бяха пълни със светещи точки и проблясъци от жълто и бяло, гърлото му бе сухо във водата, челото му пулсираше.

Когато вече изглеждаше, че викът ще се изтръгне, че не може да не се изтръгне, усети ръка в своята ръка. Почувства да повдигат раменете му, чу гърлените звуци на ужасения си глас, дълбок, уплашен, отвъд собствената му издръжливост. Успя да погледне надолу и да види, докато кракът му продължаваше да се влачи по стълбата, множеството змиорки под себе си.

Юджиин Лайънс го носеше, *носеше* го! Към автомобила на военноморската база. Той бе доловил, но още не осъзнаваше факта, че Лайънс го сложи внимателно на задната седалка.

След това Лайънс се качи след него и Дейвид разбра, въпреки че не можеше да проумее... Лайънс го удряше. Силно. Много силно.

Преднамерено. Без ритъм, но с голяма сила. Удрянето не спираше! Не можеше да го спре! Не можеше да спре полусъсипания, с разрушено гърло Лайънс, който го удряше.

Можеше само да плаче. Да плаче като дете. И изведнъж той *можа* да го накара да спре. Махна ръце от лицето си и хвана китките на Лайънс, готов при нужда да ги счупи. Той мигаше и гледаше

втречено физика. Лайънс се усмихна в тъмнината. Проговори със своя измъчен шепот:

— Съжалявам... Вие бяхте... във временен шок, приятелю мой.

В багажника на колата на Военноморската база имаше добре оборудван комплект за първа помощ. Лайънс напълни раната на Дейвид със сулфамид на прах, постави отгоре парчета марля и я притисна към кожата с лейкопласт, широк три инча. Тъй като раната беше порезна, а не прободна, кръвотечението спря. Щеше да издържи, докато стигнат до лекар. Дори в случай, че се наложи да чакат ден или ден и половина, нямаше да има сериозни последици.

Караше Лайънс.

Дейвид наблюдаваше съсредоточено изтощения мъж зад волана. Явно се чувстваше несигурен, но усърден — това беше единственото точно описание, което можеше да му се направи. От време — навреме натискаше прекалено силно педала за газта, вълните на висока скорост явно го плашеха, след което изпитваше раздразнение. Все пак, само след няколко минути зад волана той изглежда започна да изпитва тиха наслада да управлява колата по завои.

Дейвид знаеше, че трябва да направи три неща: да се свърже с Хендерсън Гранвил, да говори с Джиин и да отиде в убежището, което, надяваше се на Бога, Джиин е успяла да открие. Ако има възможност да доведат лекар при него, щеше да е добре. Ако ли не, той ще поспи, защото усещаше, че ще премине точката на нормално функциониране, ако не успее да си почине.

Колко често бе търсил изолирани пещери в северните провинции? Колко пъти бе трупал клони пред малки пещери, за да може тялото и умът му да възвърнат баланса на обективността, която можеше да спаси живота му? Той трябваше да намери именно такова място за почивка и сега.

А утре ще направи последните спогодби с Ерих Ринеман.

Последните страници на обвинението.

— Трябва да намерим телефон — каза Дейвид. Лайънс кимна с глава и продължи да кара.

Дейвид насочи физика обратно към центъра на Буенос Айрес. По негови предположения все още имаше време, докато военноморската

база изпрати патрул. Оранжевите отличителни белези върху калниците на колата щяха да разколебаят полицаите на Буенос Айрес да проявяват любопитство. Всички знаеха, че американците са нощни птици.

Той си спомни за телефонната кабина. В северната част на Каса Росада. Същата онази телефонна кабина, в която наетият от Юни Корсо убиец, изпратен от Рио де Жанейро, бе загубил живота си.

Петнайсет минути по-късно пристигнаха на Плаза де Майо, обиколиха колелото, за да се убедят, че не са били следени. Площадът не беше безлюден. Изгледът бе точно такъв, какъвто го обявяваше плакат отпреди войната — Париж на Западното *полукълбо*. Също както в Париж, и тук можеха да се забележат десетки хаймани в ранните часове, облечени главно в скъпи дрехи. Такситата спираха и тръгваха, проститутки правеха последни опити да хванат по-богати клиенти, уличните светлини се отразяваха във фонтаните, влюбени топяха ръцете си в тях.

Плаза де Майо в три и половина сутринта не беше мъртво, скучно място за работа. И Дейвид беше благодарен за това.

Лайънс спря колата пред телефонната кабина и Сполдинг слезе.

— Каквото и да е то, явно си попаднал на най-уязвимото място в Буенос Айрес. — Гласът на Гранвил звучеше твърд и точен.

— Трябва да се върнеш в посолството за собствената си безопасност, както и за добрите дипломатически отношения.

— Страхувам се, но ще трябва да си по-ясен — отговори Дейвид. И ето, че Гранвил започна да обяснява.

Контактите, на които посланикът смяташе, че може да разчита, „един или два“, в хунтата, разбира се, бяха сведени само до един. Този човек бе направил запитване за траулера, акостираше в Очо Кале, и в последствие бе арестуван в дома му. Това беше информацията, която Гранвил бе успял да получи от изпадналата му в истерия жена.

Един час по-късно посланикът получил съобщение от връзката си в парламента. Той му съобщил, че „приятелят“ му е убит при автомобилна катастрофа и счел, че веднага трябва да му съобщи като изразил мнението си, че това е голямо нещастие.

След като Гранвил се опитал да се свърже повторно със съпругата, се намесил един телефонист и обяснил, че телефонът е изключен.

— Ти ни замеси, Сполдинг! Не можем да работим при положение, че разузнаването ни виси на врата. Обстановката в Буенос Айрес е ужасно деликатна.

— Вие *сте* замесени, сър. На няколко хиляди мили оттук хората стрелят един в друг.

— По дяволите! — Това беше най-неочакваното възклицание, което Дейвид очакваше да чуе от Гранвил. — Научи демаркационните си линии! Всички имаме работа за вършене в зависимост от, ако искаш наречи ги изкуствени параметри, които са ни поставена! Повтарям, сър! Върнете се обратно в посолството и ще уредя незабавното ви заминаване за Съединените щати. Или, ако откажете идете във военноморската база *Тя е* извън моята юрисдикция — няма да бъдеш част от посолството вече!

„Господи!“, помисли си Дейвид. *„Изкуствени параметри. Юрисдикции. Дипломатическа деликатност.* И то в момент, когато умират мъже, унищожават се армии, заличават се градове! Именно в този момент можеха да се намерят и такива мъже, които си играеха на думи и отношения!“

— Не мога да отида във военноморската база. Но мога да ви дам неща, по които бихте могли да помислите. През следващите четирийсет и осем часа всички американски кораби и самолети, намиращи се в крайбрежната зона ще навлязат в радио — и радарно затъмнение! Всичко ще остане на земята неподвижно. Това е свещено военно правило. Смятам, че ще бъде най-добре, ако разберете причината! И тъй като смятам, че аз я знам и ще се окажа прав, *дипломатическата ви развалина* е доста по-кирлива от всичко, което можете да си представите! Пробвайте се с човек на име Суонсън от Министерството на войната, с генерал Алан Суонсън! А, и още нещо — кажете му, че съм открил „Тортюгас“!

Дейвид тресна телефонната слушалка с такава сила, че от нея паднаха парчета бакелит. Имаше желание да избяга. Да отвори вратата на задушавачната го кабина и да побегне навън.

Но къде можеше да отиде? Нямаше къде да отиде.

Пое дълбоко няколко глътки въздух и още веднъж набра номера на посолството.

Гласът на Джиин беше нежен, пълен с безпокойство. Значи все пак бе успяла да открие място!

Той и Лайънс трябвало да карат право на запад по Ривадавиа до най-отдалечените предградия на Буенос Айрес. В края на Ривадавиа имало един път вдясно, той можел да се различи по огромна статуя на Мадоната поставена в началото му. Пътят водел към равен озеленен терен или с други думи, *провинция*. Трийсет и шест мили след Мадоната имало друг път, отляво, този път можеше да се отличи по телефонните кабелни свръзки, събрани в трансформаторна кутия на върха на двойнообезопасен телефонен стълб. Пътят водел до ферма, принадлежаща на Алфонзо Куезаро. Сеньор Куезаро нямало да бъде там... при тези обстоятелства. Нито жена му. Все пак щяло да има някакъв минимален персонал, помещенията на останалата част от персонала щели да са свободни за непознатия приятел на госпожа Камрън.

Джиин ще изпълни заповедите му, тя няма да напуска територията на посолството.

И, да — тя го обичаше. Ужасно много.

Зазоряваше се по пътя. Имаше топъл бриз, Дейвид трябваше да си припомня, че е януари месец. Аржентинското лято. Един от персонала на Естансио Куесаро ги посрещна на няколко мили след телефонния стълб, на входа на фермата, и ги придружи до *renchena*, група от едноетажни малки къщички, които се намираха в близост до голямата къща. Бяха отведени до една кирпичена къщичка, която се намираше най-далече в сравнение с останалите къщи. Тя беше непосредствено до оградено пасбище — поля, простиращи се докъдето стига погледа. Къщата беше на надзирателя на фермата.

Дейвид веднага отгатна този факт само като погледна покрива и видя единствената телефонна жица. Надзирател на ферма трябва да има възможност да ползва телефон.

Човекът, който ги придружаваше, отвори вратата и застана на прага, явно изпитващ желание да ги остави. Той докосна ръката на Дейвид и проговори на испански, примесен с пампаски индиански.

— Телефоните тук са с телефонист. Услугите са доста лоши, не като в града. Това трябва да ви предам, *сеньор*.

Това не беше информацията, която мъжът искаше да му предаде. По този начин той му съобщаваше да бъде внимателен.

— Ще запомня това — отговори Сполдинг. — Благодаря.

Мъжът напусна бързо и Дейвид затвори вратата. Лайънс стоеше в другия край на стаята, в центъра на малка арка, наподобяваща тази в манастирите, която водеше до някакво закътано, осветено от слънцето местенце. Металната кутия, в която бяха проектите на жироскопите, беше в дясната му ръка, с лявата той повика Дейвид.

Зад арката имаше кът, а в центъра под продълговатите прозорци, гледащи към полята, беше поставено легло.

Сполдинг разкопча панталона си и бавно го събу.

Той падна с цялата си тежест върху твърдия матрак и веднага заспа.

Струваше му се, че само преди минути е прекрачил малката арка на облетия от слънце кът.

Почувства търсеци пръсти около раната си, трепна от студено-топлата течност, която сложиха на кръста му, и от отлепването на лейкопласта.

Отвори очи и видя фигурата на някакъв мъж, надвесена над леглото му. До него стоеше Лайънс. На края на твърдия матрак се виждаше неизменната лекарска чанта. Мъжът, надвесен над него, явно бе лекар. Той проговори на невероятно чист английски език.

— Спали сте почти осем часа. Това е най-доброто лекарство, което човек би могъл да ви предпише... Ще зашия на три места, това трябва да свърши работа. Ще има известно неудобство, но с лентата ще бъдете доста подвижен.

— Колко е часът? — попита Дейвид.

Лайънс погледна часовника си. Той прошепна, но думите бяха съвсем ясни:

— Два... часа.

— Благодаря, че дойдохте тук — каза Сполдинг, обръщайки се настрани, за да позволи на доктора да върши работата си.

— Изчакайте, докато се върна обратно в кабинета си в Палермо. — Докторът се изсмя тихо, язвително. — Сигурен съм, че съм вписан в някой от техните списъци. — Направи първия шев, като окуражаваше Дейвид с усмивка. — Оставих съобщение, че съм на раждане в отдалечена ферма... Готово. — Той върза концата и прокара ръка по кожата. — Още два шева и ще бъдем готови.

— Смятате ли, че ще ви задават въпроси?

— Не. Не смятам. Хунтата често затваря очи. Няма изобилие от лекари тук... Доста забавно е, че разпитващите неизменно търсят безплатни медицински съвети. Смятам, че отговаря на манталитета им.

— А аз мисля, че вие просто покривате нещата. Смятам, че е опасно.

Лекарят изведнъж прекъсна работата си и погледна Дейвид.

— Джиин Камрън е много специален човек. Ако започнат да пишат история на Буенос Айрес по време на войната, то нейното име ще бъде поставено на видно място.

Продължи работата си отново, без да дава допълнителни обяснения. Дейвид имаше чувството, че докторът не желае да говори повече. Явно бързаше.

Двайсет минути по-късно Сполдинг стана на крака, за да изпрати лекаря до вратата на кирпичената къщичка. Той стисна ръка на медика.

— Съжалявам, но не мога да ви платя — каза той.

— Вече сте го сторили, полковник. Аз съм евреин.

Сполдинг не пускаше ръката на доктора. Вместо това той я стисна още по-здраво, но не за поздрав.

— Моля, обяснете ми.

— Няма какво да обяснявам. Сред цялата еврейска общност се говори много за американския офицер, който се противопоставя на онази свиня... Ринеман свинята.

— Това ли е всичко?

— Достатъчно е — каза докторът, като изтегли ръката си от тази на Сполдинг и излезе навън. Дейвид затвори вратата.

Ринеман свинята. Време беше да се справи с Ринеман.

Гърлен глас започна да крещи в телефонната слушалка. Дейвид си представяше изпъкналите синьо-черни вени по повърхността на подпухналото, загоряло от слънцето лице. Сякаш виждаше пред себе си малките, изпъкнали от ярост очички.

— *Ти си бил! Ти си бил!* — Повтаряше обвинението непрекъснато, сякаш се надяваше именно това повторение да предизвика отхвърлянето му.

— Аз бях — каза Дейвид, като умишлено подчертаваше думите.

— *Мъртъв си! Мъртъв си!*

Дейвид проговори тихо и бавно. Отмерено.

— Ако ме убие, шифър до Вашингтон няма да има, нито пък радио — и радарно затъмнение. На екраните ще се забележи онзи траулер и в секундата, в която се появи подводница в близост до него, ще бъдат взривени наместо.

Ринеман замълча. Сполдинг долавяше ускореното дишане на немския евреин, но нищо не каза. Остави го да помисли върху нещата, за които бе загатнал. Най-накрая Ринеман проговори. Със същата точност.

— Значи, имаш какво да ми съобщиш? Иначе нямаше да се обадиш.

— Точно така — съгласи се Дейвид. — Имам какво да кажа. Предполагам, че ще вземеш комисионна. Не мога да повярвам, че би могъл да уредиш тази сделка без нищо.

Ринеман направи пауза още веднъж. Отговори внимателно, като тежкото му дишане се чуваше по телефона.

— Не... Това е сделка. Всички услуги трябва да се плащат.

— Но плащането идва по-късно, нали? — Дейвид се стремеше да говори спокойно, безпристрастно. — Ти не бързаш за никъде, всички са там, където искаш да бъдат... Няма да има радиосъобщения от Швейцария, че сметките са оправени. Единственото съобщение, което очакваш, е от една подводница, която ще ти съобщи, че диамантите от мините „Коенинг“ са прехвърлени от траулера. Само тогава ще мога да излетя оттук с плановите. Това ще бъде сигналят — Сполдинг се изсмя с къс, студен смях. — Много професионално, Ринеман. Поздравявам те.

Гласът на финансиста долетя до него много тих и предпазлив.

— Какво искаш да кажеш с това?

— Много професионално... Аз съм единственият човек, който може да ти помогне да получиш съобщение от подводницата. И никой друг. Притежавам шифрите, които могат да изключат светлините, да накарат радарните екрани да загаснат... Но очаквам да ми се плати.

— Ясно... — Ринеман се поколеба.

— Доста самонадеяно изискване. Шефовете ти искат да получат плановите на жироскопите. Ако застрашиш по някакъв начин доставянето им, наказанието ти със сигурност ще бъде екзекуция. Разбира се, не официално афиширана, но резултатът ще бъде същият. Сигурно знаеш това.

Дейвид започна да се смее отново; смехът му и този път беше кратък, но добродушен.

— Много далеч си от нещата. *Много далеч.* Може да има екзекуции, но не и моята. До снощи знаех само половината от цялата

история. Сега знам *цялата*... Не, не и *моята* екзекуция. От друга страна, ти *действително* имаш проблем. Знам *това*, все пак четирите години, прекарани в Лисабон, са ме научили на някои неща.

— И какъв ми е проблемът?

— Ако стоката от „Коенинг“, намираща се в Очо Кале, не бъде доставена, то Алтмюлер ще изпрати цял батальон тайни агенти в Буенос Айрес. Няма да можеш да се отървеш.

Отново тишина. А именно в тази тишина беше потвърждението, че Дейвид е прав.

— Значи сме съюзници — каза Ринеман. — За една нощ си напреднал много. Поел си опасен риск и си прескочил много препятствия. Възхищавам се от подобни агресивни амбиции. Сигурен съм, че може да се уреди нещо.

— И аз бях сигурен, че ти ще си сигурен.

— Ще обсъждаме ли някакви конкретни цифри?

Дейвид се изсмя тихо.

— Плащането от теб е като... преди снощи. Само половината. Нека твоята половина бъде щедра. В Швейцария. Втората половина ще бъде платена в Щатите. До края на живота си ще имам много щедри подчинени. — Дейвид изведнъж проговори отсечено. — Искам да знам имена.

— Не разбирам...

— Помисли си. На мъжете, които са в *дъното* на тази операция. От американска страна. Техните имена искам да знам. Не имената на счетоводител, нито пък на объркан бригаден генерал. Останалите... Без тези имена няма да има никаква сделка. Никакви шифри.

— Учудващо — мъжът от Лисабон няма никаква съвест — продължи Ринеман явно респектирай. — Ти си... както казвате вие, американците... доста отвратителен човек.

— Имах възможност да наблюдавам майсторите в действие. Помислих... и си казах — защо пък не?

Ринеман явно не бе слушал отговора на Дейвид. Изведнъж интонацията му започна да издава подозрение.

— Ако си стигнал до този извод снощи... за лично обогатяване, защо направи онова снощи? Трябва да ти кажа, че повредата не е непоправима, но защо я *направи*?

— По най-прости причини. Не бях мислил по този въпрос снощи. Не бях стигнал до този извод... снощи. — „Господ ми е свидетел, че това бе самата истина“, помисли си Дейвид.

— Да. Мисля, че разбирам — каза финансистът. — Една много хуманна реакция...

— Искам да получа и остатъка от плановите — прекъсна го Сполдинг. — А ти искаш да изпратя шифъра. За да спазим разписанието, ще разполагаме с трийсет и шест часа, с толеранс два — три часа. Ще ти се обадя в шест часа. Бъди готов да действаш.

Дейвид затвори телефона. Пое дълбоко въздух и осъзна, че се поти, а малката къщичка беше хладна. През отворения прозорец подухваше лек ветреца откъм полята, пердетата се люлееха. Той погледна Лайънс, който седеше и го наблюдаваше от един висок плетен стол.

— Как се справих? — попита той.

Физикът преглътна и проговори. На Сполдинг му дойде наум, че или вече свикваше с напрегнатия глас на Лайънс, или говорът на Лайънс се подобряваше.

— Много... убедително. Като изключим само... потта по лицето и изрази... в очите ти. — Лайънс се усмихна, след което моментално зададе сериозен въпрос. — Има ли... шанс да получим остатъка от чертежите?

Дейвид запали клечка кибрит и я поднесе към цигарата си. Глътна дима, погледна към леко люлеещите се пердета на отворения прозорец и се обърна към физика.

— Мисля, че трябва да се разберем, докторе. Не ми пука въобще за тези чертежи. Може би трябва да ме интересуват, но всъщност въобще не ми пука за тях. И ако, за да се сдобием с тях, трябва да рискуваме онзи траулер да стигне до подводницата, е абсурдно. Що се отнася до мен, ние притежаваме три четвърти от всичко, което има. А това е дяволски много... Има едно-единствено нещо, което искам — имената... Имам доказателствата, сега ми трябва имената.

— Искаш отмъщение — каза тихо Лайънс.

— Да!... *Исусе! Да, искам отмъщение!* — Дейвид загаси току-що запалената си цигара, прекоси стаята, отиде до отворения прозорец и погледна навън към полята — Извинявай, не исках да ти викам. Или

може би трябва. Ти чу какво каза Фелд, видя какво донесох от Очо Капе. Знаеш цялата гнила... отворителна история.

— Знам, че... онези мъже, които управляват самолетите... не са отговорни... Знам, че вярвам, че... Германия трябва да изгуби тази война.

— *За Бога!* — почти изрева Дейвид, обръщайки се от прозореца. — *Ти видя! Ти поне трябва да разбереш!*

— Искаш да кажеш... че няма значение? Не вярвам на всичко това... а смятам, че и ти не го вярваш.

— Не знам в какво вярвам!... Не, *всъщност* знам. Знам на какво се съпротивлявам, защото именно то *не оставя място* за вяра... А това значи, че искам да знам тези имена.

— Трябва да ги получиш... Въпросите ти са страхотни... от морално естество. Смятам, че ще ти причиняват болка... дълги години. — Лайънс явно не можеше да прекъсне потока от думи. — Признавам... без значение какво точно се случи... че Ашър Фелд е прав. Тази война *не трябва* да бъде изтъргувана, а... трябва да бъде спечелена.

Лайънс спря да говори и потърка гърлото Дейвид прекоси стаята до масата, на която Лайънс държеше кана с вода и наля една чаша. Той я занесе на изморения физик и му я подаде. На Дейвид му дойде на ум, докато отговаряше на жеста на благодарност, че е странно... От всички мъже, които познаваше, този изтощен отшелник, който стоеше пред него, не би спечелил нищо от края на войната. Нито от нейното съкращаване. И все пак Юджиин Лайънс беше развълнуван от ангажимента на Ашър Фелд. Може би в личната болка, която изпитваше, Лайънс осъзнаваше по-простите въпроси, които собствената му ярост бе изопачила.

Ашър Фелд. Хотел „Алвер“.

— Слушай ме — каза Сполдинг. — Ако има някакъв шанс... а може да съществува такъв, ще се опитаме да получим и чертежите. Има възможност за сделка, доста опасна... не за нас, а за твоя приятел Ашър Фелд. Ще видим. Не обещавам нищо. Първо трябва да получа имената... Това е успореден маршрут, докато науча имената. Ринеман трябва да смята, че искам чертежите точно толкова, колкото и той иска диамантите... Ще видим.

Чу се слабият, странен звънец на провинциалния телефон. Сполдинг вдигна слушалката.

— Балард е — каза гласът загрижено.

— Да, Боби?

— Надявам се, че си чист. Разпространяват се доста глупости, които говорят за обратното. Продължавам под предположението, че разумен човек не би се озовал пред военния съд, за да бъде осъден на дълги години затвор само за няколко долара.

— Съвсем разумно предположение. Какво има? Получи ли информацията?

— Най-напред най-важното. А то е, че военноморската база те иска жив или мъртъв, състоянието не е от значение. Лично аз смятам, че биха предпочели да си мъртъв.

— Открили са Миихан и шофьора...

— Точно така! След като са били търкаляни и съблечени по гащи от някой странстващ *разбойник*. Полудели са! Те повдигнаха въпроса с тази глупост да не бъде алармирано посолството за това, че Феърфакс те издирва. Феърфакс е съвпадение, в действителност самите *те* те искат. За нападение, кражба и така нататък.

— Добре. Това можеше да се очаква.

— Да се очаква ли? Ох, много си забавен! Смятам, че не е необходимо да ти казвам за Гранвил. Номераторът ми прегря от него! Вашингтон подготвя някаква суперсекретна кодировка, така че съм вързан за бюрото, докато пристигне.

— Значи той нищо не знае! Те прикриват нещата — каза Сполдинг ядосано.

— По дяволите, не знае ли? Прикриват ги, казваш! Това мълчание по радиото... нахендрил си се право в *неизпълнение* на заповеди на висшето командване! Проект на Централното съюзническо... идващо направо от Министерството на войната.

— Обзалагам се, че е от Министерството на войната. Мога да ти кажа и точния отдел.

— Вярно е... Една подводница ще докара двама много важни берлинчани. Извън твоите правомощия е... това не е твоя работа Гранвил ще ти каже това.

— Лайнарщини! — провикна се Дейвид. — Пълни лайнарщини! *Прозрачни са!* Попитай, който и да е агент от Европа. Не може да

изкараш *Briefmarke* от което и да е германско пристанище. Никой не знае това по-добре от мен!

— Интересно... от онтологична гледна точка. Прозрачността не е качество, което човек може да свърже с...

— Без шеги! Чувството ми за хумор се изчерпа! — Изведнъж Дейвид осъзна, че няма причина да крещи на криптографа. Нагласата за събитията, която имаше Балард, беше същата както преди осемнайсет часа... усложнени събития, може би, но той нямаше и понятие, че става въпрос за смърт или оцеляване. Той не знаеше за клането в Сан Телмо, нито за уредите, предназначени за Пеенемюнде, намиращи се в Очо Кале. Нямаше представа и за Хаганах, която бе проникнала в най-секретните служби на Военното разузнаване. Нито щеше да разбере тези неща точно сега — Съжалявам. Прекалено много неща се стовариха на главата ми.

— Сигурно, сигурно — отговори Балард, сякаш бе свикнал да изтърпява крясъците на други хора. „Още една черта, характерна за повечето криптографи“, помисли Дейвид. — Джиин каза, че си се ударил, че си паднал и си се порязал лошо. Някой бутна ли те?

— Всичко е наред. Докторът вече идва... Откри ли информацията? За Айра Бардън.

— Ъ-хъ... Използвах направо Г-2 във Вашингтон Молба за получаване на телетипно досие на твое име. Този Бардън ще узнае за всичко.

Няма значение. Какво има в него?

— Цялото проклето нещо.

— Какво ти се... струва необичайно. Сигурно определенията на Феърфакс.

— Не споменавай Феърфакс. Само уточняват гриф „Строго секретно“... Той е в запас, не е в редовната армия. Фамилна компания за внос. Прекарал няколко години в Европа и в Средния Изток, говори пет езика...

— Един от които е иврит — прекъсна го Дейвид тихо.

— Точно така. Откъде...? Няма значение. Прекарал е две години в Американския университет в Бейрут, докато баща му бил представител на фирмата в Средиземноморието. Компанията се занимавала много с текстил в Средния Изток. Бардън се прехвърлил в Харвард, след това — в малък университет в щата Ню Йорк... Не съм

го чувал. Завършил е блискоизточни науки, се казва в досието. След завършването започнал работа в семейния бизнес и така до войната... Предполагам, че заради езиките са го взели там.

— Благодаря — каза Дейвид. — Изгори телетипа, Боби.

— С най-голямо удоволствие... Кога ще се появиш тук? Най-добре ела тук, преди Военноморската база да те е открила. Джиин може би ще успее да придума Хендерсън да успокои топката.

— До скоро. Как е Джиин?

— Ъ-хъ? Добре... Уплашена, нервна, предполагам. Ще видиш. Все пак тя е силно момиче.

— Кажй й да не се притеснява.

— Кажй й го ти.

— С теб ли е?

— Не... — Балард започна бавно да изрича думите. — Не, не е с мен. На път е към теб. Исква да те види...

— *Какво?*

— Сестрата. Сестрата на доктора. Тя се обади преди около час. Каза, че искаш да видиш Джиин. — Гласът на Балард изведнъж стана силен и твърд. — *Какво, по дяволите, става, Сполдинг?*

— Сигурно мъжът от Лисабон е очаквал контрамерки. Аз съм удивен, че той беше толкова небрежен — Хайнрих Щолц пренесе своята арогантност по телефона. — Мисис Камрън беше фланг, който вие приехте за сигурен, нали? На повикването от любимата е трудно да се противопоставите, нали така?

— Къде е тя?

— Тя е на път за Луджан. Ще бъде гостенка на Nabichtsnest. Почетна гостенка, уверявам ви в това. Хер Ринеман ще бъде много доволен, точно щях да му телефонирам. Искях да изчакам, докато залавянето бъде осъществено.

— Това е вече повече от позволеното! — каза Дейвид, като се опитваше да запази гласа си спокоен. — Вие използвате репресии в неутрален район. Дипломатически заложници в неутрална...

— Гостенка — прекъсна го германецът с наслада. — Едва ли спада към тях: снаха *починал* съпруг. Без официален статус. Толкова сложно е с тези американски социални церемонии.

— Знаете какво искам да ви кажа! Няма нужда от обяснения.

— Казах ви, че е *гостенка*! На един прочут финансист, с когото вие самият, бяхте изпратен да се свържете... относно международни икономически въпроси мисля. Евреин, изгонен от собствената си страна, която е противник на вашата. Не виждам причина за непосредствена тревога... Въпреки че може би ще трябва да се тревожите.

Нямаше причина да отлага повече. Джиин не бе страна от сделката, нито страна от обвинението. По дяволите обвинението! По дяволите ангажимента, който не значи нищо! Нямаше значение!

Единствено Джиин имаше значение.

— Какви са условията?

— Сигурен бях, че ще сътрудничите. Какво значение има за вас? Или за мен, наистина, вие и аз, ние изпълняваме заповеди. Да оставим философията за хората, които вършат велики дела. Ние ще преживеем.

— Не звучи като от истински вярващ. Беше ми казано, че сте вярващ — Дейвид говореше безцелно, трябваше му време, само секунди макар. За да помисли.

— Странно е, но съм вярващ. Страхувам се, че вярвам в света, който отминава. И само частично в този, който идва... Останалите проекти са в Habichtsnest. Вие и вашият аерофизик ще отидете там веднага. Бих искал да приключа нашите договаряния тази вечер.

— Чакайте! — Умът на Дейвид препускаше в догадки за избора на своя противник. — Това не е най-чистото гнездо, в което съм бил, има какво още да се желае от обитателите.

— Същото се отнася и до гостите...

— Две условия. Първо, да видя мисис Камрън още щом пристигна, второ, няма да изпратя кодовете, ако въобще трябва да се изпращат, преди тя да се е върнала в посолството. Заедно с Лайънс.

— Тези неща ще разгледаме по-късно. Все пак има едно предварително условие — Щолц спря — Ако не бъдете в Habichtsnest днес следобед, никога повече няма да видите мисис Камрън. Както видяхте последния път... Habichtsnest има толкова много развлечения, гостите се забавляват. За съжаление... в миналото имаше няколко страшни злополуки. На реката, в басейна... на кон...

Работникът им даде карта на пътищата, напълни резервоара на автомобила на военноморската база от помпата на ранчото. Сполдинг махна оранжевите отличителни знаци от броните и направи неясни номерата на колата, като издраска боята, докато седмиците започнаха да изглеждат като единици, а осмиците — като тройки. Сред това изби орнамента от покрива, шляпна черна боя по решетката и махна всичките четири капака на колелата. Най-послед взе ковашки чук и, за изненада на мълчаливия гаучо, удари по панелите на вратите, каросерията и покрива на колата.

Когато свърши автомобилът от военноморската база изглеждаше като всяка една таратайка от дълбоката провинция.

Тръгнаха от пътя към примитивна автострада, където при телефонна кабина на кръстопътя обърнаха на изток, към Буенос Айрес. Сполдинг настъпи педала на газта, вибрациите причиниха тракане на раздрънкан метал из колата. Лайънс държеше на коленете си

разтворената карта и ако беше вярно, можеха да стигнат в района на Луджан без да пътуват по главни магистрали. С това намаляваха опасността да бъдат разкрити от патрулите на военноморската база, които сигурно вече са по пътя.

Проклетата ирония! — помисли Дейвид. Безопасност... безопасност за Джиин, за него също... Действително... бе в контакт със същия враг, с който се бе борил толкова ожесточено повече от три година. Един враг, станал съдружник чрез невероятни събития, измами, извършени във Вашингтон и Берлин.

Какво каза Щолц? *Оставеше философията на мъже с велики дела.*

Значение и безсмислие?

Дейвид едва не подмина почти скрития вход на Habichtsnest. Приближаваше го от обратната страна по странична отсечка от пътя, по която бе пътувал само веднъж, и то през нощта. Причина за да намали и да погледне наляво, където забеляза редици черни следи от гуми върху светлата повърхност на входа. Те бяха скорошни и горещото слънце или непрекъснатият трафик не бяха успели да ги изтрият. Дейвид си спомни думите на пазача от кея в Очо Кале.

... Има голямо викаш.

Дейвид си представяше Ринеман, крещящ заповедите си, колона препускащи „Бентли“-та и „Пакард“-и, пищящи пронизително при излизането от скрития път на Habichtsnest в посока към тихата улица в Сан Телмо.

И без съмнение по-късно, в часовете преди изгрева — други автомобили с други, изпотени и уплашени верни хора да препускат към малкия изолиран полуостров, където бе Очо Кале.

С известна професионална гордост Сполдинг размишляваше, че той беше ги възпрял добре.

И двата лагера. Всички врагове.

Неясен план идваше на фокус, но само с контурите си. Зависеше от това, какво ги очаква в Habichtsnest.

И от тихите думи на омраза изречени от Ашър Фелд.

Патрулите, в техните маскировъчни униформи насочиха пушките си към приближаващия автомобил. Други държаха кучета, които се

дърпаха на ремъци, оголили зъби, лаещи ожесточено. Мъжът зад електрическата врата издаваше заповеди на тези отпред. Четирима от охраната изтичаха до колата и дръпнаха смачканите врати за да се отворят Сполдинг и Лайънс излязоха те бяха притиснати към превозното средство на военноморската база и претърсени.

Дейвид обръщаше главата си, като оглеждаше продължението на оградата отвъд двете страни. Той прецени височината и здравината на свързките, точките на електрически контакти на отсечките между дебелите стълбове. Ъглите на козирката.

Това беше част от неговия план.

Джиин изтича към него през терасата. Той я прегърна мълчаливо, за няколко секунди. Това беше кратък миг на здрав разсъдък и той бе благодарен за това.

Ринеман стоеше до парапета на около двајсет фута, а до него беше Щолц. Тесните очи на Ринеман гледаха Дейвид иззад торбичките на потъмнялата от слънцето плът. Погледът изразяваше враждебност, но и уважение. И Дейвид знаеше това.

Имаше и трети мъж. Висок блондин в бял костюм „Палм Бийч“, седнал до покритата със стъкло маса. Сполдинг не го познаваше.

— Дейвид, Дейвид. Какво *направих*? — Джиин не го пускаше. Той гледаше меката ѝ кестенява коса, отговаряйки ѝ тихо.

— Спаси живота ми, между другото...

— Третият райх има изключително задълбочено наблюдение, мисис Камрън — прекъсна го Щолц като се усмихна. — Ние наблюдаваме всички евреи, особено професионалистите. Знаем, че бяхте приятели с доктора в Палермо и още, че полковникът бе ранен. Всичко това беше доста просто.

— Включва ли вашето наблюдение над евреите и мъжа до вас? — попита Сполдинг монотонно.

Щолц пребледня леко, погледът му се премести директно от Ринеман към блондина на стола.

— Хер Ринеман разбра какво искам да кажа — каза Щолц. — Говоря прагматично за необходимото наблюдение на вражески елементи.

— Да, спомням си — каза Дейвид, освобождавайки се от Джиин, като я прегърна през раменете. — Бяхте много ясен вчера за необходимостта от някои практически стъпки. Съжалявам, че изпуснахте лекцията, Ринеман. Отнасяше се до концентрацията на еврейски пари... Ние сме тук. Хайде да започваме.

Ринеман отстъпи от парапета.

— Да, но най-напред така, че... кръгът да е затворен, искам да ви представя един познат, който долетя от Берлин. По неутрални пътища, разбира се. Искам да ви дам възможност да контактувате *директно* с него. Размяната е *по-естествена* по този начин.

Сполдинг погледна към блондина в белия „Палм Бийч“, костюм. Очите им се срещнаха.

— Франц Алтмюлер, Министерство на въоръженията, Берлин — каза Дейвид.

— Полковник Дейвид Сполдинг. Феърфакс. Бивш от Португалия — Мъжът от Лисабон — допълни Алтмюлер.

— Вие сте чакали — добави Ринеман, — които се бият като дяволи и безчестят домовете си. Казвам го и за двамата. И двамата да го чуете... А сега, полковник, да продължим.

Щолц отведе Лайънс долу до подстриганата тревна площ край басейна. Тук, до голяма кръгла маса, стоеше човек от охраната на Ринеман с метално дипломатическо куфарче в ръка. Лайънс седна с гръб към балкона, а пазачът вдигна куфарчето на масата.

— Отвори го — изкомандва Ерих Ринеман отгоре.

Пазачът изпълни заповедта, Лайънс извади плановете и ги разтвори на масата.

Алтмюлер проговори.

— Остани с него, Щолц.

Щолц погледна нагоре учуден, но не каза нищо. Той отиде до ръба на басейна и седна на стола с втренчени в Лайънс очи Алтмюлер се обърна към Джиин:

— Може ли да поговоря с полковника, моля?

Джиин погледна към Сполдинг. Тя пусна ръката си от неговата и отиде в далечния край на балкона. Ринеман остана в средата, гледайки надолу към Лайънс.

— Заради нас двамата — каза Алтмюлер — мисля, че ще трябва да ми разкажете какво стана в Сан Телмо.

Дейвид наблюдаваше внимателно германеца. Алтмюлер не лъжеше, не се опитваше да му устрои клопка. *Той не знаеше за Хаганах. Не знаеше и за Ашър Фелд.* Това беше единственият шанс на Сполдинг.

— Гестапо — каза Дейвид, обличайки лъжата в простотата на убеждението.

— *Невъзможно!* — Алтмюлер сякаш изстреля думата. — *Знаете, че е невъзможно! Аз съм тук!*

— Имах работа с Гестапо — в най-различни случаи, почти четири години. Познавам неприятеля, повярвайте ми.

— Грешите! *Не е възможно* такова нещо!

— Вие сте прекарвали твърде много време в министерството, но недостатъчно в полето на действие. Искате ли да направя професионален анализ?

— Кажете.

Дейвид се облегна на перилата.

— Измамен сте.

— *Какво?*

— Така, както и аз съм измамен. От тези, които използват значителните ни таланти. В Берлин и Вашингтон. Има забележително съвпадение, също... И двамата имат еднакви инициали... А. С.

Алтмюлер втренчено гледаше Сполдинг, сините му очи пронизваха, устата му беше полуотворена — не можеше да повярва. Каза името през зъби:

— *Алберт Шнеер...*

— *Алан Суонсън* — противопостави му Дейвид меко.

— Не може да *бъде* — каза Алтмюлер, но вече не така убеден, както би искал да покаже. — Той не знае...

— Не отивайте в полето на действие без малко предварителна тренировка. Няма да просъществувате дълго... Защо, мислите, предложих да направя сделка с Ринеман?

Алтмюлер слушаше, но не чуваше. Свали очи от Сполдинг; изглеждаше погълнат от една невероятна загадка.

— Ако това, което казвате, е истина — а аз не съм съгласен по никакъв начин, — кодовете няма да бъдат изпратени, размяната ще

бъде неуспешна. Няма да има замлъкване на радиото, вашата флота ще плува радарите и самолетите ще действат. Всичко е загубено!

Дейвид скръсти ръце отпред. Сега беше моментът, когато лъжата или щеше да бъде приета, или отхвърлена веднага. Знаеше това, чувстваше го, както го бе чувствал много често в Северната провинция, когато *лъжата* бе крайъгълен камък.

— Вашата страна играе по-грубо от моята. Това идва от „новия ред“. Моите хора няма да ме убият, те само искат да са сигурни, че не знам нищо. Всичко, което ги интересува са тези проекти... С вас е различно. Вашите хора пазят правото си на избор открито.

Дейвид спря и се усмихна на Ринеман, който се беше обърнал от позицията на наблюдател от балкона и гледаше към тях. Алтмюлер задържа поглед върху Сполдинг... „Неопитната «свързка» се учи“, помисли Дейвид.

— И по ваша преценка, какъв е този избор?

— Досещам се за два — отговори Сполдинг. — Задържат ме, изпращат друг човек с кодовете в последната минута и заменят проектите с фалшиви; или изнасят диамантите от Очо Кале по друг начин, а не по вода; трудно е с тези сандъци, но не е невъзможно.

— Тогава защо да не оставя това да бъде направено? Изкушавате ме.

Сполдинг гледаше нагоре. В необятното. Внезапно се обърна и погледна Алтмюлер.

— Не отивайте никога в полето на действие; няма да просъществувате и един ден. Останете си във вашето министерство.

— Какво значи това?

— Ако се използва каквато и да е друга стратегия, вие ще сте мъртъв. Вие сте уязвим сега. Имали сте работа с врага. Шпеер го знае, Гестапо го знае също. Единственият ви шанс е да използвате това, което знаете. Точно като мен. Вие — за живота си, аз — за огромна сума пари Господ знае, че самолетните компании ще направят пари; аз заслужавам част от тях.

Алтмюлер направи две стъпки към парапета и застана до Дейвид, като гледаше надолу към далечната река.

— Всичко това е толкова безсмислено.

— Не и когато се замислите — каза Сполдинг.

— В тази работа никога не се прави нещо за нищо.

Макар че гледаше точно напред, Дейвид почувства остро очите на Алтмюлер върху себе си. Той усети, че нова мисъл се оформя в мозъка на Алтмюлер.

— Благородството ви може да бъде вашата гибел, полковник... Ние все още можем да имаме нещо за нищо. А аз — медал на герой от Райха. Имам вас, мисис Камрън. Физикът е заменяем, сигурен съм... *Ще* изпратите кодовете. Бяхте готови да се договаряте за пари. Сигурно ще се договорите и за живота си.

Подобно на Алтмюлер, Дейвид гледаше точно напред, когато отговаряше. Ръцете му бяха още скръстени, той беше дразнещо спокоен, както знаеше, че трябва да бъде.

— Онези договорености бяха приключили. Ако Лайънс потвърди проектите, аз ще изпратя кодовете, когато той и мисис Камрън са отново в посолството. Не и преди това.

— *Ще* ги изпратите, когато аз ви *заповядам* — Алтмюлер трудно сдържаше гласа си нисък.

Ринеман отново погледна, но не направи опит да се намеси. Сполдинг разбра — Ринеман си играеше със своите чакали.

— Съжалявам, че ви разочаровах — каза Дейвид.

— Тогава ще се случат крайно неприятни неща. Първо на мисис Камрън.

— Откажете се от това — въздъхна Дейвид. — Играйте по оригиналните правила. Няма никакъв шанс.

Говорите много уверено за сам мъж Сполдинг се отдръпна от перилата и се обърна с лице към германеца. Заговори малко по-силно от шептене:

— Вие наистина сте проклет глупак. Не бихте преживели и един час в Лисабон... Мислите ли, че аз съм пристигнал тук без никаква поддръжка? Мислите ли, че Ринеман *очакваше* такова нещо?... Мъжете в разузнаването са много предпазливи, много страхливи, ние съвсем не сме герои. Ние не взривяваме сгради, ако имаме и най-малкия шанс да бъдем още вътре. Не разрушаваме вражески мост, освен когато имаме друг път, по който да се върнем обратно при своите.

— Вие сте сам. Няма оставени мостове за вас!

Дейвид погледна към Алтмюлер, сякаш преценяваше парче лошо месо, след това погледна часовника си.

— Вашият Щолц беше луд. Ако не се обадя до петнайсет минути, ще има много позвънявания и Бог знае колко много служебни автомобили ще се отправят към Луджан. Това е достатъчно.

— Това е абсурдно! Неутрален град е. Ринеман щеше...

— *Ринеман* ще отвори вратата и ще пусне чакалите — прекъсна го Сполдинг тихо и спокойно. — Ние сме уязвими и двамата „Тортюгас“ може да избухне със следвоенното си лице. Той няма да позволи това. Какво той мисли за системите, вашата или моята, няма никакво значение. Едно единствено нещо има значение за него — каузата на Ерих Ринеман... Мислех, че знаете това. Вие го избрахте.

„Алтмюлер диша равномерно, може би само малко по-дълбоко“, помисли Дейвид. „Опитва се да покаже, че се контролира, но едва успява.“

— Вие... сте се разпоредили да изпратите кодовете? Оттук?

Лъжата бе „купена“. Крайъгълният камък сега беше ни мястото си.

— Правилата отново са в сила. Ще има затихване на радиото и радарите. Няма да има въздушни нападения върху изплуващи на повърхността подводници, няма да има залавяне на траулери... под парагвайски флаг, влизащи в крайбрежната зона. И двамата печелим... Кое искате, чакале?

Алтмюлер се обърна към парапета и сложи ръце върху мраморната повърхност. Пръстите му бяха неподвижни върху камъка. Гънките на неговия бял костюм бяха неподвижни, като колосани. Погледна надолу към реката и каза:

— Правилата на „Тортюгас“ са възстановени.

— Трябва да позвъня по телефона — каза Дейвид.

— Очаквах да направите това — отговори Ринеман, като гледаше презрително към Франц Алтмюлер. — Нямам вкус към отвличане на човек от посолството. Това не служи никому.

— Не бъдете толкова рязък — каза Сполдинг любезно. — Това ме докара тук за рекордно късо време.

— Обадете се — Ринеман показва телефона на масата до арката. — Разговорът ви ще бъде усилен, разбира се.

— Да, разбира се — отговори Дейвид, като отиваше към телефона.

— Радиостая... — чуха се думи от невидимите говорители.

— Подполковник Сполдинг, военен аташе — каза Дейвид, прекъсвайки думите на Балард.

Имаше едва забележима пауза, преди Балард да отговори:

— Да, сър, подполковник Сполдинг?

— Оставих нареждане — да бъде проучено преди моето съвещание днес следобед. Можете да го считате за невалидно.

— Да, сър... Много добре, сър.

— Може ли да говоря с главния шифровчик, моля? Мистър Балард, мисля!

— Аз съм... Балард, сър.

— Извинете — каза Дейвид кратко. — Не ви познах, Балард. Бъдете готов да изпратите запечатания код по схемите, които ви приготвих. Зеления плик, отворете го и се запознайте с прогресията. Когато ви се обадя, искам незабавно да го изпратите. По приоритетната линия с черно флагче.

— Какво... сър?

— Потвърждението ми е с черно флагче. То е в кодовата книга, така че освободете всички шифрови канали. Няма да имате разправии заради този приоритет. Ще ви се обадя пак.

— Да, сър...

Дейвид остави слушалката, надявайки се на бога, че Балард е толкова добър в работата си, колкото Дейвид мислеше, че е. Или толкова добър в „игрите“, колкото Хендерсън Гранвил мислеше, че е.

— Вие сте много експедитивен — каза Ринеман.

— Опитвам се да бъда.

Балард гледаше втренчено телефона. Какво се опитваше да му каже Сполдинг? Явно, че Джиин е добре, че той и Лайънс също са добре. Макар и засега.

Бъди готов да изпратиш запечатания код по схемата, която подготвих...

Дейвид не е подготвял никакви кодове. Той самият ги подготви. Сполдинг бе научил наизуст прогресията — това бе истина, но само

като евентуалност, при непредвиден случай.

И какъв е този проклет *зелен плик*?

Нямаше плик — червен, син или зелен!

Каква, по дяволите, беше тази безсмислица... *черно флагче* — *приоритет*?

Какво беше *черно флагче*? Нищо не се разбира!

Но това *бе* ключова дума.

Има го в Лексикона...

Леке... Лексикон. Лексикон по криптография!

Черно флагче... Припомняше му нещо... нещо много неясно, озадачаващо, начин, използван в миналото. *Черно флагче* *бе* много стар термин, излязъл от употреба. Но *значеше* нещо.

Балард стана от своя въртящ се стол и отиде до рафта с книги на другия край на малката радиостая. Той не *бе* поглеждал в *Лексикона по криптография* от години. Това *бе* ненужна академична книга... Остаряла.

Беше на най-високия рафт, с други непотребни указатели, и като тях събираше прах.

Намери термина на страница 71. Беше единичен параграф, сбутан между други еднакво непотребни параграфи. Но сега вече имаше значение.

„Черното флагче, иначе познато като *Schwarztuchchiffre*, използвано за първи път от Германската имперска армия в 1916 г., е способ за хващане в клопка. Рисковано е, защото не може да бъде повторено два пъти от един и същи сектор. То е сигнал за предаване на код, активизиращ схема за прекъсване и отмяна на уговорени споразумения. Факторът за прекъсване е изразен в минути, специфично разчетени. Като практика то *бе* изоставено през 1917 г., защото *обезсилва...*“

Продължение... с намерение да прекъсне.

Балард затвори книгата и се върна на стола си пред избирателния диск.

Лайънс продължаваше да обръща листовите на проектите назад и напред, като че ли проверяваше двойно изчисленията си. Ринеман извика два пъти от балкона, питайки дали има проблеми. И двата пъти

Лайънс се обърна, както бе седнал, и поклати глава. Щолц остана на стола до басейна като пушеше цигари Алтмюлер поговори кратко с Ринеман, но разговорът явно беше незадоволителен и за двамата. Алтмюлер се завърна на стола до покритата със стъкло маса и прелисти вестник от Буенос Айрес.

Дейвид и Джиин останаха в далечния край на терасата говорейки си спокойно. От време — навреме Сполдинг оставяше гласа му да се чуе отглас, ако Алтмюлер слушаше. Той чу обяснения за Ню Йорк, за архитектурни фирми и неясни следвоенни планове. Планове на влюбени.

Но тези обяснения не бяха продължителни.

— В хотел „Алвеар“ — каза Дейвид меко, държейки ръката на Джиин — има мъж, регистриран под името Е. Пейс. *Е Пейс*. Истинското му име е Ашър Фелд Представи му се като моя свръзка... и агент на Феърфакс, наречен Бардън. Айра Бардън. Нищо повече. Кажи му, че се обръщам към неговите... приоритети. Точно след два часа от, минутата, когато телефонираш от посолството. Това *значи*: точно от минутата, Джиин, той ще разбере...

Само веднъж Джиин Камрън изпусна въздишка, която накара Дейвид да се вгледа в нея и да стисне ръката ѝ. Тя прикри своя шок с неестествен смях; Алтмюлер повдигна глава от вестника. В очите му имаше презрение, а зад презрението прозираше неговият гняв.

Лайънс стана от стола и изпъна изтощената си фигура. Прекара три часа и десет минути на масата, обърна се и погледна нагоре, към балкона. Към Сполдинг.

Той кимна.

— Добре — каза Ринеман, прекосявайки към Франц Алтмюлер. — Ще продължим. Скоро ще бъде тъмно, ще приключим всичко рано сутринта. Няма повече закъснение! Щолц! *Kommen Sie her! Bringen Sie die Aktenmappe!*

Щолц отиде до масата и започна да прибира листовите в куфарчето.

Дейвид хвана ръката на Джиин и я поведе към Ринеман и Алтмюлер. Нацистът проговори:

— Плановете съдържат повече от четиристотин и шейсет страници с казуални данни и прогресивни уравнения. Никой човек не може да запомни такава информация; липсата на една част прави проектите ненужни. Веднага щом се свържете с шифровчика и предадете кодовете, мисис Камрън и физикът са свободни да напуснат.

— Съжалявам — каза Сполдинг. — Моята уговорка бе да изпратя кодовете, когато двамата бъдат върнати в посолството. Това е начинът, по който трябва да стане.

— *Сигурно* — намеси се Ринеман ядосано — не мислите, че аз бих позволил...

— Не, не мисля — вметна Дейвид — Но не съм сигурен доколко можете да контролирате положението извън вратите на Habichtsnest. Така съм сигурен, че ще направите по-големи усилия.

Минаха един час и трийсет и една минути преди телефонът да позвъни. Точно в девет и петнайсет. Слънцето се беше скрило зад хълмовете на Луджан, светлината покрай далечните речни брегове блещукаше в настъпващата тъмнина.

Ринеман взе слушалката, изслуша и кимна към Дейвид.

Дейвид стана от стола и прекоси до финансиста, като взе телефона. Ринеман натисна копчето на стената. Говорителите бяха задействани.

— Тук сме, Дейвид — думите на Джиин бяха усилены на терасата.

— Отлично — отговори Дейвид. — Тогава няма проблеми?

— В действителност няма. След пътуване около пет мили помислих, че доктор Лайънс ще повръща. Те караха толкова бързо...

След... пет...

Ашър... Фелд...

Джиин бе свършила работата!

— Добре ли е той сега?

— Почива си. Ще мине малко време, докато дойде на себе си...

Време.

Джиин бе дала на Ашър Фелд точното време.

— Добре...

— *Genug! Genug!* — извика Алтмюлер, застанал на балкона. — Достатъчно. Имате вашето доказателство, те са там. А сега — кодовете!

Дейвид погледна към нациста. Имаше вид, че не бърза и това не бе никак разбираемо.

— Джиин?

— Да.

— В радиостаята ли си?

— Да.

— Нека да говоря с този младеж Балард.

— Ето го и него.

Гласът на Балард бе безличен, експедитивен.

— Полковник Сполдинг?

— Балард, освободихте ли всички шифрови канали?

— Да, сър. Заедно с вашия приоритет. Флагчето е потвърдено, сър.

— Много добре. Чакай моето позвъняване. Няма да бъде по-късно от пет минути. — Дейвид бързо остави телефона.

— Какво правите? — извика ядосано Алтмюлер. — *Кодовете! Изпратете ги!*

— Той ни *мами*? — изкрещя Щоли, като скочи от стола си.

— Мисля, че трябва да обясните действията си. — Ринеман говореше меко, гласът му подсказваше наказанието, което смяташе да наложи.

— Само някои детайли от последната минута — каза Сполдинг, като запали цигара — Само няколко минути... Може ли да говорим насаме, Ринеман?

— Това не е необходимо. Какво има? — попита финансистът.

— Начина на заминаването ви ли? То е уговорено. Ще бъдете откаран до летище „Мендарро“ с проектите. То е на около десет минути оттук. Няма да излетите, докато не получим потвърждение за трансфера от „Коенинг“.

— Колко дълго ще трае това?

— Какво значение има?

— Когато започне прекратяването на работата на радарите и радиото, аз вече няма да имам защита, в *това* е разликата.

— Ах! — Ринеман бе нетърпелив. — За четири часа вие ще имате най-добрата защита в света. Нямам желание да предизвиквам мъжете от Вашингтон.

— Виждате ли? — каза Дейвид на Франц Алтмюлер. — Казах ви, че сме уязвими. — Обърна се отново към Ринеман — Добре, приемам това. Имате много да загубите. Детайл номер едно е зачертан. Сега детайл номер две. Плащането от вас.

Ринеман премигна.

— Вие *сте* мъж на детайлите... Сумата от петстотин хиляди американски долара ще бъдат прехвърлени на „Banque Luis Quatorze“ в Цюрих. Сумата не подлежи на обсъждане и е достатъчно щедрa.

— Изключително. Повече, отколкото аз бих поискал за... Каква е гаранцията ми?

— Хайде, полковник. Не сме търговци. Знаете къде живея, а вашите способности са доказани. Не желая призрака на мъжа от Лисабон на личния си хоризонт.

— Ласкаете ме.

— Парите ще бъдат депозирани, необходимите документи — пазени в Цюрих за вас. В банката както са нормалните процедури.

Дейвид загаси цигарата си.

— Добре. Цюрих... Сега последния детайл. Тази щедра сума ще получа направо у дома... Имената, моля. Напишете ги на лист.

— Сигурен ли сте, че аз знам тези имена?

— Това е единственото нещо, в което наистина съм сигурен. Това е възможност, която няма да пропуснете.

Ринеман извади от джоба на самото си малко черно кожено тефтерче и бързо написа нещо на листа. Откъсна го и го подаде на Сполдинг.

Дейвид прочете имената:

Уолтър Кендъл

А. Суонсън, Армия на САЩ

Х. Оливър, Меридиан Еъркрафт

Д. Крафт, Пакард.

— Благодаря — каза Сполдинг. Сложи листа в джоба си и посегна за телефона. — Дайте ми американското посолство, моля.

Балард прочете редуването на кодовете в прогресия. Дейвид му ги продиктува. Не бяха перфектни, но не бяха и далече от истинските, Сполдинг разбърка уеднаквяването на гласните, но съобщението беше ясно.

120 минути.

Черно флагче.

Оригиналният код позволяваше до трийсет шифрови знаци.

СЪОБЩЕТЕ ТОРТЮГАС

Кодът, който Сполдинг бе подал, имаше повече знаци.
Балард се беше втренчил в думите:

РАЗРУШЕТЕ ТОРТЮГАС

До два часа.

Дейвид имаше още един последен „детайл“, който никой не би могъл да сгреши професионално, но всички намират за нежелателен.

Щяха да минат около четири часа преди да бъде откаран на летището „Мендарро“, а имаше няколко причини през този период, по които той или Ринеман биха могли да не наблюдават проектите. Затова настоя те да бъдат сложени в единично метално куфарче и прикрепени към някоя част от сградата чрез верига с нов катинар, а ключовете да бъдат дадени на него. По-нататък той ще държи ключовете на куфарчето и ще смачка закопчалките. Ако проектите са пипани, ще разбере това.

— Вашите предпазни мерки са маниакални — каза Ринеман сърдито. — Изглежда трябва да не ви обръщам внимание. Кодовете бяха изпратени.

— Тогава отнесете се снизходително към мен. Аз съм 4–0 от Феърфакс. Може отново да работим заедно.

Ринеман се усмихна.

— Това винаги е начинът да спечелиш, нали? Нека да бъде така.

Ринеман изпрати за верига и катинар, които имаше удоволствието да покаже на Дейвид, че са в оригиналната си кутия. Ритуалът приключи след няколко минути, металното куфарче беше закрепено с верига към колона на стълбището в голямата зала. Четиримата мъже се настаниха в огромната всекидневна стая, отдясно на коридора; огромна арка позволяваше да се вижда стълбището... и металното куфарче.

Финансистът се превърна в мил домакин. Предложи бренди. Отначало само Сполдинг прие, а после и Хайнрих Щолц. Алтмюлер не пожела да пие.

Караул в изгладена, колосана защитна униформа влезе през арката.

— Нашите оператори потвърдиха радиотишината, сър. По цялата крайбрежна зона.

— Благодаря — каза Ринеман. — Следете всички честоти.

Караулът кимна. Обърна се и напусна бързо стаята.

— Вашите хора са експедитивни — отбеляза Дейвид.

— Плаща им се, за да бъдат — отговори Ринеман, поглеждайки часовника си. — Сега ще чакаме. Всичко върви и на нас ни остава само да чакаме. Ще поръчам лека вечеря. Сандвичите едва ли засищат, а имаме и много време.

— Гостоприемен сте — каза Сполдинг, докато носеше брендите към стол до Алтмюлер.

— И щедър. Не забравяйте това — вметна Ринеман.

— Ще бъде трудно да... Мислех си, въпреки всичко, дали мога да ви използвам още? — Дейвид постави чашата с бренди на страничната масичка и показа своите измачкани лошо стоящи дрехи. — Тези ги заех от работник в ранчо. Господ знае кога за последен път са прани. Или... аз бих оценил високо един душ, бърснене, може би един панталон и риза или пуловер.

— Сигурен съм, че военният ви персонал може да ви услужи — каза Алтмюлер, гледайки подозрително Дейвид.

— За Бога, Алтмюлер. Няма да *отида* никъде. Само за един душ. Проектите са тук! — Сполдинг показва ядосано през арката към металното куфарче, закрепено с верига към колона на стълбището. — Ако мислите, че ще напусна без *това*, вие сте бавноразвиващ се.

Предизвикателството разгневи нациста, той стисна облегалките на креслото, опитвайки да се контролира, Ринеман се засмя и заговори на Алтмюлер.

— Полковникът имаше няколко много уморителни дни. Молбата му е минимална и, уверявам ви, той ще отиде единствено на летище „Мендарро“... Бих искал да е там. Щеше да ми спести половин милион долара.

Дейвид отговори на усмивката на Ринеман с усмивка.

— Мъж с толкова пари в Цюрих би трябвало поне да се *чувства* чист. — Стана от стола. — Вие сте прав за последните няколко дни. Изтощен съм. И ме боли навсякъде. Ако има меко легло, ще заспя

веднага — Погледна към Алтмюлер: — Ако ще мога да успокоя „малкото момче“, има цял батальон от въоръжена охрана пред вратата.

Алтмюлер скочи, гласа му бе рязък и силен:

— *Стига!*

— Ох, седнете — каза Дейвид. — Изглеждате глупаво.

Човек от охраната на Ринеман му донесе панталон, лек пуловер и светлокафяво велурено сако. Дейвид видя, че всяка вещ е скъпа и всяка ще му е по мярка. Прибори за бръснене имало в банята ако нещо друго му потрябвало, достатъчно било само да отвори вратата и да поиска. Ще има човек в коридора. В действителност щеше да има двама.

Дейвид разбра.

Той каза на охраната, че ще поспи един час, след това ще се изкъпе и избръсне за пътуването. Ще бъде ли така добър да го събуди в единайсет часа?

Патрулът обеща да го събуди.

Часовникът му показваше десет часа и пет минути. Джиин бе телефонирала точно в девет и петнайсет. Ашър Фелд имаше точно два часа от девет и петнайсет.

Дейвид имаше един час и шест минути.

Единайсет и петнайсет.

Ако Ашър Фелд наистина вярваше в своите приоритети.

Стаята беше голяма, с висок таван и два прозореца с двойни рамки, на третия етаж, в източното крило на къщата. Това беше всичко, което Сполдинг можеше да каже или искаше да проучи, докато беше светло.

Угаси и отиде обратно до прозорците. Отвори тихо левия прозорец, надничайки иззад завесите.

Покривът бе с плочки, което не беше добре. Имаше широка водосточна тръба, а това беше добре. Водосточната тръба водеше до канализационна тръба, на около двацет фута разстояние. Това беше задоволително.

Точно отдолу, на втория етаж, имаше четири мажи балкона, които вероятно водеха към четири спални. Най-далечният балкон беше на около пет фута от канализационната тръба. Възможно е да е свързан с тръбата, но вероятно не е.

Долу се виждаше зелената площ, както и цялата територия на Habichtsnest, подстригана, зеленикавочерна на лунната светлина, осеяна с бели градински мебели от ковано желязо, разпръснати из нея. Покрити с плочи пътеки с редици цветя от двете им страни. От площта под прозорците започваше широка равна пътека, която извиваше настрани и изчезваше в тъмнината между дърветата. Спомни си, че бе видял тази пътека от далечния десен край на терасата, разположена над басейна; спомни си незагладените, грапави, неравномерни, прекъсващи следи от копита. Пътеката беше за коне и сигурно водеше до конюшни, някъде зад дърветата.

Това бе важно, но в този момент само относително.

Тогава Сполдинг видя закрыта с ръка светлинка от цигара зад дървената решетка на около трийсет фута от периметъра на мебелите от ковано желязо. Ринеман изрази увереност, че той, Дейвид, ще бъде на път към „Мендарро“ след четири часа, но тази увереност беше подплатена с мъже, дебнещи в засада.

Нямаше изненада, изненада щеше да е липсата на такива патрули. Това бе една от причините, поради която се надяваше на приоритетите на Ашър Фелд.

Остави завесите да се върнат на мястото си, отстъпи от прозореца и отиде до леглото с балдахин. Дръпна одеялата и се съблече по шорти — грубо долно бельо, което бе намерил в кирпичената колиба, за да смени своите, изцапани с кръв. Легна и затвори очи, но с намерение да не заспива. Той си представи високата електрифицирана ограда долу при вратата на Habichtsnest. Както я беше видял, когато патрулите на Ринеман го претърсваха, притиснат към раздрънкания автомобил на военноморската база.

Отдясно на огромната врата. На изток.

Прожекторите хвърляха достатъчно светлина и той можа да види леко ъгловатата извивка на оградата, в която тя се отдалечаваше между дърветата. Не много, но точно.

Север, североизток.

Прехвърли мислите си към магистралата, две мили южно от мраморните стълби на Habichtsnest — магистралата, която се връзваше в предградията на Луджан към Буенос Айрес. Спомняше си пътя, минаващ високо над реката при кръстопътя за Habichtsnest, а после извиваше *наляво* и отиваше надолу в района Тигре. Опитваше да си

припомни точно първите минути от кошмарното пътуване в „Бентли“-то, което завърши в дим, огън и смърт в Колинас Ройас. Колата беше извила от скрития вход и няколко мили летя на изток, надолу и леко на север. Накрая пътуваше успоредно на реката.

Север, североизток.

И тогава си представи реката под терасирания балкон, осеяна с платноходки и моторници. Тя течеше диагонално и се отдалечаваше... надясно.

Север, североизток.

Оттам именно можеше да избяга.

Надолу по пътеката за коне в защитеното прикритие на тъмните дървета и на североизток към ливадите, разделящи дърветата. През ливадите, като върви винаги надясно — на изток и надолу по хълма — на север. Обратно в гористия склон, следващ линията на реката, докато намери електрифицираната ограда опасваща огромната територия, наречена Habichtsnest.

Отвъд тази ограда беше магистралата за Буенос Айрес. И посолството.

И Джиин.

Дейвид отпусна тялото си, остави божата от раната да се разсее в кръгове по разкъсаната кожа. Дишаше равномерно, дълбоко. Трябваше да остане спокоен — това беше най-трудната част.

Погледна часовника си, подарък от Джиин. Беше почти единайсет часа. Стана от леглото и облече панталона и пуловера. Обу си обувките и завърза връзките колкото може по-стегнато, докато кожата стегна крака му, после взе възглавницата и обви около нея изцапаната риза, която бе взел от ранчото. Сложи я отново на леглото и издърпа частично одеялото върху нея. Вдигна чаршафите, нави ги и ги напъха в панталоните на работника от ранчото и постави одеялата на мястото им. Изправи се. В тъмнината и на светлината, която ще дойде откъм коридора, леглото щеше да изглежда достатъчно пълно в първия момент.

Премина до вратата и притисна гръб към стената до нея.

Часовникът му показваше единайсет без една минута.

Чукането бе силно, патрулът не беше дискретен.

Вратата се отвори.

— *Сеньор!... Сеньор!*

Вратата се отвори повече.

— *Сеньор*, време е! Часът е единайсет.

Караулът застана в рамката, гледайки към леглото.

— *El duerme* — каза спокойно през рамото си.

— *Сеньор Сполдинг!* — Караулът влезе в тъмната стая.

В момента, в който мъжът освободи вратата, Дейвид направи само една крачка и с две ръце стисна врата на караула отзад. Впи пръсти в гърлото и дръпна мъжа по диагонал към себе си.

Не се чу никакъв вик — гърлото му беше запушено. Той падна безчувствен.

Сполдинг бавно затвори вратата и включи светлината.

— *Благодаря* — каза високо. — Помогни ми, моля те? Стомахът ме боли ужасно...

Не бе тайна в Habichtsnest, че американецът е ранен. Дейвид се наведе над припадналия караул. Масажира гърлото му, притисна ноздри, сложи уста върху устата на мъжа и издиша въздух.

Караулът мръдна, беше в съзнание, но не съвсем.

Сполдинг взе пистолета от кобура на колана му и голям ловен нож от ножницата до него. Сложи острието под брадата на мъжа и пусна кръв с острия връх. Той прошепна. На испански.

— Разбираш ли ме! Искам да се смееш! Започни да се смееш! *Сега!* Ако не, това ще си свърши работата. Направо през врата!... Още сега *Смей се!*

Уплашените очи на караула показваха пълно неразбиране. Изглежда смяташе, че има работа с маниак. Луд, който ще го убие.

Отначало слабо, а после с нарастваща сила и паника мъжът се смееше.

Сполдинг се смееше заедно с него.

Смехът се усилваше, Дейвид продължаваше да гледа към караула, ръкомахайки с ръка за по-високо, по-ентусиазирано веселие. Мъжът, объркан не без основание и напълно уплашен, се заливаше от смях истерично.

Сполдинг чу изщракването на дръжката на два фута от ухото си. Удари с дулото на „Люгер“-а главата на караула и се изправи, докато вторият мъж влизаше.

— *Que pasa, Antonio? Tu re...*

Дръжката на „Люгер“-а удари черепа на аржентинеца с такава сила, че изпуснатият от караула въздух се чу толкова високо, колкото и гласът му, докато падаше.

Дейвид погледна часовника си. Беше единайсет часа и осем минути. Още седем минути трябваше да минат.

Ако мъжът, наречен Ашър Фелд, вярваше в думите, които каза с такава ангажираност...

Сполдинг взе оръжието на втория караул, като сложи втория „Люгер“ в колана си. Претърси джобовете на двамата мъже, прибра всички банкноти, които можа да намери. И малко монети.

Той нямаше никакви пари. Може би ще са му необходима. Изтича в банята и пусна душа с най-гореща вода. Върна се до вратата към коридора и я заключи. След това загаси всички светлини и отиде до левия прозорец, като затвори очи, за да свикне с тъмнината навън. Отвори ги и мигна няколко пъти, опитвайки се да отстрани белите точки на безпокойството.

Беше единайсет и девет минути.

Изтри изпотените си ръце по скъпия пуловер, пое дълбоко въздух и зачака.

Чакането беше почти непоносимо.

Защото не знаеше със сигурност.

И тогава той чу! Вече знаеше.

Две експлозии! Толкова силни толкова внезапни, толкова изненадващи, че самият той потрепери, спрял дишането си.

Тогава последваха изстрели от автоматен огън, които разкъсаха тихата нощ.

Долу под него, на земята, мъже крещяха един на друг, като тичаха към звуците, изпълнили цялата територия с нарастващо ожесточение.

Дейвид гледаше истерията долу. Имаше пет караула под неговите прозорци, сега всички тичаха извън скритите си позиции. Можеше да види светлините на още прожектори, запалени отдясно, в елегантния преден двор на Habichtsnest. Чувахе рева на мощни автомобилни мотори и бързо množащите се заповеди на уплашени хора.

Оттласна се от касата на прозореца, като се държеше за долния край на рамката му, докато краката му докоснаха водосточната тръба.

И двата „Люгер“-а бяха в колана му, а ножът — между зъбите. Не понасяше острие до тялото си, а така можеше винаги да го изплюе, ако станеше необходимо. Пристъпваше странично по наклонения покрив. Канализационната тръба беше само на около фут.

Експлозиите и пушечният огън около вратата се увеличаваха. Дейвид се възхищаваше не само от обещаното и изпълнено от Ашър Фелд, но и от своята логика. Лидерът на Хаганах сигурно бе довел мажа, добре екипирана „армия“ в Habichtsnest.

Наведе предпазливо тялото си към наклонения покрив, протегна ръка и се вкопчи с дясната във водосточната тръба, която бе от другия край на канализационната, и бавно, внимателно, свит настрани, се премести, докато намери опора за краката си. Отблъсна се от външния ръб на водосточната тръба, като опитваше здравината ѝ с бърз пружиниращ къс скок и се прехвърли от страни, като държеше ръба с две ръце, с опрян на стената крак, и възседна канализационната тръба.

Започна да слиза, като местеше ръцете си една под друга по тръбата.

Между пушечните изстрели изведнъж чу силно блъскане над себе си. Викаха на немски и испански, чу и познатия звук от чупене на дърво.

Бяха проникнали в стаята, която току-що напусна. Най-далечният северен балкон на втория етаж сега беше успоредно с него. Протегна лявата си ръка, хвана се за ръба, прехвърли дясната напреко, за да се задържи, и се плъзна под него. Люлееше се на трийсет фута над земята, но без да се вижда.

По прозорците се виждаха мъже. Те натискаха металните рамки да се отворят, без да търсят дръжките, чупеха се стъкла, скърцаше метал. Изтрещя още една експлозия от мястото на боя, на около четвърт миля оттук, всред потъналата в тъмнина ливада, отделена от гората. Далекобойно оръжие предизвика избухване в предния двор, светлината на прожекторите внезапно изчезна. Ашър Фелд напредваше. Кръстосаният огън щеше да бъде убийствен. Самоубийствен.

Викове над Сполдинг изчезнаха от прозореца, той ритна с крак два пъти за да се залюее достатъчно и да прехвърли пак ръцете си около тръбата.

Направи това, но острието между зъбите му предизвикваше божа в челюстите.

Плъзна се към земята, като стържеше с ръце потъмнелия от времето метал и не усещаше порязванията по дланите и пръстите си.

Извади ножа от устата си и един „Люгер“ от колана и изтича по посока на заравнената конска пътека към тъмнината на дърветата. Навлезе в тъмния коридор с дървета от двете страни. Той беше готов да се шмугне между тях при първия звук на близки изстрели.

И те дойдоха, четири последователно; куршумите се удряха с ужасна сила в околните високи стъбла на дърветата.

Той се скри бързо зад дебел ствол и погледна към къщата. Стрелящият мъж беше сам, застанал до канализационната тръба. После към него се присъедини втори човек, изтичал от района на игрището за крикет, с огромен доберман, който се дърпаше от ремъка в ръката му. Мъжете крещяха един на друг, всеки от тях се опитваше да наложи заповедта си, а кучето лаеше ожесточено.

Докато те стояха, крещейки, два изстрела от автомат се чуха откъм предния двор и още два прожектора експлодираха.

Дейвид видя мъжете да замръзват, съсредоточени в това, което ставаше в предния двор. Караулът с кучето дръпна ремъка и насочи животното обратно, встрани от къщата. Вторият мъж се приведе, после стана и започна да се оттегля бързо покрай сградата към предния двор, заповядвайки на придружителя си да го следва.

И тогава Дейвид го видя. Горещо. Вдясно. През листака. На терасата, обърната към зелената площ и басейна.

Ерих Ринеман излетя през вратата, крещейки заповеди с ярост, но не в паника. Той ръководеше своите сили, осъществявайки отбраната си... В сърцевината на атаката той беше спасителният Цезар, заповядващ на батальоните си да атакуват, атакуват, атакуват... Зад него се появиха трима мъже, той изръмжа нещо към тях и двамата изтичаха в Habichtsnest. Третият мъж нещо се препираше и Ринеман го застреля без ни най-малко колебание. Тялото се срина пред погледа на Дейвид. Тогава Ринеман изтича до стената, частично прикрит от парапета, но не напълно. Изглеждаше, че вика в стената.

Викаше пронизително *в стената*.

През експлозиите Дейвид чу приглушено бръмчене и мигновено осъзна какво прави Ринеман.

Изпращаха нагоре от брега кабинката специално за него.

Докато всички бяха ангажирани във водене на тази битка, този Цезар щеше да избяга от нея.

Ринеман свинята. Основният манипулатор. Човекът, способен да корумпира всичко около себе си, който нямаше почит към нищо.

Може да работим пак...

Нещата са такива, нали?

Дейвид изскочи от прикритието си и тичешком се отправи назад към пътеката, в точката, където градината и гората се съединяват с тревната площ, намираща се под балкона. Притича до бяла метална маса с крака от ковано желязо — същата, на която бе седял Лайънс с тяло, наведено над чертежите. Ринеман не беше наоколо.

Трябваше да бъде някъде тук!

Изведнъж... съвсем ясно Сполдинг осъзна, че единственото нещо, което можеше да оправдае отстраняването му от Лисабон, пътуването му през половин свят, огъня и божата... е мъжът над него, скрит на балкона.

— *Ринеман!... Ринеман! Тук съм!*

Огромната фигура на финансиста се появи на парапета. В ръцете си държеше „Стърнлихт“-автоматик. Могъщ и смъртоносен.

— *Ти? Ти си мъртъв!* — Той започна да стреля. Дейвид се хвърли на земята зад масата, като я обърна, използвайки я за прикритие. Куршуми се забиваха в земята и рикошираха в металната повърхност. Ринеман продължаваше да крещи.

— *Фокусите ти са чисто самоубийство, Лисабон! Мъжете ми те обграждат отвсякъде! Стотици са! Само след броени минути ще бъдат тук!... Ела, Лисабон! Покажи се. Така само ускоряваш смъртта! Смяташ, че щях да ти позволя да живееш? Никога! Покажи се! Мъртъв си!*

Дейвид вече разбираше. Манипулаторът нямаше да оскърби хората във Вашингтон, но нямаше и да позволи на мъжа от Лисабон да стои в *полезрението* му. Чертежите щяха да отидат в „Мендарро“. А не при мъжа от Лисабон.

Щели са да го убият на път към „Мендарро“.

Сега всичко стана *толкова* ясно.

Дейвид вдигна „Люгер“-а — разполагаше само с броени секунди. Отвличане на вниманието, а след това само броени секунди.

Щяха да му бъдат достатъчни...

Уроците от северната част на страната.

Наведе се надолу, изтръгна парчета пръст заедно с трева с лявата си ръка. След като напълни шепата си, подхвърли съдържанието във въздуха, вляво от металния парапет. Черна пръст и трева започнаха да се сипят от въздуха, които изглеждаха по-едри на леката светлина.

Чу се експлозия от стрелба от „Стърнлихт“. Сполдинг отскочи вдясно на масата и натисна спусъка на „Люгер“-а пет пъти в бърза последователност.

Лицето на Ерих Ринеман се обля в кръв. Револверът падна в момента, в който ръката му се надигна нагоре в смъртен спазъм. Огромното тяло се изви рязко назад, след това напред, а накрая се наклони и се стовари безжизнено върху парапета.

Ринеман се преобърна и падна от балкона.

Дейвид чу крясъците на охраната над себе си и тичешком се отпрати към тъмнината на конската пътека. Тичаше с всичка сила надолу по криволичещия тъмен коридор, обувките му потъваха непрекъснато в мекия наклон.

Пътят изведнъж рязко зави. *Наляво.*

По дяволите!

И ето, изведнъж чу цвиленето на подплашени коне. Усети миризмата им, а вляво видя едноетажна постройка, в която имаше поставени ясли и която явно беше конюшната. Чу обърканите викове на коняря някъде отвътре, опитващ се да успокои поверените му животни.

За секунда на Дейвид му дойде една идея, но веднага я отхвърли. Конят щеше да е по-бърз, но имаше голяма вероятност да е неуправляем.

Той изтича до най-отдалечения край на конюшните, зави покрай ъгъла и спря да си поеме въздух и да се ориентира. Смяташе, че знае къде се намира. Опита се да си представи разположението на имението от въздух.

Полетата! Полетата трябваше да са някъде наоколо.

Притича до обратната страна на едноетажната постройка и видя ливадите малко по-надолу. Точно както си бе представял нещата — следваше лек наклон надолу... на север... Той не бе толкова голям, че да затруднява пашата или бягането надолу. В далечината зад полята на

лунната светлина, се очертаваше гора по хълмовете. Надясно... бе изток.

Пътят, който трябваше да следва явно беше някъде между наклона на полето и височините на хълмовете. Това бе най-правият и прикрит път до електрическата ограда.

Север, североизток.

Втурна се към оградата на ливадата мина през нея и продължи да тича с всички сили през полето. Залповете се чуваха зад него, но вече по-слабо в далечината. Той стигна до хребет, от който можа да види реката на половин миля надолу. Тя също бе оградена, за да предпазва животните от падане по стръмния склон. Можеше да види запалването на светлини по реката. Надолу към реката и елегантното общество се носеха звуците на смъртта.

Обърна се шокиран. Куршум профуча покрай него. Той беше *предназначен* за него! Бяха го забелязали!

Хвърли се на земята и започна да пълзи напред. Следваше лек наклон и реши да се претърколи надолу, докато тялото му най-накрая се удари в твърдото дърво на някакъв стълб. Бе стигнал до другия край на полето, по-нататък беше гората.

Чу свирепия лай на кучета и осъзна, че са предназначени за него.

Все още на колене, можа да различи очертанията на устремило се към него куче. Пистолетът му бе зареден, но осъзнаваше, че ако натисне спусъка, ще издаде местоположението са. Премести оръжието в лявата ръка и извади ловния нож от колана си.

Черното чудовище скочи във въздуха, надушило миризмата на човешка плът. Сполдинг замахна с лявата си ръка, с която държеше пистолета към мускулестия доберман, който бе скочил на гърдите му; видя как грозната глава на звяра се обърна настрани, оголените зъби раздраха пуловера и се забиха в ръката му.

Замахна с дясната си ръка, стиснал ножа с всички сила, и го заби в мекия корем на животното. Топла кръв бликна от разкъсания корем на кучето. Сподавен свиреп рев се изтръгна от гърлото на умиращото животно.

Дейвид хвана ръката си. Зъбите на добермана се бяха забили под рамото му. А дърпането, търкалянето и извиването бяха скъсали поне един от шевове на раната на корема му.

Той се придържаше за оградата на пасището и пропълзя на изток.

Север, североизток! Не изток, по дяволите!

В моментния шок осъзна, че стрелбата е намаляла. Колко ли време вече бе изминало? Експлозиите сякаш продължаваха, но огънят от огнестрелно оръжие намаляваше.

Значително намаляваше.

Виковецете от другия край на полето, откъм конюшните, продължаваха. Той погледна иззад и над тревата. Мъже с прожектори бягаха наоколо, сноповете светлина сновяха диагонално по полето. Дейвид дочуваше команди на висок глас.

Онова, което видя, го накара да спре всякакво движение и да се втренчи с недоумение. Сноповете светлина от другата страна на полето бяха насочени върху фигура, излизаща от конюшните... на кон! Светлината от около дузина прожектори осветяваше ослепителното отражение на белия костюм.

Франц Алтмюлер!

Алтмюлер бе избрал лудостта, която Дейвид беше отхвърлил.

Но, разбира се, положението на двамата не беше еднакво.

Сполдинг осъзна, че сега е плячката, а Алтмюлер — ловецът.

И други щяха да го последват, но Алтмюлер не искаше да чака. Той риташе животното по хълбоците и мина бързо през отворената врата.

Сполдинг разбра още нещо — Франц Алтмюлер ще бъде мъртъв, ако Дейвид останеше жив. Единственият начин за спасението му бе да съумее да представи трупа на мъжа от Лисабон. Същия агент на Феърфакс, който бе осакатил „Тортюгас“. Тялото на мъжа, което можеше да се идентифицира от медици и охраната на Очо Кале. Мъжа, който бе открит и провокиран от Гестапо.

Толкова много, толкова чужд.

Конят и ездачът профучаха в галоп през полето. Дейвид остана проснат и почувства твърдата земя под себе си. Не можеше да се изправи — Алтмюлер държеше мощен прожектор. Ако се претърколеше под оградата, високите плевели и тревата можеха да го прикрият, но също така можеха да се огънат и да го издадат.

Ако... можете.

Осъзнаваше, че размишлява. Високата трева щеше да бъде най-добрият избор, щеше да бъде извън полезрението. Но същевременно тя бе прекалено отдалечена. Разбираше защо го тормози това.

Той самият имаше желание да бъде ловецът, а не плячката.

Искаше да види Алтмюлер мъртъв.

Франц Алтмюлер не беше от онези врагове, които човек може да остави живи. Той можеше да бъде точно толкова смъртоносно опасен в спокоен манастир по време на молитва, колкото и на някой фронт по време на война той олицетворяваше безусловния враг. Всичко това можеше да се прочете в погледа му. Нямаше нищо общо с германската кауза, по-скоро бе свързано с дълбоката му вътрешна арогантност. Алтмюлер бе свидетел на рухването на майсторското си творение, беше видял унищожаването на „Тортюгас“. И всичко това бе осъществено от друг мъж, който му бе съобщил, че той, Алтмюлер, е просто едно подчинено лице.

Именно това Алтмюлер не можеше да понесе.

Щеше да бъде презиран след войната.

Неприемливо!

Алтмюлер щеше да го дебне. В Буенос Айрес, Ню Йорк, Лондон — мястото нямаше значение. А първата му цел щеше да бъде Джиин. Щеше да пробва с пушка или с нож в тълпа от хора или прикрит пистолет през нощта. Алтмюлер щеше да го накара да си плати за всичко. По очите му личеше.

Сполдинг се притисна в земята в момента, в който Алтмюлер стигна до средата на полето; премести се напред, воден от светлините, които търсеха него, но на около половин миля от мястото, където се криеше. Те бяха насочили лъчите към мястото, където доберманът бе видян за последен път.

Алтмюлер обузда коня, като го накара за забави ход, но не спря. Започна да оглежда внимателно земята под силната светлина на прожектора, придвижваше се внимателно, с пистолет в ръка. Държеше ремъка, но бе готов за стрелба.

Внезапно се чу нова експлозия откъм конюшните. Вече ги нямаше насочените прожектори от другата страна на полето; мъжете, които бяха тръгнали пеш след Алтмюлер спряха и се обърнаха назад, към яростната паника, която се увеличаваше с минути. Започнаха да горят помещения.

Алтмюлер продължи. Даже и да осъзнаваше онова, което става зад него, той не го показваше. Ритна коня и го подкани да тръгне напред.

Конят спря, изпръхтя, изправи се на задните си крака и отстъпи назад въпреки командите на Алтмюлер. Нацистът беше обезумял; той започна да крещи на животното, но крясъците бяха напразни. Конят беше стигнал до убийтия доберман — явно миризмата на прясна кръв го отвращаваше.

Алтмюлер видя кучето в тревата. Завъртя светлината най-напред вляво, след това надясно, лъчът прониза пространството точно над главата на Дейвид. Алтмюлер взе инстинктивно решение, или поне така се стори на Сполдинг. Тойшибна с юзда надясно, към Дейвид. Започна бавно да се придвижва с коня, вече не го караше в галоп.

И ето, че Дейвид осъзна причината — Алтмюлер проследяваше петната от кръв, оставени от кучето по тревата.

Дейвид пълзеше възможно най-бързо пред лъча светлина на Алтмюлер, който се движеше бавно. В един момент, когато се озова на сравнително по-тъмно, се обърна рязко надясно и побягна, приведен ниско назад, към центъра на полето. Изчака, докато конят и ездачът бяха по средата между него и оградата, и започна леко да си проправя път към нациста. Изкушаваше се да се прицели с „Люгер“-а и само с един-единствен изстрел да го повали, но разбираше, че това може да направи само в краен случай. Трябваше да измине още няколко мили по непознат терен през тъмна гора, която другите познават по-добре. Силният звук на изстрела щеше само да принуди мъжете да напуснат отново имението, намиращо се на около половин миля.

Все пак можеше да се наложи.

Той вече беше на около десет фута, държеше „Люгер“-а в лявата си ръка, а дясната му беше свободна... Още малко, още малко по-близо. Прожекторът на Алтмюлер почти застина наместо. Той вече бе стигнал точката, в която той, Дейвид, бе легнал на земята неподвижно.

Тогава Сполдинг почувства лекия бриз откъм гърба си и разбра, че именно сега е моментът за действие.

Главата на коня се изви нагоре, големите му очи изпъкнаха. Миризмата на напоените с кръв дрехи на Дейвид беше стигнала до ноздрите на животното.

Сполдинг изскочи от тревата, дясната му ръка се устреми към китката на Алтмюлер. Той стисна пръсти върху цевта на пистолета... „Колт“! Специална изработка, предназначен за американската армия „Колт“, калибър .45. Алтмюлер се завъртя шокиран, абсолютно объркан от неочакваното нападение. Той дръпна ръката си назад и започна да рита с крака. Конят се изправи на задните си крака, Сполдинг държеше здраво, принуждавайки Алтмюлер да снижава надолу ръката си. Той замахна с цялата сила, която имаше, и буквално отлепи Алтмюлер от седлото на коня и го повали в тревата. Той започна да удря ръката на нациста в земята, докато плътта удари на камък и „Колт“-ът изскочи от ръката му. В същия миг той удари в лицето Алтмюлер със своя „Люгер“.

Германецът се съпротивляваше. Започна да дращи очите на Сполдинг със свободната си лява ръка, като през цялото време риташе с колена и крака Дейвид по тестисите и краката, яростно се извиваше със заклещени рамене и глава от тялото на Сполдинг. Започна да крещи.

— *Tu! Ти и... Ринеман! Предателство!*

Нацистът видя кръвта под рамото на Дейвид и започна да дърпа раната, разкъсвайки я, докато Сполдинг помисли, че не би издържал болката нито секунда повече.

Алтмюлер повдигна рамо и удари Дейвид в корема, издърпа кървящата му ръка и го накара да се просне встрани. Нацистът се изправи на крака и се хвърли отново в тревата — там, където „Колт“-ът бе изхвъркнал встрани. Започна да опипва яростно земята около себе си.

Намери оръжието.

Сполдинг издърпа ловния си нож от задната част на колана си и премина разстоянието, което го делеше от Алтмюлер. „Колт“-ът се прицелваше, малкото му черно дуло бе насочено точно към очите му.

В момента, в който острието прободде плътта, оглушителен изстрел от тежък револвер експлодира в страни от лицето на Дейвид, изгаряйки кожата, но все пак пропускайки целта.

Сполдинг заби дълбоко ножа в гърдите на Алтмюлер и го остави там.

Абсолютният враг бе мъртъв.

Дейвид знаеше, че няма и секунда за губене... Щяха да се появят мъже, други коне... много кучета.

Притича до оградата на ливадата, прескочи я и навлезе в тъмната гора. Започна да бяга насляпо, опитвайки се с всички сили да извие наляво. На север.

Север, североизток.

Там бе спасението!

Падаше върху камъни, спъваше се в клони; най-сетна навлезе в гъсталак, размаха ръце, за да открие пътека, някакво подобие на пътека. Лявото му рамо беше изтръпнало това бе едновременно и опасност, и благодат.

Вече нямаше изстрели в далечината, само тъмнина и шума на гората през нощта, и дивите ритмични удари на сърцето му. Стрелбата около конюшните бе спряла. Охраната на Ринеман вече бе свободна, за да тръгне да го издирва.

Бе изгубил много кръв, колко — не можеше да каже. Очите му бяха изморени — също както и тялото. Клоните му се струваха тежки, груби, с пипала, наклоните — като стръмни планини, сякаш бяха огромни дефилета, които трябваше да бъдат прекосявани без въжета. Краката му се подгъваха и той трябваше да се насилва за да ги движи стегнато.

Оградата! Ето я оградата!

В дъното на малко хълмче между дърветата.

Започна да тича, спъвайки се, драскайки земята, лазейки надолу към основата на хълма.

Вече беше тук. Ето я и нея.

Оградата.

Все пак не можеше да я докосне. Но може би...

Вдигна суха пръчка и я хвърли по мрежата.

Изскочиха искри и се чу прашене. Да докосне оградата означаваше сигурна смърт.

Погледна нагоре към дърветата. Потта, която се стичаше от главата и челото, пареше очите му, като замъгляваше още повече вече замъгления му поглед. Трябваше да има дърво.

Дърво. Дърво — такова, каквото му е *необходимо*.

Не беше сигурен. Тъмнината често пъти изменяше формите. В тъмнината се виждаха сенки на фигури там, където нямаше такива.

Нямаше клони! Нямаше клони, които да висят над оградата. Ринеман бе забранил... и от двете страни... растителност да докосва високите стоманени мрежи!

Започна да бяга, доколкото можеше, наляво — север. Реката бе може би на около миля оттук. Може би.

Може и по вода.

Но реката, ако съумееше да стигне до нея, да мине по стръмните склонове, преградени заради конете, щеше да го забави, да отнеме време, от което той се нуждаеше отчаяно. А Ринеман сигурно имаше поставена охрана по брега на реката.

И ето, че го видя.

Може би.

Подкастрен клон на няколко фута от високата опъната мрежа, стигащ почти до оградата! Клонът бе дебел, разширяващ се още повече към ствола. Някой работник бе използвал най-лесния начин и бе отрязал с трион клона точно преди най-широката му част. Явно е знаел, че няма да го критикуват, тъй като клонът бе прекалено високо и далеч за евентуални опити на неприятеля.

Но Сполдинг осъзна, че това е последният изход. Единственото му спасение. Ставаше все по-ясно, че това е единственият му шанс, особено при звуците от хора и кучета, които долитаха до него все още в далечината. Отново го търсеха.

Извади един от пистолетите си и го хвърли от другата страна на оградата. Един издут предмет в колана бе достатъчен.

Скочи два пъти, преди да успее да се хване за отрязан някога чворест клон, лявата ръка го болеше, изтръпването бе преминало, а с него и благодарта. Започна да мести крака нагоре по широкия ствол, докато с дясната си ръка сграбчи по-висок клон. Съпротивлявайки се на острите болки в рамото и корема, се изтегли нагоре.

Окастреният клон вече беше точно над него.

Заби страничната част на тока на обувките си в кората на дървото, като удряше непрекъснато, за да прави мажи вдлъбнатини. Напегна врата си, така че брадичката му се драскаше в грубото дърво; прехвърли и двете си ръце над главата, обгръщайки клона с левия си лакът, като в същото време се изтегляше нагоре с дясната ръка. Прегърна окастрения клон, пружинирайки с крака по дървото, докато

инерцията му позволи да прехвърли десния си крак на клона. Натисна ръце надолу и седна, намествайки се с гръб към ствола на дървото.

Беше успял.

Поне частично.

Пое няколко пъти дълбоко въздух и се опита да фокусира през стичащата се по очите му пот със смъдящи очи. Погледна надолу към бодливия тел, минаващ по върха на оградата, по който течеше ток. Намираще се на около четири фута по-ниско, но на около три фута напред. А от земята оградата се издигаше на около осем фута. Ако искаше да мине над оградата, трябваше да извие и изправи тялото си в страничен скок. А ако въобще успееше да стори това, никак не беше сигурен, че тялото му ще издържи изпитанието на това падане.

Но ето че вече съвсем отчетливо долавяше звуци от кучета и хора. Те бяха влезли в гората оттатък полето. Обърна глава и видя смътни лъчи светлина, пронизващи гъстата гора.

Другото наказание щеше да бъде смъртта.

Нямаше смисъл да мисли повече. Нямаше вече полза от мисли. Единственото нещо, което имаше значение в този момент, е движението.

Протегна се и с двете си ръце, пренебрегвайки силните болки в рамото, сграбчи тънките клони повдигна краката си докато стъпиха на дебелия клон, и скочи, изхвърляйки се направо над опънатата бодлива тел, до момента, в който вече можеше да види замъгления ѝ силует. Точно в този момент изви рязко тялото си надясно и надолу, изпъвайки крака в холандски скок.

Бе странно моментно усещане, чувство на последно отчаяхте, чрез което в действителност можа да види „клиничната“ обективност. Беше направил всичко, което зависеше от него. Нищо повече не можеше да бъде сторено.

Падна на земята, поемайки удара с дясното си рамо, изтъркаля се напред с крака, подгънати под него... търкаляше се, търкаляше се, без да позволява търкалянето да спре, като разпределяше силата на удара по цялото си тяло.

Бе попаднал в преплетени остри корени и се блъсна в основата на дърво. Хвана се за корема, острата болка подсказваше, че раната вече е отворена. Ще трябва да я държи, да я притиска... да я попива. Полото му бе пропито цялото в пот и кръв... собствената му кръв и

тази на добермана... цялото бе накъсано от многобройните падания и препъвания.

Но бе успял.

Или поне почти бе успял.

Бе успял да излезе извън базата. Бе свободен от *Nabichtsnest*.

Огледа се наоколо и видя втория „Люгер“ на земята в лунната светлина... Този, който беше в колана му, щеше да му стигне. Ако ли не, то вторият нямаше да му бъде от полза — затова го остави.

Магистралата не беше на повече от половин миля. Пролази в храсталака, за да си поеме дъх, за да възстанови поне отчасти малкото сила, която му бе останала. Щеше да се нуждае от нея за остатъка от пътуването.

Кучешкият лай сега се чуваше все по силно, а охраната беше само на няколко стотин ярда от него. И изведнъж отново го обхвана паника. Какво, в името на Бога, *бе мислил!* Какво *правеше?*

Какво *правеше?*

Лежеше в храсталака, *предполагайки, предполагайки*, че е *свободен!*

А беше ли свободен наистина?

Въоръжени мъже и свирепи... яростно свирепи... животни бяха само на метри от него.

Изведнъж чу думи команди, викове... Крещеше се в очакване, с ярост.

— *Freilassen! Die Hunde Freilassen!*

Пускаха кучетата! Водачите смятаха, че плячката им е в ръцете! Кучетата пуснати, за да разкъсат плячката!

Видя лъчи светлина над хълма преди да види животните. И ето, че силуетите им се появиха рязко по хребета, а после и по наклона. Пет, осем, дузина надбягващи се чудовищни силуети, препускащи към омразната цел, идващи все по-близо, предусещащи дивия завършек на своята гонитба — зажаднели да забият зъби в плът.

Дейвид беше хипнотизиран, започна да му се повдига, от ужасната гледка, която го преследваше.

Цялата област беше осветена като проблясваща диадема, пращящ свистящ звук на електричество изпълни въздуха. Кучетата едно по едно се блъскаха във високата телена ограда. Късите козини се

запалиха; ужасяващо, продължително скимтене на умиращи животни изпълни нощта.

В страх или ужас се чуха изстрели от хребета на хълма. Мъжете бягаха на всички посоки... някои към кучетата и оградата, други — в страни, но повечето побягнаха по пътя назад.

Дейвид пропълзя изпод храсталака и започна да тича към гората.

Беше *наистина* свободен!

Затворът, който представляваше Nabichtsnest, ограничаваше преследвачите му... *той* бе свободен!

Притискайки корема си, той побягна в тъмнината.

Край магистралата имаше посипан пясък и чакъл. Препъвайки се, той излезе от гората и се строполи върху малките остри камъчета. Погледът му беше размазан, гърлото — сухо, устата му — гранясала от повръщането от страх. Осъзна, че не може да се изправи. Не можеше да стои прав.

Видя автомобил в далечината надясно. Идваше от запад. Движеше се с голяма скорост, фаровете му проблясваха непрекъснато. Ту бяха включени, ту се изключваха, включени, изключени. Включени, включени, включени... изключени, изключени, изключени, с промеждутъци.

Това бе сигнал!

Но той не можеше да се изправи! Не можеше да се изправи!

И ето че изведнъж чу името си. Викано едновременно от няколко гласа през отворените прозорци. Едновременно! Монотонно, също като монотонна песен!

... *Сполдинг, Сполдинг, Сполдинг...*

Колата точно щеше да го отмине! Не можеше да се изправи!

Протегна се към колана си и извади „Люгер“-а оттам. Стреля два пъти, едва успявайки да натисне спусъка.

След втория изстрел... всичко потъна в тъмнина.

Почувства нежните пръсти, опипващи раната, почувства вибрациите на автомобила.

Отвори очи.

Ашър Фелд го гледаше, главата му беше в скута на Фелд. Евреинът се усмихна.

— Всичко ще се изясни. Нека докторът да зашие раната. Трябва да те закърпи бързо.

Дейвид повдигна глава, докато Фелд придържаше врата му. Втори мъж, млад човек, седеше също на задната седалка наведен над корема му; краката на Сполдинг бяха протегнати върху краката на младия човек. Човекът държеше марля и пинсети в ръка.

— Ще почувствате минимална божа — каза той със същия необичаен британски акцент, който Дейвид бе чувал толкова често напоследък. — Смятам, че ви е достатъчно това. Локализирано е.

— Какво?

— Просто новокаин — отговори докторът — Ще завържа отново шевове тук. Ръката ви е пълна с антибиотик... пречистен в йерусалимска лаборатория, между впрочем. — Младият човек се усмихна.

— Какво? Къде...

— Няма време — прекъсна го Фелд тихо, спокойно, но настойчиво. — На път сме към „Мендарро“. Самолетът чака. Няма да има никакво вмешателство.

— Чертежите във вас ли са?

— Завързани за стълбите, Лисабон. Не очаквахме чак такова удобство. Смятахме, че може да са на балкона или може би на горния етаж. Нашествието ни бе светкавично, слава богу. Охраната на Ринеман се движеше бързо. Но все пак недостатъчно бързо... Добра работа, тази стълба. Ти как успя да се справиш?

Дейвид се усмихна, въпреки „минималната“ болка. Трудно му беше да говори:

— Успях, защото... никой не искаше чертежите да стоят извън полезрението му. Не е ли смешно?

— Радвам се, че смяташ така. Това качество ще ти е необходимо.

— *Какво?... Джиин?* — Сполдинг започна да се изправя от неудобната поза. Фелд притисна раменете му, а докторът стори същото с кръста му.

— Не, полковник. Не се случило нищо с госпожа Камрън или с физика. Те ще бъдат изведени от Буенос Айрес със сигурност

сутринта... А бреговото затъмнение ще бъде прекъснато всеки миг. Радарите ще открият веднага траулера...

Дейвид вдигна ръка и спря евреина. Пое въздух няколко пъти, за да може да проговори:

— Свържете се с военноморската база. Кажете им, че срещата е насрочена за след около... четири часа... от часа, в който траулерът напусне Очо Кале. Изчислете максималната скорост на траулера... полукръг в диаметър... и следете тези очертания.

— Браво — каза Ашър Фелд — Ще се свържем с тях.

Младият доктор бе приключил. Наведе се напред и започна да говори приятно.

— Като се вземе всичко предвид, тези шевове са толкова добри, колкото ако са правени в Батесда. По-добри от онези, които са ви били направени на дясното рамо; това е била ужасна работа. Можете да седнете вече. Само внимателно.

Дейвид беше забравил. Британският медик на Азорските острови... като че ли бе преди векове... та той бе получил хиляди упреци от професионалните си събратя. Неправилно. Той бе получил нареждания да осигури тръгването на американския офицер от летище „Лейджис“ в срок от един час.

Сполдинг се повдигна и седна, подпомаган от двамата мъже от Хаганах.

— Ринеман е мъртъв — каза той просто. — Ринеман свинята го няма вече. Няма да има повече преговори. Кажете на хората си.

— Благодаря — каза Ашър Фелд.

Те продължиха пътя си в пълно мълчание в следващите няколко минути. Вече можеха да се видят светлините на летището.

Фелд проговори:

— Чертежите са в самолета. Нашите хора ги охраняват... Съжалявам, че трябва да излетиш тази вечер. Щеше да е по-добре, ако пилотът е сам. Но това е невъзможно.

— Затова бях изпратен тук.

— Страхувам се, че всичко е малко по-сложно. Прекалено много ти се струпа, ранен си лошо. По всички правила трябва да влезеш в болница... Но това ще трябва да почака.

— О...? — Дейвид осъзна, че Фелд искаше да му каже нещо, което дори този прагматичен евреин намираше трудно за изразяване.

— По-добре да ми кажеш...

— Ще трябва да се справяш с това по свой *собствен* начин, полковник — прекъсна го Фелд. — Виждаш ли, хората във Вашингтон не те очакват да бъдеш в този самолет. Те поръчаха да бъдеш очистен.

Бригаден генерал Алан Суонсън напоследък служещ в Министерството на войната, се беше самоубил. Онези, които го познаваха, казваха, че напрежението в работата, невероятните количества доставки, които трябваше да осигурява ежедневно, са станали причина за самоубийството на този отдаден на службата офицер патриот. Те също служеха, макар и далеч зад бойните линии, подновяваха военните машини с цялата си самоотвержена енергия, която притежаваха.

От Феърфакс, Вирджиния, огромната, чувствителна по отношение на сигурността база, която съхраняваше тайните на Централното съюзническо разузнаване, изчезна един подполковник на име Айра Бардън. Просто изчезна — единия ден бе там, а на другия вече беше изчезнал в пълна мъгла. С него бяха изчезнали и няколко досиета с гриф „Строго секретно“ от хранилището. Онова, което смущаваше хората, запознати с тях, бе информацията, която съдържаха. В основната си част това бяха лични досиета на нацисти от висшия ешелон, замесени в концентрационните лагери. Това не бе онзи тип разузнавателна информация, която един родоотстъпник би откраднал. Досието на самия Айра Бардън бе изтеглено и поставено в архивите. Бяха изпратени съболезнователни телеграми до семейството му. Подполковник Бардън бе от отдела за военни операции. Изчезнал при изпълнение на служебните си задачи. Странно, но семейството въобще не настоя за разследване. Кое то, разбира се, бе тяхно право... Странно.

Криптографът от Лисабон, на име Маршал, бе открит сред хълмовете на Баската провинция. Оказа се, че бил ранен в погранична престрелка и излекуван от партизани. Докладите за смъртта му били преднамерено силно преувеличени. Немското разузнаване било по следите му. Все пак, въпреки всичко, той продължи да изпълнява задълженията си, но бе ограничен в пределите на посолството. Бе изпратил лично съобщение до стар негов приятел, за който смяташе, че ще се безпокои — до полковник Дейвид Сполдинг. Съобщението бе

забавно, написано по странен начин. Той искаше да съобщи на Сполдинг, че не изпитва лоши чувства към него заради прекараната му ваканция в Южна Америка. Шифровчикът също бил във ваканция. Имаше кодове, които трябваше да бъдат разбити... ако можеха да бъдат открити. Трябва да се събират и да прекарват ваканциите заедно. Добрите приятели правят точно това.

Имаше още един криптограф. В Буенос Айрес. Робърт Балард. Държавният департамент го оценяваше високо, вече. Криптографът от Буенос Айрес бе открил огромна грешка в шифрограма и бе поел личната отговорност не само да я постави под въпрос, но и да откаже да я признае за *автентична*. Чрез серии от сериозни недоразумения и погрешни разузнавателни данни от Министерството на войната бе издадена заповед за моментална екзекуция на полковник Сполдинг. Шифърът гласеше — предателство. Родоотстъпничество при изпълнение на служебните задължения. Балард бе демонстрирал голяма доза смелост, като отказа да потвърди такава заповед с гриф от особена важност. А Държавния департамент не беше склонен да поставя в неудобно положение Министерството на войната.

Аерофизикът д-р Юджиин Лайънс бе откаран обратно в Пасадина. Някои неща... се бяха случили с доктора. Беше му предложен и той прие изгоден и значим договор с лабораториите на „Спери Ранд Пасифик“, най-добрите в страната. Бе настанен в болница в Лос Анджелис за операция на гърлото... Прогнозата бе шейсет и четири процента в негова полза, ако, разбира се, има желание. А такава имаше. Имаше още нещо около Лайънс. Благодарение на договора си той бе успял да получи банков заем и започна да строи странна по форма къща в средиземноморски стил в един от тихите участъци на Сан Фернандо Вали.

Госпожа Джиин Камрън се завърна на Източния бряг на Мериленд... Престоят ѝ там трая два дни. Държавният департамент, по лична молба на посланик Хендерсън Гранвил от Буенос Айрес, изпрати благодарствено писмо на госпожа Камрън. Въпреки че статутът ѝ не беше на официално лице, нейното присъствие в посолството се бе оказало твърде полезно. Тя бе успяла да поддържа отворени връзките между различните фракции в неутралния град, често излагани на опасност от дипломатическите нужди. Официалните лица от Държавния департамент решиха да връчат писмото на госпожа

Камрън на малка церемония с председател — виден заместник-министър. Министерството бе изненадано, че не можа да открие госпожа Камрън в семейната ѝ къща на източния бряг на Мериленд. Тя се намираше във Вашингтон.

В хотел „Шоръм“. В същия хотел бе регистриран и полковник Дейвид Сполдинг... Това беше нещо повече от съвпадение, може би, но то нямаше да попречи на връчването на благодарственото писмо. Не и в тези дни. Не и във Вашингтон.

Полковник Дейвид Сполдинг погледна нагоре към потъмнелия камък и квадратните колони на Министерството на войната. Придърпа шинела си, нагласявайки тежката дреха върху превръзката през рамото му. Това беше последният път, когато той обличаше униформа и влизаше в тази сграда. Започна да се изкачва по стълбите.

Любопитно, помисли си той. Вече три седмици, откакто се бе върнал обратно в страната, и всеки ден, всяка нощ бе премислял думите, които ще каже този следобед. Яростта, внезапната промяна... опустошението. Негодуванието, което щеше да продължи цял един живот. Но животът трябваше да продължи и по някакъв странен начин силните му емоции бяха отшумели. Сега чувстваше само умора, която му напомняше постоянно, че трябва да приключи най-после с този въпрос и да се захване с нещо значимо. Някъде.

С Джиин.

Той знаеше, че мъжете, които са измислили „Тортюгас“, не могат да бъдат достигнати с думи. Думите за съвест са изгубили всякакъв смисъл за хора като тях. Също както и за него често пъти бяха губили смисъл. Това също бе едно от техните престъпления; те бяха загърбили... благоприличието. От толкова много хора. За толкова малко.

Сполдинг остави шинела си във външната канцелария и влезе в малката стая за съвещания. Те вече бяха там, мъжете от операция „Тортюгас“.

Уолтър Кендъл.

Хауард Оливър.

Джонатан Крафт.

Никой от масата не стана на крака. Седяха мълчаливо. Всеки един от тях бе вперил поглед в него. В погледите им се четеше смесица от омраза и страх... които често не могат да се разграничат.

Бяха готови да се бият, да протестира... да се спасяват. Те вече бяха провели своите *дискусии* и бяха стигнали до *стратегията*.

„Толкова са ясни“, помисли Дейвид.

Застана до края на масата; бръкна в джоба си и извади диамантите. Хвърли ги върху твърдата повърхност на масата, малките топченца изтракаха и се търкулнаха.

Мъжете от „Тортюгас“ запазиха мълчание. Преместиха погледи към камъните, след което отново погледнаха Сполдинг.

— Сделката на „Коенинг“ — заяви Дейвид. — Инструментите за Пеенемюнде. Искан да ги видите.

Хауард Оливър въздъхна шумно, нетърпеливо и проговори с добре отработено снизхождение:

— Нямаме понятие какво...

— Знам — прекъсна го Сполдинг твърдо. — Вие сте много заети мъже. Така че нека не си губим времето с ненужни приказки, всъщност въобще не е необходимо вие да говорите. Само слушайте. Ще бъде кратък. А и вие винаги ще знаете къде мога да бъда намерен.

Дейвид бръкна в превръзката на ръката си и извади един плик. Това бе обикновен плик за делови контакти — запечатан, дебел. Постави го бавно на масата и продължи:

— Това е цялата история с „Тортюгас“. От Женева до Буенос Айрес. От Пеенемюнде до едно място на име Очо Кале... От Пасадина до една улица... Тераза Верде. Много грозна история. Поставя доста въпроси, които не съм сигурен, че трябва да бъдат повдигани в този момент. Или може би не трябва да се повдигат въобще. За запазване на разума... навсякъде.

— Но това зависи от вас, седналите зад тази маса... Има няколко копия от това... обвинение. Няма да ви кажа къде се намират, а вие никога не ще можете да разберете. Но те съществуват. И те ще излязат по такъв начин, че ще предизвикат едновременно заглавия по вестници в Ню Йорк, Лондон и Берлин. Освен ако сторите точно това, което ви казва...

— Не протестирайте, господин Кендъл. Безполезно е... Тази война е спечелена. Убийствата ще продължат още малко, но ние сме

спечелили войната на практика. Пеенемюнде не е стояло без работа, претърсили са земята. Няколко хиляди ракети ще бъдат построени, няколко хиляди убити. Няма да има нищо общо с онова, което са си представяли. Нито с онова, от което са се нуждаели. А нашият самолет ще взриви половин Германия, ние ще сме победителите сега. Така трябва и да бъде. Онова, което трябва да дойде след убийствата, е изцелението. А вие, господа, ще посветите остатъка от живота си именно на това. Ще се разделите с компаниите си, ще продадете акциите си, с изключение на осигуряването на оскъдно съществуване... както е дефинирано по националните икономически стандарти... и ще дарим приходите за благотворителни цели... анонимно, но с доказателства. Вие ще предложите значителния си талант на благодарното правителство... в замяна на правителствени заплати.

— През останалата част от живота си ще бъдете квалифицирани правителствени чиновници. И това е всичко, което ще бъдете.

— Разполагате с шейсет дни, за да изпълните изискванията. Между впрочем, тъй като бяхте наредили да бъде екзекутиран, трябва да сте наясно с това, че в договора ни се включва и моето здравословно състояние. Същото се отнася и за близките ми.

— Последното, което искам да ви кажа, е: хрумна ми, че можете да наберете и други по този договор; обвинението заявява съвсем ясно, че вие самите не бихте могли да създадете „Тортюгас“... Назовете, когото си искате. Светът е в окаяно състояние и без това, господа. Той се нуждае от цялата помощ, която би могъл да получи.

Сполдинг посегна към плика, вдигна го и го хвърли обратно на масата, което привлече всички погледи върху мястото.

— Обмислете *всичко* — каза Сполдинг.

Мъжете от „Тортюгас“ мълчаливо втренчиха погледи в плика. Дейвид се обърна, тръгна към вратата и излезе.

Март във Вашингтон. Въздухът беше мразовит, вятърът напомняше зима, но сняг не валеше.

Подполковник Дейвид Сполдинг избягваше колите, като пресичаше „Уискънсън Авеню“, за да стигне до хотел „Шоръм“. Не забелязваше, че палтото му е разтворено, не усещаше студ.

Всичко свърши! За него всичко бе приключило! Щеше да има
белези... дълбоки белези... но с течение на времето...
С Джиин...

Издание:

Робърт Лъдълм. Сделката на Ринеман
„Петрум Ко.“

Редактор: Слави Терзиев

Художник: Николай Пекарев

Коректор: Цветана Михайлова

ISBN 954–8037–31–9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.